

ЕРАТРИЛЪР

ДЖОНАТАН КЕЛЕРМАН

*Авторът на КРЪВНА ПРОБА и
ДОКАТО УБИВАМ, СЕ НАДЯВАМ*

ЖЕСТОКИ ИГРИ

ДЖОНАТАН КЕЛЕРМАН ЖЕСТОКИ ИГРИ

Превод: Ивелин Иванов

chitanka.info

Джонатан Келерман е явление в криминалния жанр. Още първият му роман го изстрелва в орбитата на славата, а ветеранът Стивън Кинг го определя като „Създателят на съвременния частен детектив“. Келерман е единственият автор, който умело съчетава елементите на трилъра и чандлъровата кримка.

В какви *жестоки игри* участват трима влиятелни мъже? И защо четиридесет години никой не е посмял да разобличи злодеянията на тайната им организация? Докато една сутрин Мартин Хендлър, член на организацията, е намерен зверски убит в разкошния си апартамент... Полицията, с помощта на Алекс Делауер, се вкопчва в несвързаните обяснения на седемгодишната Мелъди, която става неволен свидетел на престъплението и... набеязана жертва на тайната организация.

На Фей, Джеси и Рейчъл

1.

Очертаваше се прекрасна утрин и последното, за което исках да чувам, бе убийство.

Вече втори ден прохладен океански ветрец галеше крайбрежието, прогонвайки замърсения въздух от Пасадина. Моята къща е сгушена сред хълмовете северно от Бел Еър, в самия край на черен път, заобикалящ Бевърли Глен, където разкошните сгради отстъпват място на къщи с причудлива архитектура. Този квартал на Лос Анджелис гъмжи от поршета и койоти и е известна с лошата си канализация и с изкуствено отклонените планински потоци.

Бях прекарал последната нощ сам, на отворени прозорци — майната им на крадците и серийните убийци — и се бях събудил в десет, гол, със завивки, изритани на пода, наред някакъв сън, който вече не си спомнях. Чувствах се размекнат и отнесен. Надигнах се на лакти, придърпах завивките и се загледах в струйките слънчева светлина с цвят на карамел, които се процеждаха през френския прозорец. Беше десет и двацет сутринта и нямах никакви спешни задачи. О, благословен упадък!

Беше изминала почти година от преждевременното ми пенсиониране, но продължавах да се чудя колко лесен се оказва преходът от натрапчив работохолизъм към самоугодническо безделие. Очевидно второто ми бе вродено.

Звънецът на вратата прекъсна ленивите ми размишления. Загърнах се с хавлия и отидох до предния вход точно когато Майло влезе без покана в къщата ми.

— Не беше заключено — каза той, тресна вратата, хвърли сутрешния брой на „Таймс“ на близкото канапе и ме изгледа от глава до пети.

Пристегнах още по-плътно хавлията.

— Добро утро, Тарзан. Съветвам те да си заключваш вратата, друже. В участъка съм затрупан с доказателства какво се случва на непредпазливите люде.

— Добро утро, Майло.

Залитайки, отидох в кухнята и налях две чаши кафе. Майло ме последва като сянка, отвори хладилника и извади студена пица, която не си спомнях да съм поръчвал.

— Радвам се, че идваш точно за закуска.

Майло унищожи пицата до последната трохичка и каза:

— Е, как я караш, братле?

— Добре я карах, преди да нахълташ в дома ми. Какво мога да направя за теб, Майло?

— Кой казва, че трябва да правиш нещо? — Той изтръска трохите от скута си върху килима. — Може пък да съм дошъл само да ти засвидетелствам уважението си.

— Нахлуваш тук, без да си се обадил, с изражение на хрътка, подушила кръв, и искаш да ти повярвам, че си дошъл ей така?

— Каква интуиция. — Той прекара длани по лицето си, сякаш за да го наплиска с вода и после добави: — Искам една услуга.

— Вземи колата. До довечера не ми е необходима.

— Не, тоя път не е това. Става дума за професионална услуга.

Извинението му ме накара да се позамисля.

— Не си мой тип — казах. — Освен това вече зарязах занаята.

— Не се шегувам, Алекс. В моргата лежи труп на твой колега. Някой си Мортън Хендлър.

Името ми бе познато, но не можех да го свържа с физиономия.

— Хендлър е психиатър, не психолог.

— Психиатър, психолог, на този етап подобно смислово отклонение едва ли е от особено значение. Мъртвец, ето това е той в момента. Гърлото му е прерязано, а в процепа са напъхани част от вътрешностите му. И приятелката му е била обработена по същия начин, като прибавим сексуалните гаври и отрязан нос. Същинска кървава баня.

Кървава баня. Личеше си, че е завършил литература.

Оставих чашата с кафе.

— Добре, Майло. Вече загубих апетит. Сега ми кажи какво общо има всичко това с мен.

Той продължи, все едно че не ме е чул.

— Обадиха ми се в пет сутринта. Оттогава газя в кръв и карантии до глезена. Как вонеше само там — хората миришат кофти,

когато умрат. Не става въпрос за разложението, тази воня предхожда разложението. Мислех си, че съм свикнал с нея. Но от време на време ме срязва ей тук. — Той заби показалец в корема си. — Пет сутринта. Вдигнаха ме от леглото. Главата ме цепеше до полуда. Кръв и карантия в пет сутринта. Господи!

Стана, отиде до прозореца и се загледа над върховете на боровете и евкалиптите. От мястото, където седях, виждах тънката струйка дим, проточваща се от нечий комин.

— Тука наистина е супер, Алекс. Не ти ли става скучно от време на време да си седиш ей така, в рая, без никаква работа?

— Ни най-малко.

— Да. Сигурно си прав. И сега не ти се слуша повече за Хендлър и момичето.

— Престани да ме работиш с трика на фурнаджийската лопата, Майло, и изплюй камъчето.

Той се обърна и сведе поглед към мен. Умората бе очертала няколко нови бръчки по едрото му грозновато лице.

— Уморен съм до смърт, Алекс. — Държеше чашата си с две ръце като застарял грубоват Оливър Туист. — Което е единствената причина да си поискам още от твоята кафеподобна помия.

Взех чашата и я напълних отново. Той шумно отпи няколко глътки.

— Имаме евентуален свидетел. Едно хлапе, което живее в същата сграда. Доста е объркано, не е съвсем сигурно какво точно е видяло. Само го погледнах и веднага се сетих за теб. Ти можеш да поговориш с него, можеш дори да пробваш хипноза, за да подпомогнеш паметта му.

— Нямате ли си психолози за подобни случаи?

Майло бръкна в джоба на палтото си и измъкна оттам купчина снимки, направени с „Полароид“.

— Хвърли един поглед.

Прегледах набързо снимките. Онова, което видях, накара стомаха ми да се преобърне. Побързах да му ги върна.

— За бога, не ми показвай такива неща!

— Каква кланица, а? Кръв и карантия. — Той пресуши чашата си. — Съкратиха щата на психолозите до един човек, който в момента и без друго е достатъчно зает със задачата да разкара откачалките,

които се натискат да работят при нас. Другият му сериозен проблем са откачалките, които вече са на работа в участъка. Ако река да се обърна към него, първо ще трябва да напиша съответната молба и да се наредя на опашката. Освен това там понятие си нямат от деца. А ти ги разбираш.

— Но не разбирам нищо от убийства.

— Зарежи убийството. То е мой проблем. Поговори с хлапето, което е едва седемгодишно.

Замислих се. Той протегна към мен ръце с обърнати нагоре длани.

— Виж, не искам да те муфтя. После ще те черпя един обяд. Има едно италианско ресторантче, не е супер луксозно, но става. Спагетите им са безупречни, а и е недалеч от...

— От „кървавата баня“ ли? — Направих кисела гримаса. — Не, благодаря. Не можеш да ме подкупиш с порция спагети.

— Добре де, с какво да те съблазня? Имаш си всичко — къща сред хълмовете, баровско возило, даже анцугът и кецовете ти за джогинг са „Ралф Лорън“. На трийсет и три вече можеш да си позволиш да мързелуваш и да поддържаш здравословен загар. При мисълта за всичко това се озлобявам.

— Да, но дали съм щастлив?

— Подозирам, че си.

— Позна. — Спомних си за зловещите снимки. — Освен това определено не обичам да се возя на влакчето на ужасите.

— Знаеш ли — каза той, — обзалагам се, че си придаваш важност, за да прикриеш скуката.

— Глупости.

— Глупости, друг път. Колко месеца минаха, шест ли?

— Пет и половина.

— Така да е. Когато се запознах с теб, грешка, малко след като се запознах с теб, ти беше толкова жизнен, енергичен, пълен с идеи. Мозъкът ти работеше. Сега слушам само за горещи вани, за колко време пробягваш скапаната миля, колко различни чешита залези можеш да видиш от верандата си. Ако използвам една от твоите думички, това си е *регресия*. Тенис гащета, ролкови кънки, плуване. И ти като половината хора в този град си на умственото равнище на шестгодишно хлапе.

Засмях се.

— Може би затова ми предлагаш да се заровя до шия в кръв и карантия като своеобразна терапия срещу скуката от безделничеството?

— Алекс, мързеливата нирвана, към която се стремиш, не води до нищо добро. Точно както се казваше в оня филм на Уди Алън — като презрееш, започваш да гниеш.

Плеснах се по голите гърди.

— Все още не забелязвам никакви признаци на разложение.

— То става вътре в теб и ще те пречупи, когато най-малко очакваш.

— Благодаря ви, доктор Стърджис.

Майло ми хвърли изпълнен с отвращение поглед и се затътри към кухнята. След малко се появи, ухапал круша.

— Бива си я.

— Не се притеснявай, почерпи се.

— Добре, Алекс, забрави предложението ми. Аз пък ще си остана с разфасования психиатър и обезобразеното му гадже, май че Гутиерес ѝ беше името. Ще си остана и с онова седемгодишно момиченце, което предполага, че е видяло или чуло нещо, само дете е твърде изплашено, за да го осмисли. Искам само два часа от времето ти — нещо, с което в момента разполагаш в неограничени количества — а ти се стискаш като гимназистка.

— Почакай. Не съм казал, че няма да го направя. Просто ми дай време да размисля. Тъкмо се събуждам, а ти се изтърсваш изневиделица и ми съобщаваш за двойно убийство.

Майло подръпна ръкава на ризата си и хвърли поглед към таймекса си.

— Десет и трийсет и седем. Мамин сладък, свикнал е да нанка до пладне.

Впери отново поглед в мен и ухапа крушата така стръвно, че по брадичката му потече сок.

— Между другото, сигурно не си забравил, че последния път, когато трябваше да се занимавам с полицейски дела, преживяването не беше никак приятно.

— Имахме лош късмет и ти стана случайна жертва. Този път нямам намерение да те замесвам. Просто поговори с хлапето за час-

два. Както вече казах, хипнозата сигурно ще свърши добра работа. После ще ядем спагети. След което ще се отида у дома, а ти ще се върнеш в абаносовата си кула. Точка. След седмица ще се срещнем като приятели — може би ще хапнем сашими в японския квартал? Какво ще кажеш?

— Какво точно е видяло детето? — попитах аз и мярнах почивния си ден да се изнизва през отворения прозорец.

— Сенки, гласове, двама души, може би трима. Кой би могъл да разбере? Малката е изплашена до смърт. Майката също си е изкарала акъла, пък и не блести с особен интелект. Нямам никаква представа как да се държа с детето, Алекс. Опитах по-кратко, бях добър. Щеше да ми е далеч по-лесно, ако си имахме някоя полицейска служителка за случаи с деца, но такива вече почти не се намират. В управлението предпочитат да раздуват началническия щат до пръсване.

Той изгриза крушата чак до семките.

— Сенки, гласове. Това е всичко. Нали ти си *езиковият специалист*? Знаеш как да общуваш с малките. Ако успееш да я накараш да се отпусне — чудесно. Ако измъкнеш някакво бегло описание — фантастично. Ако ли пък не, ще знаем поне, че сме опитали.

Огледах внимателно Майло, който тъкмо сдъвкваше остатъците от крушата с необичайно дребните си, остри зъби.

— Два часа, значи? — попитах.

— В най-лошия случай.

— Дай ми само около час, за да се приготвя и да свърша няколко дребни задачи.

Не изглеждаше особено щастлив, че ме е убедил. Въздъхна уморено и промълви:

— Добре, ще отскоча до участъка и ще се заема с моите си дела.

— Майло отново погледна таймекса и добави: — По обяд удобно ли ти е?

— Става.

Отиде до вратата, отвори я, излезе на верандата и захвърли огризката от крушата през перилата. Заслиза по стълбите, внезапно спря и се обърна. Ярък слънчев лъч превърна изтормозеното му лице в бледа каменна маска. За миг се уплаших, че ще последва сантиментален изблик.

Притеснението ми се оказа напразно.

— Слушай, Алекс, тъй и тъй ще излезеш по-късно, защо не ми заемеш пак кадилака? Това тук — той посочи презрително раздрънкания си фиат, — пак сдаде багажа. Този път е стартерът.

— Разбирам, моята кола е твоята голяма любов.

Влязох вкъщи, взех резервните ключове и му ги хвърлих.

Майло ловко сграбчи връзката, отключи моята севиля, вмъкна се вътре и тутакси издърпа назад седалката, за да изпълне спокойно дългите си крака. Двигателят запали безотказно и замърка като дремец тигър. Майло настъпи газта и се понесе надолу по хълма с доволната физиономия на тийнейджър, който за първи път сядва зад волана на бащината си кола.

2.

Последното обиталище на Мортън Хендлър, като не броим моргата, беше луксозен апартамент на булевард „Сънсет“ в Пасифик Палисейдс. Целият комплекс беше вграден в планинския склон и представляваше съвкупност от свързани с дълги коридори апартаменти, разхвърляни в привиден безпорядък, който всъщност е целял да предостави на всеки от собствениците гледка към океана. Интериорът наподобяваше декорите на скъпоструващ екшън, чието действие се развива в Мексико — стени с ослепително бяла мазилка, покриви с червени керемиди, по прозорците — орнаментирани решетки от боядисано в черно ковано желязо. В големи порцеланови саксии бяха засадени кокосови палми, фикуси, папрати; саксиите бяха подредени така, сякаш щяха да ги изнесат всеки момент.

Апартаментът на Хендлър се намираше горе-долу по средата между най-ниската и най-високата точка на комплекса. Вратата беше запечатана с лепенка на лосанджелиското полицейско управление. Подовата мозайка пред входа беше зацапана от множество кални стъпки.

Майло ме преведе през тераса, претъпкана с полирани камънаци и всевъзможни храсти, за да се озовем пред врата с надпис „Портиер“.

Майло почука.

Едва сега осъзнах, че наоколо цари изумителна тишина. Комплексът включваше петдесетина апартамента, но на влизане така и не бях мярнал жива душа. Никакви доказателства за човешко присъствие.

Изчакахме няколко минути. Майло тъкмо вдигна ръка, за да почука отново, когато вратата отвори някаква жена.

— Извинете, тъкмо си миех косата.

Трудно бе да определя възрастта ѝ — може би беше на двайсет и пет, а може и на четирийсет. Кожата ѝ беше бледа, от онзи тип, който имаш чувството, че със сигурност ще нараниш при по-невнимателно докосване. Големи кафяви очи, над тях старателно поддържани и

оформени вежди. Тънки устни. Едва забележима долна захапка. Косата ѝ бе прибрана под оранжева хавлиена кърпа, но немирен кестеняв кичур бе успял все пак да се измъкне. Носеше избеляла бежова памучна риза и ръждивокафяви ластични джинси и тъмносини кецове. Очите ѝ прескачаха непрекъснато от Майло на мен и обратно. Приличаше на човек, комуто съдбата е нанесла толкова удари, че не очаква нищо добро.

— Госпожа Куин? Това е Алекс Делауер, психологът, за когото ви говорих.

— Приятно ми е да се запознаем, докторе.

Ръката ѝ беше фина, студена и влажна, и тя я дръпна възможно най-бързо.

— Мелъди гледа телевизия в стаята си. Освободиха я от училище, след всичко, което се случи. Позволявам ѝ да гледа колкото си иска, за да може да си отвлича съзнанието.

Двамата с Майло я последвахме в апартамента.

„Апартамент“ е доста щедър комплимент за онова, което видяхме. По-скоро няколко плътно долепени възголемички килера. Архитектурният послепис на проектанта. Хей, Нед, имаме още някакви си шейсетина квадратни метра в ъгъла на тераса 142. Какво ще кажеш да им хвърлим един покрив отгоре, да ги оградим със стена и да ги направим на портиерна? Така ще уредим някой несретник с жилище на Пасифик Палисейдс...

В дневната се побираше само едно канапе с дамаска с растителен мотив, една маса и телевизор. На една от стените бе окачена рисунка на Маунт Рейниър, която обаче приличаше повече на репродукция от стар календар. Имаше и няколко пожълтели снимки — сковани, нещастни на вид хора от времето на треската за злато.

— Моите предци. Дошли са тук от Оклахома през 1902. — Думите ѝ прозвучаха като извинение.

В отсрещния край на стаята имаше недоремонтирана откρηната дървена врата, иззад която току се разнасяха бурни аплодисменти, групов смях или подвиквания — най-вероятно от телевизионно състезание.

— Тя е там.

— Чудесно, госпожо Куин. Няма да я безпокоим, преди да сме готови да си поговорим с нея.

Жената кимна разсеяно.

— Обикновено не може да гледа дневните състезания, докато е на училище. Сега си навакхва.

— Може ли да седнем, госпожо?

— О, да, да.

Тя хвана с две ръце хавлията на главата си и изпърха до съседната стая. Донесе пепелник и го остави в края на масата. Дватамата с Майло се настанихме на канапето, а тя си придърпа някакъв странен образец на тръбна мебел — вероятно стол — от кухнята. Въпреки че беше доста слаба, бедрата ѝ бяха налети. Извади отнякъде цигари, запали една и си дръпна така, че бузите ѝ хлътнаха.

Майло заговори пръв.

— На колко години е дъщеря ви, госпожо Куин?

— Бонита. Наричайте ме Бонита. Детето се казва Мелъди. Миналия месец навърши седем. — Споменаването на дъщеря ѝ, изглежда, особено я изнервяше. Тя дръпна ожесточено от цигарата, сякаш бе последната в живота ѝ. Пръстите на другата ѝ ръка се свиваха и разтваряха в забързан каданс.

— Мелъди може да се окаже единственият ни свидетел на престъплението. — Майло ми направи тайничко гримаса на отвращение. Знаех какво си мисли. Комплексът сигурно имаше от седемдесет до сто обитатели, а единственият свидетел се бе оказал някакво си дете.

— Боя се за нея, детектив Стърджис. Ами ако още някой разбере? — Бонита Куин се втренчи в пода, сякаш за да разгадае мистичните тайни на Ориента.

— Уверявам ви, госпожо Куин, никой няма да научи. Доктор Делауер е работил многократно за полицията като консултант. — Каква безсрамна лъжа. — Той осъзнава чудесно необходимостта от професионалната тайна. — В желанието си да я успокои Майло се протегна, за да я потупа по рамото. Тя така се сепна, че очаквах да изхвърчи през покрива. — Всички психолози спазват пълна секретност при работата с пациентите си. Така ли е, доктор Делауер?

— Безспорно. — Хич не ми се искаше да нагазвам в блатото, което представляват детските права според закона.

Бонита Куин издаде странен писклив звук. Най-близкото сравнение, за което се сещам, е писъкът на жабите в психологическата

лаборатория в университета, след като им прободяхме черепите с дълга игла.

— А как ще ѝ се отрази цялата тая хипноза?

Превключих на служебния си тембър — тихото, упойващо мъркане, което всеки психолог довежда до съвършенство след десетина години практика. Обясних ѝ, че хипнозата не е магия, а просто комбинация от съсредоточаване и дълбока релаксация, при която хората са в състояние да си припомнят нещата далеч по-ясно. Именно затова полицията е склонна да прибегва към хипноза при разпитите на някои свидетели. Добавих още, че хипнозата дава все добри резултати при децата, защото съзнанието им е по-разкрепостено. Успокоих я, че в този метод няма нищо болезнено и като цяло усещането е приятно за повечето деца, и че няма никаква опасност дъщеря ѝ да действа против волята си.

— Всъщност хипнозата — завърших аз, — е самохипноза. Моята роля е само да помогна на дъщеря ви да направи нещо, което всъщност е съвсем естествено за нея.

Тя вероятно разбра около десет процента от обясненията, но като че ли думите ми ѝ подействаха успокояващо.

— Значи казвате, че за нея е естествено. Сигурно е така, защото тя по цял ден си мечтае.

— Именно. Хипнозата е нещо подобно.

— Учителите непрекъснато се оплакват, била много разсеяна и това ѝ пречело да учи.

Каза го така, сякаш очакваше от мен да ѝ помогна.

Майло се намеси.

— Госпожо Куин, Мелъди сподели ли още нещо във връзка с това, което е видяла?

— Не, не. — Отново онова отривисто тръсване на главата. — Ние избягваме да го обсъждаме.

Майло измъкна бележника си и прелисти няколко страници.

— Според моите записки Мелъди не е могла да заспи и затова е седяла в дневната, т.е. тук, в около един часа сутринта.

— Тогава трябва да е било. Аз си лягам в единайсет и трийсет и се събуждам за една цигара в дванайсет и дваайсет. Когато станах, тя още спеше и не я чух да шава, преди да ме е унесло. Ако се бе размърдала, щях да я чуя. Спим в една и съща стая.

— Разбирам. И тогава е видяла двама души, тук пише: „Видях големи хора“. Въпросът на следователя е бил: „Колко бяха, Мелъди?“, а тя е отговорила: „Двама, може би трима“. Когато я попитали как са изглеждали, тя казала само, че били тъмни. — Майло се обърна към мен: — Питахме дали са били чернокожи или латиноамериканци. Нищо. Само „тъмни“.

— Може да означава сенки. Всъщност може да означава всичко за едно седемгодишно дете — казах аз.

— Знам.

— Може да са били двама души или един човек и сянката му, или пък...

— Замълчи.

Или пък абсолютно никой.

— Тя невинаги казва истината.

Двамата като по команда се извърнахме към Бонита Куин. Тя бе използвала няколкото секунди, в които не ѝ бяхме обръщали внимание, за да изгаси цигарата си и да запали нова.

— Не казвам, че е лошо дете. Просто невинаги казва истината. Не знам защо разчитате на нейните показания.

— Често ли ви лъже, или само когато ѝ се налага, за да избегне някое наказание? — попитах.

— По-скоро второто. Когато не иска да я нашляпам, защото е счупила нещо. Казва ми: „Не бях аз, мамо“. Тогава здравата я пердаша. — Тя ме погледна, очаквайки да я укоря. — За това, че не казва истината.

— Имате ли си и други проблеми с нея? — попитах меко.

— Мелъди е добро момиче, докторе. Само дето е отнесена и не може да се съсредоточи.

— Така ли? — Трябваше да науча повече за това дете, щом се канех да го хипнотизирам.

— Концентрацията — това е основният ѝ проблем.

Нищо чудно, че малката не може да се съсредоточи в този апартамент кутийка, където през целия ден гърмеше телевизорът. Жилищата сигурно бяха обитавани само от възрастни хора и затова детето е трябвало да не вдига много шум. Бях готов да се обзаложа, че Мелъди Куин прекарва по-голямата част от деня вкъщи, въпреки че в комплекса имаше три разкошни басейна и прекрасно оборудвана

фитнес зала. Да не говорим, че океанът беше на около километър. Тези места за развлечение бяха за възрастните.

— Веднъж дори я водих на лекар, защото учителката ѝ непрекъснато ми пращаше бележки за това, как Мелъди се въртяла на чина и че умът ѝ вечно витаел някъде. Лекарят каза, че било свръхактивност. Нещо в мозъка.

— Свръхактивност ли?

— Точно така. Не се изненадах особено. Баща ѝ не беше съвсем в ред. — Тя докосна с показалец слепоочието си. — Друсаше се и се наливаше с вино, докато... — Внезапно млъкна и се вгледа уплашено в Майло.

— Не се притеснявайте, госпожо Куин. Подобни неща не ни интересуват. Искаме само да разберем кой е убил доктор Хендлър и госпожица Гутиерес.

— А, да, психотерапевта... — Бонита Куин млъкна отново, но този път впери поглед в мен. — Май днес не мога да говоря като хората. — На устните ѝ се изписа немощна усмивка.

Кимнах ѝ разбиращо и се усмигнах благо.

— Беше свестен тип, докторът. Хендлър де... Само се майтапеше и аз не оставах по-назад. — Тя се изкикоти, зъбите ѝ имаха нужда от добър стоматолог. Вече бях установил, че е малко над трийсетте. Само след десет години щеше да изглежда много по-стара. — Колко ужасно с това, което му се случи.

— И на госпожица Гутиерес също.

— Да, но честно казано, тя не ми се нравеше чак толкова. Беше мексиканка, но от надутите мексиканки. В моя роден край мексиканците са чернорботници, чистят, изхвърлят боклука. Тази тук имаше куп скъпи рокли и малка спортна кола. Хич не ми се вярва да ги е купила с учителската си заплата. — На Бонита Куин, отгледана с мисълта, че мексиканците са второ качество хора, явно не ѝ беше лесно да приеме, че тук, в големия град, същите мексиканци могат да живеят досущ като „бели“ хора, а тя да върши черната работа.

— Все се фръцкаше, като че те превъзхожда с нещо. Кажеш ѝ „Здрасти“, а тя те изгледа от високо, сякаш ѝ губиш времето.

Тя измъкна поредна цигара, запали я, дръпна си и се усмигна.

— Този път не сгафих — отбеляза Бонита Куин.

Двамата се бяхме втренчили в нея.

— Добре че никой от вас не е мексиканец. Иначе пак щях да сгазя лука.

Явно беше много доволна от себе си и аз използвах приповдигнатото ѝ настроение, за да ѝ задам още няколко въпроса.

— Госпожо Куин, лекарят предписа ли на дъщеря ви някакви лекарства във връзка със свръхактивността?

— Ами, да, даде хапчета.

— А рецептата под ръка ли ви е?

— Ще ви донеса шишенцето.

Тя излезе от стаята и се върна след малко с кехлибарено шишенце, все още наполовина пълно с таблетки.

Взех го и прочетох етикета. Риталин. Метилфенидат хидрохлорид. Суперамфетамин, който възбужда възрастните, но действа успокоително на децата, едно от най-често предписваните на американските деца лекарства. Риталинът води до пристрастяване и има цял куп странични ефекти, между които и безсъние. Което пък обясняваше защо Мелъди Куин бе стояла будна в тъмната стая в един през нощта, загледана през прозореца.

Риталинът е предпочитан медикамент, когато трябва да бъде контролирано едно дете. Подобрява концентрацията и намалява възможността от проблеми в държанието на свръхактивните деца. Всичко това само по себе си е страхотно, като се изключи фактът, че симптомите на хиперактивността се различават твърде малко от тези на засиленото безпокойство, депресията, острите форми на стрес и дори на най-обикновената скука от ученето. Което ще рече, че дете, преживяло ужасите на развода или на която и да е по-сериозна психическа травма, лесно може да бъде определено като свръхактивно.

Всеки съвестен лекар най-напред би проучил психологическото и социалното състояние на детето, преди да му предпише риталин или което и да е друго лекарство, влияещо на поведението. Има много добри лекари. Но има и такива, които предпочитат да не си дават много зор и веднага грабват кочана с рецептите. Това не е подсъдна небрежност, но разликата е много малка.

Отворих шишенцето и изсипах няколко таблетки върху дланта си. Бяха от двайсетмилиграмовите, светлокафяви на цвят. Разгледах по-внимателно етикета. По една таблетка три пъти дневно. Шейсет

милиграма — максималната дневна доза — прекалено голямо количество за едно седемгодишно дете.

— Три пъти дневно ли ѝ ги давахте?

— Ъ-хъ. Нали така пише на етикета?

— Да, така пише. Лекарят предписа ли ви преди това нещо по-слабо — едни бели или пък сини хапчета?

— О, да. Отначало вземахме по три сини на ден. Действаха ѝ доста добре, но оплакванията от училище продължиха и той каза: „Добре, да опитаме с тези“.

— „Тези“ действат ли добре на Мелъди?

— Доволна съм. Но когато знам, че ще идват много хора, което я изнервя, ѝ давам по още едно хапче.

Ето това вече беше свръхдоза.

Този път на лицето ми сигурно се е изписало неодобрение и Бонита Куин явно го забеляза, защото продължи с нотка на обида в гласа си:

— Докторът каза, че нямало проблем. Той е кадърен лекар. Освен това тук децата са нежелани и ако искам да остана, трябва все някак да я накарам да пази тишина. От „Ем енд Ем Пропъртийс“ — те стопанисват жилищния комплекс — ми казаха, че постъпи ли дори едно оплакване, направо да си събирам багажа.

Отново погледнах етикета на шишенцето, за да науча името на лекаря. Когато го открих, нещата започнаха да си идват по местата.

Л. У. Тауъл. Лайнъл Уилърд Тауъл, един от най-прочутите педиатри по западното крайбрежие. Не го познавах лично, но репутацията му ми бе известна. Тауъл беше член на управата на Западна педиатрична и на още куп други болници. Важна клечка в Академията по педиатрия. Гостуващ лектор, търсен почти за всеки семинар по поведенчески проблеми. Доктор Тауъл беше също така платен консултант в три големи фармацевтични концерна. С една дума — звезда. Ползваше се с лоша слава сред по-младите лекари, които по правило имат консервативно отношение към лекарствата. Говореше се — с половин уста, разбира се, тъй като Тауъл имаше страхотни връзки навсякъде — че добрият доктор се справял безпогрешно с немирните дечица. Чудех се как Бонита Куин се е добрала до него. За съжаление не можеше да я попитам, без да излезе, че си пъхам носа, където не ми е работата.

Върнах ѝ шишенцето и се обърнах към Майло, който продължаваше да мълчи.

— Искам да си поговорим насаме.

Когато излязохме в коридора, му казах:

— Не мога да хипнотизирам това дете. Малката е дрогирана до мозъка на костите си. Рисковано е да се работи с нея и освен това шансовете да изкопчим нещо що-годе полезно са минимални.

На Майло това никак не му хареса.

— По дяволите. — Той се почеса по главата. — Ами ако ѝ спрем хапчетата за няколко дни?

— В случая трябва да си каже думата лекуващия лекар. Иначе ще си изпатим. Трябва ни неговото разрешение, което пък означава, че ще разбере за интереса на полицията към малката.

— Кой я лекува?

Разказах му за Тауъл.

— Чудесно. Но пък може все пак да се съгласи да ѝ спре хапчетата за няколко дни.

— Може би, но няма гаранция, че ще научим от нея каквото и да било. Това хлапе гълта успокоителни вече повече от година. Ами госпожата? Тя и без друго е достатъчно напласена. Ако спрем хапчетата, тутакси ще затвори детето вкъщи. Нали чу, че тук искали да се пази тишина.

Беше два без петнайсет следобед, но комплексът продължаваше да е тих като мавзолей.

— Не можеш ли поне да хвърлиш един поглед на малката? Може пък да не е чак толкова дрогирана.

От другата страна на коридора беше отворената врата на апартамента на Хендлър. Видях елегантното обзавеждане — ориенталски килими и антики; няколко фотьойла бяха преобърнати, стените бяха изпръскани с кръв. Двама полицейски служители продължаваха да работят вътре. Тихи като молци.

— Сигурно вече си е взела второто хапче за деня, Майло.

— Мамка му. — Той удари с юмрук по дланта на другата си ръка. — Добре де, просто ѝ хвърли един поглед. Да видим какво впечатление ще ти направи. Може пък все още да е на себе си.

Но не беше. Майка ѝ я доведе в дневната и двамата с Майло излязоха от стаята. Погледът на малката се рееше някъде в далечината.

Тя си смучеше палеца. Беше съвсем дребна. Ако не знаех истинската ѝ възраст, щях да предположа, че е на пет. Имаше издължено лице и необичайно големи кафяви очи. Правата ѝ руса косица, прихваната с две пластмасови шноли, стигаше до раменете. Беше облечена със сини джинси и фланелка на сини, зелени и бели райета. Крачетата ѝ бяха боси и мръсни.

Настаних я на един стол и седнах срещу нея на канапето.

— Здравсти, Мелъди. Аз съм доктор Делауер. Психолог съм. Знаеш ли какво означава тази думичка?

Никакъв отговор.

— Аз съм от онези доктори, дето не бият инжекции. Работата ми е да си играя с децата, да рисувам и да си приказвам с тях. Мъча се да помогна на онези, които са тъжни, ядосани или пък уплашени.

Като чу „уплашени“ тя за миг вдигна поглед. После продължи да гледа през мен и да си смуче палеца.

— Знаеш ли защо говоря сега с теб?

Поклащане на главата.

— Не защото си мисля, че си болна или че си направила нещо лошо. Ние знаем, че си добро момиче.

Тя погледна встрани от мен.

— Тук съм, защото снощи може да си видяла нещо важно. Когато не си могла да заспиш и си гледала през прозореца.

Не получих отговор и продължих:

— Мелъди, какво обичаш да правиш най-много?

Мълчание.

— Обичаш ли да си играеш?

Кимване.

— И аз обичам да си играя. Обичам да карам ролкови кьнки. Ти харесваш ли ролковите кьнки?

— Ъ-хъ. — Лъжеше. Ролковите кьнки вдигат шум.

— Обичам и да гледам филми. А ти?

Тя измънка нещо. Приведох се по-близо до нея.

— Какво каза, миличко?

— По телевизията. — Гласчето ѝ беше слабо и треперливо — като немощен ветрец, който подухва изсъхнали листа.

— А-ха, ясно. По телевизията. И аз гледам телевизия. А какво обичаш най-много да гледаш?

— Скуби Ду.
— Скуби Ду. Хубаво филмче. А кои са другите ти любими филмчета?
— Мама гледа сериалите.
— А ти харесваш ли ги?
Тя поклати глава.
— Доста са скучни, а?
Малката плахо се усмихна, без да извади палеца от устата си.
— А имаш ли си играчки, Мелъди?
— В моята стая.
— Ще ми ги покажеш ли?

* * *

Стаята, която използваша за спалня, не приличаше на детска, нито на стая за възрастен. Беше малка, с нисък таван и един-единствен прозорец, разположен високо — като цяло усещането беше по-скоро за килия. В ъгъла имаше купчинка играчки.

Мелъди колебливо ме заведе дотам. После измъкна от купа една грозна пластмасова кукла бебе и промълви:

— Аманда.

— Красива е.

Детето притисна куклата към гърдите си и започна да се полюшва напред-назад.

— Сигурно добре се грижиш за нея.

— Грижа се. — Отговорът ѝ прозвуча като оправдание. Очевидно не бе свикнала да я хвалят.

— Знам, че е така — казах аз меко. Малко по-встрани се бе излегнал плюшен морж. — А това кой е?

— Дебеланчо. Татко ми го подари.

— Много е сладък.

Мелъди отиде до голямата почти колкото нея играчка и демонстративно я погали.

— Мама иска да го изхвърли, защото бил много голям, но аз няма да ѝ дам.

През следващите двацет и пет минути седяхме на пода и си играехме.

Когато Майло и майката се появиха отново, двамата с Мелъди бяхме в доста добро настроение. Вече бяхме успели да се сприятелим.

После четиримата се върнахме отново в дневната.

— Мелъди — казах, — ако нямаш нищо против, бих искал да дойда и утре. Хареса ми да си играя с теб.

Тя погледна майка си и отново засмука палеца си.

— Нямам нищо против — отвърна Бонита Куин учтиво. — Хайде, върви да гледаш телевизия.

Мелъди скочи и хукна към стаята си. На вратата спря, обърна се и ме погледна въпросително. Махнах ѝ приятелски и тя изчезна. Две-три секунди по-късно аплодисментите по телевизията гръмнаха с нова сила.

— Само още едно нещо, госпожо Куин. Трябва да се консултирам с доктор Тауъл, преди да приложя хипноза на Мелъди.

— Няма проблем.

— Ще ми е нужно разрешението ви, за да поговоря с доктор Тауъл. Сигурно разбирате, че професионалната етика го задължава да не разгласява нищо, свързано с детето.

— Добре. Имам му доверие.

— Може би ще се наложи да ѝ спре лекарствата за няколко дни.

— О, добре, добре. — Тя махна с ръка, леко раздражена.

— Благодаря ви, госпожо Куин.

Когато си тръгнахме, тя стоеше пред „апартамента“, ожесточено дърпаше от цигарата си и сушеше косата си под лъчите на обедното слънце.

Седнах зад волана и подкарах кадилака към „Сънсет“. След няколко минути възкликнах:

— Престани да се хилиш, Майло.

— Моля? — Беше вперил поглед в огледалото за обратно виждане, а косата му се развяваше от течението.

— Значи успя все пак да ме впримчиш, а? Знаел си, че хлапето ще ме плени с големите си кафяви очи.

— Ако решиш да се откажеш, Алекс, така да бъде. Няма да умра от щастие, но и няма да се мъча да те разубедея. Освен това спагетите все още ни чакат.

— По дяволите спагетите. Да поговорим с доктор Тауъл.

Моят кадилак гълташе бензина с обичайната си ненаситност. Свърнах на бензиностанцията близо до Бънди. Докато Майло пълнеше резервоара, влязох в телефонната кабина и прелистих телефонния указател, за да открия нужния номер. После го набрах, съобщих кой съм и след трийсетина секунди ме свързаха с доктора. Обясних му накратко защо искам да си поговорим, като уточних, че разговорът може да се проведе още сега, по телефона.

— Не — каза той. — Чакалнята ми е пълна с деца.

Гласът му беше шлифован и внушаваше доверие. Нищо чудно, че родителите се скъсваха да го търсят.

— Кога ще е удобно да ви се обадя?

Не ми отговори. В слушалката чух далечна гълчава, после няколко приглушени реплики. Накрая Тауъл се върна отново на телефона.

— Какво ще кажете да наминете към четири и половина? По това време настъпва известно затишие.

— Благодаря ви, докторе.

— Няма за какво. — И затвори телефона.

Излязох от кабината. Майло тъкмо измъкваше маркуча от резервоара, като се опитваше да го държи възможно по-далеч от костюма си.

Наместих се на шофьорското място и подадох глава през прозореца.

— Я ми забърши предното стъкло, синко.

Майло се опита да направи страшна физиономия — като че ли лицето му не бе достатъчно грозно — и ми показа пръст. После продължи да се бърше старателно.

Беше само три без двайсет, а бяхме на някакви си петнайсет минути от кабинета на Тауъл. Разполагахме с около час до срещата. И двамата не бяхме в настроение за ресторант, затова отпрашихме към западната част на града и се отбихме в „При Анджела“.

Майло си поръча нещо, наречено омлет „Сан Франциско“. Оказа се бледожълт яйчен кошмар, разбъркан със спанак, домати, телешко, лук и мариновани краставички. Той го атакува фронтално, като между

хапките успяваше да ми разказва за убийството на Хендлър. Поръчах си сандвич с телешко месо и бира.

— Шантава история, Алекс. Всичко говори за убиец психопат. И двамата бяха проснати в спалнята като добитък в скотобойна. Всеки бе прободен поне дузина пъти. Момичето приличаше на някоя от жертвите на Джак Изкормвача...

— Спести ми подробностите — казах и посочих към сандвича си.

— Извинявай. Все забравям, че говоря с цивилен. Но след няколко години в отдела свикваш с всичко. Бързо се научаваш да ядеш, да пиеш, че и да пърдиш на местопрестъплението. — Майло избърса потното си лице и жадно отпи от бирата си. — И все пак, въпреки всички изстъпления, няма и следа от взлом. Външната врата беше отключена. При някой стандартен случай това щеше да ми се стори доста странно. Но тъй като жертвата е психиатър, не е изключено убиецът да е бил някой от по-тежките случаи на доктора. Хендлър го е познавал и затова го е пуснал.

— Смяташ, че е бил някой от пациентите?

— Не е изключено. Всеки знае с какви хаховци си имат работа психиатрите.

— Бих се учудил, ако излезеш прав, Майло. Бас държа, че пациентите на Хендлър са били от стандартния контингент „Уест Сайд“ — жени на средна възраст, изпаднали в депресия, обезсърчени бизнесмени и пубертетчета, които все още търсят истинското си „аз“.

— Неодобрение ли долавям?

Свих рамене.

— Хендлър е работил в болницата „Енсино Оукс“, преди да започне частна практика.

— Може би ще успееш да изровиш нещо там — подхвърлих не особено ентузиазирано. Мързеше ме да му обяснявам надълго и широко, че специалитетът на „Енсино Оукс“ са богаташките отрочета, склонни към самоубийство, а не сексуалните психопати.

Майло побутна празната си чиния встрани и махна на сервитьорката.

— Сладурче, бъди така добра и ми донеси едно хубаво парче от оня страхотен ябълков пай.

— Плюс порция сладолед, както обикновено?

Майло се плесна по корема.

— Защо пък не. Нека бъде ванилов.

— А за вас, сър?

— Само кафе, ако обичате.

Сервитьорката се отдалечи и той продължи да разсъждава на глас.

— Фактите говорят, че доктор Хендлър е пуснал някого в апартамента си някъде между полунощ и един сутринта и този някой го е разфасовал.

— А жената?

— Класически случай на лош късмет. Оказала се е на кофти място в кофти време.

— Била ли е гадже на Хендлър?

Майло кимна.

— От около шест месеца. Изглежда, е стартирала като пациент и после се научила да скача от кушетката право в кревата на доктора. По ирония на съдбата тя го е отнесла дори по-зле от него. На Хендлър са му прерязали гърлото и вероятно е умрял бързо. Ръгнали са го тук-там още няколко пъти, но нищо сериозно. Изглежда, убиецът си е избрал жената за изкупителна жертва. Връзва се, ако става дума за сексманиак.

От думите му отново ми се повдигна и предпочетох да сменя темата.

По някое време погледнах часовника си. Беше четири и пет минути. Оставих полицейското управление на Лос Анджелис да се погрижи за сметката. В духа на американските — а може би и на световните — полицейски традиции Майло остави фантастичен бакшиш. На излизане потупа вирнатото дупе на сервитьорката и на улицата ни догони доволен женски кикот.

Булевард „Санта Моника“ бе започнал да се задавя от автомобили, а въздухът бе наситен с бензинови изпарения. Вдигнах стъклото на кадилака и пуснах климатика. Пъхнах касета на Джо Пас и Стефано Грапели в касетофона и духът на 40-те изпълни колата. Музиката ме накара да се почувствам по-добре. Майло задряма и — което беше по-лошото — захърка юнашки. Вмъкнах се в потока от коли и се понесох обратно към Брентууд.

3.

Кабинетът на Тауъл е оказа на една пряка на „Сан Винсенте“, недалеч от Брентууд Кънтри Март, където филмовите звезди можеха да пазаруват спокойно, без да бъдат притеснявани от простосмъртните.

Тауъл беше единственият обитател на сградата и името му беше гравирано ефектно върху стъклената входна врата. Паркингът беше претъпкан с джипове. Спряхме до един линкълн с лепенка „В защита на децата“ на вратата. Вероятно принадлежеше на добрия доктор.

Интериорът все пак успя да ме изненада. В опита си да заличи студенината, която лъхаше от сградата, декораторът беше натъпкал чакалнята с всевъзможни, неподлежащи на описание вехтории. Стаята беше пълна с малчугани, придружени от майки с измъчен вид. От играчки, списания и книги по пода почти нямаше къде да се стъпи. Във въздуха се носеше специфичния „аромат“ на подрискани пелени. Ако това беше „затишието“ на Тауъл, не бих искал да съм наблизо в най-натоварените часове.

Още с влизането си — двама мъже, при това без деца — тутакси привлякохме женските погледи. Бяхме се разбрали още в колата, че Тауъл вероятно ще е далеч по-отзивчив към един колега, и затова Майло покорно се оттегли в единия ъгъл на чакалнята, седна и разтвори вестник. Отправих се с решителна крачка към рецепцията. Там заварих момиче с прическа а ла Фара Фосет и доста приятни черти. Табелката върху снежнобялата ѝ престилка, твърдеше, че малкото ѝ име е Санди.

— Здравейте, аз съм доктор Деллауер. Имам уговорена среща с доктор Тауъл.

Санди ми демонстрира безупречните си зъби.

— В ден като този уговорките не значат почти нищо, но, моля, влезте. Той ще дойде само след минутка.

Преди да отворя посочената ми врата, усетих как няколко жени злобно ме изгледаха. Някои вероятно чакаха вече повече от час.

Зачудих се защо ли Тауъл не си е намерил съдружник, който да поеме част от пациентите.

Санди ме въведе в приемния кабинет на доктора.

— Става дума за детето на госпожа Куин, нали?

— Точно така.

— Ще ида да намеря картона на малката.

Тя излезе от кабинета и се върна след не повече от двайсетина секунди с папка в ръка. Папката беше маркирана с червена лентичка. Сестрата забеляза, че гледам лентичката.

— Червените са за хиперактивните. Нещо като код. Жълтите лентички са за хроничноболните, сините — за подлежащите на специални консултации и т.н.

— Колко находчиво.

— И ужасно полезно. — Санди игриво се засмя и сложи ръка на апетитно оформеното си бедро. — Знаете ли — продължи, след като се наведе достатъчно, за да ми позволи да се насладя на скъпия ѝ парфюм, — между нас казано, на това дете никак няма да му е леко с такава майка.

— Разбирам — съгласих се, без да съм съвсем наясно какво точно има предвид, но с надеждата, че тя сама ще изплюе камъчето. Хората обикновено го правят, след като им демонстрираш незаинтересованост.

— Искам да кажа, че майката е ужасно разсеяна. Всеки път щом дойде, или ще забрави, или ще изгуби нещо. Веднъж беше чантата ѝ, друг път — ключовете от колата. Май не е с всичкия си.

Кимнах разбиращо.

— Не че животът ѝ е бил лек. Израснала е във ферма и се е скъсвала от работа. После пък бракът ѝ с онзи тип, който свърши в затв...

— Санди.

И двамата се обърнахме едновременно. На вратата със скръстени ръце стоеше дребна, около шейсетгодишна жена с прическа, наподобяваща стоманен шлем. Окачените на верижка очила висяха върху гърдите ѝ. Беше облечена със същата бяла престилка и се казваше Една, пак според табелката.

Разпознах я безпогрешно на мига — дясната ръка на доктора. Най-вероятно работеше за него от създаването на частната му практика

и продължаваше да взема все същата мизерна заплата. Това обаче едва ли я притесняваше, защото парите не бяха най-важното за нея. Беше тайно влюбена във Великия мъж. Бях готов да се обзаложа, че все още се обръща към него с „докторе“. Не „доктор еди-кой си“, а само „докторе“. Сякаш той е единственият доктор на този свят.

— Имаме картони за попълване — процеди тя.

— Отивам, Една. — Санди се обърна към мен, хвърли ми съзаклятнически поглед, сякаш искаше да ми каже: „Тая дърта вещица е голяма досадница“ и излезе от кабинета, полюшвайки сладно бедра.

— Мога ли да направя нещо за вас? — попита ме Една, все така със скръстени ръце.

— Не, благодаря.

— Е, добре тогава. Докторът ще дойде всеки момент.

— Благодаря ви. — Искях да я раздразня с учтивия си тон.

Погледът ѝ ми даде да разбера съвсем недвусмислено, че тя не одобрява присъствието ми. Нищо чудно, всяка дреболийка, която отклоняваше „доктора“ от обичайното му разписание, вероятно беше считана за светотатство. Но Една все пак реши да ме остави сам в кабинета.

Огледах стаята. Досуц като музей, посветен на добрия доктор Тауъл. Единственото отклонение от манията на обсебеното от собствената си персона величие беше окачената на стената цветна снимка на млада жена с дете на ръце. Снимката беше доста избеляла, а по облеклото на жената разбрах, че фотографията е направена преди трийсетина години. Жената беше красива, със свежо лице, чаровно изпъстрено с бледи лунички носле, тъмни очи и средно дълга кестенява и естествено чуплива коса. Беше облечена с рокля с къси ръкави, ушита от тънка памучна материя на точки. Голите ѝ ръце изглеждаха грациозни. Момченцето беше около двегодишно или по-малко. Красавец. Розови бузки, руса косица, пълни устнички и зелени очи. Беше облечено с бяло моряшко костюмче. Планинският склон и езерото, послужили за фон, изглеждаха съвсем истински.

— Прекрасна снимка, нали? — каза гласът, който бях чул по телефона.

Доктор Тауъл беше висок, поне на шейсет и три, добре сложен, с черти, които в евтините романчета се наричат „изваяни“. Беше един от най-красивите мъже на средна възраст, които бях виждал някога.

Лицето му бе като на благородник — волева брадичка с трапчинка, нос на римски сенатор и искрящи очи с цвета на безоблачно небе. Гъстата му снежнобяла коса падаше на челото му като на поета Карл Сандбърг.

Носеше къса бяла престилка, синя памучна риза, тъмноредна вратовръзка, панталони от очевидно скъп тъмносив плат и черни мокасини. Като цяло — много удачен, семпъл избор, намекващ за изискан вкус. Но дрехите все пак не правят човека. Доктор Тауъл щеше да изглежда като патриций, дори да се бе появил с работен комбинезон.

— Доктор Делауер, предполагам? Аз съм Уил Тауъл.

— Наричайте ме Алекс.

Станах от канапето и се здрависах с него. Ръкостискането му беше здраво, но не прекалено, а дланта суха. Пръстите му бяха огромни и намекваха за невероятна сила.

— Моля седнете.

Тауъл седна в креслото зад бюрото си, облегна се назад и качи крака върху плота.

— Снимката наистина е красива. Къде е правена, някъде по североизточното крайбрежие ли?

— Окръг Вашингтон. Резервата „Олимпик Нешънъл Форест“. Бяхме там по време на отпуската през 51-ва. Това са жена ми и моят син. Изгубих ги месец по-късно при автомобилна катастрофа.

— Съжалявам.

— Да. — За миг на лицето му се изписа някаква далечна, почти преболедувана тъга, но той бързо тръсна глава. — Чувал съм доста за вас, Алекс, макар да не се познаваме. Радвам се да се запознаем.

— Аз също.

— Дошъл сте във връзка с детето на Куин. Какво мога да направя за вас?

Подадох му възможния минимум от информация, като наблегнах на важността на Мелъди Куин като свидетел, разясних защо настоявам за хипноза и завърших с молба риталинът да бъде спрян за една седмица.

— Убеден ли сте, че това дете е способно да ви даде достоверна информация?

— Не знам. И аз се питам същото. Но тя е единственият свидетел на престъплението.

— Каква е вашата връзка с полицията?

За части от секундата прехвърлих няколко по-убедителни титли в съзнанието си.

— Аз съм специален консултант. Викат ме, когато в случаите са замесени деца.

— Разбирам.

Той разперваше пръстите си като десетокрак паяк, който ту смачкваше, ту съживяваше. Сетне взе една папка и я разтвори.

— Така-а, да видим сега. Хм. „Майката се оплаква от остри поведенчески отклонения при детето.“ — Прелисти още няколко страници от картоната. — О, ето тук и една по-скорошна бележка. „Детето е ударило майката по време на спор за почистването на стаята.“ Това пък е една моя бележка. „Усамотен живот. Малко приятели.“

Бях убеден, че спорът е имал нещо общо с изхвърлянето на гигантския морж Дебеланчо. Подаръкът от татко.

Тауъл се облегна отново на креслото и скръсти пръсти зад тила си.

— Знам какво си мислите. Уил Тауъл обича да предписва хапчета, а употребата на стимулантите са просто една от много форми на незначитане на правата на децата. Съгласен съм, че някои медикаменти представляват риск. Но добре пресметнат риск. Да видим как стоят нещата при детето на Куин. Какви са предпоставките? И двамата родители са в известна степен интелектуално *ограничени*. — В неговата уста думата „ограничени“ прозвуча с особена жестокост. — Неблагоприятна наследственост и беднотия, плюс пропаднал брак. Липса на баща — макар че в някои случаи това е предимство, като се има предвид какъв пример за подражание би дал бащата. Лоши гени плюс лоша среда. Това дете вече е получило два сериозни удара от живота, още преди да напусне утробата на майка си.

— Останах с впечатлението, че майката увеличава дозата по собствено усмотрение. Каза ми, че давала на малката по още едно хапче, когато в комплекса имало повече хора.

— Трябва да го проверя. — Не беше особено убеден. — Алекс, не бива да забравяте, че това дете не живее във вакуум. Съществува социален контекст. Когато двете с майка си няма къде другаде да

отидат. Малко травмиращо, не мислите ли? Обадете ми се след няколко дни.

— Непременно, Уил. — А на ум си казах: „Дано до утре сутрин да ти окапят косата и зъбите, лицемерно копеле такова“.

* * *

На излизане Една ми хвърли пронизващ поглед, а Санди ми се усмихна. Престорих се, че не ги забелязвам и се озовах до Майло тъкмо навреме, за да го спася от три мъника, които се опитваха с всички сили да се покатерят на главата му, използвайки най-безогледно всичко, в което можеха да се вкопчат. Двамата се промъкнахме през тълпата от майки и деца и се добрахме до колата невредими.

4.

В колата разказах на Майло за срещата си с Тауъл.

— Демонстрация на сила значи? — Той избърса потното си чело и продължи да си хапва от черешите, с които го бе почерпила една от майките.

— Не бих могъл да кажа със сигурност. Странен тип. Отначало подхожда съвсем открито и дружелюбно и изведнъж... усещаш, че си играе с теб.

— И защо беше необходимо да се довлечем чак до кабинета му?

— Не знам. — Наистина нямах никаква представа. Разговорът ни можеше съвсем спокойно да приключи за две-три минути по телефона. — Може да го е гонила скука. Може да е искал да се позабавлява, като изнесе лекция пред по-младия си колега.

— Интересни прищевки за един безкрайно зает доктор.

— Да, но егото винаги свири първа цигулка. Познавам и други като Тауъл — хора обзети от манията да доминират, да командват. Повечето от тях стават председатели на всевъзможни управителни бордове, експертни комитети и т.н.

— Или пък капитани, инспектори и шефове на участъци.

— Точно.

— Ще му се обадиш ли? — В гласа му се промъкнаха нотки на отчаяние.

— Да, макар да ми се струва, че ще ни създаде неприятности.

* * *

Майло седна зад волана на вехтия си фиат и след неколкominутни молби и проклетия успя все пак да запали двигателя. Свали стъклото и ме погледна уморено.

— Благодаря ти, Алекс. Прибирам се да поспя. Липсата на сън си казва думата.

— Искаш ли да дремнеш тук и после да се прибереш?

— Не, благодаря. Ще се добера, само тая купчина старо желязо да не ме предаде някъде по пътя. — Той плесна с длан по вдлъбнатата тук-там врата. — Все пак благодаря.

— Ще продължа започнатото с Мелъди.

— Супер. Ще ти се обадя утре. — Майло потегли, но само след десетина метра му викнах да почака. Той включи на задна и се върна при мен.

— Какво?

— Вероятно не е толкова важно, но трябва да ти го кажа. Едната от сестрите в кабинета на Тауъл ми каза, че бащата на Мелъди бил в затвора.

Майло кимна със сомнамбулско изражение.

— Също като половината население на скапания ни град. Така е при икономическа криза. Чао.

Беше шест и петнайсет и вече беше притъмняло. Изтегнах се на леглото си и съм задрямал. Когато се събудих, минаваше девет. Станах, измих си лицето и звъннах на Робин. Никой не вдигна.

Обръснах се набързо, облякох се и подкарах кадилака към „Хаката“ на „Санта Моника“. Там убих около час, като си пийвах саке и похапвах суши на сладка приказка с главния готвач, който — както се оказа — бе завършил психология в университета в Токио.

Прибрах се вкъщи, съблякох се и скочих в горещата вана, опитвайки се да залича спомените за Мортън Хендлър, Мелъди Куин и Л. У. Тауъл. Използвах самохипноза — представих си, че двамата с Робин се любим на върха на хълм сред тропическа гора. Възбудих се от сексуалните фантазии, излязох от ваната и й се обадох отново. След десетина извънпявания тя вдигна слушалката и смотолех нещо неразбираемо със сънен глас.

Извиних й се, че съм я събудил, казах й, че я обичам и затворих.

След около половин минута ми се обади тя.

— Ти ли беше, Алекс? — Все още звучеше доста отнесено.

— Да, сладурче. Съжалявам, че те събудих.

— Не, няма нищо. Колко е часът?

— Единайсет и половина.

— О, задрямала съм. Как си, миличък?

— Чудесно. Звънях ти към девет.

— Цял ден ме нямаше. Купувах дървен материал. В Сими Вали има някакъв стар майстор на цигулки, който ще се пенсионира. Прекарах шест часа в подбор на явор и абанос. Съжалявам, че не си ме намерил в къщи.

Звучеше като уморен до смърт човек.

— И аз съжалявам, а сега си лягай. Наспи се добре. Утре ще ти се обадя.

— Ако искаш да дойдеш...

Замислих се. Не. Бях твърде разстроен, за да съм добра компания.

— Не, беччо. Ти трябва да си починеш. Какво ще кажеш да те заведе утре на вечеря? Ти избери мястото.

— Добре, мили. — Тя се прозина — мек, галещ ухото звук. — Обичам те.

— И аз те обичам.

Отне ми доста време, докато се унеса. Последва главозамайваща поредица от неспокойни, черно-бели сънища. Не помня какво точно сънувах, но ми остана лепкавото усещане от сковани, безсилни движения и пропадащи под краката ми подове.

Сепнах се посред нощ и веднага проверих дали прозорците са затворени, а вратата заключена.

5.

Събудих се в шест сутринта и установих, че необяснимо защо съм изпълнен с енергия. Не се бях чувствал така от пет месеца насам. В началото усещането бе приятно, но към седем започнах да се изнервям. След половин час вече се разхождах из апартамента като прегладнял ягуар в тясна клетка.

В осем без двамайсет реших, че е нормален час за обаждане по телефона. Набрах номера на Бонита Куин. Тя беше будна и сякаш очакваше обаждането ми.

— Добро утро, докторе.

— Добро утро. Мислех си да намина и да прекарам няколко часа с Мелъди.

— Защо не? Не е заета с нищо особено. Знаете ли... — тя снижи леко глас, — мисля, че Мелъди ви харесва. Все говори за това, как хубаво сте си играли двамата.

— Чудесно. Днес пак ще си поиграем. Ще бъда при вас след около час.

Когато пристигнах, Мелъди вече беше облечена за излизане. Носеше светложълта рокличка, която разкриваше бледите ѝ раменца и крехките ръчички. Косата ѝ беше вързана на опашка с жълта панделка. Малката дори стискаше кожата чантичка. Смятах да прекарам с нея известно време в стаята ѝ и после евентуално да я заведа да похапнем някъде, но очевидно плановете на майката бяха други.

— Здравей, Мелъди.

Тя сведе поглед и засмука палеца си.

— Изглеждаш страхотно тази сутрин.

Плаха усмивка.

— Смятах да се повозим на колата и да отскочим до някой парк. Какво ще кажеш?

— Добре — каза тя с треперливо гласче.

— Страхотно.

Надзърнах в апартаментата. Бонита Куин се трудеше с прахосмукачката така, сякаш очакваше правителствена делегация. Беше прибрала косата си под жълта кърпа, а от устните ѝ стърчеше неизменната цигара. По телевизията даваха някакво евангелистко предаване, но картината беше замъглена от солиден „снеговалеж“, а от прахосмукачката не се чуваше абсолютно нищо.

Докоснах рамото ѝ. Тя подскочи.

— Ще я изведа, нали може? — опитах се аз да надвикам воя на прахосмукачката.

— Разбира се. — Дори не извади цигарата от устата си. Точно като стар докер. После се зае отново с домакинската работа, тикайки ревящата машина напред-назад.

Върнах се при Мелъди.

— Хайде, миличка.

Тя тръгна редом с мен. Преди да стигнем до паркинга, една малка ръчичка доверчиво стисна дланта ми.

След серия сложни преминавания през надлези и детелини все пак успях да се озова на Оушън авеню. Подкарах колата на юг, към Санта Моника, и накрая се добрахме до парка, кацнал на върха на скалата, която е надвиснала над магистралата „Пасифик Коуст“. Небето беше чисто, само тук-там се виждаха малки облачета, които спокойно можеха да се намират някъде над Хаити. Намерих място за паркиране на улицата, точно пред входа на възстановител им център за възрастни хора.

Дори в този ранен час мястото вече беше пренаселено. Старците вече бяха окупирали пейките и масите за игра. Някои от тях не спираха да бърборят на своите събеседници или на себе си. Имаше и такива, които безмълвно бяха вперили отнесен поглед в булеварда. Дългокраки девойчета с тесни фланелки, ярки къси клинове и ролкови кънки се носеха неуморно насам-натам. Някои от тях бяха сложили слушалките на уокмените си — профучаващи звездни момичета, с погледи, излъчващи недвусмислена увереност в собствения им сексапил.

Японски туристи щракаха като невидели с фотоапаратите си, току се побутваха, сочеха нещо с пръст и се кикотеха. Естествено, скитниците също си бяха там; пушеха жадно, затулили скъпоценните си фасове с две ръце и гледаха на околния свят със страх и недоверие.

Всички до един изглеждаха като току-що изпъзели от някоя дълбока, отдавна закрыта мина.

Забелязах и студенти, зачетени в учебниците си, влюбени двойки, разположили се на тревата, стрелкащи се между дърветата хлапета и няколко персони със съмнителен вид, които положително бяха пласъори на наркотици.

С Мелъди се поразходихме из парка хванати за ръце и дори си разменихме няколко реплики. Предложих да ѝ купя хотдог от един уличен продавач, но тя ми отвърна, че не е гладна. Спомних си, че загубата на апетит е един от страничните ефекти на риталина. А може би просто бе закусила добре.

Излязохме на една алея, която водеше към вълнолома.

— Возила ли си се някога на въртележка? — попитах я аз.

— Веднъж. Ходихме на екскурзия до Меджик Маунтин. Когато се завъртя по-бързо, малко се уплаших, но иначе ми хареса.

— Ела. — Посочих и с ръка към пристана. — Там има една. Ще се повозим заедно.

На двайсетата обиколка Мелъди започна да се полюшва в такт с валса „Синият Дунав“. Клепачите ѝ бяха затворени, устните ѝ се разтягаха в безмълвен смях. Повъртяхме се до насита и когато накрая музиката спря, подадох ръка на Мелъди. Тя слезе бавно от кончето си и направи няколко несигурни крачки. Леко ѝ се виеше свят, но пък беше в чудесно настроение — смееше се от сърце и размахваше чантичката си. Излязохме от хамбара и се отправихме към вълнолома.

Пътъом надушихме изкусителен аромат. Някой пържеше скариди. Видях как малката сбърчи носле.

— Гладна ли си?

— Не много. — Като че ли се чувстваше неловко.

— Какво те притеснява?

— Мама ми каза да не бъда прекалено нахална.

— Не се тревожи. Непременно ще те похваля пред майка ти. Закусвала ли си?

— Не много...

— Какво хапна?

— Чаша сок, парченце поничка, от ония дето са посипани с пудра захар.

— И това ли беше всичко?

— Ами, да. — Тя ме погледна, сякаш очакваше да бъде наказана. Посмекчих тона си.

— Предполагам, че просто не си била много гладна на закуска.

— Ами, да. — Значи вариантът с голямата закуска отпаднаше.

— Е, аз пък съм мно-о-го гладен. — Което си беше самата истина. От сутринта бях изпил само едно кафе. — Какво ще кажеш да си вземем по нещо?

— Благодаря ви, доктор Дела... — Името ми я затрудни прекалено.

— Викай ми Алекс.

— Благодаря, Алекс.

Открихме източника на изкусителните аромати — неугледно павилионче, разположено между сергия за сувенири и магазинче за риболовни принадлежности.

Мелъди изяде невероятни количества храна. Наближаваше обяд, което означаваше, че е време за второто ѝ хапче. Но майка ѝ не ми бе дала таблетките, а аз не се бях сетил — пък и не исках — да я попитам за тях.

Промяната в поведението на малката си пролича за първи път още насред обяда. После с всяка изминала минута ставаше все по-очевидна.

Мелъди се оживи, доби по-буден вид. Приличаше на дете, което постепенно се отърсва от твърде дълъг, тежък сън. Непрекъснато се оглеждаше наоколо и всичко ѝ се струваше интересно.

— Аз... аз се държа като добро момиче, нали?

— Направо си страхотна.

Май не ми повярва съвсем.

— Не си ли съгласна?

— Не знам. Понякога се мисля за добра, но тогава мама се ядосва, защото госпожа Брукхаус ѝ се оплаква от мен.

— Ти си добро момиче. Дори когато някой си мисли, че си направила нещо лошо. Нали ме разбираш?

— Май да.

— Но не си много сигурна, а?

— Аз... аз малко се обърквам.

— Всички се объркват понякога. Децата, майките, татковците. Докторите — също.

— И доктор Тауъл ли?

— Дори доктор Тауъл.

Тя размишлява над думите ми известно време. Големите ѝ тъмни очи се стрелкаха неспокойно насам-натам — от водата към моето лице, после към небето и отново към мен.

— Мама каза, че ще ме хипнотизираш. — Малката всъщност каза „хип-мо-тизираш“.

— Само ако ти ми разрешиш. Разбираш ли защо е необходимо?

— Горещо-долу. За да мисля по-добре, нали?

— Не. Ти си мислиш съвсем добре. Това тук — докоснах леко главичката ѝ, — работи страхотно. Искаме да опитаме хипноза... да те хипнотизираме, за да ни направиш една услуга. За да си спомниш нещо.

— За това, когато другият доктор пострада?

Поколебах се. Имах навика да бъда откровен с децата, но Мелъди още не знаеше, че Хендлър и Гутиерес са били убити, а аз не смятах да бъда човекът, който ще ѝ поднесе лошите новини.

— Да, за тогава.

— Казах на полицаия, че не си спомням нищо. Беше много тъмно.

— Понякога хората си спомнят по-добре, след като бъдат хипнотизирани.

Тя ме погледна. В очите ѝ се четеше страх.

— Страх ли те е?

— Ъ-хъ.

— Това е нормално. Нормално е човек да се бои от непознатото. Но всъщност хипнотизирането не е страшно. Дори е забавно. Ти виждала ли си преди как хипнотизират някого?

— Не.

Предложих ѝ съкратен вариант на лекцията, която вече бях изнесъл на майка ѝ. Тя, изглежда, ми повярва, защото страхът видимо отстъпи пред любопитството.

— Може ли да го направим още сега?

Поколебах се. Плажът беше пуст, имаше куп достатъчно усамотени места. А и моментът беше подходящ. Майната му на Тауъл...

— Защо не? Но нека да се разположим съвсем удобно.

Казах ѝ да съсредоточи погледа си върху малкото лъскаво камъче, което държеше в ръчичката си. След няколко мига тя вече примигаше уморено. Дишането ѝ се забави и се успокои. Казах ѝ да затвори очи и да се заслуша в пляска на вълните. После я посъветвах да си представи как слиза по стълбище, в края на което се намира врата, водеща към любимото ѝ място.

— Не знам какво точно е то, нито къде се намира, но ти е много скъпо. Можеш да ми кажеш за него или да го запазиш в тайна, но само от това, че си там, че се чувстваш уютно, толкова щастлива, толкова силна...

Още малко приказки от същия сорт и Мелъди вече беше под дълбока хипноза.

— Сега вече слушай гласа ми, без да се напрягаш, за да го чуеш. Просто продължавай да се наслаждаваш на любимото си място...

Оставих я така за още няколко минути. Върху личицето ѝ беше изписано умиротворено, ангелско изражение. Лекият ветрец развяваше косата ѝ. Изглеждаше толкова мъничка, седнала в пясъка, с ръчички, положени в скута ѝ.

Предложих ѝ да се върнем назад във времето, в нощта на убийството. Тя се напрегна за миг, после отново задиша дълбоко и равномерно.

— Все още се чувстваш невероятно спокойна, Мелъди. Толкова ти е уютно, владееш се напълно. Но сега вече можеш да се наблюдаваш, все едно си актриса по телевизията. Виждаш как ставаш от леглото...

Устничките ѝ се разтвориха и тя прокара езиче по тях.

— После отиваш до прозореца и сядаш там. Просто си гледаш навън. Какво виждаш там?

— Тъмно е. — Едва успях да доловя думата, толкова тихо я произнесе.

— Да, тъмно е. А има ли там още нещо?

— Не.

— Добре. Нека да поседим тук още малко.

Няколко минути по-късно отново я попитах:

— Виждаш ли още нещо в тъмното, Мелъди?

— Ъ-хъ. Тъмно.

Опитах още няколко пъти и после се отказах. Или не беше видяла нищо и двамата или трима „тъмни“ мъже бяха просто измислица, или пък споменът бе блокиран в съзнанието ѝ. И в двата случая нямаше да успее да измъкна каквото и да е било.

Оставих я да се наслади на любимото и място, като ѝ припомнях колко силна, освежена и щастлива се чувства там, и после бавно я изведох от състоянието на хипноза. Тя отвори очите си с усмивка.

— Беше страхотно!

— Радвам се, че ти хареса. Изглежда, любимото ти място е прекрасно.

— Нали ми каза, че мога да не ти казвам къде е?

— Точно така.

— Ами ако искам? — нацупи се тя. Мелъди събира кураж известно време. — Искам да ти кажа. Возех се на въртележката. Все по-бързо и по-бързо.

— Страхотен избор.

— С всяко завъртане ставах все по-щастлива и по-щастлива. Може ли да се повозим пак някой друг път?

— Разбира се.

Браво на теб, Алекс Делауер. Замеси се в нещо, от което няма да ти е лесно да се измъкнеш. Почасов татко. Нов повод за чувство на вина.

* * *

В колата малката се обърна към мен.

— Алекс, нали каза, че хипнотизирането ще ми помогне да си спомня различни подробности?

— Възможно е.

— Искам да си спомня моя татко.

— Кога го видя за последен път?

— Въобще не го познавам. Той си е тръгнал, когато съм била още бебе. Те с мама вече не живеят заедно.

— А той идва ли да те види?

— Не. Живее някъде надалече. Веднъж ми се обади, преди Коледа, но аз съм спяла и затова мама не ме събудила. Много ѝ се

ядосах тогава.

— Разбирам те.

— И я ударих.

— Трябва да си била страшно ядосана.

— Да. — Прехапа устничката си. — Понякога той ми праща разни неща.

— Като Дебеланчо например?

— Да, и разни други работи. — Порови из чантичката си и измъкна от там нещо, което приличаше на голяма изсушена семка или на зърно. „Нещото“ беше гравирано така, че да прилича на лице, озъбено лице — с две кристалчета за очи със залепени над тях изкуствени влакънца, които заместваха веждите. Глава, смалена глава. От онези отвратителни боклуци, които можете да намерите с тонове по сергиите за сувенири в Тихуана. Но ако се съдеше по отношението на Мелъди, това беше най-скъпоценният диамант от царска корона.

— Много е сладък. — Върнах ѝ грозноватото творение.

— Искам да го видя, но мама все казва, че не знае къде е. Може ли хипнотизирането да ми помогне да си го спомня?

— Ще бъде трудно, Мелъди, защото не си го виждала много отдавна. Но бихме могли да опитаме. Имаш ли нещо, по което можеш да си го спомниш? Някаква негова снимка?

— Да.

Мелъди се зае да прерови отново чантичката си и този път измъкна оттам доста намачкана моментална снимка. Спомних си за фотографията от кабинета на Тауъл. Очертаваше се седмица на целулоидните спомени. Ах, господин Фелтмън, ако можехте да предположите, че вашата малка черна кутия ще бъде използвана за консервиране на миналото — точно както мъртъв ембрион се съхранява в буркан с формалин.

Беше избледняла снимка на мъж и жена. Жената беше Бонита Куин — изглеждаше по-млада, но не и по-привлекателна. Дори надхвърлила двацетте, тя вече носеше върху лицето си тъжното изражение на обречен човек. Беше облечена с рокля, която излагаше на показ твърде голяма част от кльощавите ѝ бедра. Косата ѝ беше дълга и права, разделена по средата. С нейния партньор бяха снимани пред някакъв селски бар, едно от онези неприветливи места, които току изникват на някой самотен завой на магистралата.

Беше прегърнала мъжа през кръста, който пък бе сложил ръка на рамото ѝ и носеше тениска, джинси и високи ботуши. До него се виждаше рамката на мотоциклет. Мъжът изглеждаше доста странно. Едната му половина, лявата, беше някак съсухрена и с признаци на атрофия — от лицето, та чак до крака. Беше уродлив — като плод, срязан на две и после слепен отново, но доста небрежно, направо нескопосано. Като се изключеше тази асиметрия, не изглеждаше зле — висок, строен, с широки рамене, буйна руса коса и гъсти мустаци.

Взираше се наперено в обектива за разлика от мрачната Бонита Куин. Такива физиономии можеш да видиш в местната кръчма. По-добре е да избягваш подобни хора, защото те означават неприятности и само неприятности.

Никак не бях изненадан, че мъжът от снимката е свършил в затвора.

— Ето, заповядай. — Върнах ѝ снимката и тя внимателно я сложи обратно в чантичката си.

— Искаше ли да потичаеме още малко?

— Не, малко съм уморена.

— Искаш ли да те заведа в къщи?

— Да.

Докато пътувахме към дома ѝ, тя се умълча, сякаш пак я бяха дрогирали. Мъчеше ме смътното подозрение, че не съм постъпил добре с детето, че съм я стимулирал прекомерно, само за да я върна към обичайното ѝ полусъзнателно съществуване.

Бях ли готов за ролята на добрия чичко спасител?

6.

Към седем и половина вечерта подкарах колата към студиото на Робин. Не се бяхме виждали няколко дни и тя ми липсваше. Позвъних, Робин ми отвори и застана на вратата, облечена в полупрозрачна бяла рокля, която контрастираше на меката ѝ като коприна и апетитно смугла кожа. Косата ѝ беше пусната свободно, а единственото ѝ украшение бяха чифт кръгли златни обеци.

Тя протегна ръце към мен и ме задържа дълго в прегръдката си. Така и влязохме вътре.

Апартаментът ѝ е всъщност ремонтиран стар склад на Пасифик авеню във Винъс. Като повечето жилища наоколо и нейното не се отличава отвън с нищо особено, а прозорците му са боядисани в матовобяло.

Тя ме поведе през ателието, пълно с всевъзможни дърводелски инструменти — циркуляр, бормашина, дърводелски метър, длета, шаблони и още какво ли не. Както обикновено, помещението миришеше на дървесен прах и лепило. По пода се търкаляха ненужни трупчета и изрезки.

Робин побутна плъзгащата се врата и двамата се озовахме в нейните покои — дневна, кухня, спалня с баня, малък кабинет. За разлика от работилницата, жилището ѝ бе безупречно подредено и почистено. Повечето от мебелите бяха изработени от нея и се отличаваха с елегантността си.

Тя ме настани на удобно канапе, с калъф от памучна материя. На близката масичка имаше поднос с кана с кафе, захарница, плодов сладкиш, чаши, прибори и салфетки.

Робин седна до мен. Обгърнах лицето ѝ с длани и я целунах.

— Здравей, миличък.

Тя ме прегърна. Усетих гъвкавия ѝ гръб под тънката материя. Това момиче все пак си изкарваше хляба с физически труд и точно затова винаги съм се чудил как успява да поддържа крехкия баланс между стегнатите мускули и възбуждащата женствена мекота на

плътта. Всяко нейно движение, независимо дали тя рендосваше дървена плоскост на плота, или просто се разхождаше насам-натам, бе изпълнено с увереност и грация. Това, че я срещнах, беше най-хубавото нещо в живота ми. И определено си струваше жертвите, доколкото ми се налагаше да ги правя.

Сигурно съм се влюбил в нея още щом я видях за пръв път, но ми бяха нужни няколко седмици, за да го осъзная.

След първите три месеца започнахме да обсъждаме варианта да живеем заедно, но от това нищо не излезе. Нямахме никакви колосални философски различия помежду си. Просто нейният апартамент беше твърде малък за двама души, а в моята къща нямаше място за работилница. Може би отстрани подобен довод звучи твърде тривиално и неромантично, но и на двамата ни беше толкова добре да продължаваме да се виждаме, без да губим личната си територия, че в края на краищата желанието за промяна се стопи. Понякога Робин оставаше да преспи при мен, друг път пък аз се просвах смъртно уморен в нейната бърлога. Имаше и доста вечери, които прекарвахме поотделно.

Това решение чудесно устройваше и двама ни.

Отпих от кафето и хвърлих един поглед на сладкиша.

— Опитай го, скъпи.

— Не искам да се тъпча преди вечерята.

— Може пък и да не излизаме за вечеря. — Тя ме погали нежно по врата. — Господи, колко си напрегнат! — Пръстите ѝ започнаха да масажират бавно гърба ми. — Не ти се е случвало от доста време.

— Имам си основателна причина. — Разказах ѝ за утринната визита на Майло, за убийството, за Мелъди и Тауъл.

Когато свърших, тя сложи ръце на раменете ми.

— Алекс, наистина ли искаш да се замесиш в нещо подобно?

— А имам ли избор? Виждам очите на това дете и в съня си. Беше глупаво да се захващам, но сега вече няма мърдане.

Робин ме погледна и колебливо се усмихна.

— Много обичаш да се изхвърляш. Но пък си такъв сладур.

Прокара пръсти под брадичката ми. Притеглих я към себе си и зарових лице в косата ѝ. Ухаеше на лимон, на мед и на палисандрово

дърво.

— Наистина те обичам.

— И аз те обичам, Алекс.

Съблякохме се, вдигнах я на ръце и я отнесох до леглото. Не исках да се отделям и за миг от нея и затова устните ни останаха плътно впити, докато се намествах внимателно върху нея. Ръцете и бедрата ѝ — нежни като листенцата на цвете — обвиха тялото ми. Проникнах в нея... и се почувствах у дома.

7.

Спахме до десет и се събудихме гладни като вълци. Слязох до кухнята и направих сандвичи с пикантен италиански салам и швейцарско сирене. Открих и преполовена бутилка бургундско, която също замъкнах горе за импровизирана късна вечеря. Хапнахме лакомо, разменихме си няколко, ухаещи на чесън, целувки, напълнихме леглото с трохи, прегърнахме се и отново заспахме.

Звънът на телефона ни събуди повторно.

Робин се обади.

— Да, Майло, тук е. Не, няма нищо. Давам ти го.

Подаде слушалката и се гмурна под завивките.

— Здравсти, Майло. Колко е часът?

— Три след полунощ.

Седнах в леглото и разтърках очи. Небето навън беше мрачно като катран.

— Какво става?

— Мелъди Куин. Превъртяла е. Събудила се с писъци. Бонита звъннала на Тауъл, той пък се обади на мен. Настоява да отидеш там, беше бесен.

— Майната му. Аз да не съм му чирак.

— Това ли да му кажа? Той е до мен.

— И ти ли си там? В нейния апартамент?

— Разбира се. Нито дъждът, нито мракът не могат да спрат служителя на обществото да изпълни своя дълг и прочее. Спретнали сме си малък купон. Докторът, аз и Бонита. Хлапето спи. Тауъл я е инжектирал с нещо.

— Има си хас.

— Хлапето се изпуснало пред майка си за хипнозата. Той иска да си тук, в случай че детето се събуди отново — да го рехипнотизараш или нещо от сорта.

— Скапаняк. Хипнозата няма нищо общо. Хлапето не може да спи заради цялата скапана дрога, която е наблъскал в организма й.

Само дето хич не бях сигурен в това. Тя наистина изглеждаше разтревожена след сеанса на плажа.

— Сигурен съм, че си прав, Алекс. Просто исках сам да прецениш дали да дойдеш, като се има предвид ситуацията. Ако искаш да кажа на Тауъл да си гледа работата, ще го направя с удоволствие.

— Чакай малко. — Тръснах глава, опитвайки да избистря мислите си. — Тя каза ли е нещо, като се е събудила?

— Хванах само финала. Казаха ми, че това й бил четвъртият път за тази вечер. Крещеше: „О, татко, татко!“. Положението ми се струва доста сериозно, Алекс.

— Идвам веднага.

Целунах спящата Робин, станах и намъкнах дрехите си.

Кадилакът се носеше с бясна скорост по крайбрежното шосе. Улиците бяха пусти, а паважът — влажен от падналата мъгла. Сигналните лампички по края на пристана приличаха на далечни ярки точки. По това време акули и други нощни хищници сигурно кръстосваха океана. Зачудих се какво ли зло се крие под черната лъскава повърхност на водата и колко ли изчадия адови бродят по сушата — скрити в алеите, зад кофите за смет, сред гъстите храсталаци, дишащи тежко, с горящи очи.

Докато шофирах, си развих нова теория за еволюцията. Злото също си има своя собствена изкривена интелигентност. Акулите, змиите с техните остри като игли зъби и всевъзможните слузести отровни твари не са отстъпили своето място на земноводните, влечугите, птиците и бозайниците. Един-единствен количествен скок е извел злото на сушата. Акулата се бе превърнала в изнасилвач, змиорката — в главорез, отровният паяк — в масов убиец.

Мракът сякаш ме притискаше с осезаема сила, настойчив и зловонен.

Когато стигнах до комплекса от апартаменти, Майло ме посрещна на вратата.

— Току-що получи нов пристъп.

Чух страшните звуци още преди да стигна до спалнята. Осветлението беше приглушено. Мелъди седеше в леглото си, телцето й бе вдървено от напрежение, а широко отворените й очи се взираха в

пространството. Бонита седеше до нея. От другата страна бе застанал Тауъл, облечен с анцуг.

Детето се задъхваше като ранено животно, виеше, пъшкаше и се полюшваше напред-назад. Воят се извисяваше от време на време, след което преминаваше в крясъци. Тънкото ѝ гласче пронизваше тишината като стоманено шило.

— Татко! Татко! Татко!

Подгизналата ѝ от пот косица бе полепнала по челото ѝ. Бонита се опита да я прегърне, но Мелъди я отблъсна.

Стори ми се, че крясъците продължиха цяла вечност, после дойде ред отново на пъшкането.

— О, докторе — проплака майката, — пак се започва. Направете нещо.

Тауъл ме зърна и процеди с леден тон:

— Може би доктор Деллауер ще помогне.

— Не, не искам дори да се приближава до нея! Той е виновен за всичко!

Тауъл не каза нищо, но мога да се закълна, че изглеждаше адски доволен.

— Госпожо Куин... — започнах аз.

— Не. Не се приближавайте! Излезте веднага!

Нейните крясъци стреснаха Мелъди и тя отново завика баща си.

— Престани! — Бонита отиде до нея, притисна длан към устата ѝ и я разтърси.

Двамата с Тауъл реагирахме почти едновременно и дръпнахме майката. Той я отведе встрани и ѝ прошепна нещо, което я накара да млъкне.

Седнах до Мелъди. Тя дишаше тежко. Зениците ѝ бяха разширени. Докоснах я. Телцето ѝ се напрегна още повече.

— Мелъди — промълвих, — аз съм, Алекс. Добре си, на безопасно място.

Тя видимо се отпусна. Продължих да бръщолевя, като съзнавах, че сега е по-важно да ѝ говоря, без значение какво точно ѝ казвам. Тонът ми бе отмерен и успокояващ. Хипнотичен.

Не след дълго тя се отпусна в леглото. Ръчичките ѝ вече не бяха вкопчени една в друга. Не преставах да ѝ говоря. Мускулите ѝ постепенно се отърсиха от вдървеността си, а дишането ѝ се забави и

добри нормален ритъм. Казах ѝ да затвори очи и тя ме послуша. Погалих раменцето ѝ и продължих да ѝ говоря. Повтарях ѝ, че всичко е наред и че е в безопасност.

Тя се сви на кълбо, придърпа завивката и засмука палеца си.

— Изгасете осветлението — казах.

В стаята се възцари мрак.

— Да я оставим сама.

И тримата излязоха от спалнята.

— Сега ще продължиш да спиш, Мелъди, ще прекараш много спокойна, много приятна нощ и ще сънуваш куп приятни сънища. Когато на сутринта се събудиш, ще се чувстваш много добре и много отпочинала.

Чух как похърква едва-едва, по детски.

— Лека нощ, Мелъди.

Наведох се над нея и я целунах леко по бузката.

Тя промърмори само една думичка.

— Татко...

Затворих вратата на спалнята след себе си. Бонита беше в кухнята и кършеше ръце. Беше облечена с износен мъжки халат. Косата ѝ беше прибрана под кърпа. Стори ми се още по-бледа от предишния път. Тауъл се наведе над черната си чанта, затвори я и ключалките щракнаха. Добрият доктор се облегна назад и прекара пръсти през косата си. После ме видя, изправи се и се втренчи гневно в мен от висотата на целия си ръст, сякаш се канеше да ми изнесе лекция.

— Надявам се, че сте доволен.

— Само не започвайте — сопнах се аз. — Не искам да чувам никакви „нали ви предупредих“.

— Дано поне сте разбрали защо се колебаех да ви позволя да проникнете в съзнанието на това дете.

— Никой не се е ровил в ничие съзнание. — Усещах как буца се надига в гърлото ми. Този човек олицетворяваше лицемерието в неговия чист вид, каквото мразех най-много.

Той поклати осъдително глава.

— Очевидно паметта ви се нуждае от освежаване.

— Очевидно си имам работа с един лицемерен тъпанар.

Сините му очи проблеснаха. Устните му се превърнаха в две тънки успоредни прави.

— Ами ако ви изправя пред щатската комисия по професионална етика?

— Направете го, докторе.

— Сериозно ще си помисля по въпроса. — Приличаше на фанатичен проповедник, срещнал твърдоглав неверник.

— Направете го. С удоволствие ще се впусна в една малка дискусия относно удачната употреба на стимуланти при децата.

Той се усмихна.

— Моята репутация е твърде голяма хапка за вашата уста.

— Сигурно — вече бях стиснал юмруци. — Нали си имате легиони от верни последователи. Като тази жена тук. — Посочих към кухнята. — Те водят децата си при вас, сякаш са повредени уреди и вие решавате „техническия“ проблем. Нагласяте набързо „релетата“, предписвате по някое хапче. Съобразявате се с желанията на родителите, които искат мили, тихички и безспорно покорни дечица. Замаяни малки зомбита. А вие... вие ставате герой на деня.

— Не смятам да ви слушам повече. — Той пристъпи напред.

— Естествено, добри ми докторе. Но защо не кажете какво наистина мислите за Мелъди? Чакай да си спомня как точно беше. „Лоши гени плюс лоша среда“, ако се не лъжа.

Тауъл се закова на място.

— Кротко, Алекс — обади се Майло от креслото в ъгъла, където се беше скатал.

Бонита излезе от кухнята и попита какво става.

Двамата с Тауъл бяхме застанали един срещу друг като боксьори, очакващи звъна на гонга, за да се нахвърлят един върху друг.

Той веднага смени подхода и се усмихна чаровно.

— Нищо, скъпа моя. Просто професионален спор. Двамата с доктор Деллаур се опитвахме да преценим кое ще е най-добро за Мелъди.

— Повече никаква хипноза. Нали така настоявахте.

— Да. — Тауъл нервно затропа с крак, опитвайки да си придаде уверен вид. — Това беше моето професионално мнение. — Думичката „професионално“ бе произнесена малко по-натъртено от останалите. — И все още е.

— Кажете му го. — Тя ме посочи с пръст.

— Тъкмо това обсъждахме, скъпа моя.

Добрият доктор явно беше преиграл малко и Бонита го бе усетила. Намръщи се, а в гласа ѝ се прокрадна подозрителна нотка.

— Какво има за обсъждане? Не го искам. Нито него, нито пък онзи. — Посочи към Майло, сетне ми кресна: — Писна ми да се правя на добра самарянка и да помагам на полицията, защото контрамата остава в мен! Ако детето ми продължи да има пристъпи и да крещи, направо ще ме изгонят оттук. Сигурна съм, че ще ме изгонят.

Лицето ѝ се изкриви. Тя го закри с длан и се разплака. Тауъл се приближи към нея със стъпката на холивудско жиголо, прегърна я през раменете и се зае да я успокоява. Заведе я до канапето, помогна ѝ да седне, и се надвеси над нея, като не спираше да я потупва по рамото.

— Ще си изгубя жилището — каза Бонита през ръцете си. — Те хич не обичат да се вдига шум.

Откри лицето си и впери просълзен поглед в Тауъл.

— Спокойно, спокойно, всичко ще се оправи. Аз ще се погрижа.

— Ами пристъпите?!

— И за тях ще се погрижа. — Той ми хвърли поглед, изпълнен с враждебност, но и — убеден съм в това — с малко страх.

Тя подсмръкна и избърса носа си с ръкава на халата.

— Не мога да разбера защо се събужда с викове „Татко! Татко!“. Онова копеле така и не се обади да ми помогне с някой цент! Той не я обича! Защо тогава тя го вика, доктор Тауъл? — Погледна към него, сякаш очакваше да чуе велика мъдрост.

— Успокойте се, успокойте се.

— Но той е луд, луд е пустият му Рони Лий. Погледнете! — Тя свали кърпата от главата си и се наведе така, че да видим темето ѝ. После разпусна косата и повтори: — Вижте, вижте само!

Беше гадно. Твърд, грапав червен белег с размерите на тлъст червей. Червей, който сякаш бе проникнал под скалпа ѝ и се бе загнездил там. Кожата около него изглеждаше неравна и груба — резултат от нескопосана хирургическа намеса.

— Сега поне знаете защо все нося кърпа! — проплака Бонита. — Той ми го направи! С верига! Рони Лий Куин. — Тя назова името му с нескрито отвращение. — Луд, зъл кучи син. Ето това е таткото, за когото плаче тя! За тази отрепка плаче!

— Спокойно, спокойно — повтори за кой ли път Тауъл. После се обърна към нас. — Господа, има ли още нещо, което да искате да обсъдите с госпожа Куин?

— Не, докторе — каза Майло и се обърна да си върви, като междуременно ме хвана за ръката и ме подръпна леко след себе си.

Но аз имах още нещо за казване.

— Кажете й, докторе. Кажете й, че това не са пристъпи. Обяснете й, че това са просто кошмари, които ще избледнеят, ако на детето се осигури малко повече спокойствие. Кажете й, че няма нужда от фенобарбитал, от дилатин или тофранил.

— Благодаря ви за професионалния съвет. Ще реша случая така, както намеря за добре.

Идваше ми да размажа наглата му физиономия.

— Хайде, Алекс. — Майло побърза да ме изведе.

Паркингът на комплекса беше претъпкан с мерцедеси, поршета и спортни датсуни. Фиатът на Майло изглеждаше като просяк наред Бевърли Хилс. Наместихме се в него и дълго мълчахме.

— Ама че бъркотия — обади се Майло.

— Лицемерен мръсник.

— За миг си помислих, че ще го удариш. — Майло се изхили.

— Много се изкушавах. Мръсникът му с мръсник.

— Стори ми се, че нарочно те дразни. А пък аз си мислех, че си имате уважението.

— Докато играех по неговата свирка, да. Погъделичкахме се един друг на интелектуално ниво. Когато обаче всичко се срина, той веднага си намира изкупителна жертва. Той е его маниак. *Докторът* е всемогъщ. *Докторът* може да се справи с всеки проблем. Не видя ли как го боготвореше тя? Сякаш самият папа й се беше изтърсил в мижавото апартаментче.

— Тревожиш се за хлапето, нали?

— Тревожа се и още как. Досещаш се какво ще направи оня, нали? Ще я натъпче с още успокоителни. И след два дни малката пак ще бъде разсеяна и сънлива.

Майло прехапа устната си, помълча няколко минути, после каза:

— Е, безпомощни сме... Вече съжалявам, че те забърках в тая история.

— Вината не е твоя.

— Грещиш. Надявах се да ударя джакпота, без да се напъвам много-много. Реших тоя път да не си търкам излишно подметките. Трябваше да разпитам съдружниците на Хендлър, да направя списък на откачалките със склонност към насилие измежду неговите клиенти, да разровя файловете в компютъра му. Цялата идея да разчитам само на едно седемгодишно хлапе не струваше от самото начало.

— Напротив, от Мелъди можеше да излезе добър свидетел.

— Само дето нещата рядко са такива, каквито изглеждат на пръв поглед. — След три неуспешни опита той включи двигателя. — Съжалявам, че ти развалих вечерта.

— Не ти, а той ми я развали.

— Забрави за него, Алекс. Мръсниците на тоя свят са като плевелите — голям зор е, докато се отървеш от тях, и тъкмо успееш, вземе че се появи някой нов. Нали това правя вече осем години: изсипвам на поразия пестициди и наблюдавам как новият треволяк успява да поникне още преди да съм се справил със стария.

По гласа му личеше, че е уморен, изглеждаше преждевременно състарен.

Излязох от колата и се надвесих през сваленото стъкло.

— Трябва да преровим картотеката на Хендлър. Далеч по-бързо от теб ще разбере кои от пациентите му са били потенциално опасни.

— Наистина ли ще ми помогнеш?

— Ъ-хъ. Страдам от синдрома на Зейгарник. — Посочих челото си.

— Кой пък е този?

— Зейгарник е руска психоложка, която открила, че незавършената работа води до натрупване на напрежение. Кръстили са ефекта на нейно име. Като повечето работохолици и аз съм твърде податлив към него.

Майло ме погледна така, сякаш бръцолевех пълни глупости.

— Ясно. И Зейгарник ти пречи да се наслаждаваш на безгрижния си живот, тъй ли?

— Мързелуването и без това беше започнало да ми омръзва. — Плеснах го приятелски по гърба.

— Както искаш. — Той сви рамене. — Много поздрави на Робин.

8.

Преди да приключи земния си път по такъв нелицеприятен начин, Мортън Хендлър бе работил четиринайсет години като психиатър. През това време беше съветвал или лекувал около две хиляди пациенти. Личните картони на тези хора бяха подредени в красиви картонени папки и прибрани в големи кутии, които носеха печата на полицейското управление на Лос Анджелис.

Майло ги домъкна у дома. Помагаше му мършав, леко оплешивял чернокож детектив на име Делано Харди. Пъшкайки и проклинайки, двамата стовариха кутиите в дневната ми. Скоро стаята изглеждаше така, сякаш току-що съм се нанесъл или се каня всеки момент да се изнеса.

— Не е чак толкова зле, колкото изглежда — успокои ме Майло. — Освен това няма защо да ги преравяш всичките, нали така, Дел?

Харди запали цигара и кимна утвърдително.

— Вече направихме един предварителен оглед — каза той. — Елиминирахме всички, за които се знае, че са починали. Решихме, че шансовете те да са извършили престъплението са твърде малки.

Двамата детективи се изхилиха на черния си хумор.

— Нещо повече, в доклада на патолога пише, че Хендлър и момичето са били убити от физически силен човек. Разрезът на гърлото при Хендлър е стигнал чак до гръбначния стълб и това още от първия опит.

— Което ще рече — обадох се аз, — че престъпникът е мъж.

— Или някоя адски силна дама — изхили се пак Харди, — но аз бих заложил по-скоро на мъжете.

— Има шестстотин пациенти мъже — добави Майло. — Ей онези четири кутии там.

— Освен това — каза Харди — сме ви донесли малък подарък.

Подаде пакетче, опаковано с червено-зелена коледна хартия с елхички и еленчета. Пакетчето беше вързано с червена панделка.

— Не можах да намеря друга хартия — обясни Харди.

— Надяваме се да ти хареса — присъедини се Майло.

Усетих, че ме поднасят. Може би защото Майло бе претърпял странна трансформация в присъствието на другия детектив. Сега беше желязното ченге, което се дистанцира от „цивилните“, а аз, в най-добрия случай, бях просто негов познат.

Разопаковах кутийката и я отворих. В нея върху подложка от памук се мъдреше карта на полицейски служител, снабдена дори с моя цветна снимка, взета от шофьорската ми книжка, на която изглеждах като възкръснал мъртвец. Отдолу се мъдреха подписът ми, копиран от същото място, трите ми имена и гръмката титла „специален консултант“. Истинско полицейско произведение на изкуството.

— Трогнат съм.

— Закачи си я — каза Майло. — Трябва официално да встъпиш в длъжност.

Картата доста приличаше на онази, която бях носил в „Уестърн Педиатрик“. Щракнах щипката ѝ върху джоба на ризата си.

— Много ви отива — ухили се Харди, бръкна в джоба на самото си и измъкна оттам сгънат лист хартия. — А сега прочетете това и го подпишете — каза учтиво и ми подаде химикалка.

Прочетох го. Беше отпечатано с дребен шрифт.

— Пише, че няма да ми дават заплата.

— Точно така — каза Харди с престошена печал. — Но пък ако се порежете на някой лист хартия, докато преглеждате досиетата, тогава можете да съдите управлението.

— Шефовете го изискват, Алекс — обади се Майло.

Свих рамене и подписах.

— Сега сте официален консултант на лосанджелиската полиция — добави Харди.

— Поласкан съм, Дел.

— Щом е за приятел на Майло и прочее...

В това време Майло вече се бе захванал да разпечата кутиите с швейцарското си армейско ножче. Измъкваше картоните на купчинки по десет и скоро масата ми се оказа затрупана.

— Тези са подредени по азбучен ред, Алекс. Можеш да ги преровиш и да ни отделиш откачалките.

Приключи с подреждането и двамата с Харди се наканиха да си вървят.

— Откриеш ли някой психар, с Дел ще си поприказваме с него.

— Уредихме се — обади се Харди, изпука кокалчетата си и се огледа за място, където да хвърли изсмукания чак до филтъра фас.

— В мивката — подсказах му и Харди се запъти натам.

Когато останахме насаме, Майло каза:

— Наистина съм ти задължен, Алекс. Само не се... не се опитвай да приключиш с всичко още днес.

— Ще прегледам колкото успея, преди да ми се завие свят.

— Хубаво. Ще ти се обадим няколко пъти, за да разберем дали не си надушил нещо, което да проверим, докато сме в участъка.

Харди се появи от кухнята, зает с оправянето на възела си. Изглеждаше адски спретнат в тъмносиния си костюм, комбиниран със снежнобяла риза и кървавочервена вратовръзка. Черните му обувки бяха излъскани до блясък. Нищо чудно да бе използвал възможността тайничко да махне някоя прашинка от тях. В сравнение с него Майло изглеждаше печално в провисналите си панталони и измачканото сако.

След като излязоха, извадих плоча на Линда Ронстад от колекцията си, пуснах я и под акомпанимента на „Горката, горката аз“ се заех с „консултантската“ си работа.

Осемдесет процента от мъжете пациенти на Хендлър можеха да бъдат разпределени в две категории: първата — фрашкани с пари ръководни кадри, препратени от личните си лекари заради различни, най-често провокирани от стреса симптоми — ангина, импотентност, болки в гърдите, хронично главоболие, кожни обриви с неизяснен характер, безсъние; и втората — депресирани мъже на най-различна възраст. Прегледах набързо тези картони и отделих останалите двайсет процента, за да им обърна по-специално внимание.

Когато започнах, няхах никаква представа що за специалист е бил Мортън Хендлър, но след неколкочасово ровене из картоните вече бях наясно, че този човек е бил всичко друго, но не и светец.

Терапевтичните му сеанси бяха провеждани така небрежно и набързо, и толкова често бяха довеждали до двусмислени резултати, че аз лично не виждах как въобще е успявал да си изкарва хляба. Всъщност беше почти невъзможно да се разбере какво точно бе правил Хендлър с пациентите си през всичките добре заплатени четирийсет и

пет минути на всеки свой сеанс. Имаше все пак някакви бегли намеци за планове за лечение, прогнози и епикризи на стресовите състояния. През последните шест години от живота си господин психиатърът съвсем го бе подкарал през просото.

Затова пък финансовите му отчети бяха подробни и изрядно водени. Бе вземал доста високи хонорари, а писмата му до длъжниците бяха издържани в безкомпромисен тон.

Макар през последните няколко години да се бе занимавал повече с издаване на рецепти, отколкото с терапия, предписаните от него лекарства и дози не бяха необичайни. За разлика от Тауъл Хендлър не приличаше на лекар, който е решавал частично проблемите на пациентите си с успокоителни. Но пък не можеше да се каже, че е бил кой знае какъв терапевт.

Онова, което наистина ме притесни, бяха зачестилите през последните години подигравателни забележки, с които бяха изпъстрени коментарите му за състоянието на пациентите. Някои от тях представляваха неприкрити обиди. „Предпочита да се жалва и да хленчи“ беше забележката му за възрастен пациент със сериозна депресия. Други отметки гласяха: „Пълен бездарник“, „Търси терапията като избавление от скучния си и безсмислен живот“, „Бита карта“ и така нататък.

В късния следобед вече бях приключил с психологическата аутопсия на Хендлър. Той беше човек без кауза. Просто един от милионите безличници, които неминуемо намразват професията, която сами са си избрали. В началото може да е било различно — първите картони бяха водени прилично — но към края вече му се е повдигало. И въпреки това бе продължавал, ден след ден, сеанс след сеанс, най-вероятно от нежелание да се откаже от шестцифрения си годишен доход и от останалите символи на просперитета.

Запитах се какво ли се е въртяло в главата му, докато е слушал бърборенето на пациентите. Дали е мечтаел? Или пък е подхранвал живеца в себе си с фантазии — сексуални, финансови, садистични? Кулинарни забежки? Умствена гимнастика? Дали е броил овце? Или пък се е чудил колко депресивни манияци могат да се поберат върху главичката на топлийка.

Каквато и да е била тръпката в живота му, това определено не бяха пациентите, които сто процента са вярвали, че докторът им

съчувства.

Това ме подсети за един стар виц за двамата психотерапевти, дето се срещнали в асансьора след края на работния ден. Единият бил млад, новобранец, смазан от работа, с изкривена вратовръзка и разчорлена коса. Та значи младокът се обръща и вижда, че неговият колега, кален в битките ветеран, изглежда направо страхотно — здравословен тен, атлетична фигура, по главата му всяко косъмче си е на мястото, а на ревера му е затъкната свежа роза.

— Докторе — казва младокът, — моля ви, кажете ми, как го постигате?

— Кое, синко?

— Ами седите час след час, ден след ден, слушате как пациентите ви разказват за проблемите си и въпреки това успявате да се дистанцирате.

— Да ги слушам ли? От къде на къде?

Смешно. Стига, разбира се, да не сте някой от онези, които са плащали на Мортън Хендлър по деветдесетачка на сеанс, за да ги опише след това той в анализите си като „никому ненужни мрънкачи“.

Дали пък някой от пациентите случайно не е разбрал на какво безцелно унижение се подлага? Това би могло да накара депресиран тип да види сметката на любимия си психотерапевт. Да го убие — да, но чак по такъв гнусен начин, че и приятелката му заедно с него? Но кой знае? Яростта е странно нещо. Понякога с години е погребана в дебрите на съзнанието, за да бъде задействана после най-неочаквано от съвсем тривиален повод. Хора са били нарязвани на парчета заради счупен стоп на любимата кола.

И все пак не ми се вярваше сред пациентите с депресивни и психосоматични проблеми, чиито досиета бях прегледал, да се крие кръвожадният звяр, способен на подобна касапница. Всъщност по-скоро не ми се искаше дори да мисля, че на Майло ще му се наложи да се оправя с две хиляди потенциални заподозрени.

Наближаваше пет. Извадих кутия бира от хладилника, отидох на терасата и се изтегнах на шезлонга. През следващите трийсет минути отпихах от бирата и наблюдавах как слънцето постепенно се скрива зад дърветата. Някой от съседите беше надул до дупка любимия си пънк. Странно, това дори не ме подразни.

В пет и половина се обади Робин.

— Здравсти, миличко. Искаш ли да наминеш? Ще дават „Кий Ларго“^[1] по телевизията.

— Дадено — казах аз. — Искаш ли да донеса нещо за хапване?

Тя се замисли за миг, после предложи:

— Лютиви наденички с бира?

— Имай предвид, че вече съм изпил три бири.

— Тогава ми дай време да те настигна, любов моя. Ще те чакам към седем.

Не се бях чувал с Майло от един и половина. Тогава ми звънна от Белфлауър. Тъкмо се канеше да разпита някакъв тип, който нападнал с отвертка седем жени. Едва ли бе свързано със смъртта на Хендлър, но човек все трябва да почне отнякъде.

Обадих се в полицията и оставих за него съобщение, че вечерта няма да си бъда вкъщи.

После набрах номера на Бонита Куин. Изчаках пет свободни сигнала и след като никой не вдигна, затворих телефона.

Хъмфри и Лорън бяха страхотни, бях гледал филма няколко пъти, но пак ми хареса. После си пуснахме Тал Фарлоу и Уест Монтгомъри и ги послушахме прегърнати. Накрая не се сдържах, грабнах една от китарите, изработена от Робин, и посвирих. Робин ме слуша известно време със затворени очи и лека усмивка, после измъкна инструмента от ръцете ми и ме придърпа към себе си.

Отначало смятах да преспя при нея, ала към единайсет взеха да ме хващат дяволите.

— Има ли нещо, Алекс?

— Не. — Само скапания синдром на Зейгарник.

— Случаят те тормози, нали?

Не казах нищо.

— Почвам да се притеснявам за теб, сладурче. — Тя сложи ръка върху гърдите ми и по кожата ми се разля приятна вълна. — Толкова си напрегнат, откакто Майло те забърка в тази история. Не съм те познавала тогава, но от това, което съм чувала, май започваш да приличаш на „стария Алекс“.

— Е, той не беше чак толкова лошо момче — засегнах се.

Тя предпочете мъдро да остави забележката ми без коментар.

— Не — поправих се аз, — предишният Алекс беше досадник. Обещавам да не му позволя да се върне. Така става ли?

— Става. — Тя целуна върха на брадичката ми.

— Само ми дай малко време.

Докато се обличах, Робин ме гледаше със смесица от тревога, обида и объркване. Понечих да кажа нещо, но тя ми обърна гръб. Седнах на ръба на леглото и я взех в прегръдките си. Започнах да я полюшвам, докато ме прегърна през врата.

— Обичам те — казах аз. — Просто ми дай малко време.

Тя тихо изстена и ме прегърна още по-силно.

Когато излязох, Робин беше вече заспала и клепачите ѝ потрепваха — сигурно сънуваше нещо.

Заех се със сто и двацетте картона, които бях заделил настрани и ги зарязах чак по изгрев-слънце. Повечето от тях се оказаха пълна скука. Деветдесет и един от пациентите се оказаха душевноболни, които Хендлър бе преглеждал като консултант в психиатричния екип на „Сидар Синай“. Други двацет имаха диагноза „шизофрения“, но те до един бяха пациенти на преклонна възраст (средна възраст 76 години). Останалите деветима мъже събудиха интереса ми. Хендлър ги бе окачествил като хора с психопатични отклонения. Естествено, тези диагнози бяха съмнителни, тъй като според мен неговата преценка не струваше и пет пари. Така или иначе, си заслужаваше да им обърна специално внимание.

И деветимата бяха на възраст между шестнайсет и трийсет и две. Повечето бяха изпратени от различни институции — Дирекцията по амнистиите, калифорнийската служба за работа с непълнолетните, някои местни църкви. Неколцина си бяха имали търкания със закона. Трима бяха определени като склонни към насилие. Единият от тях бе пребил баща си, другият беше намушкал с нож свой съученик от гимназията, а третият бе прегазил с кола някакъв тип, с когото си разменили няколко гневни реплики.

Истински сладури.

Нито един от тях не бе посещавал сеансите за по-дълго време, което не ме учуди. Психотерапията не може да предложи кой знае какво на хора без съвест, без морал и — в голям процент от случаите

— без ни най-малко желание за промяна. Всъщност самата природа на психопата е своеобразна обида за съвременната психология с нейните криворазбрани представи за равнопоставеност и с присъщия ѝ безпочвен оптимизъм.

Самото предположение, че съществуват индивиди, които са просто зли, без да имат някаква особена заслуга нито наследствеността, нито средата, е удар по чувствата на психотерапевта. За психолозите и психотерапевтите психопатът е онова, което за медиците е човекът с неизлечим тумор — доказателство за тяхната безпомощност.

Аз пък знаех, че съществуват зли хора. За щастие бях виждал твърде малко, повечето възрастни, но също и няколко деца. Помня ясно лицето на едно дванайсетгодишно момче с физиономия на закоравял престъпник. Поуспокоен от уверенията, че всички подробности от нашите разговори са поверителни, малкият ми се похвали, че вече е свил поне двайсетина колелета, че е обрал доста апартаменти и че е спал с няколко малолетни. Беше толкова доволен от себе си. Родителите му бяха загинали при самолетна катастрофа, когато бил само на четири. Когато го попитах дали си спомня майка си, дванайсетгодишният хлапак ми хвърли мръснишки поглед и каза, че ако се съдело по снимките, които бил виждал, тя трябва да е била „готино парче“. И това не беше позъорство. Той наистина беше покварен.

Отместих деветте лични картона встрани. Все пак бях успял да спестя малко работа на Майло.

[1] Филм от 1948 година на режисьора Джон Хюстън с участието на Хъмфри Богарт и Лорън Бакол. — Б.пр. ↑

9.

През последните три дни Майло видимо се бе състарил.

— Ровенето във файловете си беше пълна загуба на време — изпъшка той, след като се изтегна на коженото ми канапе. — Мръсниците му недни се оказваха или мъртви, или в пандиза, или с желязно алиби. И в доклада на съдебния медик не открихме никакви улики. Чисто и просто шест гнусни страници с подробности, които не бяха нищо ново за нас.

Донесох му бира, която той пресуши на две глътки. Донесох му още една, после попитах:

— Ами Хендлър? Нещо ново за него?

— А, да, ти се оказа абсолютно прав в преценката си. Тоя тип наистина е бил с ампутирана съвест.

— Какво имаш предвид?

— Преди шест години, докато работел като консултант за някаква си болница, станала издънка. Служебна измама. Хендлър и някои други решили да ударят къравото. Показвали си, значи, носа за секунда, казвали едно здрасти на пациента и после броели това за пълна визита, която по норматив трябва да продължи четирийсет и пет минути. После се обаждали на сестрата да ги отметне и си назначавали нова визита. И така на няколко пъти. Парите хич не били за пренебрегване. Някои от докторите си написвали по трийсет-четирийсет визити на ден, всяка за по седемдесет-осемдесет долара. Само пресметни колко прави това.

— Нищо чудно. Този номер е доста разпространен.

— Сигурно. Така или иначе, работата се размирисала, синът на единия пациент бил лекар и се усъмнил. Защо ли? Защото баща му бил от три месеца в кома. Синът се оплакал на шефа на болницата, а той на свой ред привикал Хендлър и останалите. Разбрали се случаят да се потули, ако набедените психиатри напуснат по собствено желание.

Преди шест години. Малко преди бележките на Хендлър да станат саркастични и обидни. Скокът от четиристотин хиляди годишно

на „мизерните“ сто хиляди сигурно му се бе отразил зле. Да не говорим, че е трябвало да ги изкарва с труд.

— И това не ти върши никаква работа, така ли?

— Не, дори няма мотив за отмъщение. Че от кого? Нали контрата е в застрахователните компании. Сигурно затова докторите не са имали проблеми със съвестта си. Не са оцелявали клиентите си, а просто компаниите, които са плащали осигуровките им. Не ми се вярва някой от застрахователите да е изпратил Джек Изкормвача при доктора тарикат.

— Прав си.

Той стана и заснова напред-назад из стаята.

— Скапана работа. Мина цяла седмица, а аз не разполагам с абсолютно нищо. Капитанът вече се чуди дали си струва да си губим времето повече. Като капак на всичко, взе че изтегли Дел.

— Искаш ли още една бира?

— Ами да, защо не. Да измием помията. — Той рязко се обърна на пети. — Казвам ти, Алекс, трябваше да стана учител. Но си виках: „Ще хващам лошите, за да живеят спокойно децата ни“. Господи, колко сляп съм бил! Какви неща само ми се налага да гледам, ужасни, животински неща, които си правим един на друг, ние хората. Така и не можах да свикна. Понякога ми се повдига.

Помълча, сетне възкликна:

— Ама и ти си страхотен слушател, Алекс. Поне не си си губил времето толкова години.

— Обичах си работата, друже.

— Да, така е. И като си говорим за доброто старо време, сецвам се, че случаят с Хикъл беше същата помийна яма. Така и не успях да повярвам, че е било самоубийство. Обстоятелствата бяха подозрителни.

— Никога не си ми споменавал за това.

— Че какво има за споменаване? Не разполагах с никакви доказателства. Карах я само на шесто чувство. Само дето шестото чувство честичко ме подвежда.

Стюарт Хикъл. Гадна история, наистина. Жена му, Ким Хикъл, корейка по произход, беше собственица на частно прогимназиално училище. Малко училище, но иначе на добро ниво. Сградата беше кокетна и дори със свое собствено излъчване. Всичко вървяло чудесно

в училището на Ким, докато един ден нейният съпруг, техник по поддръжката в близка болница, не решил да я навести, за да ѝ помогне за някакъв ремонт на котлите. Ремонтът привършил за около седмица, но той продължил да се отбива все по-често и по-често. Тя не подозирала нищо, поне така твърдеше пред съда, докато накрая едно от децата не се оплакало на родителите си. Чичко Стюарт го водел редовно в мазето на училището и го карал да прави разни много лоши работи. После проплака второ дете, след това трето. Оказа се, че за около година през ръцете на „добрия техник“ са минали дванайсет деца. Жертвите бяха изпаднали в дълбок шок, а родителите просто загубиха ума и думата. Научих за всичко това, тъй като от общината ме натовариха да поема рехабилитационния курс с децата. Майло пък разследваше случая. Стюарт Хикъл си призна всичко и дори успя да се измъкне под гаранция. Всички очакваха, че ще духне нанякъде, когато една вечер го заварих мъртъв в кабинета си. Дватамата не се познавахме лично. Експертизата потвърди версията за самоубийство. Нямахме обаче нито прощални писма, нито каква да е друга улика. Един господ знае защо педофилът бе избрал точно моя кабинет за своя последна спирка на този грешен свят. Може би защото ме беше възприемал като заместник божи заради ролята ми на лечител на децата. Може би всичко това беше един своеобразен опит да излезе „на чисто“ и да се извини за злодеянията си. Кой знае. Така или иначе, случаят беше закрит поради липса на улики за насилствена смърт, макар въпросителните около него да не бяха една и две. И ето че близо година по-късно Майло продължаваше да се тормози от мисълта за този свой провал.

Той смачка празната бирена кутия без дори да я погледне.

— Хикъл беше извратен боклук, но нямах доказателства. Затова се отказах от разследването — все едно че бях дал назаем пари, които никога нямаше да си получа. Никой не се залови да спори с мен, на никого не му пукаше. И сега, ако реша да отпиша Хендлър и Гутиерес, пак ще е същото. Написвам железен доклад, слагам го в една спретната папчица и си измивам ръцете.

След още седем бири и ново половинчасово словесно самобичуваме Майло вече беше мъртво пиян. Рухна на канапето като

бомбардировач, улучен фронтално от зенитен снаряд.

Свалих му обувките и ги сложих на пода до него.

В девет и половина Майло се събуди с кисела физиономия. Веднага изпъшка и завъртя глава насам-натам. Смесих във висока чаша доматен сок, сурово яйце, черен пипер и табаско, подадох му я и той я изпи на един дъх. Миг по-късно се задави, закашля се, а от широко отворените му очи заизскачаха мълнии.

След четирийсет минути все още имаше същия смачкан вид, но за сметка на това беше абсолютно трезвен.

Изпратих го до вратата, като преди това пъхнах деветте картона под мишницата му.

— Четиво за приспиване, Майло.

Той се препъна по стълбището, избълва куп проклетия, но все пак успя да се добере невредим до фиата, отвори вратата и се тръшна на седалката. Наложих се да бутам, но колата все пак запали.

Най-после бях сам. Скочих в кревата, четох „Таймс“. После гледах телевизия, но да пукна, ако се сещам какво точно давах. Имам някакви смътни спомени за тъп полицейски сериал, в който мадамите бяха едрогърди, а детективите приличаха на фотомодели.

10.

— Добре — каза Майло.

Седяхме в стаята за разпити в Западния полицейски отдел. Стените бяха боядисани в жълтеникавозелено, с вградени в тях огледала с едностранна видимост. От тавана висеше микрофон. Мебелировката се състоеше от сива метална маса и три сгъваеми метални стола. Въздухът беше застоял и вмирисан на пот. Атмосфера беше белязана от недоверие, страх и усещане за погазено човешко достойнство.

Майло подреди картоните на масата, сетне грабна първия.

— Ето ги нашите деветима заподозрени. Номер едно — Рекс Алън Гамблин, лежал в затвора в Соледад за нападение и побой. — Хвърли папката встрани.

— Номер две — Питър Люис Джеферсън. Работи във ферма в Уайоминг.

— Горките животинки.

— Прав си — на снимката действително изглежда като садист. Номер три — Дарвин Уорд... Е, сега няма да ми повярваш. Студент по право в юридическия факултет на пенсилванския университет.

— Адвокат психопат. Никак не е забавно.

Майло взе следващия картон.

— Нумеро куатро... ъ-ъ... Ленард Джей Хелсингер. Работи на строителен обект в Аляска. И неговият адрес е потвърден. Пет, Майкъл Пен, студент в „Кал Стейт“, Нортридж. С него ще си поприказваме. — Майло отдели досието встрани. — Шест, Ланс Артър Шатук, помощник-готвач на луксозния лайнер „Хелена“. От бреговата охрана потвърдиха, че такъв кораб се е мотаел насам-натам из Егейско море през последните шест седмици. Седем, Морис Бруно, търговски представител на „Престо инстант принт“ в Бърбенк. И с него ще се срещнем. — Картонът на Бруно се озова върху този на Пен.

— Осем, Рой Лонгстрет, аптекар в „Дръг чейн“, клон Бевърли Хилс. И последен в списъка, но не и в нашите сърца — Жерар Пол

Мендехол, ефрейтор в армията на САЩ, служещ в Тайлър, Тексас. И неговото местонахождение е потвърдено.

Бевърли Хилс е доста по-близо от Нортридж или Бърбенк, затова поехме натам. Аптечният филиал в Бевърли Хилс се оказа постройка от тухли и стъкло, кацнала на „Кенън Драйв“. Редом с нея бяха цъфнали няколко бутика и сладкарница на „Хееген Дазс“.

Майло показва значката си на някакво младо момиче и след не повече от секунда пред нас изникна управителят — чернокож мъж на средна възраст. Той се поинтересува с доста изнервен вид дали Лонгстрет не е сгазил лука. Майло му отвърна със старата като света полицейска реплика:

— Само искаме да му зададем няколко въпроса.

Едва не се разхилих, но управителят се отпусна видимо.

— Той не е тук в момента. Идва в два и половина, за да поеме нощната смяна.

— Пак ще дойдем. Моля ви, не му споменавайте за нас.

Майло подаде визитката си. Оставихме мениджъра да я изучава така, сякаш беше карта на изгубено съкровище.

Пътуването до Нортридж се оказа половинчасова разходка по западното разклонение на магистралата, водеща към Вентура. Открихме общежитието в Кал Стейт и се отправихме право към канцеларията. Там Майло се сдоби с копие от седмичната програма на Майкъл Пен. Въоръжени с програмата и снимката на Пен, успяхме да го открием след двайсет минути да се разхожда из парка в компанията на някакво момиче.

— Господин Пен?

— Да?

Беше симпатичен, среден на ръст, с широки рамене и дълги крака. Светлокестенявата му коса беше късо подстригана. Носеше светлосиня риза, дънки и мокасини, обути на бос крак. От досието му знаех, че е на двайсет и пет години, но всъщност изглеждаше поне с пет години по-млад. Лицето му беше с правилни черти, въобще — идеалният средностатистически американски младеж. Изобщо не приличаше на някой, който се е опитал да прегази човек с понтиак „Файърбърд“.

— Полиция. — Майло му показва значката. — Искаме да поговорим с вас.

— За какво? — Топлите му кафяви очи се присвиха, а устните му се изопнаха.

— Предпочитаме да го обсъдим насаме.

Пен погледна към девойката. Беше млада, на не повече от деветнайсет, нисичка, чернокоса.

— Само минутка, Джули. — Той побутна нежно брадичката ѝ със свит показалец.

— Майк...?

— Само минутка.

Запътихме се към площадка с каменни пейки и маси. Студентите минаваха забързано край нас. Повечето сигурно използваша свободното от лекции време за почасова работа.

Майкъл Пен изглеждаше вбесен, но с всички сили се опитваше да го прикрие.

— Какво искате?

— Кога видяхте за последен път доктор Мортън Хендлър?

Младежът отметна глава и се изсмя. Смехът му прозвуча неестествено.

— Оня задник ли? Четох за смъртта му. Светът не е загубил нищо.

— Кога го видяхте за последен път?

Пен се ухили.

— Преди години, *полицай*. — Обръщението прозвуча като нецензурна дума. — Докато ходех на терапия при него.

— Изглежда, нямате особено високо мнение за него.

— За Хендлър ли? Че той беше психотерапевт. — Сякаш това обясняваше всичко.

— Изглежда, нямате високо мнение за психиатрите въобще.

Пен вдигна ръце с дланите нагоре.

— Вижте, цялата онази история си беше грешка от самото начало. Просто изгубих контрол над колата и някакъв параноичен идиот реши да ме наклепа, че съм искал да го убия. Окошариха ме и предложиха условна присъда, ако се навия да посещавам психиатър. Прекараха ме през куп боклучави тестове.

Въпросните „боклучави тестове“ може и да не са безупречни, но за хора като Пен вършат достатъчно добра работа. Вече бях прегледал

психологическия му профил, който подсказваше, че младежът е психопат.

— И защо не харесвахте доктор Хендлър?

— Само не почвайте да ми приписвате неща, които не съм казал.

— Пен сниши глас. Очите му шареха неспокойно насам-натам. Изглеждаше доста напрегнат. Зад красивото му лице се криеше нещо потайно и опасно. Хендлър не беше сгрешил с неговата диагноза.

— Значи го харесвахте, така ли? — Майло си играеше с него като котка с мишка.

— Нито едното, нито другото. Просто нямах нужда от него. Не съм луд. Освен това не съм го убил.

— А случайно да си спомняте какво правихте в нощта на убийството?

— Кога беше това?

Майло го осведоми за датата и часа.

Пен изпука кокалчетата си и се вгледа през нас, сякаш нагласяше на мушката си далечна цел.

— Да, спомням си. Цялата вечер бях с моето момиче.

— С Джули ли?

Пен се изсмя.

— Не, имам връзка със зряла жена, полицай. Жена в пълния смисъл на думата. — Изведнъж челото му се сбърчи и самодоволното му изражение се замени от кисела гримаса. — Което значи, че ще трябва да разпитате и нея, нали?

Майло кимна.

— Това адски ще прецака взаимоотношенията ни.

— Леле, Майк, колко съжалявам.

Пен враждебно го изглежда, но реши да смени тактиката и за миг се превърна в олицетворение на самата невинност. Променяше изражението си ловко като крупие, което размесва колода карти.

— Вижте, полицай, отдавна съм забравил този инцидент. В момента имам работа, посещавам лекциите. След шест месеца ще се дипломирам. Не искам животът ми да се превръща в каша само защото съм бил сред пациентите на Хендлър.

Изглеждаше като самата непорочност от плът и кръв.

— Налага се да проверим алибито ти, Майк.

— Добре де, добре, направете го. Просто не ѝ казвайте твърде много, става ли? Само най-необходимото.

„Само най-необходимото, за да мога останалото да си го изсмуча от пръстите.“ Направо чувах как щракат зъбните колелца зад високото му чело.

— Дадено, Майк. — Майло извади химикалка и се приготви да записва.

— Соня Мейгъри. Собственичка е на бутика за детски стоки на „Плаза де Оро“ в Енсино.

— А телефонен номер да ви се намира? — попита Майло със сладникова усмивка.

Пен стисна зъби, но му го продиктува.

— Ще ѝ се обадим. Само не ѝ телефонирайте преди нас. Ние ценим спонтанността. — Майло прибра химикалката и затвори бележника си. — Приятен ден, Майк.

Младежът погледна първо мен, после Майло и накрая отново мен, сякаш търсеше съюзник. След това стана от пейката и се отдалечи. Движеше се грациозно като атлет.

— Хей, Майк! — извика след него Майло.

Пен се обърна.

— Каква е специалността ви?

— Маркетинг.

Докато се отдалечавахме, го видяхме отново да се разхожда с Джули. Тя беше положила глава на рамото му, а той я бе прегърнал през кръста. Усмиваше ѝ се и говореше много бързо.

— Какво ще кажеш? — попита ме Майло, след като се намести зад волана.

— Мисля, че е невинен по този случай, но се обзалагам, че е замесен в нещо мъгляво и не особено законно. Изглеждаше адски облекчен, когато разбра за какво го търсим.

Майло кимна.

— Съгласен съм. Но това не ми влиза в работата. Нека някой друг да си блъска главата с него.

Излязохме отново на магистралата и поехме на изток. Измъкнахме се при Шърман Оукс, открихме малко френско

ресторантче на „Вентура“, близо до „Уудмън“, и хапнахме там. Майло телефонира на Соня Мейгъри. Върна се обратно на масата, клатейки глава.

— Тя го обича. „Това мило момче“, „скъпото ми момче“ и тъй нататък. — Майло изимитира доста сполучливо силния унгарски акцент. — Веднага потвърди, че е бил с нея през въпросната нощ. Дори го заяви с гордост. Имах чувството, че едва се сдържа да не сподели с мен някои пикантни подробности от съвместния им сексуален живот.

Майло отново поклати глава и нападна порцията димящи миди.

Когато се озовахме на паркинга на Трифти, Рой Лонгстрет тъкмо слизаше от тойотата си. Беше нисичък, с крехко телосложение, воднисти сини очи и почти без брадичка. Оплешивял преждевременно, приличаше на индуски брахман. Върху горната му устна вирееха редки, мъхести мустаци, фасонът му беше на светлинни години от лустрото на Пен. Само очите му шареха също тъй нервно.

— Какво искате? — изписука той с тънкото си гласче, след като Майло му изигра стандартния етюд със значката. После погледна бързо часовника си.

Майло му обясни за какво става дума, а той само дето не се разплака. Нетипично поведение за един психопат. Освен ако всичко не беше добре изиграно. Човек никога не знае с какъв номер ще му излязат тези типове.

— След като прочетох за убийството, бях сигурен, че ще ме потърсите. — Жалките му мустаци трепнаха като сгърчила се гъсеница.

— Защо, Рой?

— Заради онова, което е наговорил за мен. Казал на майка ми, че съм психопат. Казал й да не ми се доверява. Сигурно съм в списъка на откачалките.

— Можете ли да си припомните къде точно бяхте в нощта на убийството?

— Да. Точно това си помислих, след като прочетох за убийството — ето сега ще дойдат и ще започнат да ме разпитват какво съм правил предишната вечер. Затова се постарях да запомня всичко. Дори си го записах. Написах бележка до самия себе си. „Рой, през онази вечер ти беше в църквата. Затова като дойдат да те попитат...“

Сигурно щеше да продължи така с дни, но Майло побърза да го прекъсне.

— В църквата ли? Вие религиозен човек ли сте, Рой?

Лонгстрет понечи да се засмее и за малко не се задави от притеснение.

— Не, не. Не се моля. Посещавам групата за самотници към презвитерианската църква в Бел Еър, същата, в която е ходил и Роналд Рейгън. Ходел е често там, след като го избрали за президент и...

— Добре, Рой. Да предположим, че си бил в църквата. Колко време продължи събирането?

Фактът, че Майло се водеше бележки, го изнерви още повече. Започна да скача от крак на крак, сякаш беше марионетка в ръцете на неопитен кукловод.

— От девет до един и половина. Останах чак до края. Помогнах в почистването. Мога дори да ви кажа какви сандвичи поднесоха...

— И там, естествено, е имало доста хора, които са те видели?

— Естествено — повтори той и замлъкна. — Аз... аз не съм от общителните. Просто помагам. Видях доста хора, но не знам дали някой от тях си спомня за мен. — Гласът му премина в шепот.

— Много лошо, Рой.

— Освен... не... да, госпожа Хедърингтън. И тя обикновено помага при почистването. Възрастна жена е. През онази вечер дълго си говорихме с нея. Мога да ви кажа дори за какво си говорихме... за хобитата си говорихме. Тя колекционира произведения на Норман Рокуел, а аз на Айкарт.

— Айкарт?

— Ами да, гравюрите му са в стил „арт деко“...

Гравюрите на Луис Айкарт струваха доста пари. Интересно как един аптекар можеше да си ги позволи.

— Моята майка ми подари първата, когато бях на шестнайсет и те... — той затърси подходящата дума, — те грабнаха вниманието ми. Тя продължи да ми подарява по една за всеки рожден ден, а и аз си купих няколко. И доктор Хендлър ги колекционираше.

— О, нима. А той показа ли ви колекцията си?

Лонгстрет поклати енергично глава.

— Не. Имаше само една в кабинета си. Забелязах я и подхванах разговор. А той по-късно използва и това срещу мен.

— Как?

— Ами в своето заключение... съдията ме задължи да посещавам сеансите му, след като ме хванаха... — Очите му заиграха лудо между нас и аптеката. — Хванаха ме да крада в магазин. — Сълзите му щяха да рукнат всеки миг. — За бога, взех само една тубичка с лепило, а те... Мислех си, че мама ще умре от срам. Притеснявах се, че и във фармацевтичния факултет ще научат за това. Беше ужасно!

— И как доктор Хендлър използва срещу вас факта, че колекционирате гравюри на Айкарт?

— Намекна... не, не го каза направо, но намекна... съвсем недвусмислено...

— Намекна за какво, Рой?

— Намекна, че можел да промени диагнозата си, ако... ако в замяна му дам една-две гравюри. Дори ми спомена кои точно му харесват най-много.

— А вие какво направихте?

— Отказах, разбира се. Да го подкупя ли? Никога. Толкова е унижително!

— А той притисна ли ви?

Лонгстрет закърши пръсти.

— Нали ви казах, имаше само намеци. Докторът заяви, че съм на границата на психопатията, но поведението ми би могло да е породено от страх. А накрая казал на майка ми, че съм психопат.

Лицето му се изкриви от омраза.

— Радвам се, че е мъртъв! Ето на, казах го! Мисля си го непрекъснато, откакто прочетох за убийството във вестника.

— Но не сте го направили, нали?

— Разбира се, че не съм. Мразя насилието!

— Ще поговорим с госпожа Хедърингтън, Рой.

— Да. Попитайте я за сандвичите и за виното, мисля, че беше бургундско — „Гало“, ако се не лъжа. А сандвичите...

— Благодаря ви, Рой. Можете да вървите.

— Да, точно така, тръгвам си.

Обърна се като робот и тръгна към аптеката.

— И тоя тип продава лекарства? — смаяно възкликнах.

— Ами май трябва да го включат в списъка на откачалките. — Майло прибра бележника си и двамата се запътихме към колата. — Според теб той психопат ли е?

— Не, освен ако не е най-добрият актьор на света. И шизофреник не е. Някаква начална форма на остро смущение, но дори това е под въпрос.

— А дали е опасен?

— Кой знае. Възможно е, ако е подложен на стрес. Но според мен е далеч по-вероятно да изпадне в другата крайност. Ще се свие в леглото, ще се пипа тук-там, и така десетина години, а в това време мама ще се грижи за него.

— Ако историята с гравюрите на Айкарт е истинска, това хвърля нова светлина върху Хендлър — каза Майло. — Как да не поиска човек да му види сметката.

Преминахме Колдуотър Каньон, преди да го задръстят потоците от коли и в четири и половина се озовахме в Бърбенк.

Сградата на „Престо инстант принт“ се оказа един от многото сиви, бездушни бетонни блокове, задръстили индустриалната зона. Въздухът вонеше на всевъзможни изгорели отрови. През равни интервали небето над нас потреперваше от рева на реактивни двигатели. Хрумна ми, че хората, които работят тук, едва ли ще доживеят до дълбока старост.

Морис Бруно се беше изкачил няколко стъпала по обществената стълбица от времето, когато бе посещавал доктор Хендлър. Беше вече вицепрезидент, отговарящ за продажбите. Секретарката му — чевръста брюнетка с майсторски изрисувани вежди и устни, създадени да казват „не“ — ни уведоми, че в момента господин Бруно е извън сградата.

— Тогава ще разговарям с шефа му — сопна се Майло и завря значката си под носа ѝ. Бяхме вече твърде изморени и изнервени, за да се оставим да ни разиграват със стари номера. А и Бърбенк беше последното място, където ни се искаше да бъдем в момента.

— В такъв случай ви трябва господин Гършман — каза тя, сякаш бе получила прозрение свише.

— Все ми е едно как се казва.

— Секунда.

Закърши снага по коридора и след минута се върна, придружена от млада жена, която изглеждаше като нейна изрусена близначка.

— Аз съм секретарката на господин Гършман — изгука „близначката“.

„Трябва да е от отровните изпарения — казах си аз. — Сигурно причиняват мозъчни увреждания и предизвикват малоумие, водещо до надценяване и на най-баналните факти.“

Майло си пое дълбоко въздух.

— Искаме да говорим с господин Гършман.

— Мога ли да попитам по какъв точно въпрос?

— Не, не можете. Веднага ни заведете при него!

— Да, сър.

Двете секретарки се спогледаха. Брюнетката натисна някакъв бутон, а блондинката ни преведе през двукрилата стъклена врата в дъното на коридора. Озовахме се в просторно хале, претъпкано с машини, които съскаха и пръхтяха. Край машините бяха хора с дочени комбинезони, които следяха с тъпо изражение „производствения процес“. Само шумът в халето беше достатъчен, за да убие несвикнал човек за броени минути. Отгоре на всичко, наоколо се носеха ацетонови и спиртни изпарения.

Секретарката направи изненадващ завой наляво, вероятно с надеждата да ни се изплъзне, но ние продължихме упорито да следваме нейното полюшващо се задниче, докато накрая на пътя ни се изпречи нова двойна врата. Нашата водачка разтвори стъклените крила и ги пусна след себе си така, че едното от тях едва не удари Майло по носа. Озовахме се в коридор, където цареше гробна тишина.

Шефският отдел на „Престо инстант принт“ сякаш бе на друга планета. Краката ни затъваха до глезените в дебелите килими с прасковен цвят, стените бяха с ламперия от орехово дърво, върху солидните врати бяха прикрепени стилни табелки. Блондинката спря в края на коридора пред една особено голяма врата, върху която с медни букви бе изписано „Артър М. Гършман, президент“. Сетне ни въведе в чакалня с размерите на четиристаен апартамент и ни покани с жест да седнем в кресла, които приличаха не само на вид, но и на допир на меко тесто. Настани се зад бюрото си — елегантна комбинация от палисандрово дърво и плексиглас, зад който се виждаха дългите й

стройни крака. Натисна бутона на интерком с футуристичен дизайн, размърда пестеливо устните си, кимна и отново се изправи.

— Господин Гършман ще ви приеме веднага.

Както можеше да се очаква, кабинетът на шефа беше просторен като готическа катедрала, а интериорът му напомняше фотография от „Архитекчъръл Дайджест“. Меко осветление, мебели достатъчно удобни, за да можеш да престоиш с часове в тях, без да заспиш. Човекът зад бюрото не се вписваше в елегантната обстановка. Беше облечен с жълто-кафяв спортен панталон и бяла риза с къси ръкави, която отчаяно се нуждаеше от гладене. На краката си беше нахлузил мокасини и тъй като въпросните крака бяха вдигнати върху бюрото, забелязах дупките в подметките. Беше около седемдесет и пет годишен, плешив и носеше очила с голям диоптър и евтини безвкусни рамки.

Заварихме го да говори по телефона.

— Задръж така, Лени. — Той вдигна поглед. — Само секунда, седнете, налейте си нещо. — Посочи към големия бар, претъпкан с всевъзможни бутилки.

— Хубаво, Лени, обаче ченгетата са при мен и трябва да затварям. Не знам, искаш ли да ги питам? Ха, ха. Добре, ще им кажа, зевзек такъв. Ще им кажа какви ги надrobi при последното ни посещение в Палм Спрингс. Хубаво. Значи доставката е осигурена. Разбира се, че ще внимавам с опаковката. Имаш ги след две седмици. Какво? Ще имаш да вземаш. — Старчето ни намигна. — Свържи се с някой от местните, твоя си работа. Я ми остават два-три месеца, преди този бизнес да ме довърши, я не. Парите ми ще ги вземат чичо Сам и моят царствен син, който като капак на всичко кара немска кола. Не, не-е, беемве. С моите пари, разбира се. Та казвам ти, това е реалният срок. Десет дни?

— Той дяволито ни се усмихна и направи нецензурен жест.

— Излагаш се, Лени. Дванайсет дни в най-добрия случай. Става ли? Значи, дванайсет. Става. Хайде, че още малко и ще вземат да ме окошарят за неуважение към силите на реда. Дочуване.

Тресна слушалката и рипна от креслото като навита пружинка.

— Арти Гършман.

Протегна изцапаната си с мастило лапа. Майло се ръкува с него, след това и аз. Дланта му беше осеяна с мазоли.

После Арти Гършман се върна зад бюрото си и отново вдигна крака върху махагоновия плот.

— Извинете, че ви накарах да ме чакате. — Държеше се любезно, точно като човек, обграден от достатъчно служители автомати, които му осигуряват нужната изолация, ако се наложи. — Тия управители на казина си мислят, че всичко трябва да им се поднася на тепсия само да щракнат с пръсти. Мафиоти, какво да ги правиш. Ама какво съм тръгнал да ви ги разправам на вас тези неща, нали сте ченгета. И тъй, какво мога да направя за вас, господа полицаи? Знам, че местата за паркиране са постоянен проблем. Онова копеле от „Кемко“ сигурно пак се е оплаквало. Можете да му предадете от мое име да върви по дяволите, защото мексиканските госпожици, които е наел, непрекъснато използват моя паркинг. Между другото, трябва да проверите колко от тях имат законно разрешително за работа. Щом ще играем гадно, аз съм готов.

Гършман спря, за да си поеме дъх.

— Не става дума за паркинга.

— Така ли? А за какво тогава?

— Искаме да говорим с Морис Бруно.

— Мори? Мори е във Вегас. Голяма част от бизнеса ни е свързан с казина, мотели, хотели. — Отвори едно от чекмеджетата на бюрото си, извади няколко кибритени кутийки и ни го подхвърли. Върху тях се мъдреха имена на хотели и казина.

Майло сложи няколко в джоба си.

— А кога ще се върне Бруно?

— След няколко дни. Замина преди две седмици. Тахо, Рино и прочее. Сега сигурно е във Вегас и се забавлява за сметка на компанията, да не говорим за сметките в хотела. Няма как, прощавам му дребните забегки. Страхотен търговец е.

— Мислех си, че е вицепрезидент.

— Търговски вицепрезидент. Търговец с лъскава титла, по-голяма заплата и по-баровски кабинет. Не издържам в този кабинет. Сякаш го е обзавеждал някой педал, нали? Жена ми. Тя лично го подреди. Преди си беше далеч по-хубав — обикновено бюро и няколко стола, а през стените се чуваше шумът от халето. Сега се чувствам като в ковчег. Ей това е най-лошото, когато си вземеш втора жена.

Първата те праща да вървиш по дяволите, а втората се опитва да те обърне с хастара навън.

— Сигурен ли сте, че Бруно е в Лас Вегас?

— Че защо да не съм сигурен? Къде другаде би могъл да бъде?

— Откога Бруно работи за вас, господин Гършман?

— Хей, какво става тук, да не го търсят за детска издръжка?

— Не. Просто искаме да поговорим с него във връзка с разследването на едно убийство.

— Убийство ли? — Гършман отново скочи от креслото. — Сигурно се майтапите. Той е безупречен като двацет и четири каратов диамант!

Диамант, който на времето не бе издържал някои елементарни тестове за твърдост.

— Откога работи Бруно за вас, сър?

— Ами я да видим... От година и половина, може би от две.

— И досега не сте имали проблеми с него?

— Проблеми ли? Нали ви казах, че е железен. Не знаеше нищо за бизнеса, но го назначих, защото нещо ми подсказваше, че ще се справи отлично. Страхотен търговец. На четвъртия месец би всички по продажби, дори старите пушки. Надежден, дружелюбен, никога не ме е подвеждал.

— Споменахте детска издръжка. Да не би господин Бруно да е разведен?

— Разведен е — каза тъжно Гършман. — Като всички останали. Като сина ми например. В днешно време браковете не издържат дълго.

— Той има ли семейство тук, в Лос Анджелис?

— Не-е. Жена му и децата, цели три, се преместиха на изток. Те много му липсват, поне така казва. Затова и се писа доброволец за „Каса“.

— Какво е това?

— Детски дом в Малибу. През почивните дни Мори отива там, наглежда хлапетата на доброволни начала. Дори си има почетна грамота за това. Елате, ще ви я покажа.

Кабинетът на Бруно беше около четири пъти по-малък, но обзавеждането беше издържано в същия еkleктично луксозен стил. Всичко беше подредено като в аптека. Гършман ни посочи грамотата,

която висеше на стената в компанията на половин дузина дипломи за „Търговец на месеца“.

— Ето, виждате ли. „Присъжда се на Морис Бруно като признание за доброволната му работа като надзорник на бездомните деца в «Ла Каса де лос Ниньос»“. Нали ви казах, че е чудесно момче.

Грамотата беше подписана от кмета и от директора на детския дом — преподобния Аугустус Дж. Маккафри. Текстът беше изписан калиграфски и украсен с растителни мотиви.

— Впечатлен съм — заяви Майло. — А знаете ли в кой хотел е господин Бруно?

— Доскоро отсядаше в „Ем Джи Ем“, но там избухна пожар. Да отидем в моя кабинет и да разберем.

Върнахме се в светилището, Гършман вдигна слушалката на телефона, натисна бутона на интеркома.

— Денис, разбери къде е отседнал Мори във Вегас? Действай.

Трийсет секунди по-късно интеркомът изжува.

— Така ли? Добре. Благодаря ти, миличка. — Той се обърна към нас: — В „Палас“.

— В „Сийзърс Палас“ ли?

— Да. Искате ли да му телефонирам и да поговоря с него.

— Ако не ви затруднява, сър. Ще пишем разговора на сметката на полицейското управление.

— Я стига! — Гършман махна припряно с ръка. — Денис, обади се в „Сийзърс Палас“ и ме свържи с Мори. Ако го няма там, остави му съобщение да се обади на...

— Детектив Стърджис. Западен отдел на Лос Анджелис.

— Нали не мислите, че Мори го е направил? — попита Гършман, след като затвори телефона. — Търсите го като свидетел, нали?

— Засега не знаем подробности.

— Не мога да го повярвам! — Гършман се плесна по челото. — Мислите, че Мори е убиец! Човекът, който прекарва почивните си дни в дом за сираци? Човекът, който никога досега не е нарушавал дадена дума? Гарантирам, че няма да откриете някого, който да каже лоша дума за Мори Бруно.

Ново жужене на интеркома прекъсна тирадата му.

— Да, Денис. Какво? Сигурна ли си? Може би има грешка. Обади се в „Аладин“ и в „Сендс“.

Когато затвори телефона, старецът имаше доста мрачно изражение.

— Не е в „Палас“. — Каза го с разочарованието на човек, който току-що е бил лишен от илюзии.

Морис Бруно не беше отседнал нито в „Аладин“, нито в „Сендс“, нито в който и да е друг голям хотел в Лас Вегас. Нещо повече, след няколко допълнителни обаждания научихме, че изобщо не си е купил самолетен билет за Вегас.

— Моля, дайте ми неговия домашен адрес и телефона му.

— Денис ще ви ги предостави — каза Гършман.

На излизане се обърнах и го погледнах — приличаше на стар бизон, прекарал твърде много години в зоологическата градина.

Оказа се, че Бруно живее в Глендейл, на около десет минути път с кола в по-нормален час. Ние обаче се запътихме натам в шест следобед, а на всичко отгоре при отбивката за Холивуд-Голдън Стейт бе станала катастрофа. И движението бе спряно.

Майло сви вдясно и подкара към планините. Къщата на Бруно беше на уличка, намираща се недалеч от булеварда. Открихме малката едноетажна постройка в стил късна английска готика, с хубава морава, оградена от прилежно подрязани тисови храсти. Помислих си, че къщата някак не се връзва с персоната на отскачащ често до Вегас ерген, но си спомних, че Гършман бе споменал за развод. Явно семейният живот си бе казал думата.

Майло позвъни няколко пъти на вратата, после почука силно. След като никой не ни отвори, отиде до колата и се обади в полицейския участък на Глендейл. Десет минути по-късно до оградата спря служебна кола, от която слязоха двама униформени полицаи. И двамата бяха високи, сламеноруси, с буйни светлокестеняви мустаци. Приблжиха с оная характерна походка, която имат само полицаите и пияниците, опитващи се да запазят равновесие. Поговориха си с Майло и се обадиха по радиостанциите. Улицата беше тиха, без видими признаци на живот. След малко се появиха още три полицейски коли плюс един додж без полицейска маркировка. Служителите на реда наскочаха от колите, измъкнаха оръжията си във

впечатляващ синхрон. Майло отново натисна звънеца, изчака около минута и сетне разби вратата с ритник.

Останах пред къщата, за да изчакам края на акцията. Не след дълго отвътре се разнесе кашляне и даване, след което ченгетата заизскачаха на моравата. Повечето си бяха стиснали здраво носовете. Голямо повръщане падна. След тях се изнесе Майло, който притискаше кърпичка към носа и устата си. Погледите ни се срещнаха и разбрах, че влизането няма да ми се размине. Извадих собствената си носна кърпа, поех дълбоко въздух, покрих носа и устата си и тръгнах към вратата.

Тънката памучна материя се оказа недостатъчна за вонята, която ме лъхна още щом прекрачих прага. Очите ми се насълзиха. Идваше ми да повърна, но все пак последвах Майло в кухнята.

Бруно седеше до кухненската маса. Все още не беше напълно разложен. Носеше костюм и жълтеникава риза с няколко разкопчани копчета. Около лявата му китка, по която пълзяха червеи, бе обвита златна верижка. При вида на главата му сигурно би потръпнал и патолог. Сякаш го бяха обработвали с щанга — цялата предна част беше вдлъбната — но всъщност беше почти невъзможно да се прецени на какво точно е била подложена кървавата отекла буца, прикрепена към раменете му, тъй като разложението беше вече в доста напреднал стадий.

Майло отвори прозорците един по един и чак тогава осъзнах, че в къщата е горещо като във фурна, благодарение на въглеродородите, отделяни при разложението на органичната материя. Ето ти разрешение на енергийната криза — спести киловати, убий приятел...

Не можех да издържам повече. Хукнах към вратата. Навън хвърлих кърпичката и жадно вдъхнах от хладния вечерен въздух. Ръцете ми трепереха неудържимо. Съседите най-после бяха решили да напуснат своите крепости. Мъже, жени и деца бяха зарязали вечерята си и новините по телевизията, за да разберат какво се е случило. Няколко хлапета караха напред-назад велосипедите си. Беше се вдигнала ужасна гълчава. Наблизо лаеше куче. Зачудих се къде ли са били всички тия любопитковци, когато някой се е промъкнал в къщата на Бруно, за да направи главата му на пихтия, да затвори всички прозорци и да го остави да си гние кротко в кухнята.

Майло най-сетне излезе, пребледнял като мъртвец. Седна на стъпалата пред входа и отпусна глава между коленете си. После стана и извика санитарите от екипа по съдебна медицина. Те пристигнаха подготвени, с гумени ръкавици и противогази. Вмъкнаха се вътре с празна носилка и след минути изнесоха нещо, опаковано в черен чувал с дръпнат догоре цип.

— Ама че гадост! — прошепна някакво момиче на приятелката си.

Едва ли би могла да се изрази по-красноречиво.

11.

На третия ден рано сутринта, след като открихме касапницата в дома на Бруно, Майло ми се обади и ме попита дали може да намине, за да обсъдим психиатричния профил на мъртвеца. Уговорихме се за следобеда. Затворих телефона и набрах номера на Андре Ярослав в залата му в Западен Холивуд, без да съм съвсем наясно защо точно го правя. Свързах се с него и го попитах дали може да ми отдели време за индивидуална тренировка по карате.

— Докторе — каза той с акцент, гъст като преварен гулаш, — от толкова време не сме се виждали.

— Знам, Андре, доста време мина наистина. Но се надявам, че ще ми помогнеш да се измъкна от блатото на мързела.

Той се засмя.

— Имам група за средно напреднали в единайсет и частни уроци в дванайсет. После заминавам за Хаваите, докторе. Ще помагам при снимането на бойни сцени за пилотния филм на нов телевизионен сериал. За момиче полицайка, което владее джудо и лови изнасилвачи. Какво ще кажеш?

— Адски оригинално.

— А-ха. Трябва да поработя с онова, червенокосото маце — Шандра Лейн, да я науча как да хвърля огромни мъжкари. Ще я правим нещо като Жената-чудо^[1].

— А-ха. А да ти се намира малко време преди единайсет?

— За теб, докторе, винаги. Ела в девет.

* * *

Центърът по бойни изкуства се намираше на Санта Моника, близо до Доини, в съседство с нощния клуб „Трубадур“. В този център кунгфу треската вземаше своите „жертви“ вече цели петнайсет години. Ярослав беше кривокрак чешки еврейин, избягал в Щатите през 50-те.

Той имаше висок, писклив глас, който отдаваше на куршума, който нацистите му бяха забили в гърлото. Истината бе, че тоя невероятен образ просто се беше родил с гласовия регистър на истеричен скопен петел. Така или иначе, едва ли е било лесно да си евреин с писклив гласец в следвоенна Прага. Но Ярослав успял да си изгради своя собствена стратегия за оцеляване. Още като момче се заел да облагороди физиката си като започнал с тренировки с тежести и техники за самоотбрана. Едва на двайсет години той вече владее перфектно всяка бойна система, до която се бил докоснал — от у-шу до хапкидо. Горедолу по това време уличните бабаити вече се били научили да го заобикалят за свое собствено добро в радиус от поне десет метра.

Той ме посрещна на вратата, гол до кръста, с букет от нарциси в ръка. Тротоарът пред сградата беше пълен с мършави индивиди от двата пола, прегърнали калъфите на китарите си така, сякаш от тях зависи животът им, и подръпващи стръвно от цигарките с тревица.

— Прослушване — изписка Ярослав, посочи вратата на „Трубадур“ и изгледа презрително насъбралата се тълпа. — Ето ви ги професионалистите на новото време, докторе.

Влязохме в залата, която беше абсолютно празна. Той сложи цветята в една ваза. Подът на помещението беше от полиран дъб, а боядисаните в бяло стени искряха от чистота. На една от тях беше окачена невероятно богата колекция от снимки на звезди с техните автографи. Отидох до съблекалнята и се върнах, пременен с твърдо бяло кимоно. Като цяло приличах на участник в масовката на филм с Брус Лий.

По време на занимание Ярослав почти не говореше. Вместо него говореха ръцете и краката му. Той застана в средата на залата, обърнат с лице към мен, усмихна ми се и двамата се поклонихме един на друг. Започнахме със серия подгръващи упражнения, съпроводени от неистовото пукане на моите стави.

След разгръвката пак се поклонихме. Ярослав се засмя отново и се зае да помете пода с мен. В края на първия час вече се чувствах като прилично изтупана стара черга. Всяко мускулче по тялото ми крещеше от болка.

Той продължи да ми се усмихва окуражаващо и да се покланя след всяка своя перфектна техника. От време на време бойният му

писък ме пронизваше като мълния. В края на втория час болката вече не ми правеше никакво впечатление. Тя се бе превърнала за мен в по-особено, но нормално състояние на съзнанието. Нещо повече — отново се чувствах господар на тялото си. Дишах тежко, очите ми бяха зачервени, от лицето ми се стичаха реки от пот, а краката ми леко трепереха. Ярослав изглеждаше така, сякаш току-що бе прочел сутрешния си вестник.

— Препоръчвам ти една гореща вана, докторе, и младо гадже, за да ти направи хубав масаж с малко сок от леска. И не забравяй: тренировка, тренировка и пак тренировка.

— Няма да забравя, Андре.

— Обади ми се след една седмица. Тогава вече ще съм се върнал. Ще ти разкажа за Шандра Лейн и ще те проверя дали си тренирал. — И той ме ръгна шеговито с пръст в корема.

— Дадено.

Ярослав ми протегна ръка и аз я поех предпазливо, готов да поема някое тежко хвърляне.

— А-а, така те искам — засмя се той и ме потупа по рамото.

Пулсиращата болка ме накара да се почувствам като праведен аскет. Обядвах в един от поне дузината ресторанти, собственост на някой от полуиндуистките култове, предпочели кой знае защо Лос Анджелис пред Калкута. Едно момиче с отсъстващ поглед и перманентна усмивка, облечено с бяла роба, взе поръчката ми. Имаше по детски непорочно лице, гримасничеше пресилено като монахиня и някак успяваше да се усмихва дори докато говореше. Интересно дали всъщност не я болеше от това.

Ометох една огромна чиния с нарязана маруля, кълнове, препържена соя и топено козе сирене върху филийки от хляб чапати, след което полях всичко това с две чаши нектар от ананас, кокос и гуава. За цялото удоволствие платих десет долара и трийсет и девет цента, което пък обясни пороя от усмивки.

Озовах се пред къщата си кажи-речи едновременно с Майло, който пристигна с бронзов матадор.

— Фиатът сдаде окончателно багажа — обясни той. — Ще го кремирам и ще пръсна праха му над бунището край Лонг Бийч.

— Моите съболезнования. — Взех картона на Бруно.

— Спести си парите за венеца. Предпочитам да ми ги връчиш в брой под формата на помощ за следващата вноска за новото возило.

— А доктор Силвърман няма ли да удари едно рамо?

— Работи се по въпроса.

Той ме остави да почета известно време на спокойствие, след което не се сдържа и попита:

— Е, какво мислиш?

— Дотук никакви гениални прозрения. Бруно е бил изпратен при Хендлър от Комисията по амнистиите след арест за финансова измама. Посещавал е сеансите му в течение на четири месеца, общо около десетина пъти. С края на изпитателния срок дошъл и краят на терапията. Направи ми впечатление, че бележките на Хендлър относно Бруно са по-скоро благосклонни. Бруно е бил един от последните му пациенти. По времето, когато е започнал да се занимава с него, Хендлър вече е бил набрал доста и въпреки това не открих в картона му зловни подмятания. Ето, в началото нашият доктор го нарича „изпечен мошеник“. — Прелистих набързо няколко страници. — Няколко седмици по-късно просто подхвърля, че усмивката му била „като на котарака в «Алиса»“. И после — нищо.

— Да не са станали приятели?

— От къде на къде?

Майло ми подаде един лист.

— Ето, виж това.

Беше разпечатка от телефонната компания.

— Това тук — той ми посочи един седемцифрен номер, — е номерът на Хендлър, домашният му номер. А този тук е на Бруно.

Линиите, свързващи двата номера, образуваха доста сложна плетеница. През последните шест месеца двамата си бяха поговорили доста.

— Интересно, а?

— Определено.

— Ето и още нещо. Официално съдебният медик заяви, че е невъзможно да бъде определено кога точно е бил убит Бруно. Горещината в къщата е прецакала всички декомпозиционни показатели. Накратко, при такава каша докторите не искат да рискуват и да ни подведат с погрешно заключение. Но един от младоците ми

спомена на четири очи, че според него става дума за десет или дванайсет дни.

— Точно по времето, когато са били убити Хендлър и Гутиерес.

— Или малко след, или малко преди това.

— Но почеркът на двете убийства е различен.

— Кой казва, че всички убийци са последователни, Алекс? Мен специално ме интересуват повече някои други различия. При случая с Бруно, изглежда, е имало взлом. Открихме прекършени храсти и фрагменти от два различни вида подметки под единия от прозорците.

— Два? А може би Мелъди наистина е видяла нещо. *Тъмни хора. Двама или трима.*

— Може би. Засега заряха тази посока в разследването. От хлапето така и няма да излезе надежден свидетел. Така или иначе, ми се струва, че комай имам вече за какво да се хвана. Психотерапевт и пациент, които са продължили да поддържат връзка след приключването на терапията, и двамата убити жестоко приблизително по едно и също време. Не ми се вярва всичко това да се окаже съвпадение.

Той зарови нос в записките си с усърдието на първолак. Замислих се за Хендлър и Бруно и тогава ми просветна.

— Майло, стандартното разбиране на социалните роли в случая ни пречи да видим истината.

— Това пък какво трябваше да значи?

— Роли. Социални роли — обществени предписания за правилно поведение. В случая — отношението лекар — пациент. Психиатър и психопат. Коя е най-характерната черта на един психопат?

— Липсата на угризения.

— Именно. Психопатът не поддържа нормални връзки с останалите хора — той просто ги използва. Най-опасните от тях обикновено си имат лъскава, привлекателна фасада и често дори изглеждат добре. Интелигентността им най-често надвишава средното ниво. Често манипулират околните на сексуална основа. Имат слабост към измамите, изнудването, мошеничествата.

Майло се облеци насреща ми.

— Хендлър.

— Разбира се. Ние го възприемахме през цялото време като лекар, което ни пречеше да видим истинската му роля. Но нека да се

вгледаме по-внимателно. Какво знаем за него? Бил е замесен в измама с медицински застраховки. Опитал се е да изнуди Рой Лонгстрет, използвайки положението си на лекуващ психиатър. Прельстил е една от пациентките си — Елен Гутиерес — и бог знае колко още. Ами злобата в бележките му? Отначало си мислех, че се дължи на разочарование, но сега вече не съм толкова сигурен. Той се е държал като абсолютен егоист, който изслушвал хората без капка съчувствие, след това им прибирал парите и дори се подигравал зад гърба им. Неговите бележки са поверителни. Хендлър не е очаквал, че някой друг ще ги прочете и затова там е показвал истинското си лице. Майло, казвам ти, този човек повече ми се оформя като класически психопат.

— Злият доктор.

— Нищо чудно. И Менгеле е бил лекар. Каква по-добро прикритие за един интелигентен психопат от титлата „доктор“? Тя автоматично го дарява с престиж и доверие от страна на околните.

— Доктор психопат и пациент психопат. — Майло изцъка няколко пъти с език. — Не е задължително да са били приятелчета, по-скоро съдружници в престъплението.

— По-скоро второто. Психопатите нямат приятели. Само жертви и съучастници. Бруно трябва да е дошъл на Хендлър като манна небесна, ако докторът е замислял нещо, за което му е била нужна чужда помощ. Бас държа, че първите им сеанси са били истинско представление — и двамата са били като гладни хиени, оглеждали са се предпазливо един друг, душели са наоколо.

— Но защо точно Бруно? Хендлър си е имал работа и с други психопати.

— Те са били твърде груби за неговия вкус. Готвачи, кравари, строителни работници. На Хендлър му е трябвал интелигентен тип. Освен това, кой знае на колко от тия хора е била поставена умишлено погрешна диагноза. При Лонгстрет случаят беше точно такъв.

— Просто за да не подминаваме факта, какво ще кажеш за онзи, който учи право?

Замислих се за минута.

— Твърде млад е. В очите на Хендлър той най-вероятно е бил пикльо с жълто около устата. След няколко години, с нужния опит и адвокатската титла, тогава може би да, но не и сега. На Хендлър му е трябвал бизнесмен за онова, което е бил замислил. Някой наистина

печен. Бруно се вписва идеално в тая рамка. Не забравяй, че той е успял да баламоса Гършман, който определено не е идиот.

Майло стана и закрачи из стаята като прокарваше пръсти през косата си, от което прическата му не придоби кой знае колко по-приемлив вид.

— Фактите определено се връзват. Двама изпечени измамници се обединяват за общ удар. — Новото тълкувание явно истински го забавляваше.

— И това не се случва за пръв път, Майло. Преди години имаше един тип по източното крайбрежие, който се радваше на страхотна репутация. Оженил се за богата жена и отворил клиника за непълнолетни престъпници — по онова време на тия места все още им викаха така. После използвал връзките на семейството на жена си и учредил фонд за набиране на дарения за клиниката. И докато пресата го превъзнасяла, неговите „пациенти“ тарашели здраво из околностите. Накрая откриха, че складът му е претъпкан с крадени вещи — кожени палта, кристал, техника. Най-интересното е, че тези пари дори не му трябвали. Направил го заради предизвикателството. Пратиха го да практикува в някаква клиника в Северен Мериленд, която, доколкото знам той ръководи в момента. Издънката така и не стигна до вестниците. Просто се шушукаше сред колегите.

Майло измъкна химикалка и започна да пише, разсъждавайки на глас.

— „Проверка из мраморните коридори на висшите финанси. Банкови отчети, брокерски оценки, незаконен бизнес чрез подставени или несъществуващи лица. Проверка на депозитните сейфове. Недвижими имоти в провинцията. Претенции към застрахователни организации.“ — Той спря. — Надявам се, че от това все нещо ще излезе, Алекс, защото, откак се захванах с тоя проклет случай, авторитетът ми определено не е пораснал. Капитанът се натиска за повишение и са му нужни повече арести. Хендлър и Гутиерес не са никакви си отрепки от гетото и той не може да си затвори очите за тях. Освен това се е шубелисал, че ченгетата от Глендейл ще разрешат случая с убийството на Бруно преди нас, което определено няма да е точка в наша полза. Нали помниш случая Бианки.

Кимнах. Тогава един шериф от градчето Белингъм, щата Вашингтон, бе уловил собственоръчно удушвача от Хилсайд, задача,

оказала се непосилна за целокупното полицейско управление на Лос Анджелис.

Майло стана, отиде до кухнята и изяде половин студено пиле над мивката. После изля в гърлото си четвърт литър портокалов сок и се върна в дневната, бършейки устните си с длан.

— Не знам на какво отгоре ме е напушил смях, след като съм затънал до кръста в трупове без видим напредък по случая, но това с Хендлър и Бруно ми се вижда адски смешно. Пращаш някакъв тип при психиатър да притегне болтовете в главата му, обаче се оказва, че докторът е по-луд и от него, и така резултатът от едно добро начинание е психопатия на квадрат.

Погледнат дори от тоя ъгъл, случаят пак не ми се стори забавен, което не попречи на Майло да се нахили до насита.

— Ами момичето? — попита той, след като се постегна.

— Гутиерес? Какво за нея?

— Ами пак си мислех за въпросните „социални роли“. Ние гледаме на нея като на човек, озовал се без вина на неподходящо място в неподходящо време. Щом Хендлър е успял да се сдуши с един пациент, защо да не е успял да го стори и с друг?

— Не е невъзможно. Но за Бруно поне знаехме, че е бил психопат, докато за нея нямаме никакви доказателства.

— Наистина нямаме — призна той. — Потърсихме картоната й сред останалите, но не можахме да го открием. Може да го е унищожил, след като връзката им се е задълбочила. Вие, психотерапевтите, правите ли такива неща?

— Откъде да знам. Никога досега не съм спал със свои пациентки, нито пък с техните майки.

— Сега ще се връзваме ли? Опитах да разпитам семейството й. Едно възрастно разплуто мамче и две братчета, едното от които с онова прословуто мачо пламъче в очите. И тримата живеят в една кибритена кутийка в Ико Парк. Заварих ги в траур. Цялата къща беше пълна със снимки на момичето. Навсякъде запалени свещи, кошници с плодове и тъй нататък. Братлетата бяха мрачни като безлунна нощ, а мамчето почти не разбираше английски. Взех със себе си Санчес от Отдела за борба с размириците за преводач. Донесохме и ние кошница с храна, както му е редът, държахме се прилично. Язык за барута. Нищичко не научих. Те и без друго едва ли знаеха доста за живота на

Елена. За тях Западен Лос Анджелис е на обратната страна на Луната. Но и да знаеха нещо, едва ли щяха да ми го кажат.

— Не ги ли беше грижа дали ще хванеш убиеца? — попитах аз.

Майло ми хвърли един уморен поглед.

— Алекс, хора като тях не мислят, че полицията би могла да им помогне. За тях ние от *ла полиция*-та сме просто гадняри, дето им се бъркат навсякъде, щипят техните момичета посред бял ден, светят им нощно време с фенерчета в прозорците и им пълнят къщите с празни гилзи. Между другото, разпитах една нейна приятелка. Съквартирантката ѝ, също учителка. Тая поне се държа открито враждебно. От самото начало ми заяви, че не искала да има нищо общо с мен. Брат ѝ бил убит преди години в престрелка между улични банди и полицията не направила нищо, за да открие и накаже убийците. Тъй че да съм вървял по дяволите.

Майло се тръшна за пореден път на канапето.

— Накратко, сведенията ми за Илейн Гутиерес са сведени до нулата. Кое то не значи, че тя задължително е била чиста вода ненапита.

— Тежък случай, Майло. Не се пришпорвай чак толкова.

— Странно, че го чувам от твоите уста. Майка ми ми го казваше често. По-спокойно, Майло Бърнард. Не бъди чак такъв *профекцианист* — тя така си мислеше, че се произнася думата. Въобще цялото ми семейство си имаше традиции в себеподценяването. Майка ми например беше прекъснала училище в десети клас, за да работи в някаква леярна, да мие пластмасови чинии, да гледа тъпи сериали по телевизията и да слуша скучни проповеди в църквата.

Майло отвърна поглед от мен и впери очи в стената. Беше му дошло твърде много. Най-добрата терапия за него в този момент може би щеше да бъде да го оставя за малко насаме, но аз не се сдържах и му показах няколко прости упражнения за релаксация. След тях и след като свива и разтваря в продължение на пет минути огромните си юмруци, моят най-добър приятел придоби далеч по-човешки вид.

— Колко ви дължа за терапията, докторе?

Замислих се за минута.

— Вечеря. На свястно място.

Той стана, протегна се и изръмжа като мечка.

— Какво ще кажеш за суши? Тая вечер се чувствам като истински варварин. Ще ги схрускам тия рибки, както са още живички, и окото няма да ми мигне.

Отидохме с колата до „Оомаса“ в Малко Токио. Ресторантът беше претъпкан, предимно с японци. Не беше баровско място, но определено стилно, а суши кухнята беше превъзходна.

— Онова момиче — каза Майло, след като се настанихме, — съквартирантката. Стори ми се, че тя може да ми помогне. Сигурно знае нещо за начина на живот на Илейн, а може би и за връзката ѝ с Хендлър. Обаче страшно се беше стегнала, мътните я взели.

Той допи сакето си и махна за още една чаша. Питието пристигна и той гаврътна половината на един дъх.

Една сервитьорка, облечена с костюм на гейша, се приближи и ни предложи горещи кърпи. Избърсахме ръцете и лицата си. Усетих как порите ми се отварят, жадни за въздух.

— Предполагам, че си добър в разговорите с учители.

— Понякога учителите мразят психолозите, Майло. Гледат на нас като на дилетанти, които постигат бърз ефект с евтини трикове, докато те самите се скъсват да вършат черната работа.

— Виж ти. — Втората половина от сакето изчезна в гърлото му.

— Както и да е. Ще поговоря с нея, заради теб. Къде мога да я открия?

— В същото училище, където е преподавала и Гутиерес. — Майло ми написа адреса на една салфетка. — Името ѝ е Раquel Очоа. И използвай служебната си карта.

Последва окуражително потупване по гърба.

Над главите ни се разнесе стържещо съскащ звук. Вдигнах очи и погледът ми срещна този на ухиления главен готвач, който точеше ножовете си.

Поръчахме си. Рибата беше прясна, оризът — малко по-сладък, отколкото го обичам. Хрянът в усабито прочисти синусите ми. Хапнахме мълчаливо, под акомпанимента на *самисен* музика и чуждоземна гълчава.

[1] Персонаж от комиксите за супермени на издателство „Марвел“. — Б.пр. ↑

12.

Събудих се вдървен като разсъхнала се бъчва. Повечето ми мускули сякаш бяха стегнати в железни менгемета — спомен от вчерашните танци с Ярослав. Превъзмогнах мускулната треска с трикилометров крос по ръба на каньона. После потренирах движения от карате на задната веранда, с което прекъснах малката утринна свада на два присмехулника, кацнали на един близък клон. Те ме огледаха с любопитство, а после започнаха да подхвърлят хапливи забележки по мой адрес.

— Само да ми слезете долу, малки гадинки такива! — изръмжах аз. — И веднага ще ви покажа с кого си имате работа.

Те ми отговориха с нов порой закачливи трели.

Денят вече добиваше реални очертания, а с него и задушавашите, мътни пипала на смога, които вече бяха плъзнали към околните възвишения. Гърдите ми пулсираха от болка заедно с останалата част от тялото ми. Към десет реших, че за днес ми стига толкова.

Възнамерявах да отида в училището на Раquel Очоа по време на обедната почивка, надявайки се, че тя ще бъде по-свободна. Оставаше ми време колкото за една гореща вана, студен душ и за старателно приготвена закуска, състояща се от омлет с гъби, препечени филийки, домати и кафе.

Облякох тъмнокафяви спортни панталони, жълтеникавокафяво кадифено яке, карирана риза и кафява плетена вратовръзка. Преди да тръгна, набрах телефонен номер, който вече бях научил наизуст. На другия край на линията Бонита Куин вдигна слушалката.

— Да?

— Госпожо Куин, Алекс Делауер е. Просто исках да се обадя, за да разбера как е Мелъди.

— Тя е добре. — Тонът ѝ можеше да замрази бирата в половинлитрова халба. — Добре е.

Преди да успее да кажа каквото и да е, тя затвори.

Училището се намиреше в една от обитаваните от средната класа части на града, но спокойно можеше да е и на всяко друго място. Беше просто една от добре познатите на всички ни цитадели на образованието, пръснати из града — бозава фасада и стил, с който би се гордял всеки щатски затвор. Наоколо — море от асфалт, оградено от триметрова телена ограда. Някой се бе опитал да придаде живец на сградата, окичвайки една от стените с безрадостна фреска, изобразяваща група играещи деца, но резултатът от това благородно начинание беше по-скоро жалък. Далеч по-добра работа в тази насока вършеха истинските деца, които търчаха наоколо, скачаха, гонеха се едни други, падаха и мигом се изправяха отново, крещяха като зли духчета, подхвърляха топки, оплакваха се на учителите си, седяха в кръг с протегнати към небето ръчички. Групичка учители с отегчени физиономии наблюдаваха от страни този първичен детски хаос.

Изкачих се по централното стълбище и без проблеми намерих учителската стая. Вътрешното разпределение на училищното пространство е също тъй предсказуемо, както и еднотипния, безрадостен школки интериор.

Едно време се чудех защо всички училища, които съм виждал, са толкова отблъскващо грозни и с такава потискаща атмосфера, докато не започнах да излизам с една медицинска сестра, чийто баща бе шеф на фирма, строила училища за щата през последните петдесет години. Тя изпитваше доста смесени чувства към него и затова често го споменаваше. Той често се напивал и изпадал в меланхолични настроения, мразел жена си и децата си. За него животът бил просто низ от разочарования. Истински Франк Лойд Райт.

Учителската стая миришеше на мастило за циклостил. Единствената ѝ обитателка се оказа чернокожа жена, малко над четирийсетте, със строго изражение, закътана в антично канапе с издраскана дъбова ламперия. Показах ѝ картата си, която не я трогна особено, и попитах за Ракел Очоа. Името също не ѝ направи впечатление.

— Тя преподава тук. В четвърти клас — уточних аз.

— В обедна почивка сме. Потърсете я в учителската столова.

Учителската столова се оказа душно помещение с размери седем на пет метра, претъпкано със сгъваеми столове и маси. Около дузина учители обядваха, разговаряха, смееха се и дъвчеха.

— Търся госпожица Очоа.

— Няма да я откриете тук, миличък — отвърна ми едно яко женище с платинена коса.

Неколцина от учителите се засмяха. Оставиха ме за известно време да си стоя наред столовата и да се чудя какво толкова смешно съм казал, след което един младолик мъж с изморен поглед ми каза:

— Стая 304. Евентуално.

— Благодаря.

Излязох. Едва след като изминах половината коридор, ги чух отново да си приказват.

Вратата на стая 304 беше полуотворена. Влязох вътре. Редици празни чинове бяха окупирали всеки свободен милиметър, с изключение на последните два-три метра, отделени за учителското бюро — метален паралелепипед, зад който седеше жена, потънала в работата си. И да ме беше чула да влизам, не го показа по никакъв начин. Просто продължи да чете, да прави някакви бележки и да задрасква грешките. До десния ѝ лакът лежеше затворена кафява кесия. През прашните прозорци струеше светлина, разпадаща се на бляскави, танцуващи във въздуха кръгове. Спокойствието, което излъчваше стаята, беше в пълен дисонанс със суровото безличие на нейния интериор — безлични бели стени, черна дъска, белязана тук-там от тебеширени облаци, прашасал американски флаг.

— Госпожице Очоа?

Лицето, което ме погледна, бе като копирано от фреска на Ривера. Бронзовомеден тен, изпъната свежа кожа, волеви, но елегантно изваяни черти, сочни устни, страстни тъмни очи, увенчани с изящно извити черни вежди. Косата ѝ беше дълга и блестяща, разделена по средата и пусната свободно върху заоблените рамене. Ацтекска, испанска и някаква друга, непозната за мен кръв, се бяха слели в съвършена хармония.

— Да? — Гласът ѝ беше нежен, но същевременно излъчваше сила и решителност. Част от враждебността, за която ми бе споменал Майло, се прояви мигновено. Замислих се дали пък не е от хората, които превръщат психологическата бдителност в истинско изкуство.

Приблжих се, представих ѝ се и показах служебната карта.

— Доктор по какво?

— Психология.

Тя ме погледна с презрение.

— Полицията не можа да се справи и затова сега ми праща психологическото си оръжие?

— Нещата не са толкова прости.

— Спестете ми подробностите. — Погледът ѝ се върна на контролните работи.

— Просто искам да поговоря с вас за няколко минути. За вашата приятелка.

— Казах на детектива всичко, което знам.

— Просто искам да го чуя и аз.

— Прилив на служебен ентузиазъм? — Тя взе червения молив и започна да драска по листа. Изпитах искрено съжаление към хлапето, чиято оценка току-що бях смъкнал поне с една единица.

— Вижте, нямам намерение да ви прилагам изтъркана психотехника, ако от това се притеснявате и...

— От нищо не се притеснявам. Просто вече казах всичко, което знаех.

— Детективът не е на същото мнение.

Тя остави молива върху бюрото така, че графитът му се счупи.

— Лъжкия ли ме наричате, господин доктор по психология? — Произношението ѝ бе рязко и доста отчетливо, но все още с лек латиноамерикански оттенък.

Свих рамене.

— Титлите са без значение. От значение за нас сега е да научим възможно повече за Илейн Гутиерес.

— Елена — тросна ми се тя. — Нямам какво повече да ви кажа. Нека полицията си върши работата и да престане да праща изучените си копои на хора, които и без друго са твърде заети.

— Твърде заети, за да помогнат за разкриването на убиеца на най-добрата си приятелка?

Тя отметна глава назад. После отмести яростно един паднал върху челото ѝ кичур.

— Моля ви, вървете си — каза тя през зъби. — Имам си работа за вършене.

— Да, знам. Вие дори не обядвате с останалите учители. Твърде отдадена сте на работата си, твърде сериозна — наложило ви се е да бъдете такава, за да се измъкнете от гетото — и това ви поставя над нормите на обикновената учтивост.

Тя скочи от мястото си. Беше не по-висока от метър и шейсет. За миг си помислих, че ще ме зашлеви, защото изпънатата ѝ дясна ръка се изнесе леко назад. Но тя успя все пак да се овладее и просто се втренчи в мен.

Усетих как ме залива вълна от ненавист, но въпреки това не отместих погледа си. Ярослав сигурно би бил горд, ако можеше да ме види в този момент.

— Заета съм — каза тя накрая, но в гласа ѝ вече се бе появила едва доловима умолителна нотка. Сякаш се опитваше да убеди сама себе си, че наистина е така.

— Не ви каня на околосветско пътешествие. Просто искам да ви задам няколко въпроса за Елена.

Тя седна.

— Що за психолог сте вие? Не говорите като такъв.

Разказах ѝ накратко и малко мъгляво за това, как съм се замесил в разследването. Тя ме изслуша внимателно и — както ми се стори — поомекна.

— Детски психолог. Човек като вас би ни свършил добра работа тук.

Огледах класната стая и преброих четирийсет и шест чина, набутани в пространство, разчетено за двайсет и осем.

— Не знам как бих могъл да ви помогна. Не боравя с огнестрелно оръжие.

Тя се засмя, но на мига осъзна какво прави и смехът ѝ секна.

— Няма смисъл да говорим за Елена. Тя просто загази заради връзката си с този... — Гласът ѝ потрепери.

— Знам, че Хендлър е бил боклук. Детектив Стърджис — едрият мъжага, който е говорил с вас — също знае. Най-вероятно и вие имате пълното право да си го мислите. Тя е била невинна жертва. Но нека заедно да се убедим в това, става ли?

— Често ли го правите? Често ли работите за полицията? — опита да се измъкне тя.

— Не. Пенсионирах се.

Тя ме изгледа недоверчиво.

— На вашата възраст?

— Просто се съсипах от работа.

Уцелих десетката. Тя също се поотпусна и в погледа ѝ се появи едва забележим израз на нормална човешка тъга.

— Де да можех и аз да си го позволя. Да се оттегля за малко.

— Чудесно ви разбирам. При тази бюрокрация работата ви сигурно е истинска лудница. — Тук импровизирах. Повечето учители се оплакват от бюрокрацията. Ако не се хванеше и на това, значи едва ли щях да успея да изкопча нещо по-сериозно.

Тя ме огледа изпитателно. Явно искаше да разбере дали не опитвам да се държа покровителствено.

— И сега не работите? Абсолютно нищо?

— Давам консултации от време на време и се занимавам с инвестиции. Засега и това ми стига.

Поприказвахме си известно време за пропуските в образователната система. Тя избягваше умело конкретните уточнения. Повечето ѝ констатации се движеха в рамките на популярната социология — колко отвратително било нежеланието на родителите да се обвързват емоционално и интелектуално с децата си, колко трудно е да се преподава на деца, дошли от разбити семейства, как учителите били принудени непрекъснато да се борят с армия бюрократи, които се притеснявали само за безпроблемното си пенсиониране, и накрая за това, че учителската заплата е по-ниска от тази на боклукчиите. Ракел Очоа беше едва на двайсет и девет, но — както сама ми призна — се бе простила и с последните жалки трошици идеализъм, останали ѝ след преместването от Източен Лос Анджелис в англоговорещата среда на буржоазните квартали на града.

Оказа се, че далеч не е толкова затворена, колкото изглеждаше на пръв поглед. Тя говореше и говореше, тъмните ѝ очи проблясваха, ръцете ѝ жестикулираха трескаво като крилете на подплашена птица, а аз седях до нея и слушах като примерен учителски домашен любимец. От време на време подхвърлях по някой коментар или просто кимах с разбиране. Част от всичко това беше добре премерена провокация от моя страна — аз все пак исках да науча нещо повече за Елена Гутиерес — но всъщност май психотерапевтът от доброто старо време взе връх над новото ми аз.

Тъкмо започвах да си мисля, че съм успял, когато иззвъня звънецът. Тя отново се превърна в учителката, която бях заварил в класната стая.

— Трябва да си вървите. Децата ще се върнат всеки момент.

Станах и се надвесих над бюрото ѝ.

— А ще можем ли да поговорим по-късно? За Елена.

Тя се поколеба и прехапа леко устни. По коридора се разнесе детска гълчава и шум от тичащи крачета.

— Добре. Аз свършвам в два и половина.

Покана да пийнем по чашка в някой бар едва ли щеше да бъде уместна, поне не според нея. Придържай се към служебните си задължения, Алекс.

— Благодаря ви. Ще ви изчакам на изхода.

— Не, по-добре на учителския паркинг. От южната страна на сградата е.

Колата ѝ се оказа прашна бяла вега. Тя ме поведе към нея, понесла камара от книги и книжа, която стигаше чак до брадичката ѝ.

— Да ви помогна ли?

Тя ми предаде товара, който ми се стори тежък като средно голям акумулатор. Около минута ѝ беше необходима, за да намери ключовете си. Забелязах, че си е сложила грим — сенки, които подчертаха дълбочината на очите ѝ. Изглеждаше на не повече от осемнайсет.

— Още не съм обядвала — каза тя. Прозвуча ми по-скоро като предложение, отколкото като оплакване.

— А кафявата кесия?

— Изхвърлих я. Сандвичът и без това беше отвратителен. В ден като днешния сигурно щеше да ми дойде в повече. Има една добра закусвалня близо до Уилшър.

— Да отидем с моята кола.

Тя погледна вегата.

— Ами да, защо не. И без това резервоарът ми е почти празен. Сложете ги на предната седалка. — Изпълних нареждането и тя заключи колата. — Но обяда ще си го платя аз.

Тръгнахме пеш. Отведох я до моята севиля и когато я видя, тя вдигна учудено вежди.

— Изглежда услугите ви са скъпоплатени.

— Понякога просто имам късмет.

Тя потъна в меката кожена тапицерия и пое дълбоко въздух. Седнах зад волана и запалих двигателя.

— Размислих — каза тя. — Вие ще платите за обяда.

Тя се хранеше със същата педантичност, с която най-вероятно изпълняваше и учителските задължения — нарязва пържолата си на малки късчета, всяко от които внимателно поставяше в устата си, като не пропускаше да избърше устните си със салфетката на всяка трета хапка.

— Тя беше най-добрата ми приятелка — каза Раquel, но преди това не пропусна да остави вилицата си на масата. — Израснахме заедно в Източен Лос Анджелис, а Рафаел и Анди, нейните братя, си играеха с Мигел. — При споменаването на името на нейния мъртъв брат очите ѝ се замъглиха и придобиха твърдостта на обсидиан. Бутна чинията си леко встрани. Беше изяла около четвърт от порцията. — Когато се преместихме в Ико Парк, семейство Гутиерес също дойдоха с нас. Момчетата все се замесваха в някоя бъркотия — дребни прегрешения, сбивания. Ние с Елена бяхме добрите момичета. Всъщност дори малко се престаравахме. Монахините много ни обичаха. — Тя се усмихна. — Бяхме като сестри. И като при всички сестри и ние се съревновавахме, кажи-речи, във всичко. Но тя винаги изглеждаше по-добре от мен.

Тя долови съмнението в погледа ми.

— Наистина. Аз бях доста мършаво дете. Елена беше по-женствена, с по-меки черти. Момчетата вървяха по петите ѝ с изплезени езици. Дори когато беше още само на единайсет или дванайсет. Ето. — Тя бръкна в чантата си и извади от там една снимка. Още запечатани на лента спомени.

— Тук сме аз и Елена. В гимназията.

Две момичета се бяха облегли на нашарена с графити стена. И двете бяха облечени с униформите на католическото училище — бели блузки с къси ръкави, сиви поли, бели чорапи и сандали. Едното беше мъничко, слабо и мургаво. Другото — с около една глава по-високо от приятелката си — беше с учудващо светла кожа.

— Руса ли беше?

— Странно, нали? Без съмнение заслуга на някой германски изнасилвач в периода след войната. По-късно косата ѝ съвсем изсветля — типичното американско момиче мечта. Тя стана по-изискана, смени си името на Илейн, пръсна куп пари за дрехи и кола. — Тя осъзна, че критикува мъртвата си приятелка и бързо смени тона. — Но под всичко това тя си остана човек с характер. Беше наистина родена учителка, а такива не се раждат често. Водеше класовете за обременени.

Класовете за обременени включват ученици, които не са бавноразвиващи се, но въпреки това срещат сериозни проблеми в обучението си. Тази категория обхваща деца с изключително широк диапазон на проблемите — като се започне от всевъзможни трудности с възприемането и се стигне до емоционални травми със сериозни поражения върху детската психика. Преподаването в тези класове е изключително трудно. В зависимост от мотивацията, енергията и таланта на учителя, то може да се превърне както в предизвикателство, така и в непрекъснат тормоз за него.

— Елена беше просто невероятна в уменията си да стимулира децата, дори онези, с които никой не искаше да си губи времето. Търпението ѝ беше наистина пословично. Като я погледне човек, не би си помислил нещо подобно. Тя беше... фрапантна. Използваше доста грим и умееше да се облича така, че да подчертае фигурата си. Понякога приличаше на модел. Но това не ѝ пречеше да легне с децата на пода, без да се замисли, че ще изцапа ръцете си. Успяваше някак да влезе в сърцата им, вероятно защото беше толкова отдадена на работата си. Децата я обожаваха. Вижте.

Още една снимка. Гутиерес, обградена от група деца. Тя беше коленичила. Някои от хлапетата се катереха по нея, ухилени до уши, други дърпаха полата ѝ, а трети просто бяха положили главици в скута ѝ. Висока, чудесно сложена жена, по-скоро симпатична, отколкото красива, с открит, искрен поглед. Ефектно подбраната ѝ прическа и русата коса контрастираха чудесно с латиноамериканските черти на овалното ѝ лице. Всъщност чертите ѝ бяха по-скоро на калифорнийско момиче, от тези, които очакваш да видиш по-скоро на плажа, отколкото където и да е другаде. Момиче от реклама на кока-кола.

Ракел Очоа взе снимката от ръцете ми. Стори ми се, че долових ревност в погледа ѝ.

— Тя е мъртва — каза тя, прибра снимката в чантата си и после се намръщи, сякаш бях извършил някакво светотатство.

— Децата, изглежда, наистина са я обичали много — казах аз.

— Така беше. Сега докараха някакъв старчок, който пет пари не дава за преподаването. Точно него ли намериха, на мястото на Елена...

Ракел се разплака и прикри лицето си с носна кърпичка. Крехките ѝ рамене се разтрепериха и тя се смъкна в стола си, сякаш искаше да се скрие.

Станах, отидох до нея, седнах на съседния стол и я прегърнах през раменете. Стори ми се крехка като изтъкана от паяжина.

— Не, не. Нищо ми няма. — Но се притисна до мен и зарови лице в якето ми, като че ли очакваше дълга студена зима.

Скоро усетих, че прегръдката ми ѝ действа добре. Тя ухаеше приятно. Държах в ръцете си едно учудващо нежно и женствено същество. Представих си как я вземам на ръце, лека като перце и тъй ранима, отнасям я до леглото, за да я утеша с универсалното лекарство — оргазъм. Доста глупава фантазия, тъй като за решаването на нечии проблеми се иска много повече от едно любене. Да не говорим, че бях дошъл за нещо съвсем друго. Така или иначе, логичните доводи не попречиха на смущаващата гореща вълна, която заля слабините ми. Почувствах се неловко, но въпреки това я задържах в прегръдката си, докато плачът ѝ секна и дишането ѝ се нормализира. После, при мисълта за Робин, я пуснах и се върнах на мястото си.

Тя отбягваше погледа ми за известно време, свела красивото си, леко напрегнато лице.

— Беше глупаво от моя страна.

— Не, не беше. В края на краищата психолозите са за това.

Тя се замисли за миг и след това успя дори да се усмихне едва-едва.

— Да, сигурно сте прав. — Пресегна се през масата и сложи малката си ръка върху моята. — Благодаря ви. Тя ужасно ми липсва.

— Разбирам.

— Нима? — Ракел дръпна неочаквано рязко ръката си.

— Не, всъщност не. Никога не съм губил толкова близък човек. Защо просто не приемете един сериозен опит за нормално човешко

съчувствие?

— Извинете. Бях груба. Още от мига, в който влязохте в класната стая. Всички тези чувства... Тъга, празнота, гняв към чудовището, което го е направило. Нормален човек не би постъпил така, нали?

— Едва ли.

— А ще го хванете ли? Онзи едър детектив, дали ще го хване?

— Той наистина разбира от работата си, Раquel. Бих казал дори, че е талантлив, по свой си начин. Но в момента почти няма за какво да се хване.

— Да. Май наистина трябва да ви помогна...

— Защо да не започнем с най-изтъквания въпрос: тя имаше ли врагове?

— И отговорът ми е изтъкван. Не. Всички я обичаха. Освен това, който и да е направил това, той не е сред познатите ѝ. Тя просто нямаше такива познати.

Раquel трепна в опита си да овладее връхлитащата я слабост.

— Тя излизаше ли с доста мъже?

— Все същият въпрос. — Тя въздъхна. — Имаше само няколко краткотрайни връзки преди *него*. След това бяха неразделни.

— Кога започна да се среща с него?

— Първо му стана пациентка преди почти година. Трудно ми е да преценя кога са започнали да спят заедно. Тя не обсъждаше с мен подобни неща.

Нямаше нищо странно в това темата за секса да е табу дори между най-добри приятелки.

— Тя каза ли ви, че са влюбени?

— Любов? В тази връзка нямаше нищо възвишено. Той просто престъпи границите на професионалната етика и тя се хвана в капана му. — Раquel дръпна от цигарата си. — Най-накрая тя се кикотеше цяла седмица и после най-неочаквано ми заяви, че той бил страхотен човек. Не беше трудно да се сетя какво е станало всъщност. Месец по-късно той дойде веднъж, за да я вземе от нашата квартира. Всичко беше ясно.

— А що за човек беше той?

— Както сам казахте преди — боклук. Извратен боклук. Иначе се обличаше с невероятен вкус — кадифени якета, стилни панталони. Поддържаше бронзов тен, а горните няколко копчета на ризата му винаги бяха разкопчани, за да се виждат добре окосмените му гърди.

Хилеше ми се непрекъснато и фамилиарничеше, без да съм му дала и най-малък повод. Още когато се здрависахме за пръв път задържа ръката ми твърде дълго. И все пак всичко, дори целувката по бузата за довиждане, беше издържано така, че да се движи на ръба на приличието, без да го прекрачва.

— Хлъзгав значи?

— Именно. Хлъзгав мазник. Тя и преди си бе падала по подобни типове, така и не разбрах защо — беше толкова сваятна, толкова... истинска. Сигурно има нещо общо с това, че изгуби баща си, когато беше още съвсем малка. Липсвал ѝ е мъжкият модел за подражание в живота. Как ви звучи това обяснение?

— Напълно приемливо. — Само дето животът никога не е толкова прост, че да го впишеш докрай в рамките на психологическите модели.

— Той ѝ влияеше зле. След като тръгна с него, тя си боядиса косата, смени си името и си накупи всички онези лъскави парцалки. Купи си дори нова кола — един от ония спортни датсуни турбо.

— А откъде намери пари за датсун? — Тази кола струваше повече от годишния доход на по-голямата част от учителите.

— Ако си мислите, че той ѝ го е купил, забравете за това. Елена взе колата на изплащане. Тя просто не умееше да разпределя разходите си. Пръскаше почти всичко, без да се замисли особено. Все се шегуваше, че ще ѝ се наложи да се омъжи за богаташ, за да може да си плаща сметките.

— Често ли се срещаха?

— В началото по веднъж или два пъти седмично. Към края тя всъщност живееше при него. Рядко се виждахме. Минаваше от време на време, за да си вземе някоя дреха, канеше ме да изляза с тях.

— А вие?

Ракел се изненада от въпроса.

— Шегувате ли се? Аз не можех да го понасям. Освен това си имам свой собствен живот. Нямам нужда да бъда нечия безплатна притурка.

Свой собствен живот. Проверка на контролни до късно вечерта, после лягане със закопчана догоре нощница, с готическо романче и чаша какао в ръка.

— Те имаха ли приятели, други двойки, с които да се срещат?

— Нямам никаква представа. Нали това ви казвам — не си пъхах носа във връзката им. — В гласа ѝ се прокрадна раздразнение и аз побързах да се оттегля.

— Значи се е запознала с него като негова пациентка. Имате ли някаква представа защо въобще се е обърнала към психотерапевт?

— Каза ми, че се чувства потисната.

— А така ли изглеждаше?

— Трудно е да се прецени при някои хора. Когато аз изпадна в депресия, всички го забелязват. Затварям се в себе си и не общувам с никого. А Елена... знам ли. Във всеки случай не беше спряла да се храни и не страдаше от безсъние.

— Но ви е казала, че се чувства потисната.

— Не, първо ми каза, че ходи при Хендлър и чак когато я попитах защо, ми отговори, че е заради депресията. Работата напоследък ѝ идвала в повече. Опитах се аз да ѝ помогна, но тя ми каза, че този път ѝ било необходимо нещо повече. Аз без друго никога не съм била голяма почитателка на психиатрите и особено на психоаналитиците. — Раquel се усмихна извинително. — Ако човек си има приятели и семейство, това би трябвало да го държи на крака.

— Щеше да е наистина чудесно, ако беше така просто. Но понякога, Раquel, понякога наистина е нужно и нещо повече. Точно както ви е казала тя.

Тя изгаси цигарата си.

— Е, предполагам, че за вас е добре дошло това, че повечето хора си мислят така.

— Сигурно.

Последва неловко мълчание. Аз заговорих пръв.

— Той беше ли ѝ предписал някакви лекарства?

— Доколкото знам, не. Просто си говореха. Тя ходеше при него веднъж седмично, но започна да ходи по два пъти след смъртта на един от нейните ученици. Тогава депресията ѝ наистина се появи. Тя плачеше с дни.

— Кога се случи това?

— Момент да си спомня... Беше доста скоро, след като започна да ходи при Хендлър, може би дори след като започнаха да излизат заедно. Не знам. Преди около осем месеца.

— Какво точно се случи?

— Нещастен случай. Детето вървяло по неосветеното шосе късно вечерта, някакъв шофьор го блъснал и после избягал. Това направо я съсипа. Тя работеше с това дете от месеци. Малкият беше едно от нейните чудеса. Всички го мислеха за ням, а Елена го накара да проговори. — Раquel поклати глава. — Истинско чудо. И после всичко да отиде на вятъра по такъв кошмарен начин. Такава нелепост.

— Родителите сигурно също са го приели тежко.

— Не. Момчето нямаше родители. Беше сираче от „Ла Каса“.

— „Ла Каса де лос Ниньос“? В Малибу Каньон?

— Да. Толкова ли е странно? Училището ни има договор с тях за обучението на някои от техните деца. И няколко други местни училища го правят. Доколкото знам, това е част от някакъв държавен проект, или нещо подобно. За „вписването“ на деца без семейства в обществото.

— Няма нищо странно, разбира се — излъгах аз. — Просто е тъжно, когато нещо подобно се случи на едно сираче.

— Да. Животът е несправедлив — заяви тя и това, изглежда, ѝ достави удоволствие.

Тя погледна часовника си.

— Нещо друго? Трябва да се връщам.

— Само едно последно уточнение. Спомняте ли си името на детето, което загина?

— Немет. Кари или Кори. Нещо такова.

— Благодаря ви, че ми отделихте време. Наистина ми помогнахте.

— Нима? Само дете не виждам с какво. Но ще се радвам, ако съм ви помогнала да хванете онова чудовище.

Майло сигурно би завидял на представата ѝ за убиеца.

Откарах я обратно до училищния паркинг и я изпратих до колата ѝ.

— Е... — каза тя.

— Благодаря ви още веднъж.

— Няма защо. Ако имате други въпроси, на ваше разположение съм. — Това си беше почти стопроцентова покана за следваща стъпка, което само ме натъжи, защото знаех, че не мога да направя нищо повече за нея.

— Благодаря.

Тя се усмихна и ми протегна ръка. Поех я, като внимавах да не я задържа прекалено дълго.

13.

Никога не съм вярвал особено в съвпаденията. Може би защото усещането, че животът се ръководи от непредсказуемите сблъсъци на молекулите, се е вклинило твърде дълбоко в професионалните ми възприятия. В края на краищата ние, психолозите, прекарваме по-голямата част от времето си, опитвайки се да докажем на хората, че са способни на промяна, която всъщност е пълна илюзия. Но дори да бях склонен да отдам дължимото на Предопределението, пак щеше да ми е трудно да погледна като на съвпадение на факта, че Кари или Кори Немет, сега мъртъв, ученик на Елена Гутиерес, също мъртва, е живял в дома за сираци, където Морис Бруно, също мъртъв, е давал доброволни дежурства.

Беше крайно време да науча повече за „Ла Каса де лос Ниньос“.

Прибрах се вкъщи и прерових кутиите, които бях складирали в гаража си, след като престанах да практикувам, и накрая открих бележника с телефоните от стария ми кабинет. Намерих номера на Оливия Брикермън от отдела за социални грижи и ѝ се обадох. Оливия знаеше за детските домове повече от всеки друг в този град.

Запис ми отговори, че номерът на телефона е сменен. Набрах новия номер и друг запис ме помоли да почакам. Междувременно по линията тръгна някакво парче на Бари Манилоу. Чудех се дали общината му плащаше за това.

— Отдел за социални грижи.

— Търся госпожа Брикермън.

— Един момент, сър. — Последваха още две минути с парчето на Манилоу. — Тя вече не работи за нас.

— А можете ли да ми кажете как да я намеря?

— Един момент. — Този път трябваше да изслушам кой е композирал и изпял тази прекрасна песен. — Госпожа Брикермън работи за психиатричния медицински екип на Санта Моника.

Е, Оливия най-после бе напуснала държавния сектор.

— А можете ли да ми дадете телефона ѝ там?

— Един момент, сър.

— Много съм ви задължен. — Затворих слушалката и открих телефона в указателя. Адресът беше на Бродуей, там където Санта Моника се спуска към Винъс, недалеч от студиото на Робин. Обадих се.

— Психиатричен медицински екип на Санта Моника.

— Госпожа Брикермън, ако обичате.

— А за кого да предам?

— Доктор Делауер.

— Един момент.

Тишина. Каква благодат.

— Алекс! Как си?

— Чудесно, Оливия, а ти?

— Много добре, много добре. Мислех, че си някъде из Хималаите?

— И от къде на къде?

— Ами нали хората ходят там, когато искат да открият себе си — на някое място с много кислород, където белобради старци седят по върховете на планините, дъвчат туикс и си четат сутрешния вестник?

— Това беше през 60-те, Оливия. През 80-те хората си седят у дома и се топят в горещи вани.

— Ха!

— Как е Ал?

— Все същия невероятен екстровеърт. Тая сутрин пак го оставих надвесен над шахматната дъска да мърмори нещо за някаква си гениална защита на Пакистани.

Нейният мъж Албърт Д. Брикермън, беше редактор на шах рубриката на „Таймс“. За петте години познанство, не бях го чувал да каже повече от десетина думи наведнъж. Беше ми наистина трудно да си представя какво общо помежду си са намерили той и Оливия, Мис Очарование от 1930, което да ги задържи заедно чак до средата на осемдесетте. Но фактът си беше факт, те бяха женени вече трийсет и шест години, бяха отгледали четири деца и изглеждаха доволни от съвместния си живот.

— Значи най-после се измъкна от „Социални грижи“?

— Да, не е за вярване, нали? Но чудеса стават.

— И какво те накара да предприемеш промяната в живота си?

— Честно казано, Алекс, щях да остана. Системата наистина вонеше ужасно, но коя система не вони? Продължавах да вярвам, че върша едно благородно дело, но историите ставаха все по-тъжни и все по-дълги. Пълна мизерия. А с орязването на фондовете хората при нас ставаха все по-малко и накрая всички започнахме да полудяваме. После наръгаха с нож едно от нашите момичетата насред офиса. Сега вече си имаме бодигардове навсякъде. Аз лично съм свикнала, нали съм израснала в Ню Йорк. После един мой племенник, синът на сестра ми Стийв, завърши Медицинския институт и реши да стане психиатър. Можеш ли да повярваш, още един психиатър в семейството. Баща му е хирург и това явно е бил най-безболезненият начин да му се опълчи. Както и да е. Та двамата с него винаги сме били много близки и си приказвахме на шега, че като си осигури стабилна практика, със сигурност ще измъкне леля си Ливи от „Социални грижи“, за да работим заедно. Не е за вярване, но той наистина го направи. Написа ми писмо. Идвал в Калифорния, за да работи за някакъв екип, а на тях им трябвал социален работник. И ето ме сега с изглед към океана, работя заедно с малкия Стиви. Е, разбира се, не го наричам така пред другите.

— Това е страхотно, Оливия. Изглежда, наистина си щастлива.

— Да, щастлива съм. Обядвам на плажа, чета книга, хващам тен. След двайсет и две години най-после започвам да разбирам какво значи да живееш в Калифорния. Ще взема и на ролери да се кача, тъй да знаеш.

Представих си Оливия, която в общи линии имаше фигурата на Алфред Хичкок, на ролкови кьнки и не можах да не се засмея.

— А, смей се ти, но само чакай да видиш! — Тя също се засмя. — Дотук с автобиографичните забележки. Какво мога да направя за теб?

— Трябва ми малко информация за едно място — „Ла Каса де лос Ниньо“, в Малибу.

— Сиропиталището на Маккафри? Да не смяташ да пратиш някой там?

— Не. Дълго е за разправяне.

— Ами, виж тогава, щом е толкова дълго, защо не ми дадеш възможност да поровя из файловете си? Ела довечера вкъщи и ще ти дам резултатите. Не сме те виждали от толкова време.

— Какво ще готвиш?

— Щрудел, пирожки, сладки с плодове.

— Добре. По кое време?

— Към осем. Нали помниш къде живеем?

— Не е минало чак толкова време, Оливия.

— Два пъти повече, отколкото си мислиш. Виж, не искам да ти се натрапвам, но ако все още си нямаш приятелка, познавам едно чудесно момиче. Психоложка, работим заедно. Голяма сладурана е. Ще ви се родят страхотни дечица.

— Благодаря ти, но си имам приятелка.

— Чудесно, доведи и нея.

Брикермънови живееха на „Хейуърф“, недалеч от Феърфакс, в малка тухлена къща в испански стил. Чудовищният крайслер на Оливия беше паркиран отпред.

— Какво ще правя тук аз, Алекс? — попита ме Робин, когато наближихме портата.

— Обичаш ли шаха?

— Не знам дори правилата.

— Не се притеснявай. Това не е къща, в която трябва да се съобразяваш какво говориш. Всъщност ще си истинска късметлийка, ако ти се удаде шанса въобще да кажеш нещо. Хапни си от сладкишите. Забавлявай се.

Целунах я и натиснах звънеца.

Вратата отвори Оливия. Беше си все същата — може би напълняла с два-три килограма — същата засукана прическа, същото открито, усмихнато лице. Протегна ръце да ме прегърне и аз се озовах в гръд колкото малко канапе.

— Алекс! Обръснал си брадата — с нея приличаше на Кърк Дъглас. Сега приличаш на дипломат. — Тя се усмихна на Робин и аз ги представих една на друга.

— Много ми е приятно. Вие сте голяма късметлийка — Алекс е чудесно момче.

Робин се изчерви.

— Влизайте.

Къщата ухаеше на сладкиши. Ал Брикермън, белокоп, с внушителна брада, седеше наред дневната, приведен над шахматна дъска от абанос и слонова кост. Около него цареше пълен хаос — книги по лавици или нахвърляни по земята, всевъзможни вектори, снимки на децата и внуците, сувенири.

— Ал, Алекс и неговата приятелка са тук.

— Хм — изрѣмжа той и вдигна ръка, без да откъсва поглед от фигурите на дъската.

— Радвам се да те видя отново, Ал.

— Хм.

— Пълен шизоид — довери Оливия на Робин, — но в леглото е като динамит.

Тя ни въведе в кухнята. Стаята беше точно такава, каквато е била и преди четирийсет години, когато е била построена къщата. Жълти подови плочки с кафеникав кант по ръба, тясна порцеланова мивка, первази, пълни със саксии, стари печка и хладилник, марка „Кенмор“. Над вратата, водеща към верандата, висеше керамична табела с надпис: „Как да се рееш като орел, когато си заобиколен от гъски?“.

Оливия забеляза, че го чета.

— Подарък за напускането на „Социални грижи“. Сама си го подарих. — Тя донесе поднос с все още топли сладки. — Ето, опитайте ги, преди да съм ги изяла. Разраствам се като Цепелин. — И тя се потупа по задните части.

— Жена и половина — казах аз и тя ме щипна по бузата.

— Ммм, тези са страхотни! — каза Робин.

— Жена с вкус. Ето, седнете тук.

Издърпахме си от столовете около кухненската маса и се настанихме пред подноса със сладки. Оливия хвърли поглед на фурната и след това се присъедини към нас.

— След около десет минути ще има и щрудел. С ябълки, стафиди и смокини. Смокините са идея на Албърт. — Тя посочи с палец към дневната. — От време на време съвсем изключва. И тъй, ти искаше да научиш нещо повече за „Ла Каса де лос Ниньос“. Не че ми влиза в работата, но би ли ми казал защо?

— Във връзка с една работа, която върша за полицейското управление.

— За полицията? Ти?

Разказах ѝ за случая, като избягнах най-неприятните детайли. Тя вече познаваше Майло, двамата се бяха сблизжили, но не знаех докъде всъщност е стигнало приятелството им.

— Той е приятно момче. Трябва да му намериш някоя хубава жена, като тази, която си намерил за себе си. — Тя се усмихна на Робин и ѝ подаде още една бисквита.

— Извинявай, Робин, но понякога, като се разприказвам, просто не мога да спра. След всичките часове, прекарани в слушане на клиентите и в кимане. Както и да е, Алекс, тези въпроси за „Ла Каса“, Майло ли те накара да ги зададеш?

— Не съвсем. Следвам собствените си догадки.

Тя погледна към Робин.

— Нашият Фил Марлоу, а?

Робин я погледна безпомощно.

— Това опасно ли е, Алекс?

— Не. Просто искам да проверя някои неща.

— Да внимаваш, чуваш ли какво ти казвам? — Тя ме стисна за бицепса. Хватката ѝ беше като на борец. — Моля те, миличка, повтаряй му по-често да се пази.

— Опитвам, Оливия, но не мога да го контролирам.

— Знам. Тези психолози са си въобразили, че само те могат да дават съвети. Но чакай аз да ти разкажа за този хубавец тук. Запознахме се с него, когато го бяха назначили за три седмици като стажант към „Социални грижи“, за да се научи как живеят бедняците. Отначало се държеше малко надменно, но аз разбрах, че в него има нещо особено. Беше наистина ужасно интелигентен. Освен това беше способен на състрадание. Проблемът му бе, че искаше твърде много от себе си, насилваше се. Вършеше два пъти повече работа от който и да е друг и пак си мислеше, че нищо не върши. Изобщо не бях изненадана, когато излетя като ракета в стратосферата на успеха — титла, издадени книги и всичко останало. Но продължавах да се притеснявам, че ще се съсипе.

— И беше права, Оливия — признах си аз.

— Помислих си, че е заминал за Хималаите или нещо подобно. — Тя се засмя и продължи, без да откъсва поглед от Робин: — Не за друго, ами за да се намръзне достатъчно, за да може после да хареса Калифорния, като се върне. Вземайте от сладките.

— Аз преядох — каза Робин и докосна плоското си коремче.

— Сигурно имаш право, фигурата преди всичко, стига да я има човек. Каж ми, миличка, ти обичаш ли го?

Робин ме погледна. После ме прегърна с една ръка.

— Да.

— Чудесно, обявявам ви за съпруг и съпруга. Него никой не го пита.

Тя стана, отиде до фурната и надзърна през стъклото на капака.

— Още няколко минутки. Според мен на стафидите им трябва повече време, за да се опекаат.

— Оливия, щеше да ми разказваш за „Ла Каса“.

Тя въздъхна и внушителните ѝ гърди се надигнаха като приливна вълна.

— Добре. Явно сериозно си решил да се правиш на полицай. — Тя седна. — След като ми се обади, прегледах набързо старите файлове и извадих всичко, което би могло да ти свърши работа. Искате ли кафе?

— Да — каза Робин.

— И аз ще пийна.

Оливия се върна с три димящи чаши, сметана и захарница върху порцеланов поднос с гледка от Йелоустоун Парк.

— Кафето ти е чудесно, Оливия — каза Робин след първите две-три глътки.

— „Кона“. От Хаваите. И роклята ми е оттам. По-малкият ми син, Габриел, живее там. Занимава се внос и износ. Доста добре се справя.

— Оливия...

— Добре, добре. „Ла Каса де лос Ниньос“. Детски дом. Основан през 1974 от преподобния Огъстъс Маккафри като убежище за деца, останали без дом. Това го пишеше в брошурата.

— А тази брошура в теб ли е?

— Не, в офиса е. Искаш ли да ти пратя копие?

— Няма смисъл. Що за деца попадат там?

— Малтретирани или занемарени деца, сираци, избягали от домовете си. Едно време ги вкарваха в затворите и изправителните домове, но добре че вече е пренаселено с четиринайсетгодишни убийци, изнасилвачи и крадци, затова сега им търсят домове като „Ла

Каса“. В общи линии, подобни домове прибират деца, които никой не иска, включително за осиновяване. Повечето от тях имат здравословни и психологически проблеми — парализирани, глухи, слепи, бавноразвиващи се. Част от тях са твърде големи, за да ги поиска някой за осиновяване. Има също и деца с майки, които излежават присъди — най-вече алкохолички и наркоманки. Опитвахме се да ги настаним в нормални семейства, но често никой не ги искаше.

— Как се финансира домът?

— Алекс, така както стоят нещата с щатските фондове, човек би могъл да измъкне и по хиляда долара месечно за дете, стига да знае къде да натисне. За децата с недъзи пък се дава още повече, нали трябва да се плащат и допълнителните услуги. Като капак на всичко чувам, че Маккафри бил малък бог в привличането на частни дарения. Той има стабилни връзки. Така например си е осигурил земята, на която е построен домът. Тези двайсет акра в Малибу са принадлежали на правителството. Там са интернирали японците по време на Втората световна война. После са направили трудов лагер за всевъзможни отрепки. Маккафри успял да убеди властите да му дадат мястото на разсрочено изплащане — за срок от деветдесет и девет години със символична лихва.

— Сигурно е доста сладкодуген.

— Такъв е. Едно добро старо момче. Бил е мисионер в Мексико. Разбрах, че и там основал подобен дом.

— И защо се е върнал?

— Кой знае? Може климатът да не му е действал добре. Може да се е затъжил за „Кентъки Фрайд чикън“, макар да разбрах, че и в Мексико вече имат.

— А какво ще ми кажеш за дома? Свестен ли е?

— Нито едно от тези места не е прекалено хубаво, Алекс. Идеалното място за едно сираче е спретнатата къща в провинцията с жив плет и просторна ливада наоколо. С голямо рижо куче и най-вече с мама и татко. В действителност само в окръг Лос Анджелис регистрираните деца, които спадат към тази категория, са над седемнайсет хиляди. Седемнайсет хиляди нежелани от никого деца! Системата ще ги погълне по-бързо, отколкото можем да си представим. Светът е станал отвратително място напоследък.

— Това направо не е за вярване — каза Робин. Лицето ѝ изразяваше искрена загриженост.

— Ние се превърнахме в общество на детемразци, миличка. Все повече и повече от тях биват всячески пренебрегвани. Хората първо зачеват деца и после започват да съжаляват за това. Родителите не искат да носят отговорност за тях и затова прехвърлят топката на правителствените служби. Ами абортите? Дано не обиждам никого от вас, но какво всъщност са абортите? Просто още един начин да бъде избегната отговорността. Да не говорим, че това си е детеубийство, в един или друг смисъл. Не знам, може би всъщност е по-добре, отколкото да ги родиш и после да искаш да се отървеш от тях. — Тя избърса потта от горната си устна с книжна салфетка. — Извинете ме, нещо ме е прихванала ораторската мания.

Изправи се и приглади роклята си.

— Да видим сега какво става с щрудела.

Тя се върна с димяща тавичка в ръце.

— Внимавайте, защото е горещ.

Двамата с Робин се спогледахме.

— Изглеждате толкова сериозни. Май ви развалих апетита с тежки приказки.

— Не, Оливия. — Взех си резен от щрудела и го опитах. — Страхотен е. Освен това съм съгласен с теб.

Робин изглеждаше мрачна. Бяхме обсъждали въпроса с абортите много пъти, без някой от двама ни да се съгласи с другия.

— И за да отговоря на въпроса ти, мястото наистина е свястно. Докато бях още в „Социални грижи“, за него не бе постъпило нито едно оплакване. Не липсват основните неща, чисто е, а околността е наистина красива. Повечето от тези деца са виждали планина само по телевизията. Карат децата с автобус не само до държавните училища, но и на всякакви други места. Едва ли им се отделя някакво специално внимание, но Маккафри никога не ги оставя гладни или боси. Защо искаш да знаеш толкова много за дома? Да не би смъртта на момчето да ти се вижда съмнителна?

— Не. Засега няма причина да подозирам каквото и да е. — Замислих се над въпроса ѝ. — Не разполагам с нищо по-специално.

Хапнахме си от щрудела. Оливия викна към дневната:

— Ал, искаш ли малко щрудел? Със смокини е.

Аз поне не чух никакъв отговор, но тя сложи едно парче в малка чинийка и се отпрати към дневната.

— Тя е много приятна — каза Робин.

— Освен това е мъжко момиче.

— И е умна. Трябва да я послушаш. Наистина трябва да внимаваш. Алекс, моля те, остави детективската работа на Майло.

— Внимавам достатъчно, не се притеснявай. — Взех ръката ѝ, но тя я издърпа. Тъкмо се канех да добавя нещо, когато Оливия се върна.

— Онзи мъртвец, търговецът, казваш, че бил доброволец в „Ла Каса“, така ли?

— Да. Имаше грамота в кабинета си.

— Сигурно е бил член на Джентълменската бригада. Поредната идея на Маккафри за приобщаването на бизнесмените към проблемите на децата. Той опитва да убеди големите компании да изпратят по някой от ръководните си кадри като доброволен наставник. Доколко всичко това е въпрос на джентълменство и доколко — на принуда от страна на големите шефове, това вече не знам. Маккафри ги награждава със специално ушити сака, със значки и грамоти. Да не говорим, че господата печелят ценни точки пред началството. Дано във всичко това да има и нещо за самите деца.

Замислих се за Бруно, един психопат, като наставник на бездомни деца.

— А децата поставени ли са под някакво наблюдение?

— Обичайните неща — разговори, малко тестове. Знаеш добре колко струва всичко това.

Кимнах.

— Но както вече казах, никога досега не сме получавали оплаквания. Да речем, че бих писала на този дом пет минус, Алекс. Основният проблем е, че децата са твърде много, за да бъде оказана персонална помощ. Като изключим тази подробност, „Ла Каса“ не отстъпва по нищо на останалите домове.

— Радвам се да го чуя.

Но всъщност бях по-скоро разочарован. Щеше да е далеч по-лесно, ако бях открил, че „Ла Каса“ е поредният кръг на ада. Нещо подобно като че ли повече би се вързало с трите убийства.

— Е, има ли още нещо, което би искал да знаеш?

— Не. Благодаря ти.

— А сега, миличка — тя се обърна към Робин, — разкажи ми как се запознахте с моя добър приятел Алекс.

14.

На другия ден се обадох на Майло в участъка и му дадох пълен отчет за разговора с Ракел Очоа, за връзката с „Ла Каса де лос Ниньос“ и за онова, което бях успял да науча от Оливия.

— Впечатлен съм — каза той. — Тъкмо се бях затъжил за теб.

— Е, какво ще кажеш? Дали пък този Маккафри не заслужава малко по-специално внимание?

— Я чакай малко, друже. Човекът се грижи за петстотин деца и едно от тях загива при нещастен случай. Това не доказва абсолютно нищо.

— Да, но хлапето е било ученик на Елена Гутиерес. Което ще рече, че тя най-вероятно е говорила за това с Хендлър. Ами доброволните дежурства на Бруно, при това малко след смъртта на малкия? Според теб всичко това съвпадение ли е?

— Вероятно не. Но просто не забравяй как стоят нещата при нас. Случаят ще пропадне, а с него и аз. Проверих банковите сметки — нищо. Трябва да се направят още много справки, но сам просто не мога да се справя. Капитанът все по-често ми хвърля добре познатия поглед, с който сякаш ме пита: „Пак ли нищо, Стърджис?“. Почвам да се чувствам като дете, което не си е написало домашното. Очаквам всеки момент да ме изтеглят от разследването и да ме натикат в някое още по-голямо блато.

— Ами щом ситуацията е толкова спечена, защо тогава не скачаш от радост при мисълта за новата следа, която изрових за теб?

— Да бе, следа. Не поредица от мъгляви, навързани по съмнителен начин догадки, ами следа.

— На мен хич не ми изглеждат мъгляви.

— Добре тогава, погледни нещата от този ъгъл — връзките на Маккафри започват от Малибу и стигат чак до пъпа на Лос Анджелис. Ако реши да проведе няколко стратегически разговори по телефона, тогава и господ бог не може да го пипне с малкото си пръстче. Реша ли

да го обвиня дори в неправилно паркиране, ще изхвърча от този случай по-бързо, отколкото ти можеш да се изплюеш.

— Добре де — съгласих се аз, — но какво ще кажеш тогава за мексиканската връзка? Нашият приятел е бил там с години. После най-неочаквано си тръгва. Идва в Лос Анджелис и става важна клечка.

— Кариеризмът не е углавно престъпление и понякога пурата в сънищата си е просто пура, доктор Фройд.

— Дявол да го вземе. Когато си толкова мил, човек просто не може да ти устои.

— Алекс, моля те. Точно в момента съм цъфнал, та вързал. Ако обичаш, не добавяй нови подправки към кашата.

Явно имах способността да настройвам близките си срещу себе си. Това ме подсети, че трябва звънна на Робин и да видя дали ѝ е минало киселото настроение.

— Извинявай. Май пак се престарavam.

Майло замълча.

— Ти свърши добра работа — каза ми той след малко, — и наистина много ми помогна. Но понякога дори това не е достатъчно, за да постигнеш нещо реално.

— И какво смяташ да правиш сега? Ще се откажеш ли?

— Не. Ще разровя дискретно миналото на Маккафри. Най-вече времето, прекарано в Мексико. Ще продължа да търся из финансовите книжа на Хендлър и Бруно и ще прибавя и Гутиерес към компанията. Дори ще се обадя в шерифския офис на Малибу, за да се сдобия с копие от документите по инцидента с хлапето. Как, казваш му беше името?

— Нема.

— Чудесно. С това поне не би трябвало да имам проблеми.

— Има ли още нещо, което да мога да направя за теб?

— Какво? О, не, нищо. Ти наистина свърши страхотна работа, Алекс. Искам да знаеш, че наистина го мисля, а не те будалкам. Но отгук нататък аз поемам нещата. Защо не вземеш да се поотпуснеш поне за малко?

— Дадено — казах аз без особен ентузиазъм. — Просто ме дръж в течение.

— Обещавам. Чао.

Гласът от другата страна на линията беше женски и звучеше много професионално. Смесица от бравурно чуруликане и ледена сдържаност.

— Добро утро! „Ла Каса“!

— Добро утро. Бих искал да говоря с някого, който би могъл да разясни условията за членство в Джентълменската бригада.

— Един момент, сър!

След двайсет секунди по линията се обади мъжки глас.

— Тим Крюгер. С какво мога да ви помогна?

— Бих искал да се присъединя към Джентълменската бригада.

— Разбирам, сър. За коя компания работите?

— За никоя. Искам да кандидатствам индивидуално.

— О, разбирам. — Гласът загуби част от приятелската си топлина. Нищо чудно, някои хора доста се изнервят дори от съвсем дребни криввания от стандартните правила. — Вашето име, ако обичате.

— Доктор Алекс Деллаур.

Титлата май го впечатли, защото слънцето изгря отново на хоризонта, при това мигновено.

— Добро утро, докторе. Как сте днес?

— Много добре, благодаря.

— Прекрасно. А доктор по какво сте, ако мога да попитам?

Можеш.

— Детски психолог съм. Оттеглих се от практика.

— Превъзходно. При нас рядко кандидатстват господа с подобна квалификация. Аз лично също съм завършил психология. Отговарям за наблюдението и специалните грижи в „Ла Каса“.

— Предполагам, че повече от децата се нуждаят от наблюдение и „специални грижи“ — казах аз. — И тъй като, както вече споменах, от известно време не практикувам, идеята да работя отново с деца особено ме привлича.

— Чудесно. И какво ви насочи точно към „Ла Каса“?

— Вашата репутация. Чух, че се справяте чудесно и че организацията ви е безупречна.

— Ами, благодаря ви, докторе. Ние *наистина* се опитваме да дадем възможност повече на нашите деца.

— Убеден съм в това.

— Ние организираме посещения за благонадеждни господа. Следващото е насрочено за другия петък.

— Момент да погледна графика си. — Оставих слушалката, погледнах през прозореца, после клекнах десетина пъти и накрая отново се обадих. — Съжалявам, господин Крюгер, денят ми е много натоварен на тази дата. Кога е следващото посещение?

— След три седмици.

— Това пък е твърде далеч. Надявах се нещата да се задвижат по-скоро. — Опитах се в думите ми да прозвучи разочарование и лека припряност.

— Хм. Ами, докторе, мисля, че бих могъл да ви предложа и лично посещение, стига това да не ви притеснява. Освен това ще трябва да прескочим предварителната част с видеоматериалите за дома, но вие сте психолог и основните неща и без друго са ви ясни.

— О, би било чудесно.

— Всъщност, ако сте свободен тази вечер, бих могъл да уредя посещението за тогава. Преподобният Гюс е тук днес — той държи да се срещне с всеки от бъдещите „джентълмени“ — а това си е просто едно щастливо стечение, защото той често пътува. Тази седмица ще се снима за шоуто на Марв Грифин, а после ще лети за Ню Йорк, за да вземе участие в „Добро утро, Америка“.

И той ми докладва за още цял куп телевизионни ангажименти на Маккафри, при това с достолепието на оръженосец, който оповестява решението на своя господар да потегли на поход за откриването на Светия Граал.

— Днес би било чудесно.

— Страхотно. Около три?

— Нека бъде в три.

— Знаете ли точния ни адрес?

— Не съвсем. В Малибу?

— В Малибу Каньон. — Той ми даде точни напътствия и добави: — Докато ни гостувате, ще можете да попълните нужните за кандидатстването документи. Във вашия случай, докторе, това ще бъде формалност, но ние тук сме свикнали да спазваме стриктно правилата. Освен това стандартните психологически тестове едва ли биха ни

свършили добра работа, когато искаме да проучим психолог като вас, нали така?

— Не мисля така. Ако се окаже, че съм съставял лично някой от тях, просто ще се опитам да си внуша, че съм друг човек.

Той се засмя. Опитваше се да имитира колегиална солидарност.

— Някакви други въпроси?

— Нямам.

— Прекрасно. Ще се видим в три.

Образът на Малибу се е загнездил трайно в съзнанието на средния американец. Той е натрапван непрекъснато от екрана на телевизора, в кината, от клюкарските списания, от пощенски картички и безвкуските корици на евтините любовни романчета и тъй нататък, и тъй нататък. Безкрайни плажни ивици, лъщящи от плажно масло бронзови тела, волейбол на плажа, изсветлели от слънцето коси, любов сред дюните, богаташки вили за по няколко милиона долара, яркочервени корвети, водорасли, кокаин...

Всичко това съществува наистина. В някои части на Малибу.

Има обаче и друго Малибу, Малибу на каньоните и черните пътища, които се вият през хълмистите райони на Санта Моника. Това Малибу си няма океан. Малкото вода, която можете да видите там, се изчерпва с малките кални ручейчета, които пресъхват при първия по-сериозен скок на температурите. В тази част на Малибу, естествено, има и къщи, скупчени около главния път край каньона, но всичко останало — мили наред — е пустош. В по-дивите части на Малибу все още се чува ревът на пумите, а през нощта излизат глутници койоти, които се прехранват с опосуми, пилета и тлъсти жаби. Има и мрачни горички, пълни с тарангули и всевъзможни влечуги, най-вече змии, повечето от които отровни. А в забутаните ферми наоколо хората все още живеят с илюзията, че втората половина от двайсети век ги е подминала.

Има и много слухове, които се носят за това друго, безплажно Малибу. За ритуални убийства, организирани от сатанински секти. За трупове, които никога няма да бъдат открити. За хора, изгубили се по време на разходка, за които никой повече не чува нищо. Ужасяващи истории. Някои от тях сигурно са пълни измишльотини. Но други... кой знае?

Слязох от Пасифик Коуст Хайуей и поех към Рамбла Пасифика, където прекосих границата между двете Малибута. Севилята се катереше с лекота по стръмния склон. Слушах касета на Джанго Райнхард. Циганската музика си подхождаше чудесно с разстлалата се пред мен шир — серпентината на магистралата, атакувана безпощадно в един миг от неуморното слънце на Пасифика и засенчена в следващия от клоните на огромен евкалипт, обезводнена равнина от едната страна, отвесна пропаст — от другата. Път, който те пришпорва да продължаваш напред с обещания, които никога няма да спазиш.

Предишната вечер бях спал на пресекулки, обезпокояван неспирно от мисли за Робин и мен, от видения с детски лица, от образа на Мелъди Куин, от спомените за безбройните пациенти, с които си бях имал работа през годините и от картината на катастрофата, в която, някъде съвсем наблизко, бе загинал малкият Кори или Кари Немет. Чудех се какво ли е било последното нещо, което е видял, и най-вече какво ли го е довело посред нощ на този изоставен път.

Сега умората, подсилена от еднообразието на пътя, се разливаше бавно по гръбначния ми стълб и трябваше да се боря, за да не заспя на волана. Усилих касетофона почти докрай и отворих и двата предни прозореца. Въздухът беше свеж, макар в него да се долавяше слаб мирис на нещо горящо.

Толкова се бях съсредоточил в борбата си срещу съня, че за малко да изпусна табелата, която оповестяваше, че отбивката за „Ла Каса де лос Ниньос“ е след две мили.

Самата отбивка също се оказа трудно забележима — просто едно рязко, незначително на вид кривване от магистралата. Пътят беше тесен, толкова тесен, че две насрещно движещи се коли биха се разминали с мъка. Изкачваше се около половин миля под почти невъзможен наклон, който би разубедил почти всеки колебаещ се турист. Очевидно това място никога не се бе радвало на особена популярност сред почитателите на неделните пикници. Парче земя, подходящо за трудов лагер, за ферма, за затвор или за което и да е друго начинание, далече от нежелани любопитни погледи на непознати.

Пътят свършваше при една четириметрова бариера. С букви от полиран алуминий, високи по метър и половина, беше изписано името на дома — „Ла Каса де лос Ниньос“. Отдясно се извисяваше плакат,

изобразяващ две огромни разтворени длани, в които бяха седнали четири деца — бяло, черно, кафяво и жълто. От другата страна на оградата се виждаше триметровата будка на пазача. Униформеният мъж вътре ме забеляза, наведе се над пулта си и от един говорител, прикрепен към бариерата, ме попита:

— Какво обичате? — Гласът прозвуча студено и механично, с металическа нотка в тембъра. Сякаш въобще не беше човешки глас, а по-скоро генерирано от компютър подобие на нормална реч.

— Доктор Делауер. Имам среща в три с господин Крюгер.

Бариерата се плъзна безшумно. Само след няколко метра ми се наложи да спра отново. Една пластмасова ръка на оранжеви и бели райета препречваше пътя ми.

— Добър ден, докторе.

Пазачът беше мустакат млад мъж с мрачен поглед и тъмносива униформа, която напълно подходеше на погледа му. Служебната усмивка, в която взеха участие само устните му, никак не ме разведри. Той ме оглеждаше от глава до пети.

— Тим ви очаква в административната сграда. Продължете направо по алеята и после свийте вдясно. Можете да паркирате на паркинга за посетители.

— Благодаря ви.

— Няма защо, докторе.

Той натисна някакъв бутон и раираната ръка се вдигна за поздрав.

Административната сграда изглеждаше така, сякаш бе останала още от времето на лагера за интерниране на японци. Имаше типичния суров, безличен и застрашителен облик на армейските постройките, но бе преобядисана в безоблачно синьо и захарно розово. Стените на приемната бяха облицовани с евтина имитация на дъбов фурнир. Посрещна ме самата добродушна баба от детските приказки, облечена с работна престилка с неопределен цвят.

Представих се и тутакси бях възнаграден с една добродушна усмивка.

— Тим ще дойде всеки момент. Моля, заповядайте, настанете се удобно.

Наоколо нямаше почти нищо интересно за гледане. Евтините репродукции по стените бяха от тези, които обикновено се използват за крайпътните мотели. Имаше прозорец, но през него се виждаше само паркингът. В далечината зърнах гъста гора — евкалипти, кипариси и кедри. Накрая се примирих и опитах да отвлека вниманието си с един брой на „Калифорния Хайуей“ отпреди две години.

Не ми се наложи да чакам дълго.

Около минута, след като седнах, вратата на кабинета се отвори и в рамката ѝ се появи млад мъж.

— Доктор Делауер?

Станах.

— Тим Крюгер.

Здрависахме се.

Той беше нисък, между двадесет и пет и тридесетгодишен, с телосложение на борец, подплатено с мускули по всички стратегически точки. Лицето му беше с правилни черти, но твърде безстрастно, почти като маска. Волева брадичка, малки уши, правилен нос, здравословен тен на човек, прекарващ доста време на открито, жълто-кафяви очи и ниско чело, скрито почти изцяло под вълнист рус перчем. Беше облечен със спортни панталони с пшеничен цвят, светлосиня риза с къси ръкави и вратовръзка в синьо и кафяво. На джобчето на ризата му беше закачена карта с надпис: „Т. Крюгер, МХН^[1], психолог, директор“.

— Очаквах, че сте по-възрастен, докторе. Казахте ми, че сте се оттеглили.

— И не ви излъгах. Предпочетох да го направя по-рано, докато все още мога да му се насладя.

Крюгер се засмя сърдечно.

— Имате право. Надявам се, че ни открихте сравнително лесно?

— Разбира се. Вие ме насочихте право към целта.

— Чудесно. Тогава бихме могли да започнем с посещението, ако нямате нищо против. Преподобният Гюс трябва да е някъде из района. Ще се срещне с вас в четири.

Той ми отвори услужливо вратата.

Прекосихме паркинга и тръгнахме по алея, покрита със ситен чакъл.

— „Ла Каса“ — започна моят водач, — е разположена върху площ от двайсет и седем акра. Ако поспрем точно тук, ще можете да огледате спокойно целия район.

Бяхме се изкачили на върха на малко възвишение, от което се виждаха сгради, игрална площадка, криволичещи пътеки, всичко това на фона на далечните планински склонове.

— От всичките двайсет и седем са застроени и облагородени едва пет. Останалата част е дива природа, тъй като смятаме, че така е най-добре за децата, повечето от които идват от вътрешността на града. — От върха можех да различа силуетите на множество деца — едни играеха с топка, други седяха на тревата. — На север се намира Долината, както я наричаме тук. В момента по-голямата ѝ част е обрасла с люцерна и плевели, но смятаме още това лято да започнем засаждането на зеленчуци. — Крюгер ми посочи гората, която бях видял през прозореца на приемната. — Това е защитен резерват, чудесен за излети сред природата. Разнообразието на животинския свят там е просто изумително. Аз лично съм роден в Североизтока и преди да дойда тук, си мислех, че най-девственото място в Калифорния е Сънсет Стрип.

Аз се усмихнах.

— Тези сгради там са спалните помещения.

Крюгер се завъртя и ми посочи група сглобяеми войнишки бараки, боядисани в същата жизнерадостна гама като административната сграда.

Той се обърна отново и аз неволно проследих с поглед траекторията на пръста му.

— Това е нашият басейн с олимпийски размери. Построен с дарението на „Маджестик Ойл“. — Басейнът проблясваше в зелено като правоъгълна купа, напълнена с десертно желе. Един самотен плувец се плъзгаше по повърхността, оставяйки след себе си пенеста следа. — А това там са лечебницата и училището.

Забелязах група зидани сгради в далечния край на комплекса, близо до гората. Той не си направи труда да ми обясни какво представляват те.

— Да хвърлим един поглед на спалните помещения.

Последвах го надолу по хълма. Дори тук тревата беше добре поддържана. Въобще цялото място кипеше от живот и навсякъде, поне

привидно, цареше желязна организация.

Крюгер вървеше пред мен с широки, мъжествени крачки, вирнал брадичка срещу вятъра, като не спираше да ме засипва с факти и цифри и да ми разяснява философията, залегнала в основата на „Ла Каса“. Той беше във възторг от всичко наоколо — от работата си, от преподобния Аугустус, от децата. Единствените минорни нотки в гласа му прозвучаха, когато заговори за това, колко трудно е понякога да се отделят нужните грижи на децата и едновременно с това да се поддържа крехкият финансов баланс на дома.

Беше подкован безупречно.

Интериорът на боядисаната в ярки тонове сглобяема барака се оказа неприветлив — искрящо бели стени и тъмен дъсчен под. Спалното помещение беше празно и стъпките ни отекваха в тишината. Мебелировката се изчерпваше с двуредни войнишки легла, нощни шкафчета и метални етажерки, прикрепени към стените. Хлапетата бяха накачили тук-там страници от комикси, плакати на спортисти и герои от „Улица «Сезам»“, но отсъствието на семейни снимки и на каквито и да е други свидетелства за връзка с външния свят беше потискащо.

Спалните места бяха за петдесет деца.

— Как се справяте с толкова много деца?

— Това е истинско предизвикателство — призна той, — но дотук се справяме доста добре. Използваме на доброволни начала съветници от Калифорнийския университет, от Нортридж, както и опита на други колеги. Те трупат опит в реална обстановка и едновременно с това ни помагат. С удоволствие бихме наели научен екип, който да работи изцяло за нас, но засега това е немислимо. Назначили сме по двама съветници на спално помещение, за да възпитават децата на определени поведенчески модели. Надявам се, че нямате нищо против един такъв подход.

— Не, в случай че се използва правилно.

— О, разбира се. Напълно съм съгласен с вас. Повярвайте ми, работим изцяло на основата на убеждението. Никакви наказания, дори за по-сериозните провинения. Така или иначе, целият този процес се нуждае от непрекъснат контрол, който всъщност е и моето основно задължение.

— Явно сте помислили за всичко.

— Опитвам се. — Той се усмихна заговорнически. — Исках да защитя докторат, но не ми стигнаха парите.

— Къде сте учили?

— В университета в Орегон. Там получих магистърската си степен. Преди това защитих бакалавърска степен по психология в „Джедсън Колидж“.

— Мислех си, че в „Джедсън“ ходят само богаташи.

„Джедсън“ е малък колеж, недалеч от Сиатъл, спечелил си името на люпилня за бъдещи баровци.

— Така е, с малки изключения — отвърна той и отново се усмихна. — Почти като в клуб с ограничен достъп. Попаднах там със спортна стипендия. Бегови дисциплини и бейзбол. Но още през първата година скъсах сухожилие и станах *персона нон грата*. — Погледът му потъмня за миг при спомена за причинената несправедливост, която вече почти бе надживял. — Както и да е, аз обичам работата си. Заради голямата отговорност и важните решения, които трябва да се вземат.

Нещо прошумоля в далечния край на помещението. Двамата се обърнахме и забелязахме, че нещо шава под завивките на едно от долните легла.

— Ти ли си, Родни?

Крюгер отиде до леглото и потупа леко покритата с одеялото издутина. Отдолу се показва главичката на едно чернокожо момче. Малкият беше пълничък и изглеждаше около дванайсетгодишен, макар да беше невъзможно да се прецени точната му възраст, тъй като лицето му носеше неоспоримите белези на Синдрома на Даун — издължен череп, сплеснати черти, дълбоко и необичайно близо разположени очи, изпъкнало чело, провиснали уши, подаващ се между устните език и така характерното за бавноразвиващите се изумено изражение.

— Здравей, Родни — заговори му внимателно Крюгер. — Какво има?

Аз го бях последвал и сега момчето ме гледаше въпросително.

— Спокойно, Родни. Той е приятел. А сега ми кажи какво има.

— Родни болен. — Думите бяха произнесени доста неясно.

— А от какво си болен?

— Коремчето боли.

— Хм. Ще трябва докторът да те прегледа, когато дойде на посещение.

— Не! — изпищя момчето. — Без доки!

— Чакай, Родни. — Крюгер продължаваше да проявява търпение. — Щом си болен, значи ще трябва да те прегледат.

— Без доки!

— Добре, Родни, добре. — Крюгер му говореше приспивно. Той протегна ръка и докосна внимателно челото му. Родни направо подлудя от това. Очите му изхвъркнаха, а брадичката му се разтрепери. Той изкрещя и се отдръпна толкова бързо, че удари главата си в металната табла на леглото. После дръпна завивките върху лицето си и нададе продължителен жалостив вой.

Крюгер се обърна към мен и въздъхна. Той изчака момчето да се успокои и отново му заговори.

— После ще си говорим за доктора, Родни. А къде трябваше да си сега? Къде е твоята група сега?

— Куска.

— А ти не си ли гладен?

Момчето поклати глава.

— Коремче боли.

— Добре, но не можеш просто да си лежиш тук сам-самичък. Или стани, за да те заведе в лечебницата и там да те види някой, или върви с групата си на закуска.

— Без доки.

— Добре. Без доктори. А сега стани.

Момчето изпълзя изпод постелката и слезе от обратната страна на леглото. Сега осъзнах, че е далеч по-голям, отколкото ми се бе сторило отначало. Беше поне шестнайсетгодишен. По брадичката му се бяха появили първите косми. Той ме гледаше втренчено, с разширени от уплаха очи.

— Това е приятел, Родни. Господин Деллауер.

— Здравей, Родни — казах аз и му протегнах ръка.

Той я погледна и поклати глава.

— Дръж се приятелски, Родни. Нали помниш, че така се печелят добрите точки.

Ново поклащане на главата.

— Хайде, Родни, здрависай се.

Но бавноразвиващото се хлапе бе твърдо решено да не го прави. Крюгер направи стъпка към него и то отстъпи, като прикриваше лицето си с две ръце.

Всичко продължи така още десетина секунди, след което Крюгер се отказа.

— Добре, Родни — каза той меко, — днес ще забравим за графика, защото си болен. Сега тичай при другите от твоята група.

Момчето отстъпи още една-две крачки, заобиколи леглото в широка дъга и се отдалечи от нас. То не спираше да клати глава. Беше вдигнало ръце като изкарал тежък нокдаун боксьор, който се опитва сляпо да се предпази от валящите удари. Последните няколко крачки до вратата преодоля, кажи-речи, на бегом и накрая изчезна сред морето от слънчева светлина.

Крюгер се обърна към мен и ми се усмихна едва-едва.

— Той е един от нашите най-тежки случаи. На седемнайсет е, а разсъждава и се държи като тригодишен.

— Изглежда, доста го е страх от лекарите.

— От много неща го е страх. Като по-голямата част от бавноразвиващите се деца и той има цял куп здравословни проблеми — проблеми със сърцето, инфекции, усложнения със зъбите. Като прибавим към това и пълното объркване, което цари в малката му главица. Имате ли някакъв опит с бавноразвиващи се?

— Неголям, но имам.

— Работил съм със стотици такива деца и не се сещам за някое от тях, което да не е имало сериозни емоционални проблеми. Знаете ли, хората си мислят, че тези деца са като всички останали, само дето се развиват по-бавно, но в действителност не е така.

В гласа му се бе прокраднало леко раздражение. Отдадох го на изгубената емоционална битка с момчето.

— Родни извървя дълъг път — каза Крюгер. — Когато дойде тук, не можеше дори да използва тоалетната. Дотогава вече беше сменил тринайсет осиновителски семейства. — Той поклати глава. — Плачевна история. Комисиите поверяват деца на хора, които не са способни да отгледат дори куче.

Изглежда, беше готов да подхване цяла реч, но се окопити и дежурната усмивка се появи отново на устните му.

— Много от децата имат минимални шансове да бъдат осиновени — увредените, тези със смесен расов произход, връщаните на няколко пъти от осиновителски семейства, изоставените от собствените си родители. Те пристигат при нас без всякаква представа за социално поведение, без хигиенни навици и дори без да са приучени на някои ежедневни обичайни действия. Доста често почваме от нулата. Но затова пък след това постигнатият успех ни радва още повече. Един от студентите, работили тук, ще публикува книга за нашите резултати.

— Практиката тук е била безценна за него.

— Така е. От друга страна, откровено казано, това ни помага да събираме повече дарения, до които обикновено опира всичко, когато човек се опитва да поддържа един дом като „Ла Каса“. Елате. — Той ме хвана за лакътя. — Да разгледаме и другите обекти.

Тръгнахме към басейна.

— Доколкото разбрах — казах аз, — преподобният Маккафри е способен на чудеса, когато става дума за набиране на дарения.

Крюгер ми хвърли един кос поглед, опитвайки се да прецени накъде бия.

— Така е. Отец Гюс е невероятен човек и това неминуемо си казва думата. Посветил е цялото си време на дома. Не знам дали сте чували, но той е ръководил такъв дом и в Мексико, но му се е наложило да го закрие. Правителството не си мърдало пръста, а богатите смятали, че е по-добре да оставиш селяните да измрат от глад.

Бяхме стигнали до басейна. Водата отразяваше близката гора — зелено-черно пано, изпъстрено тук-там с изумрудено. Наоколо се носеше остра миризма на пот и хлор. Самотният плувец все още пореше водата с мощни загребвания.

— Здравсти, Джимбо! — извика Крюгер.

Плувецът достигна далечния край, подаде глава от водата и видя, че съветникът му маха. Той се плъзна с лекота по повърхността, приближи се, хвана се за ръба и излезе до кръста от водата. Беше брадат здравеняк, едва прехвърлил четирийсетте, със загоряло, силно окосмено тяло.

— Здравсти, Тим.

— Доктор Делауер, това е Джим Халстед, нашият главен треньор.

— Главен и единствен, за да бъдем съвсем точни. — Гласът на Халстед беше дълбок и гърлен. — Бих се здрависал с вас, но ръката ми е мокра.

— Няма проблем — усмихнах се аз.

— Доктор Делауер е детски психолог, Джим. Развеждам го из „Ла Каса“, тъй като е кандидат за Джентълменската бригада.

— Радвам се да се запозная с вас, докторе, и се надявам, че ще се присъедините към нас. Тук е красиво, нали?

— Прекрасно място.

— Джим работеше във вътрешността на града — каза Крюгер. — Беше преподавател в училище. Добре че все пак му дойде умът в главата.

Халстед се засмя.

— Само дето преди това доста се чудих. Аз съм кротък човек, но след като един побъркан ме нападна с нож само защото го бях накарал да прави лицеви опори в час, това вече ми дойде в повече.

— Убеден съм, че тук нямате такива проблеми — казах аз.

— Естествено — избоботи той. — Хлапетата са страхотни.

— Което ме подсеща, Джим — намеси се Крюгер, — че трябва да изготвим тренировъчна програма за Родни Брусард. Нещо, което да му вдъхне увереност.

— Няма проблеми.

— Ще се видим по-късно, Джим.

— След малко. Елате пак, докторе.

Мускулестото тяло на Халстед се стрелна във водата като торпедо и се плъзга известно време по дъното на басейна.

Направихме си разходка от около четвърт миля покрай „Ла Каса“. Крюгер ми показва лечебницата — искрящо бяла, вмирисана на антисептичен разтвор, стаичка, обзаведена с бюро и кушетка за прегледи от блестящ хромникел. Вътре нямаше жива душа.

— Имаме сестра, която е тук всяка сутрин. По очевидни причини не можем си позволим лекар.

Замислих се защо ли „Маджестик Ойл“ или някой друг щедър дарител не е пожелал да плаща на някой лекар, за да прекарва по четири часа дневно в кабинета на дома.

— Слава богу, има достатъчно доброволци, до един чудесни специалисти, които ни посещават достатъчно често.

Разминахме се с няколко групи деца, всяка съпроводена от ръководител. Крюгер им махваше и ръководителите с готовност отвръщаха на поздрава му. Много от децата не показваха с нищо, че са ни забелязали. Както бе предположила Оливия и както сам Крюгер бе казал, повечето от възпитаниците на дома бяха с физически или умствени дефекти. Момчетата ми се сториха около три пъти повече от момичетата. Мнозинството от децата бяха чернокожи или от латиноамерикански произход.

Крюгер ме заведе в столовата — помещение с висок таван, измазани с хоросан стени и излъскан до блясък под. Безмълвни мексиканки чакаха невъзмутимо зад стъклената преграда с щипки за сервиране в ръце. Храната — типичните за подобни места блюда — яхния, рибни ястия, желета, преварени зеленчуци в гъст сос.

Седнахме на сгъваема маса от тези, които често се използват за пикници. Крюгер отиде до кухнята и се върна след броени секунди с поднос с бисквити и кафе. Бисквитите изглеждаха страхотно. Не видях такива зад стъклената витрина.

В другия край на столовата седяха деца, които похапваха под зоркия поглед на двама ръководители, очевидно студенти. Всъщност може би ще е по-правилно да кажа „опитваха се да ядат“. Повечето от децата демонстрираха явни признаци на парализа — едни изглеждаха спазматично вдървени, а главите и ръцете на други се тресяха от неволни гърчове, което превръщаше поглъщането на всяка хапка в истинско мъчение. Ръководителите ги наблюдаваха и ги окуражаваха от време на време с по някоя топла дума, но не им помагаша и така голяма част от крем карамела и желето се озоваваха на пода.

Крюгер отхапа с удоволствие от шоколадовата бисквита. Аз взех едно канелено рулце и почнах да го въртя между пръстите си. Той ми наля кафе и попита дали имам някакви въпроси.

— Не. Всъщност съм доста впечатлен.

— Чудесно. Нека тогава да ви разкажа за Джентълменската бригада.

И той ми разказа една шаблонна история за група бизнесмени, които, въодушевени от излъчването и идеите на преподобния Гюс, решили да помогнат с каквото могат на „Ла Каса“.

— Джентълмените са зрели, преуспели хора. Те са единственият ни шанс тези деца да получат някакъв достоен за подражание мъжки модел. Освен това тези господа, част от, така да се каже, каймака на обществото, могат да дадат на нашите деца идея за това, какво представлява успехът. Те прекарват известно време с децата тук, в „Ла Каса“, организират спортни състезания, водят ги на излети, на кино, на театър, в Дисниленд. В домовете си на семейни вечери. Това позволява на децата да опознаят един стил на живот, до който те никога не са се докосвали. От друга страна, тези достойни мъже изпитват удовлетворение, което трудно биха могли да постигнат чрез бизнеса или кариерата си. Уговорката е за дежурства в рамките на шест месеца и много от тях после се записват за втори и дори за трети път.

— А какво ще кажете за обратния ефект? — попитах аз. — Децата се докосват за кратко до нещо толкова желано, което най-вероятно никога няма да им принадлежи.

Крюгер беше готов и за тази атака.

— Чудесен въпрос, докторе. Но ние не наблюдаваме на нещата, които нашите деца *не могат* да имат. Просто се опитваме да ги научим, че често единствената пречка за постигането на техните мечти е липсата на подходяща мотивация. Учим ги да носят сами отговорността за себе си. Опитваме се да ги накараме да повярват, че и те могат да докоснат небето. Между другото, една от книгите на преподобния Гюс се казва точно така — „Докосни небето“. Всичко това — в комбинация с различните игри, касетите с анимационни филми, книжките за оцветяване и тъй нататък — ги учи да бъдат оптимисти.

Истински Норман Винсънт Пийли, подправен леко с хуманистичен психологически жаргон. Погледнах над рамото му и отново видях измъчваните от спазми деца да се борят с храната си. Досега с чужд разкош определено нямаше да им донесе членство в някой богаташки яхтклуб, запазена маса в петзвезден ресторант или пък мерцедес в гаража.

Има куп неща, които не могат да бъдат компенсирани само с позитивно мислене.

Но Крюгер си имаше своя сценарий и беше твърдо решен да го следва до последната запетая. Трябва да призная, че се справяше страхотно. Беше изчел всички подходящи списания, бе следил нужните

статистики и от устата му валяха цитат след цитат, кой от кой по-авторитетни и убедителни. Думите му не само се целеха право в портфейла на потенциалния дарител, но и бъркаха в него, при това със завидна лекота.

— Да ви донеса ли още нещо? — попита той, след като изяде третата си бисквита. Аз все още не бях опитал рулцето.

— Не благодаря.

— Да се връщаме тогава. Вече е почти четири.

Прекосихме набързо останалата част от комплекса. Имаше и малка ферма с около две дузини кокошки, овен, вързан на каишка, хамстери, които търчаха неуморно в плексигласови барабани, и един мързелив басет. Класната стая беше пригодена за целта бивша казармена барака, а спортният салон — склад, останал от Втората световна война, или поне Крюгер твърдеше така. Човекът, който бе преобrazil двете помещения, заслужаваше искрени поздравления.

— Това е дело на преподобния Гюс. Той е оставил своя отпечатък върху всеки квадратен сантиметър от това място. Забележителен човек.

Когато тръгнахме към кабинета на Маккафри забелязах още веднъж разположените близо до гората зидани постройки. Бяха четири — без прозорци, с бетонни покриви, зарити наполовина в земята като бункери, с тунеловидни навеси, водещи към металните врати. Крюгер явно нямаше никакво намерение да ми обяснява какво представляват те, затова аз го попитах.

Той им хвърли поглед през рамо.

— Складове — беше пестеливият му отговор. — Хайде да се връщаме.

Скоро направихме пълен кръг и се озовахме отново пред административната сграда. Крюгер ме съпроводи до входа, стисна ми ръката и ми каза, че се надява да ме види отново. После добави, че го чака много работа и ме повери на „добродушната баба“. Тя свали само за миг поглед от монитора на своя оливети, усмихна ми се по познатия начин и ме помоли да изчакам няколко минути до пристигането на Великия човек.

[1] Магистър на хуманитарните науки — от амер. МА — Master of Arts. — Б.пр. ↑

15.

Ако се бяхме срещнали навън, той сигурно щеше да затули слънцето.

Беше висок около метър и деветдесет и пет и тежеше над сто килограма. Една крушовидна планина, облечена със светлобежов костюм, бяла риза и черна копринена връзка с размерите на хотелски пешкир. Тъмнокафявите му мокасина приличаха на две малки платноходки, ръцете му — на гребла на булдозер. Рамката на вратата едва го побираше. Черната рогова рамка на очилата, кацнали върху месестия му нос, разделяше лицето му на два набъбнали плодови пудинга. Кожата му беше набраздена като бойно поле от липоми и разширени пори. Плоският му нос, пълните устни с цвят на суров черен дроб и ръждивокафявата къдрава коса намекваха за африкански произход. Очите му бяха светли, почти безцветни. И преди бях виждал такива очи — сред леда по рибните магазини.

— Доктор Делауер, аз съм Огъстъс Маккафри.

Ръката му погълна моята. Гласът му беше почти неестествено благ. От човек с неговите пропорции бях склонен да очаквам по-скоро рева на Йерихонската тръба. Вместо това чух нещо близко до лиричен баритон, обагрен с типичното лениво южняшко провлачване на гласните. Луизиана, предположих наум.

— Няма ли да влезете?

Последвах го като индус, тръгнал след слона си. Кабинетът му се оказа просторно помещение с големи прозорци, но обзаведено също толкова безлично, колкото и приемната. Стените бяха покрити със същата имитация на дъб, а единствената им украса беше едно голямо дървено разпятие над стандартната учрежденска комбинация от пластмаса и метал, която преподобният очевидно използваше като бюро. Зад бюрото имаше врата.

Седнах на един от трите тапицирани пластмасови стола. Той се намести зад бюрото. Въртящият стол изхленчи жалостиво под напора

на килограмите му. Плотът на иначе немалкото бюро изглеждаше смешно малък под лактите на Маккафри.

— Предполагам, че Тим ви е въвел в ситуацията и е отговорил на всички ваши въпроси.

— Да, определено.

— Чудесно — провлече Маккафри така, сякаш думата имаше поне четири срички. — Той е един много способен млад човек. Аз лично подбирам всеки член от нашия екип. — Преподобният смръщи леко вежди. — Както и всеки от доброволците, които искат да работят за нас. Искаме за нашите деца само най-доброто.

Той се облегна назад и скръсти ръце върху корема си.

— Много се радвам, че човек с вашия статут в обществото обмисля възможността да се присъедини към нас, докторе. Досега не сме имали детски психолог в Джентълменската бригада. Тим ми каза, че сте се оттеглили.

Маккафри впери добродушен поглед в мен. Очевидно очакваше обяснение.

— Да, така е.

— Хм. — Той се почеса зад едното ухо, без да спира да се усмихва очакващо.

Отвърнах на усмивката му.

— Знаете ли — каза Маккафри накрая, — когато Тим ми спомена за вашата визита, името ви ми се стори познато, но отначало не можах да го свържа с нищо конкретно. После, само преди няколко минути, все пак се сетих. Вие ръководехте възстановителната програма за децата, пострадали в онзи случай с училищния служител, нали?

— Да.

— Чудесна работа свършихте тогава. Как са децата сега?

— Доста добре.

— Вие... вие сигурно сте се оттеглили малко след приключването на програмата, предполагам?

— Да.

Преподобният поклати тъжно огромната си глава.

— Каква трагедия. Онзи човек се самоуби, доколкото си спомням.

— Да.

— Двойна трагедия. Невръстни същества, малтретирани по такъв начин, и един възрастен, загубил живота си без шанс да бъде спасен. Или... — Маккафри се усмихна — без да бъде излекуван. Спасение на душата и лечение на душата са два различни начина да наречеш едно и също нещо, не мислите ли, докторе?

— Има известни сходства в двете понятия.

— Определено. Всеки възприема този акт от своята гледна точка. Трябва да призная — въздъхна той, — че понякога ми е трудно да се дистанцирам от вижданията си на духовник при сблъсъка с ежедневието. Но волю-неволю, ми се налага да го правя, за да неутрализирам поне в известна степен отвращението на нашето общество в отношението му към църквата.

Думите му не прозвучаха като упрек или протест. Благото изражение на доброволен мъченик така и не слезе от широкото му лице. Изглеждаше като човек, постигнал абсолютния вътрешен мир, доволен като хипопотам в огромна кална локва.

— Мислите ли, че онзи човек... онзи, който се самоуби, би могъл да бъде излекуван? — попита ме той.

— Трудно е да се каже. Аз не го познавах. Като цяло процентът на излекуваните педофили е тревожно нисък.

— Статистика. — Маккафри си поигра с думата, оставяйки я да се търкулне бавно по езика му. През цялото време се наслаждаваше на собствения си глас. — Статистиката представлява сбор от студени цифри, не мислите ли? Човешката индивидуалност не влиза в нейните сметки. Не е ли така?

— Така е.

— Като си говорим за статистика се сещам за един виц, който беше популярен преди доста време. Една жена родила вече десет деца, отново е бременна. Тя отива при лекаря, той вижда, че неговата пациентка е много разстроена, и я пита защо се притеснява толкова много, след като е минала вече десет пъти през мъките на раждането. Ами, отговаря му тя, четох във вестниците, че всяко единадесето новородено в Оклахома е индианче и сега ме е страх, че ще родя червенокожо дете!

Маккафри се засмя така, че коремът му се затресе. Очилата се плъзнаха по носа му и той ги намести обратно на мястото им.

— Ето това, общо взето, е моето мнение за статистиката, докторе. Вие сам знаете, че преди да дойдат в „Ла Каса“, нашите деца също са представлявали просто числа в отчетите на социалните служби. Процент на безнадеждността. Но ние ги прибираме тук и работим ден и нощ, за да ги превърнем в хора с *индивидуалност*. Точките, които те са получили в тестовете за интелигентност, не ме интересуват ни най-малко. Аз искам да им помогна да отвоюват свое достойно място под небето като членове на това общество с право на здраве, благоденствие и — ако ми простите свещеническият жаргон — *душа*. Защото всяко от тези деца, дори онези, които съществуват на вегетативно ниво, има душа.

— Съгласен съм, че не всичко започва и свършва с цифрите в статистическите отчети. — Преподобният Маккафри все пак не се бе отказал от услугите на един доста добър статистик като Крюгер. Освен това компютърът на бюрото на „добродушната баба“ едва ли беше единственият в „Ла Каса“.

— Задачата ни е да предизвикваме промяна. В нашия случай това е своего рода алхимия. По тази причина самоубийството, всяко самоубийство, дълбоко ме наскърбява. Защото всеки човек може да постигне своето спасение. Онзи човек е бил твърде слаб, казано най-общо. Но, естествено — той понижи глас, — слабостта е една от характерните черти на съвременния човек. Предполагам ще се съгласите с мен, докторе. Сега е почти модно човек да вдига ръце след най-малкото разочарование или неуспех. Всички търсят бързите и лесни решения.

Което, без съмнение, важи и за хората, които се оттеглят на трийсет и две.

— Навсякъде около нас и особено тук, в „Ла Каса“, стават чудеса всеки ден. Деца, загубили вече всичко в живота, придобиват ново усещане за себе си. — Той направи кратка пауза като политик, изчакващ да стихнат овациите след някоя зашеметяваща реплика. — Тъй наречените „бавноразвиващи се“ тук се научават да четат и пишат. Други, които непрекъснато се напикават, успяват да овладеят нуждите на отделителната си система. Малки чудеса, ще кажете, в сравнение със стъпването на първия човек на Луната, да речем, но аз не съм съвсем убеден, че е точно така. — Веждите му се изопнаха, а дебелиите му бърни се разтвориха леко, разкривайки ред едри зъби. — Но ако

вие, докторе, намирате думата „чудо“ за твърде помпозна, то тогава бихме могли да я заменим с „успех“. Да, ето дума, с която средният американец е свикнал. Успех.

В устата на доста други свещенослужители подобна реплика щеше да прозвучи просто като поредната празна фраза от неделна проповед. Но Маккафри се справяше чудесно със словесното жонглиране и думите му звучаха като послание на човек, комуто е отредена важна мисия.

— Мога ли да попитам — промълви той благо, — какво ви накара да се оттеглите?

— Искях да позабавя малко крачка, преподобни. Да преразгледам ценностната си ориентация.

— Разбирам. Погледът назад понякога ни се отплаща щедро. И все пак се надявам, че не сте загубили професионалните си качества. Необходим ни е наистина добър специалист.

Все същият проповедник, но вече с практичен уклон. Нищо чудно, че корпоративните босове го харесваха толкова.

— Всъщност причината да ви се обадя бе, че работата с децата започна да ми липсва.

— Чудесно, чудесно. Доколкото си спомням, вие работехте в „Уестърн Педиатрик“? Запечатало ми се е от заглавията във вестниците.

— Да, плюс частна практика.

— Първокласна болница. Пращаме много от нашите деца там, когато се появи необходимост от спешна медицинска помощ. Познавам се лично с някои от лекарите и трябва да кажа, че повечето от тях не се поколебаха да ни помогнат в рамките на възможностите си.

— Те са доста заети хора, преподобни. Трябва да сте били доста убедителен.

— Не чак толкова. По-скоро съм склонен да отдам това на изконната човешка потребност да *даваш*, на алтруистичния порив, присъщ на всеки от нас, ако щете. Знам, че съвременната психология е на друго мнение, но въпреки това съм твърдо убеден в правотата си. Любовта към ближния е също тъй първична, както са гладът и жаждата. Вие например сте избрали да й дадете воля чрез избора на своята професия. След оттеглянето ви „гладът“ се е обадил отново. И — той разпери ръце, — ето ви при нас.

Маккафри отвори чекмеджето на бюрото си, извади от там някаква брошура и ми я подаде. Информацията в нея беше подредена безупречно като тримесечния отчет на някой индустриален конгломерат.

— На страница шеста ще видите списък на част от членовете на нашия екип.

Открих го. Беше въздълъг — особено за списък на *част* от членовете — и впечатляващ. Включваше двама членове на общинската управа, член на градската управа, кмета на Лос Анджелис, съдии, филантропи, звезди от шоубизнеса, адвокати, бизнесмени и куп доктори в различни области, част от имената на които ми бяха вече познати. Като това на Л. Уилърд Тауъл, да речем.

— Това са все много заети мъже, докторе. Но те все пак успяват да намерят време за нашите деца. Защото всеки от нас умее да откликва на своя вътрешен повик към алтруизъм.

Прелистих набързо страниците. Брошурата съдържаше писмо, изразяващо подкрепата на господин кмета, много снимки на забавляващи се деца и още повече снимки на преподобния Маккафри. На една добрият самарянин бе застанал насред помещение, което веднага познах — лекционната зала в „Уестърн Педиатрик“. Рамо до рамо с него бе застанал моят добър приятел доктор Тауъл. Третият мъж на снимката беше нисък и въздебел. Жабешката му физиономия, независимо че се усмихваше, изглеждаше злоещо. И с него вече се познавахме, макар и задочно. Бях видял снимката му на бюрото на Тауъл. Според надписа отдолу, той трябваше да е почитаемият Едуин Г. Хейдън, надзорен съдия от Комисията по издръжките. Пак според въпросния надпис господин съдията бе чел пред екипа на болницата изложение под надслов „Благоденствието на децата — минало, настояще, бъдеще“.

— И доктор Тауъл ли взема дейно участие в дейността на „Ла Каса“? — попитах аз.

— Той е един от лекарите, които поемат редовно дежурства в дома. Познавате ли го?

— Познаваме се. Бегло. По-скоро името му е добре познато в медицинските среди.

— Да, той определено е име в поведенческата педиатрия. Помощта му е неоценима за нас.

— Убеден съм в това.

Следващите петнайсет минути Маккафри ми показва книгата си — издание с меки корици, пълно със захаросани клишета и страхотни илюстрации. Купих един екземпляр за петнайсет долара, след което той счете за нужно да ме обработи на свой ред в стила на Крюгер, само че далеч по-майсторски — в случай че джобът ми се окаже също толкова широко отворен, колкото и сърцето ми. Накрая преподобният сгъна внимателно трите петдоларови банкноти, пъхна ги в кутията за дарения на бюрото си с почти сакрално преклонение, след което стана, обхвана подадената от мен ръка в двете си огромни лапи и без да я пуска, ми благодари за това, че съм намерил време да посетя „Ла Каса“.

— Надявам се, че отново ще се видим, докторе. При това много скоро.

Отвърнах мълниеносно на усмивката му.

— Можете да разчитате на това, преподобни.

На излизане от кабинета „добрата баба“ вече ме очакваше с купчина документи и два идеално подострени молива.

— Можете да седнете ей там, доктор Деллауер — каза тя с меден гласец.

Погледнах часовника си.

— Господи, доста по-късно е, отколкото си мислех. Ще трябва да го оставим за някой друг път.

— Но... — заекна тя с изумен вид.

— Какво ще кажете да ги взема със себе си у дома? Ще ги попълня и ще ви ги донеса възможно най-бързо.

— О, не, не може така! Това са психологически тестове! — Тя притисна купчинката листа към гърдите си. — Правилата са такива. Трябва да ги попълните тук.

— Е, тогава ще трябва просто да дойда още веднъж — отвърнах аз и понечих да си тръгна.

— Чакайте. Ще попитам преподобния Гюс дали...

— Той ми каза, че смята да се отдаде за известно време на медитация. Не мисля, че ще е добре да го смущаваме точно сега.

— Ох — изпъшка тя. Изглеждаше съвсем обърквана. — Тогава ще питам някого друг. Изчакайте тук, докторе, а аз ще открия Тим.

— Разбира се.

Тя излезе, а аз се измъкнах навън. Слънцето бе почти залязло. Беше настъпило онова време от денонощието, когато палитрата на деня започва леко да избледнява, цветовете преминават в различните нюанси на сивото и силуетите започват да се размазват едва забележимо.

Тръгнах с несигурна крачка към колата си. Бях прекарал цели три часа в „Ла Каса“, а бях успял да науча само, че преподобният Огъстъс Маккафри е чевръсто старо момче с неустоим чар. Той бе използвал времето, в което се бяхме „разхождали“ с Тим, за да ме проучи, и после ми даде да разбера, че го е сторил. Все пак само параноик би могъл да види нещо заплашително в подобна стъпка. Преподобният просто се бе изперчил, демонстрирайки колко добре е информиран. Същото важеше и за споменаването на влиятелните приятелчета. Най-обикновена демонстрация на сила. Освен това връзките на Маккафри едва ли се изчерпваха с няколко споменати имена, да не говорим, че той едва ли щеше да спре дотук в завоюването на нови „съюзници“. В края на краищата пътят към големите пари минава точно оттам. Оттам и през цепките на кутиите за дарения, облепени със снимки на дечица с големи тъжни очи.

Пъхнах ключа във вратата на севилята и хвърлих един поглед на моравата пред административната сграда. Приличаше на добре поддържан фермерски двор след края на работния ден. Наоколо царяха тишина и покой. Вероятно бе дошло време за вечеря и хлапетата бяха в столовата, следени внимателно от своите ръководители и напътствани от благия отец Гюс.

Почувствах се глупаво.

Тъкмо се канех да отворя вратата, когато забелязах някакво раздвижване в края на горичката, на около двеста метра от мен. Не можех да бъда сигурен, но ми се стори, че става дума за боричкане. Като че ли дочух и сподавени викове.

Прибрах ключовете обратно в джоба си и пузнах книгата на Маккафри върху чакълена настилка. Наоколо нямаше никого. Пазачът в будката на входа гледаше в обратната посока, което беше добре дошло, тъй като исках да се приближа и да проверя какво става, без да бъда забелязан. Спуснах се внимателно по склона на хълма,

върху който беше разположен паркингът, като се стремях да се движа, доколкото бе възможно, в сянката на сградите. Силуетите в далечината продължаваха да шават, но вече по-бавно.

Притиснах се към розовата стена на най-южно разположеното спално помещение и продължих напред. Почвата под краката ми беше влажна и разкаляна, а въздухът бе изпълнен с изпаренията от близкото бунище.

Сега вече виковете се чуваха далеч по-ясно — мучащи, жаловити животински виковете.

Успях да различа три фигури — две едри и една далеч по-дребна. Малката фигура сякаш крачеше във въздуха.

Надникнах внимателно иззад ъгъла. Трите фигури преминаха пред мен на около петнайсетина метра и се насочиха към южната граница на дома. Те прекосиха бетонната площадка около басейна и се озоваха под лъча на противонасекомната лампа, закрепена за стрехата на съблекалнята.

Точно тогава успях да ги разгледам добре, като на моментна снимка, направена с лимоненожълта светкавица.

Малката фигура принадлежеше на Родни. Той наистина махаше крака във въздуха, защото треньорът Холстед и Тим Крюгер го бяха хванали здраво под мишниците и го носеха.

И двамата бяха яки мъжаги, но момчето продължаваше да се бори отчаяно. То стенеше приглушено, гърчеше се и риташе като хванато в капан животинче. Холстед беше запушил устата му с косматата си лапа, но Родни успя да извърти глава и да изкрещи. Холстед отново му запуши устата и малко след това тримата отново потънаха в мрака, за да се скрият миг по-късно от погледа ми.

Бях отново сам, притиснал гръб към стената, облян в пот, с полепнали по тялото дрехи. Наоколо цареше тишина. Прииска ми се да извърша някаква геройска постъпка, да се преборя с изтръпването, което бе сковало глезените ми така, сякаш бях топнал ходилата си в леген с бързо втвърдяващ се цимент.

Така или иначе, не можех да спася никого. Намирах се в чужда и непозната за мен среда. Сигурно ако ги бях последвал, щеше да се окаже, че за всичко това си има логично обяснение, а после двамата-трима яки пазачи щяха да ме изхвърлят навън, като не забравят после да процедят през зъби: „Кракът ти да не е стъпил повече тук“.

Не можех да си позволя такова развитие на нещата. Все още не.

Затова просто поех по обратния път, заобиколен от призрачна тишина, с разбъркан корем и усещане за безпомощност. Стисках юмруци, докато накрая ме заболяха пръстите, и се вслушвах в собственото си неравно, хрипящо дишане.

Прогоних с мъка от съзнанието си образа на гърчещото се момче.

След като се убедих, че съм в безопасност, се вмъкнах в колата.

16.

Когато се обадох за пръв път в осем сутринта, никой не вдигна. Половин час по-късно вратите на Орегонския университет бяха отворени за началото на работния ден.

— Добро утро, отдел „Образование“.

— Добро утро. Доктор Джийн Адлър. Обаждам от Лос Анджелис. Работя в психиатричния отдел на медицинския център „Уестърн Педиатрик“ в Лос Анджелис. В момента набираме нови членове за нашия екип. Един от кандидатите е отбелязал в молбата си, че е получил магистърската си диплома по детска психология от вашия отдел. Ще можете ли да ми дадете потвърждение, тъй като вътрешните ни правила го изискват?

— Ще ви свържа с Мериън от деловодството.

Мериън имаше по приятелски топъл глас, но след като ѝ повторих историята си, тя твърдо ми заяви, че за целта е нужно писмено заявление.

— Няма никакъв проблем — казах аз, — но това ще отнеме време. За длъжността, за която кандидатства въпросното лице, има още много други кандидати, а се налага да направим своя избор в рамките на двацет и четири часа. Проверката е чисто формална, но въпреки това не можем да я пренебрегнем. Нали знаете как е. Ако това ще ви улесни, бих могъл да помоля самия кандидат да ви се обади, за да получите лично съгласието му. В негов интерес е.

— Ами... всъщност можем и да прескочим формалностите. Всичко, което искате да знаете, е дали лицето наистина притежава подобна степен, нали?

— Точно така.

— Как се казва кандидатът?

— Тимоти Крюгер. Според молбата трябва да е завършил преди четири години.

— Един момент.

След пауза от около десетина минути тя отново взе слушалката и гласът ѝ прозвуча смутено.

— Е, докторе, вашата формалност май се оказа напълно оправдана. Лице с подобно име не е получавало такава диплома от нас през последните десет години. Отбелязано е, че Тимоти Джей Крюгер е записал и завършил един семестър по специалността психология, но нищо повече.

— Разбирам. Малко неприятно. А споменава ли се нещо за причината, поради която е напуснал университета?

— Не. Има ли някакво значение?

— Всъщност, не. Абсолютно сигурна ли сте? Не бих искал да опропастя кариерата на господин Крюгер само защото...

— Не може да има никакво съмнение. — Май бях успял да я обидя. — Проверих на няколко пъти, докторе, след което се обадох на шефа на отдела, доктор Гоуди, и той също потвърди, че Тимоти Крюгер не е завършил образованието си при нас.

— Е, това като че ли решава всичко. И ни представя господин Крюгер в съвсем нова светлина, струва ми се. Ще направите ли още една малка справка?

— За какво става дума?

— Господин Крюгер е отбелязал в молбата си, че освен това е получил бакалавърска степен от „Джедсън Колидж“, щата Вашингтон. Дали във вашата информационна база няма да се намери нещо по въпроса?

— Би трябвало да го е отбелязал в документите си за кандидатстване. Сигурно копието се пази още, но не разбирам защо...

— Мериън, длъжен съм да докладвам този случай пред щатската Комисия по поведенчески науки, тъй като става въпрос за умишлена измама. Трябва да съм наясно с всички факти.

— Разбирам. Изчакайте, ще проверя.

Този път проверката ѝ отне броени секунди.

— Копието на дипломата от „Джедсън“ е пред мен, докторе, но специалността не е психология.

— А каква е тогава?

Тя се засмя.

— Драматични изкуства. Актьорско майсторство.

17.

Обадих се в училището, където преподаваше Раquel Очоа и накарах да я повикат от час. Въпреки това тя ми се стори доста зарадвана от факта, че ме чува отново.

— Здравей! Как върви разследването?

— Напредваме — излъгах аз. — Точно затова ти се обадих. Елена водеше ли нещо като дневник или просто тефтер с бележки, въобще нещо такова?

— Не. Никоя от нас не си водеше дневник. Откак се познаваме, винаги е било така.

— Значи никакви бележници, записи или какво да е друго?

— Единствените нейни записи, които съм виждала, бяха с музика. Тя имаше касетофон в колата си. Там слушаше музика. Освен това имаше и разни касети, които Хендлър ѝ беше дал, за да ѝ помагат при релаксация. За да заспива по-лесно. Защо?

Направих се, че не съм чул въпроса ѝ.

— А къде са личните ѝ вещи?

— Ти не знаеш ли? Полицията ги прибра. Предполагам, че после са ги върнали на майка и. Какво става всъщност? Откри ли нещо?

— Нищо определено. Нищо, за което да мога да говоря. Просто се опитваме да подредим пъзела.

— Не ме е грижа как точно ще го направите, само хванете онзи тип и го накажете. Онова чудовище.

Поех тихо въздух и вложих в гласа си цялата фалшива убедителност, на която бях способен.

— Ще го хванем — казах.

— Убедена съм в това.

Нейното доверие ме накара да се почувствам неловко.

— Раquel, в момента досието ѝ не е у мен. Ще ми дадеш ли телефона на майка ѝ?

— Разбира се. — Тя ми го продиктува.

— Благодаря ти.

— Смяташ да посетиш семейството на Елена?

— Реших, че няма да е зле да срещна с тях.

Ракел замълча за миг.

— Те са добри хора. Но може и да ти откажат.

— Няма да ми е за пръв път.

Тя се засмя.

— Мисля, че ще е по-добре, ако и аз дойда с теб. Аз съм нещо като член на семейството.

— Не искам да те притеснявам излишно.

— Няма проблем. Просто искам да помогна. Кога смяташе да отидеш?

— Днес следобед.

— Чудесно. Ще се измъкна по-рано. Ще им кажа, че не ми е добре. Ела да ме вземеш в два и половина. Запиши си адреса ми.

Тя живееше в Западен Лос Анджелис, недалеч от мястото където Санта Моника се влива в магистралата за Сан Диего, в квартал, застроен с еднотипни блокове за хора, които не можеха да си позволят апартаменти по крайбрежната ивица.

Видях я от близо петдесет метра разстояние. Беше облечена с тъмнорозова блуза от креп, тъмносиня джинсова пола и носеше украсени с шевица каубойски ботуши.

Качи се в колата, кръстоса босите си мургави крака и се усмихна.

— Здравсти.

— Здравей. Благодаря ти, че реши да дойдеш.

— Нали ти казах, че искам да помогна.

Поехме на север, към булевард „Сънсет“. По радиото свиреха джаз, от онзи, освободения от форма и тоналност, със саксофонни сола, които приличаха повече на полицейски сирени, и ударни — като сърдечна аритмия.

— Смени станцията, ако искаш.

Тя потърси друга станция и накрая откри една с мелодична рок музика. Някой пееше за изгубената любов и старите филми и някак си успяваше да свърже всичко това в едно.

— Какво искаш да научиш от тях? — попита Ракел, след като се облегна удобно.

— Искам да разбера дали Елена им е говорила нещо за работата си и най-вече за загиналото дете. Смятам да ги питам и за Хендлър.

В очите ѝ прочетох много въпроси, но тя се сдържа и не ми зададе нито един от тях.

— Споменаването на Хендлър може да провали всичко. Семейството ѝ така и не успя да приеме факта, че тя излиза с мъж, който е много по-възрастен от нея. Да не говорим, че... — тя се поколеба — той беше англо-американец. В случаи като този всички просто предпочитат да подминават темата. Поне в нашата общност е така.

— Почти навсякъде е така.

— В известна степен, може би. При нас латиноамериканците това е нещо като закон. Отчасти заради католицизма. Индианската кръв във вените ни също си казва думата. Как би могъл човек да оцелее сред пустошта, ако до голяма степен не обръща внимание на реалността? Усмиваш се и си представяш, че живееш сред буйна растителност, много храна и вода. Тогава пустинята не изглежда чак толкова страшна.

— Някакви идеи как бих могъл да заобиколя този проблем?

— Не знам. — Раquel прибра коленете си едно към друго и положи длани върху тях — истинска примерна ученичка. — Мисля, че ще е по-добре, ако аз поведя разговора. Круз, майката на Елена, винаги ме е харесвала. Може би ще успея да разведря атмосферата. Но не очаквай чудеса.

Всъщност не очаквах почти нищо.

Ико Парк е късче от Латинска Америка, пренесено сред пращните, неравни улички от двете страни на „Сънсет“ Булевард, които запълват пространството между Холивуд и центъра на града. Улиците са кръстени с имена от сорта на Макбет, Макдъф, Бонибри или Лагуна, но във вида им няма нищо поетично. Те се изкачват на юг, за да се вляят в гетото на Юниън Дистрикт. На север кварталът граничи с парка, от който е получил и името си — покрито с дива растителност пространство, което се е надвесило над Доджър Стейдиъм и Елисиън Парк, където се намира прочутата Полицейска академия.

На границата между Холивуд и Ико Парк „Сънсет“ видимо се променя. Киносалони за порнофилми, „почасови“ мотели, заведения, в които единствената музика е латиноамериканското диско, безкрайни редици от улични лавки за закуски и евтини ресторантчета,

предлагачи тако, перуански рибни ресторанти, първокласни латиноамерикански ресторанти, козметични салони, чиито витрини са окичени с евтини перуки, кубински пекарни, баровете и клубовете — това са главните улици на Ико Парк.

Севилята се движеше едва-едва сред привечерната навалица. Настроението на булеварда беше почти толкова осезаемо, колкото и ароматът на цвърчащата мазнина във фритюрниците на уличните продавачи. Наоколо беше пълно с татуирани бабаити, с шестнайсетгодишни майки, които бутеха в олющени колички дебелите си бебета, пияници и проститутки, адвокати, занимаващи се с имигранти, с чистачки и продавачи на цветя, както и безкраен поток деца с кафяви очи.

— Шантава работа — каза Раquel. — Да се върна тук в такава лъскава кола.

— Колко време мина?

— Хиляда години.

Явно не ѝ се говореше повече за това и аз реших да прекратя темата. На Феърбанкс Плейс ми каза да завия наляво. Къщата на семейство Гутиерес се намиреше на криволичеца пряка, не по-широка от алея в парка, която завършваше с черен път, водещ към близките хълмове. Имах чувството, че ако изминем още четвърт миля, ще стигнем до края на света.

Вече бях забелязал, че Раquel има навик да прехапва устните или кокалчетата на пръстите си, когато е нервна. Тъкмо сега дъвчеше палеца си. Зачудих се какъв ли глад задоволява така.

Карах внимателно — улицата едва побираше моята севиля — подминавайки млади мъже, които човъркаха из античните си автомобили с благоговението на първосвещеници, и хлапета с изпоцапани със захарен памук пръсти. Преди доста време някой се бе сетил да засади по улицата брястове, чийто корени бяха образували пукнатини в тротоара. Всеки сантиметър от околните стени беше покрит с нецензурни и всякакви други надписи.

— Тази там — каза Раquel и ми посочи една сглобяема, подобна на вила къщичка, припокрита с промазано със смола платно и боядисана в светлозелено. Градинката отпред беше посърнала, но по краищата ѝ се виждаха лехи с мушкато и туфи с оранжеви и жълти макове. Основата на къщата беше иззидана с камък, а над входа се

мъдреше кокетна стреха, засенчила приземна дървена веранда, на която седеше някакъв мъж.

— Това е Рафаел, по-големият от двамата й братя. На верандата.

Паркирах до един покачен на трупчета шевролет. Завъртях колелата към тротоара и заключих волана. Излязохме от колата и още с първото стъпване на улицата вдигнахме кълбета прах.

— Рафаел! — извика тя и махна.

Мъжът на верандата вдигна бавно поглед и после й махна немощно, както ми се стори.

— Аз живеях зад ъгъла — каза Раquel и думите й прозвучаха като изповед.

Последвах я по десетина стъпала, които водеха към металната врата на оградата.

Мъжът на верандата не си бе направил труда да стане. Във втренчения му поглед се четеше смесица от безпокойство, любопитство и още нещо, което не можах да различа. Беше блед и слаб, почти мършав, а лицето му представляваше странна смесица от латиноамерикански и европейски черти. Устните му бяха безкръвни, а клепките — натежали. Широката бяла риза с дълги ръкави, които бе навил до лактите, му беше голяма поне с два размера. Черните му панталони изглеждаха така, сякаш някога са били част от костюма на някой дебеланко. Беше обут с разкривени, олющени мокасини, чийто провиснали езици разкриваха плътни бели чорапи. Косата му беше къса и старателно пригладена назад.

Очевидно беше на около двацет и пет, но имаше умореното лице на възрастен — добре обиграна маска.

Раquel отиде до него и го целуна леко по главата. Той я погледна, но не понечи да стане.

— Здравсти, Роки.

— Рафаел, как си?

— Супер.

Той кимна с глава, по-скоро за да раздвижи врата си. Очите му се спряха върху мен. Беше му трудно да фокусира погледа си.

Раquel прехапа устни.

— Наминахме, за да се видим с Анди и с майка ти. Това е Алекс Делауер. Той работи за полицията. Разследва... случая на Елена.

Върху лицето му се изписа тревога, а пръстите му се впиха в облегалките на креслото. После — като че ли леко облекчен — се усмихна, смъкна се още по-ниско, примигна.

— Да-а — каза.

Подадох му ръка. Той я огледа объркан, сякаш се опитваше да разпознае отдавна изгубен приятел, и после ми протегна мършавата си длан.

Ръката му изглеждаше болезнено недохранена — просто сноп от кости и сухожилия, опаковани в тънък пергамент. Пръстите ни се докоснаха, навитият ръкав се вдигна малко по-нагоре и тогава видях белезите по сгъвката на ръката му. Бяха доста. Повечето бяха отпреди време — зараснали малки бучки под кожата, но някои имаха пресен розов оттенък. Единият определено беше съвсем пресен — в центъра му имаше малка капчица засъхнала кръв.

Ръкостискането му беше немоцно, а ръката му — влажна.

— Здравсти — каза той едва чуто. — Приятно ми е да се запознаем.

После се извърна и потъна отново в своята безвременна смесица от ад и рай. Едва тогава чух стария шлагер, който долиташе от евтиния транзистор в краката му. Мъничката пластмасова кутийка пукаше и цвърчеше досадно. Звукът беше отворително деформиран и сякаш идваше от дъното на блато. Рафаел бе отметнал глава назад в захлас. За него музиката звучеше като пряко предаване от преддверието на рая.

— Рафаел — усмихна се Раquel.

Той я погледна, усмихна ѝ се, кимна и се отнесе за пореден път.

Тя продължаваше да го гледа втренчено, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Приблжих се към нея и тя отмести погледа си с израз на срам и гняв.

— Мътните да го вземат.

— Откога се дрогира така?

— От години. Мислех си, че е спрял. Поне така разбрах, когато се чухме последния път. — Раquel закри устата си с ръка и залитна. Понечих да я хвана, но тя се закрепил с усилие на волята. — Започнал във Виетнам. Върна се вкъщи сериозно пристрастен. Елена хвърли толкова време и пари, като се опитваше да го откаже. Тя дори успя няколко пъти, но той винаги се връщаше отново към наркотиците. По

едно време беше чист половин година. Елена беше толкова щастлива. Той дори успя да си намери работа.

Ракел се обърна към мен. Ноздрите ѝ потръпваха, а очите ѝ плуваха в сълзи като лилии в солено езерце. Устните ѝ се бяха изпънали като пренатегнати струни.

— Всичко се проваля.

Тя се обърна и се хвана за една от опорните греди на навеса. Застанах зад нея.

— Съжалявам.

— Винаги е бил толкова чувствителен. Тих, затворен, никакви момичета, никакви приятели. Често го биеха в училище. След като почина баща им, той се опита да поеме нещата в свои ръце, да бъде мъжът в семейството. Но нищо не излезе. Никой не го възприе сериозно. Всички му се смееха. Аз също. И тогава той просто се предаде. Все едно че се беше провалил на някакъв последен, решителен изпит. Престана да ходи на училище, по цял ден си седеше вкъщи, разлистваше комикси и гледаше телевизия. Втренчваше невидящ поглед в екрана и оставаше така с часове. Когато му се обадиха от армията, той като че ли се зарадва. На Круз ѝ се късаше сърцето, но все пак го пусна. Рафаел изглеждаше така живнал...

Погледнах го. Така се беше смъкнал в креслото, че по-скоро лежеше, отколкото седеше, погълнат от наркоманската дрямка. Устата му беше полуотворена и той хъркаше шумно. От радиото звучеше „Роден дом“.

Ракел събра кураж, погледна го още веднъж и тутакси отметна глава с погнуса. На лицето ѝ се бе изписало изражението на благороден страдалец — една ацтекска девица, опитваща се да приеме съдбата си на жертвен дар към боговете.

Прегърнах я през раменете и тя се отпусна в ръцете ми. Постояхме известно време така. Струйка сълзи се стече по бузите ѝ — само толкова си бе позволила.

— Страхотно начало — каза тя след известно време. После въздъхна и избърса очите си. — Сигурно вече си решил, че не спирам да цивря. Хайде да влезем вътре.

Тя дръпна мрежестата преграда на вратата и аз я последвах.

Озовахме се в малка дневна, претъпкана със стари, но добре поддържани реликви. Вътре беше тъмно и топло. Прозорците бяха

затулени плътно от пожълтели щори. Стая, която не очакваше гости. Завесите от избеляла дантела бяха привързани грижливо в краищата на дървените каси на прозорците. Малки покривчици от същата материя украсяваха облегалките на мебелите — едно малко диванче и едно канапе, тапицирани в тъмнозелено изтъняло кадифе с протрити петна, изсветлели до цвета на папагалска опашка. Имаше и два люлеещи стола. Над полицата на камината беше окачен портрет на двамата мъртви братя Кенеди. Статуетки от дърво и мексикански оникс се мъдреха върху застланите с дантелени покривки масички. Две подови лампи с покрити с маниста абажури хвърляха странни отблясъци към измазаната в бяло стена, на която, редом с плетена кошница с портокали, беше окачено разпятие. Другата стена беше покрита със снимки на семейството, над които се извисяваше снимката от дипломирането на Елена.

През откряната врата вдясно се виждаха ред бели плочки. Раquel надзърна през процепа.

— Сеньора Круз?

Вратата помръдна и в рамката ѝ се появи едра жена, метнала на ръката си кърпа за подсушаване на съдове. Беше облечена с рокля от синя щампована басма. Сивеещата ѝ коса бе прибрана в стегнат малък кок, прихванат с гребен от изкуствена материя, наподобяваща полирана черупка на костенурка. Ушите ѝ бяха украсени със сребърни обеци, а скулите ѝ бяха подчертани с руж. Кожата ѝ имаше онази характерна мекота, типична за възрастните жени, които някога са били доста привлекателни.

— Раquelита!

Тя пусна кърпата и двете жени се прегърнаха сърдечно.

Когато ме зърна, на устните ѝ се появи усмивка. Останалата част от лицето ѝ остана неразгадаема като древна индианска фреска. Майката на Елена пусна Раquel и ме поздрави с лек поклон.

— Сеньор — каза тя с леко пресилен почтителност, хвърли един поглед на Раquel и веждите ѝ се изопнаха в закачлив въпрос.

— Сеньора Гутиерес.

Раquel ѝ заговори на забързан испански, от който долових само думите „Елена“, „полиция“ и „доктор“. Тирадата ѝ завърши с въпрос.

Възрастна жена я изслуша учтиво и след това поклати отрицателно глава.

— Но. — Някои отговори на испански можех да разбера дори аз. Раquel се обърна към мен.

— Тя казва, че не знае нищо повече от това, което е казала на полицията още първия път.

— Можеш ли да я попиташ за онова момче, Немет? За него не са я питали.

Тя се обърна отново и заговори. После спря.

— Всъщност защо бързаме? Можем първо да похапнем. Това би облекчило разговора. Нека ѝ позволим да ни посрещне като добра домакиня.

Мъчеше ме истински глад и аз си го признах. Раquel предаде това на госпожа Гутиерес. Тя кимна и влезе в кухнята.

— Хайде да седнем — предложи Раquel.

Седнах на канапето, а тя се сви в единия ъгъл на диванчето.

След малко сеньората се появи отново с поднос с бисквити, плодове и димящо кафе. Тя попита нещо Раquel.

— Тя иска да знае дали разговорът е толкова важен, че да си склонен да опиташ от нейното домашно хоризо?

— Моля те предай ѝ първо, че бисквитите са чудесни. Колкото до хоризо-то, ако смяташ, че това би помогнало, с удоволствие ще се съглася.

Раquel заговори отново. Няколко минути по-късно пред мен вече стоеше огромна чиния с лютивни наденички, ориз, препържен боб и салата, поръсена с лимонов сок и олио.

— *Мучас грасиас, сеньора* — казах аз и започнах да ям, без излишно кумене.

Не можах да разбера почти нищо от последвалия разговор между двете жени, но по всичко изглеждаше, че те просто си разменят последните клюки. Двете често се докосваха леко по раменете, а възрастната жена току погалваше Раquel по бузата. Усмиваха се и като че ли бяха забравили за моето присъствие.

После най-неочаквано настроението им рязко се промени и те заплакаха тихо. Госпожа Гутиерес не издържа, стана и изтича до кухнята.

Раquel поклати глава.

— Говорехме си за едно време, когато двете с Елена бяхме още малки момиченца. Как си играехме на секретарки в храстите,

преструвахме се, че си имаме там бюра и пишещи машини. Спомените я разстроиха.

Побутнах чинията си встрани.

— Мислиш ли, че е време да си вървим?

— Нека да изчакаме още малко. — Тя ми доля кафе и после напълни и своята чаша. — Така ще е по-възпитано.

През мрежата на вратата виждах част от светлокосата глава на Рафаел. Ръката му се беше провесила през облегалката на креслото и върховете на пръстите му докосваха пода. Вече бе отплувал отвъд границите на болката и удоволствието.

— Тя спомена ли нещо за него? — попитах аз.

— Не. Както вече ти казах, по-лесно е да си внушиш, че някои неща просто не съществуват.

— Но как може той да си забива спринцовката, кажи-речи, пред очите ѝ?

— Преди тя го оплакваше всеки ден. След известно време обаче се примиряваш с факта, че нещата няма да се променят така, както ти се иска. А тя има доста опит в това, ей богу. Ако я попиташ направо за него, ще ти отвърне, че той е болен. Все едно че е хванал грип или дребна шарка. Все едно че излекуването му е въпрос на време и на подходящ лек. Чувал ли си за *курундерос*?

— Народните лечители? Да. В болницата много от пациентите с латиноамерикански произход използваха техните услуги редом със стандартното лечение.

— А знаеш ли как лекуват те? Със загриженост. В нашата култура дистанцираното, професионалното отношение се смята просто за незагриженост, което по-скоро може да докара на болния *мал ойо* — зло око — отколкото да го излекува. *Курандеро*-то не разполага с почти никакви медикаменти, ако не броим разните „змийски прахчета“. Но за сметка на това него го е грижа. Той е част от общността, държи се топло към хората, всички го познават и авторитетът му е огромен. В известен смисъл той е повече народен психотерапевт, отколкото народен лечител. Точно затова и ти предложих да хапнеш — за да установиш личен контакт. Казах ѝ, че си загрижен. Иначе щеше да се затвори в себе си. Да, щеше да е учтива и усмихната — Круз е от старата школа — но ти нямаше да се добереш до нищо.

Тя отпи от кафето си.

— Ето затова от полицията не са научили нищо. Те почти никога не успяват да научат нещо по-специално при разследванията си в Ико Парк, Източен Лос Анджелис. Твърде професионално се държат. Колкото и добри да са намеренията им, за нас те си остават просто работи на държавна служба. Теб наистина те е грижа, нали, Алекс?

— Наистина.

Ракел докосна коляното ми.

— Преди години Круз заведе Рафаел при един *курандеро*, малко след първата му по-сериозна криза. Мъжът го погледнал в очите и казал, че не вижда там нищо, че очите му са празни. Казал още, че душата му е болна, а не тялото. Посъветвал я момчето да се присъедини към църквата, да стане свещеник или монах, за да може така да открие за себе си значима роля в живота.

— Добър съвет.

Тя пийна още малко кафе.

— Така е. Някои от тях са невероятно мъдри хора. Може би ако Круз беше последвала съвета му, сега Рафаел нямаше да е наркоман. Кой знае? Така или иначе, тя не можа да го прежали. Не бих се учудила, ако сега се самообвинява за това, в което се е превърнал синът ѝ. Както и за всичко останало.

Вратата на кухнята се отвори и госпожа Гутиерес се появи пред нас с променено лице. Не беше въпрос просто на свежия грим, който си беше сложила. Чертите ѝ сякаш бяха окаменели в очакване на предстоящия „разпит“.

Тя седна до Ракел и ѝ прошепна нещо на испански.

— Тя каза, че можеш да я питаш за всичко, което пожелаеш.

Кимнах, опитвайки се да изразя повече от очевидна благодарност.

— Моля те, предай на сеньората, че искам първо да изразя съболезнование за сполетялата я трагична загуба, и съм им невероятно задължен за това, че реши да поговори с мен, независимо от голямата си мъка.

Възрастната жена изслуша внимателно превода на моето послание и кимна бързо с глава, за да покаже, че оценява отношението ми.

— Ракел, попитай я дали Елена е споменавала някога нещо за работата си. Особено през последната година.

Докато Раquel говореше, по устните на майката се плъзна носталгична усмивка.

— Тя казва, че само се е оплаквала от ниската заплата. Казвала още, че часовете са твърде дълги и понякога става трудно да се общува с децата.

— А споменавала ли е някое конкретно име?

Последва кратък диалог шепнешком.

— Никакви имена. Сеньората иска да ти припомни, че Елена беше особен тип учителка, чиято задача беше да помага на деца със сериозни проблеми. Тя не е имала свои любимци.

Замислих се за миг дали няма някаква връзка между факта, че Елена е израсла с брат като Рафаел, и избора на бъдещата ѝ професия.

— А говорила ли е за момчето, което загина? За Немет?

Още щом чу името, госпожа Гутиерес кимна тъжно и след това сама заговори.

— Тя казва, че го е споменавала веднъж или два пъти. Било ѝ много мъчно за него. Истинска трагедия — преведе Раquel.

— И нищо повече?

— Ще бъде неучтиво да настояваш, Алекс.

— Добре. Да опитаме тогава с нещо друго. Да ѝ е правило впечатление, че Елена разполага с повече пари отпреди? Да е правила някакви скъпи подаръци на семейството си?

— Не. Елена винаги се оплаквала, че парите не ѝ стигат. Тя обичаше хубавите, скъпи вещи. Момент. — Тя се заслуша в думите на възрастната жена, като кимаше разбиращо. — Елена никога не е можела да си позволи някакъв лукс, докато била със семейството си. Дори докато баща ѝ бил още жив. Но тя била работливо момиче. Сама си купувала всичко, от което имала нужда. Някои от нещата вземала на изплащане, но никога не закъснявала с плащанията. Майка ѝ казва, че винаги се е гордеела с нея.

Приготвих се за още сълзи, но този път сълзи нямаше. Скърбящата майка ме гледаше със студен, мрачен израз на предизвикателство. Само посмей, казваше ми тя без думи, да омърсиш паметта на моето момиче.

Избягнах погледа ѝ.

— Мислиш ли, че сега мога да я попитам за Хендлър?

Още преди Рейчъл да успее да каже каквото и да е, госпожа Гутиерес се изплю на пода.

— Да ти преведа ли? — попита Рейчъл.

— Не си прави труда. — Напрегнах съзнанието си, за да измисля нова посока, в която да поведе разговора. Обичайният ми подход е да започна с лек, неангажиращ разговор за дреболии и неусетно да премина към директните въпроси. Този път обаче му бях изтървал съвсем края и това ме караше да се чувствам много разочарован от себе си. Но пък да водиш такъв разговор с преводач, е все едно да оперираш с градински ръкавици.

— Попитай я дали има още нещо, което би могла да ми каже, за да ни помогне да открием човека, който... ти избери най-подходящия израз.

Старата жена изслуша въпроса и реагира бурно.

— Тя каза, че не знае нищо такова. Светът се бил превърнал в откачено място, пълно с демони. Само демон можел да направи нещо такова с Елена.

— *Мучас gracias, сеньора.* Попитай я дали мога да погледна личните вещи на Елена.

Ракел преведе и майката се замисли. После ме огледа от глава до пети, въздъхна и стана.

— *Венга* — каза тя и аз я последвах към задната част на къщата.

Отломките от двайсет и една годишния живот на Елена Гутиерес бяха събрани в картонени кутии, струпани в един ъгъл, който в тази малка къщица очевидно изпълняваше функцията на килер. В стаята имаше втора, остъклена врата с изглед към задния двор. Там растеше кайсиево дърво, ниско и деформирано, чиито отрупани с плодове клони бяха полегнали върху прогнилия покрив на порутен гараж.

Отворих първата кутия с усещането, че надничам там, където не ми е работа.

След като приключих с третата кутия, настроението ми съвсем се развали. Ръцете ми бяха прашни, а съзнанието ми — препълнено с картини от живота на мъртвото момиче. Не открих нищо, което да си струва по-внимателно вглеждане. Просто дрехи, сувенири, чифт почти нови обувки за ски, пепелник от хотел в Палм Спрингс, почти пълна опаковка с противозачатъчни таблетки, дневник със стари планове за

уроци и бележки за различни ученици, между които за съжаление не фигурираше името Немет.

Все едно че бях разровил пресен гроб. За пръв път започвах да разбирам защо Майло пие толкова.

Оставах ми още три кутии. Заех се да ги преромя по бързата процедура и почти бях приключил, когато в двора се разнесе моторен рев, който после бързо затихна. Задната врата се отвори и от фоайето се чу отчетлив шум от стъпки.

— Какво, по дя...

Беше деветнайсет или двайсетгодишен, нисък, с внушително телосложение. Беше облечен с кафява, прогизнала от пот фланелка, под която играеха съвършено развитите му мускули, зелени, покрити с петна от грес памучни панталони и груби обувки с дебел грайфер. Косата му беше гъста и рошава. Тя падаше свободно върху раменете му, прибрана само от една кожена лента, вързана на челото. Имаше красиви, почти нежни черти, които явно се опитваше да прикрие с мустаци и брада. Мустаците му бяха гъсти и черни. Брадата му представляваше само едно добре оформено, провиснало триъгълниче. Приличаше на хлапе, което играе Панчо Виля в училищна пиеса.

На колана му се поклащаше солидна връзка с ключове, а внушителните му юмруци бяха здраво стиснати.

Показах му полицейската карта. Той изпсува, но не посмя да направи нищо повече.

— Абе твоите хора нали бяха тука миналата седмица? Нали ви казахме вече, че нямаме нищо... — Той млъкна и се вгледа в пръснатото по пода съдържание на последната кутия. — По дяволите, колко пъти ще й преравяте нещата? Тъкмо ги бях подредил, за да ги занеса на благотворителния търг.

— Нали знаеш колко са тъпи ченгетата — рискувах аз.

— Да, знам, ама няма ли и вие все някога да се научите?

— Приключвам след две-три минути.

— Вече си приключил. Вън.

Изправих се.

— Дай ми само минута, за да ги прибера обратно.

— Махай се. — Той посочи ядно задната врата с палеца на стиснатия си десен юмрук.

— Разследвам смъртта на сестра ти, Анди. Нищо няма да загубиш, ако ми помогнеш малко.

Той направи крачка към мен. Лицето му беше изпоцапано с моторно масло.

— Хич не ми излизай с тоя номер с малкото име. Това е моят дом и името ми е господин Гутиерес. И не се опитвай да ме размекнеш с това какво разследваш. Вие никога няма да хванете оня боклук, дето уби Елена, защото пет пари не давате. Не и като се вмъквате неканени по къщите на хората, за да им ровите из нещата. Върви на улицата и там намери убиеца. Ако живеехме в Бевърли Хилс, досега да сте го сгасчили. Особено ако беше очистил някоя богаташка щерка.

Гласът му изтъня от вълнението и той млъкна на мига, за да го прикрие.

— Господин Гутиерес — казах аз меко. — Съдействието на семейството е от голямо значение в такива...

— Абе, аз не ти ли казах, че моето семейство не знае нищо по въпроса? Да не мислиш, че знаем кой откачен го е направил, обаче си траем? Ти сигурно си мислиш, че тука хората са такива, а?

Той се втренчи в картата ми и я зачете с усилие, като мърдаше едва-едва устните си. Промърмори тихо думата „консултант“ на няколко пъти, преди да вдигне поглед.

— Ама че случка. Че ти дори не си истинско ченге. Ще ми пращат някакъв си скапан консултант. И к'во значи това „ДП“?

— Доктор по психология.

— Глей ги тия, моля ти се, да ми пращат някакъв психаджия тука. Вие к'во бе, за луди ли ни мислите?

Вече ми дишаше право в лицето. Очите му бяха кафяви и топли, с дълги момичешки клепки. Такива очи могат без съмнение да накарат един млад мъж да се съмнява в себе си и да го избие на мъжкарски пози.

Помислих си, че семейството наистина си има доста проблеми, но не отговорих на въпроса му.

— И к'во правиш сега тука, да ни психираш ли си дошъл?

От устата му се разхвърчаха слюнки. Гняв се занадига от гърлото ми. Тялото ми реагира по-бързо от мозъка и зае защитна поза от карате.

— Нещата стоят съвсем иначе и не е нужно да се караме. Чуй ме добре, за да не се налага да ти го набия в главата.

Веднага съжалих за казаното, но думите вече ми се бяха изплъзнали.

— Да ми го наб... Ти к'во бе, заплашваш ли ме?! — Гласът му изтъня с една октава и той ме сграбчи за ревера.

Бях готов, но не реагирах. Продължавах да си повтарям, че момчето не е на себе си.

Срещнах погледа му и той отстъпи. И двамата едва се сдържахме. Още секунда и...

— Махай се! Веднага!

— Антонио!

Госпожа Гутиерес се появи в коридора. Зад нея вървеше Радел. Когато я видях, изведнъж ме обзе срам. Няма що, добре се бях справил, при това в семейство, загубило наскоро близък човек. Алекс Делauer, гениалният психолог...

— Мамо, ти ли го пусна тоя?

Госпожа Гутиерес ме погледна извинително и заговори на сина си на испански. Той като че ли омекна под напора на майчиния гняв.

— Мамо, нали вече ти казах, че тия пет пари... — Той млъкна и после продължи на испански. Изглежда, се оправдаваше за нещо. Маската на „истинския мъж“ постепенно се смъкваше от лицето му. Двамата си размениха още няколко реплики и след като млъкнаха, Радел го подхвана на свой ред.

— Човекът се опитва да ти помогне, Анди. Вместо да го гониш, защо просто не му помогнеш?

— Не ми е нужна ничия помощ. Сами ще се оправим както винаги досега.

Радел въздъхна.

— Мамка му! — Той отскочи до стаята си и се върна с пакет „Марлборо“, след което направи едно малко представление, докато се опитваше да запали цигара и да я затъкне в устата си. След като все пак успя, лицето му се изгуби за миг в кълбо синкав дим, после очите му проблеснаха отново и той ни стрелна с поглед един по един. Накрая смъкна ключовете от колана си и стисна един от тях между пръстите си.

— Сега излизам, обаче като се върна, за тебе ще е по-добре да си се омел оттука.

Той срита вратата и излезе с наперена стъпка. Чухме как моторът изръмжа сърдито, ревът му прерасна в пронизителен писък и после се стопи в далечината.

Госпожа Гутиерес сведе глава и започна да обяснява на Раquel нещо на испански.

— Тя те моли да простиш на Анди за грубостта му. Той е много разстроен от смъртта на Елена. В момента работи на две места и е много уморен.

Вдигнах ръка, за да спра извинението.

— Няма нужда от извинения. Само се надявам да не съм донесъл на сеньората нови грижи.

Преводът беше излишен. Изражението на лицето на майката ми каза достатъчно.

Прерових отново последните три кутии без особен ентузиазъм и не открих нищо, което да предизвика интереса ми. Металическият привкус, който бе оставило в устата ми сдърпването с Анди, така и не се разнесе. Беше ме завладяло онова особено чувство на срам, което човек изпитва, когато разбере, че е навлязъл твърде дълбоко в нечия неприкосновена територия и е чул и видял повече, отколкото е искал или му е било необходимо. Като хлапе, заварило родителите си да се любят или летовник, вдигнал някакъв странен камък само за да открие под него нещо слузесто и гадно.

Подредих нещата на Елена обратно в кутиите възможно най-старателно и се върнах в дневната.

Когато излязохме на верандата, Рафаел все още беше твърде отнесен. Шумът от двигателя на севилята го стресна, той подскочи, примигна няколко пъти, сякаш опитваше да се отърси от лош сън, изправи се с мъка и обърса носа си в ръкава на ризата. Раquel отвърна поглед от него, сякаш бе видяла болен от проказа просяк. Докато маневрирах с колата, видях как очите на момчето се проясниха за миг и после се изпълниха с почуда.

Приближаващият мрак бе притъпил оживеността по „Сънсет“, но страничните улици, изпълнени с хора, автомобилни клаксони, смях

и хорска гълчава се примесваха със съмнителните аромати и музиката, долитащи през отворените врати на баровете. По стените на сградите примигваха несигурно неоновии надписи в сигнални цветове.

— Здравата се издъних — казах аз.

— Не, не можеш да виниш себе си за това. — При настроението, в което се намираше, сигурно не й беше лесно да ме успокоява. Оценявах жеста й и й го казах.

— Наистина го мисля, Алекс. Ти прояви много разбиране в разговора с Круз. Личи си, че си много добър психолог. Тя те хареса.

— Което не може да се каже за останалата част от семейството.

Ракел замълча.

— Анди е свястно момче — каза тя по някое време. — Досега никога не е членувал в нито една банда и затова често са го пребивали. Освен това изисква твърде много от себе си. И как иначе, нали всичко е на неговите плещи.

— Ако налита на всеки така, нищо чудно, че животът му не е песен.

— Прав си, отчасти. Той наистина си създава излишни проблеми, но няма всеки от нас не го прави? Едва на осемнайсет е. Може би един ден ще порасне.

— Чудя се дали все пак не можех да се справя и по-добре.

Изложих подробностите около сдърпването с момчето.

— Това, че си го заплашил, определено не е помогнало, но не мисля, че точно оттам се е започнало. Той е бил готов да ти налети още с влизането си. Когато един латиноамериканец е в подобно настроение, човек трудно би могъл да го спре. Прибави към това и алкохола и ще разбереш защо всяка събота вечер интензивните отделения са препълнени с мъже с рани от нож.

Погледнах Ракел. Тя се беше свила, кажи-речи, на кълбо върху меката тапицерна на седалката, сякаш просто не можеше или пък сама не си позволяваше да се отпусне. Тялото й беше неподвижно, но пръстите й си играеха нервно с крайчето на полата.

— Гладна ли си? — попитах аз. Когато разговорът стане напрегнат, по-добре е да се смени темата с нещо по-простичко.

— Не. Мога да ти направя компания.

— Хоризото ми дойде малко в повече.

— Тогава можеш да ме закараш у дома.

Когато се добрахме до апартамента ѝ, улиците вече бяха потънали в мрак.

— Благодаря ти, че дойде с мен.

— Надявам се да съм ти била от полза.

— Без теб опитът щеше да завърши катастрофално.

— Благодаря.

Тя се усмихна и склони глава към мен. Отначало се докоснаха само бузите ни, после неусетно устните ни се срещнаха. Лекото докосване бързо прерасна в страстна прегръдка — телата ни се прилепиха плътно едно до друго, без да се интересуват от това, какво мислят мозъците ни по въпроса. Ръцете ѝ се кръстосаха около врата ми, а моите пръсти се изгубиха сред косата ѝ. Устните ни се разтвориха леко и езиците ни се вплетоха в бавен, чувствен танц. Дишането ни беше тежко и насечено, а телата ни се бореха инстинктивно за повече близост и топлина.

Останахме така известно време като тийнейджъри, покосени от първата голяма страст. После аз разкопчах едно от копчетата на ризата ѝ. Тя изстена и впи леко зъби в долната ми устна. Дланта ми се плъзна бавно по топлатата, копринено нежна кожа на гърба ѝ, без дори да се налага да я направлявам със съзнанието си. Пръстите ми разтвориха внимателно закопчалката на сутиена ѝ и после се плъзнаха сладно по едрите ѝ, стегнати гърди. Зърната ѝ бяха влажни и твърди като сапфир. Малката ѝ ръка се спусна внимателно към слабините ми и ги обхвана в горещата си длан.

Аз бях онзи, който прекъсна играта.

— Какво има?

В подобна ситуация трудно можеш да кажеш нещо, което да не прозвучи като изтъркано клише или пък като пълен идиотизъм. Аз улучих и двете още с първия удар.

— Съжалявам. Не го приемай лично.

Тя се отдръпна от мен, изправи се и се зае трескаво да закопчае копчетата, да оправи дрехите и косата си.

— А как иначе бих могла да го приема?

— Наистина те желая много.

— Личи си.

— Казвам ти истината, дявол да го вземе. Искам да се любя с теб.

— Какъв е проблемът тогава?

— Връзка.

— Не си женен, нали? Не се държиш като женен мъж.

— И извън брака съществуват сериозни връзки.

— Разбирам. — Тя взе чантата си от масата и после хвана дръжката на вратата. — И това би накърнило чувствата на жената, с която си обвързан в момента?

— Да. Нещо повече, това би накърнило моите чувства към нея.

Тя избухна в смях, граничещ с истерия.

— Съжалявам — промълви накрая, след като си пое дъх. — Каква ирония. Мислиш ли, че се решавам често на нещо подобно? От много време насам не съм изпитвала желание да бъда с някой мъж. И тъй, монахинята решава най-после да запретне полите и какво... попада на светец.

Тя се изсмя тихо. Смяхът ѝ прозвуча трескаво, накърнено, накара ме да се почувствам почти виновен.

— Аз не съм светец, повярвай ми.

Тя докосна бузата ми с върха на пръстите си. Все едно че ме жегна с нагорещено до бяло желязо.

— Не, ти си просто един свестен мъж, Делауер.

— И такъв не се чувствам.

— Ще те целуна още веднъж — каза тя, — този път — целомъдрено. Така, както трябваше да те целуна още първия път.

И го направи.

18.

Вкъщи ме очакваха две изненади. Първата беше Робин — облечена с избелял жълт хавлиен халат, изтегната на кожения диван и отпиваща от чая си. В камината гореше огън, а от аудиоуредбата се разливаше мелодията на „Десперадо“ на Игълс.

На врата ѝ, като цена на сандвич, висеше изрязана от списание снимка на Ласи.

— Здравей, скъпи — каза тя.

Хвърлих якето си на креслото.

— Здравсти. Каква е закачката с кучето?

— Просто опит да кажа, че се държах като кучка и че съжалявам.

— Няма за какво да съжаляваш — казах аз и магнах снимката.

Седнах до нея и взех ръцете ѝ в моите.

— Сутринта се държах тъпо, Алекс. Не трябваше да те оставям да си тръгваш така. В мига, в който затвори вратата след себе си, вече започна да ми липсваш. Нали знаеш как става в такива случаи, почваш да се чудиш: „Какво ли му се е случило?“, „Ще го видя ли отново?“ и прочее. Направо превъртах. Не можех да работя, не можех дори да се завъртя край машините в това състояние. Целият ми ден отиде по дяволите. Звънях ти, но никой не вдигна. И ето ме сега тук.

— Непорочността се възнаграждава — промърморих аз под носа.

— Какво каза, миличък?

— Нищо. — Всеки опит да разясня неловката ситуация, от която едва се бях измъкнал, щеше по-скоро да навреди, отколкото да помогне. И как иначе — тя се чувства зле, а аз ѝ изтърсвам: „Съжалявам, скъпа, но за малко да спя с друго момиче. Спокойно, всичко се размина с една дълга целувка и малко опипване“.

Проснах се до нея. Прегърнахме се, казахме си куп мили нещица, полигавихме се малко и се галихме доста. След десетина минути вече бях напомниман до пръсване от кръста надолу, част от което дължах на примерното си поведение в апартамента на Раquel, но основна заслуга имаше очарованието на настоящия миг.

— В хладилника има два гигантски бифтека, една салата „Цезар“, бутилка бургундско и квас — прошепна тя, докато натискаше леко носа ми с кутрето си.

— Я колко сме словоохотливи тази вечер — засмях се аз.

— Сигурно не отивам на добре, а, докторе?

— Не. Напротив.

— Чудесно. А какво ще кажеш тогава за това?

Халатът се свлече от раменете ѝ. Огънят оцвети разкошното ѝ тяло.

— Хайде, сладурче — каза тя умоляващо, — махни тези дрехи.

И веднага се зае да ми помогне в начинанието.

— Обичам те — каза тя по някое време. — Макар че си падаш малко параноик.

Не ми се мърдаше и на сантиметър и затова останах проснат на пода.

— Студено ми е.

Тя ме зави, стана, протегна се и се засмя доволно.

— Как имаш сили да се размотаваш наоколо след всичко това? — простенах аз.

— Жените са по-силни от мъжете — заяви тя жизнерадостно и продължи да танцува из стаята. Мускулите по стройните ѝ бедра шаваха изкусително. Призрачната оранжева светлина се отразяваше в очите ѝ. Изненадваща тръпка разтърси тялото ми.

— Ти се помотай още малко така и ще видиш кой е по-силен.

— Дай си още малко време, дангалако. — Тя погали сладно вътрешната страна на бедрата си, колкото да ме подразни и с грациозен скок се измъкна на косъм от похотливите ми лапи.

По времето, когато бифтеците бяха готови, от угощението на госпожа Гутиерес ми бе останал вече само блед спомен и аз хапнах с огромно удоволствие. След нощния пир поседяхме известно време, загледани в светлинките, които проблясваха по билото на един далечен хълм, сякаш идваха от лъчите на фенерчетата на спасителен отряд. Тя положи глава върху рамото ми. Прегърнах я нежно и пръстите ми

заопипваха сляпо чертите на лицето ѝ. Пиехме на смени вино от една и съща чаша.

— Обичам те — казах аз.

— И аз те обичам. — Тя ме целуна някъде под брадичката ми. — Днес пак разследва онези убийства, нали? — попита след още няколко глътки вино.

— Да.

Робин отпи един голям гълток за кураж.

— Не се притеснявай — добави след това. — Няма да те тормозя по въпроса. Не мога да се преструвам, че ми е все едно, но няма да опитвам да ти се наложа.

Прегърнах я още по-силно, за да изразя благодарността си.

— Искам да кажа, че не бих искала ти да се държиш така с мен и затова не искам и аз да го правя. — Опитваше да прикрие тревогата в гласа си, но тя си оставаше очевидна като комар в капка кехлибар.

— Карам я умната, честна дума.

— Знам, че е така — увери ме Робин твърде бързо. — Ти си умно момче. Можеш да се грижиш за себе си.

Тя ми подаде виното.

— Ако все пак ти се приказва, готова съм да те изслушам.

Поколебах се.

— Каж ми. Искам да знам какво става.

Разказах ѝ накратко събитията от последните два дни, като приключих със сдърпването с Анди Гутиерес.

Тя ме изслуша, разтревожена и напрегната, после си даде минута-две, за да асимилира всичко, и накрая ми каза:

— Разбирам защо не искаш да зарежеш всичко. Такава бъркотия, толкова тревожни факти без никаква видима връзка между тях.

Беше права, както обикновено. Парченцата в пъзела бяха поне привидно твърде много, за да ги подреди човек всичките в една и съща смислена картина. Добре де, ами ако този случай всъщност не беше хапка за моята уста? На кого се опитвах да се правя? На Филип Марлоу?

— Кога ще кажеш на Майло за всичко това?

— Просто няма да му казвам. Говорихме тази сутрин по телефона и той ми каза, в общи линии, да си гледам моите си работи и въобще да не се бъркам.

— Но на него това му е работата, Алекс. Той знае как да постъпи.

— Миличко, Майло ще избие тавана с глава, ако му кажа, че съм ходил в „Ла Каса“.

— Но онова бедно хлапе, онова бавноразвиващото, той дали не може да направи нещо за него?

Поклатих глава.

— На какво отгоре? Те сто процента ще измислят някакво страшно логично обяснение. Майло също си има своите подозрения, може би дори далеч по-сериозни, отколкото си мисля, но той не може да шавне без разрешението на шефовете си.

— А ти си нямаш шефове — каза тя тихо.

— Не се притеснявай.

— И ти не се притеснявай. Няма да се опитам да те спра. Говорех сериозно преди малко.

Пийнах още вино. Гърлото ми се беше свило на топка и студената течност ми действаше като истински еликсир.

Робин стана, отиде зад мен и сложи ръце на раменете ми. Жест на подкрепа — точно като онзи, който бях направил за Раquel само няколко часа по-рано. После пръстите ѝ се плъзнаха надолу, за да си поиграят с растителността по гърдите ми.

— Алекс, ще бъда до теб, ако имаш нужда от мен.

— Непрекъснато имам нужда от теб. Но не и за да те забъркам в каша като тази.

— Няма значение за какво точно става дума, ще бъда до теб.

Надигнах се от креслото, притеглих я към себе си и започнах да я целувам — по врата, по ушите, по очите. Робин отметна глава назад и допря топлата, пулсираща точка на изящната си шия до устните ми.

— Хайде да скачаме в леглото, искам да те гушна — каза тя.

Пуснах радиото и го настроих на една от любимите си станции. Сони Ролинс тъкмо изцеждаше от тромпета си една размекваща коленете соната. Приглуших осветлението и отметнах завивките.

Втората изненада за вечерта си лежеше там — стандартен бял плик за бизнес кореспонденция без каквито и да е надписи, закрит наполовина от възглавницата ми.

— Това тук ли беше, когато дойде?

Тя беше свалила халата и при вида на писмото инстинктивно прикри с него гърдите си, сякаш ставаше дума за жив, дишащ натрапник.

— Може и да е било. Не съм идвала дотук.

Отворих внимателно плика и измъкнах от него един-единствен сгънат бял лист. Посланието не започваше със стандартните дата, адрес и име на подателя. Просто изписани ръкописно редове, клонящи песимистично надолу. Разкривеният рачешки почерк ми се стори познат. Седнах на ръба на леглото и зачетох.

Скъпи ми докторе,

Искрено се надявам, че възнамеряваш да спиш в леглото си, за да можеш все пак да прочетеш това. Позволих си да се промъкна през задната врата, за да оставя това послание. Между другото, по-добре си сложи нова брава, тази не струва.

Днес следобед от раменете ми бе смъкнат товара на случая „Х-Г“. Ел Капитан смята, че разследването се нуждае от прилив на свежа кръв. Безвкусният подбор на израза е негов, не мой. Аз лично се съмнявам в искрените му подбуди, но истината си е истина — моето разследване се забави твърде много.

Изглежда, не съм приел новината съвсем по мъжки, защото той тутакси ми предложи да си взема няколко дни отпуск. Всъщност предложението му звучеше по-скоро като нетърпящо възражение настояване.

Отначало не бях очарован, но после реших, че идеята не е никак лоша. И веднага си открих едно подходящо местенце за почивка с много слънце. Северно от Гуадалахара има едно мижаво курортче с минерални бани, кръстено Ахуакатлан. След кратко телефонно проучване на почвата установих, че мястото предлага богати възможности за задоволяване на личното ми любопитство. Да не говорим за отличните условия за лов и риболов.

Ще отсъствам най-вероятно два или три дни. Телефонните контакти са проблемни и нежелателни —

местните държат изключително на личния си периметър. Ще ти се обадя, щом се върна. Поздрави на госпожица Страдивариус и се пази.

Всичко най-добро,

Майло

Дадох писмото на Робин, за да го прочете. Тя го прегледа набързо и ми го върна.

— Какво се опитва да каже, че са го изритали от случая?

— Да. Вероятно под давление отвън. Но всъщност той се кани да отиде до Мексико, за да проучи миналото на Маккафри. Очевидно вече се е добрал до нещо, което е събудило достатъчно интереса му, за да предприеме подобно пътешествие.

— И всичко това зад гърба на неговия капитан?

— Явно е решил, че рискът си струва. — Майло определено беше куражлия, но не и великомъченик. И той искаше да се пенсионира с почести като всяко друго ченге.

— В такъв случай ти беше прав — за „Ла Каса“. — Тя се пъкна под завивките и ги придърпа чак до брадичката си. Трепереше, но не от студ.

— Да — отвърнах. — Това, че съм прав по принцип, никога не ми се бе струвало по-мизерна утеха.

Долитащата иззад ъгъла музика направи неочакван пирует. В суинга на Ролинс тъкмо се бе вписал и един страхотен барабанист. Тамтамите пулсираха с ритъма на кръвта под умелите му длани. Под звуците на подобен ритъм можех да си мисля само за канибали, лиани и вплетени в тях змии. За тотеми...

— Прегърни ме.

Приблжих се до нея, целунах я, притиснах я към себе си и опитах да ѝ влея увереност и спокойствие, които обаче точно в този момент не достигаха и на мен самия. Мозъкът ми се луташе, изгубен далеч, далеч из някакво забравено от бога кътче на мразовитата тундра.

19.

Стените на фоайето в „Уестърн Педиатрик“ беше окичено с паметни плочи на отдавна мъртви дарители. Малко по-навътре започваше стълпотворението от пациенти с до болка познатите мрачни или пък откровено обезверени изражения.

Майки притискаха към гърдите си вързопчета пеленки, от чиито дебри току се разнасяше яростен бебешки плач, бащи гризяха нокти, опитвайки се да разберат как, по дяволите, се попълват всичките тези документи за застраховка, инвалидни колички и болнични койки на колела профучаваха насам-натам, а високоговорителят не спираше да бълва имена на доктори. Една синекоса госпожица, облечена в бяло-зелената униформа на доброволец, бе приседнала с отчаяна физиономия зад едно от гишетата, не по-малко ошашавена от редовите данъкоплатци, на които трябваше да помага в битката с болничната бюрокрация.

В далечния край на коридора деца и възрастни, настанени на пластмасови столове, гледаха съсредоточено телевизия — поредната серия на поредния безкраен сериал, чието действие се развиваше в болница. На екрана доктори и сестри с искрящо бели престилки, с лица на манекени и усмивки за по двацет бона в сметката на някоя заможна стоматологична клиника си говореха бавно, достолепно и с увереността на истински познавачи на любовта, омразата, страданието и смъртта.

Докторите и сестрите, които си пробиваха с лакти път през коридора на истинската болница изглеждаха далеч по-земни — разчорлени, с измъчени лица и тъмни сенки под очите.

Бях облечен с бяла престилка, на която бе закачена болничната ми значка. В ръката си носех типичното докторско куфарче. Автоматичната врата се разтвори пред мен и един червендалест пазач около шейсетте ми кимна свойски:

— Добрутро, докторе.

Спуснах се с асансьора до сутерена заедно с чернокожа двойка, прехвърлила трийсетте, и техният деветгодишен син — хлапе със сивкав оттенък на кожата, седнало в инвалидна количка. На мецанина към нас се присъединиха още един техник с едно дебело момиче, понесло кош с игли, гумени маркучи и стъклени цилиндри с кръвни проби. Родителите на момчето впиха изпълнени с надежда погледи в цилиндрите с кръвта, а малкият отвърна очи към отсрещната стена на асансьора.

Пътешествието ни приключи с леко тупване. Вратите на асансьора се разтвориха и пред нас се разкри неприветлив коридор с жълтеникави стени. Останалите „пасажери“ тръгнаха наядно, към лабораторията, а аз поех в обратна посока. Скоро се озовах пред врата с табелка „Медицински архиви“, отворих я и влязох вътре.

Нищо не се бе променило, откак бях напуснал. Наложих ми се да се промъкна с рамото напред между високите от пода до тавана рафтове, претъпкани с болнични картони. Никакви компютри, никакъв дори бегъл опит да се преобрази цялата тази бумащина в удобна за ползване база от данни. Болниците са консервативни учреждения, а „Уестърн Педиатрик“ беше една от най-непоклатимите в тази насока. На това място прогресът извикваше емоции, подобни на тези, които домашният любимец изпитва при вида на ветеринарния лекар, дошъл, за да го ваксинира.

В дъното на помещението сивееше гола стена, пред която седеше момиче с черти на филипинка и прелистваше лъскаво списание.

— Мога ли да ви помогна?

— Да. Аз съм доктор Деллауер. Нуждая се от картона на един мой пациент.

— Можете да поръчате на секретарката си да ни звънне, докторе. Щяхме да ви го изпратим направо в кабинета.

Да бе, след две седмици.

— Оценявам желанието ви да ми помогнете, но ми се налага да го погледна още сега, а секретарката ми отсъства в момента.

— Как се казва този ваш пациент?

— Адамс. Брайън Адамс. — Стаята беше разделена по азбучен ред. Нарочно избрах име, което да я отведе чак в отсрещния край.

— Попълнете този формуляр, а в това време аз ще намеря картона.

Фалшифицирах във формуляра всичко, за което се сетих, без дори да ми мигне окото. Тя дори не си направи труда да го погледне и просто го хвърли при останалите. След като се скри от погледа ми, отидох до секцията „Л-Я“ и изрових сред документите на буква „Н“, онова, за което бях дошъл. Пъхнах плячката си в куфарчето и бързичко се върнах на изходна позиция.

Тя се върна пет или шест минути след това.

— Открих трима Брайън Адамсовци, докторе. Кой по-точно ви интересува?

Хвърлих един поглед на трите картона и избрах на слуки един от тях.

— Този е.

— Ако подпишете ето тук — тя ми подаде втори формуляр, — мога да ви го оставя за двацет и четири часа.

— Няма да се наложи да го задържам. Ще го прегледам направо тук.

Устроих ѝ едно десетминутно представление под надслов: „Съвестен доктор преглежда личния картон на свой пациент“, след което се изправих и казах:

— Благодаря ви. Много ми помогнахте.

Тя не ми отговори. Вече беше успяла да се отнесе в своя свят на козметични камуфлажи и тоалети, създадени за скучаещи милионерски съпруги със склонност към умерен садомазохизъм.

Открих една празна конферентна зала надолу по коридора, в съседство с моргата, заключих вратата отвътре и се заех да прегледам медицинския картон на Гари Немет.

Момчето бе прекарало последните двацет и два часа от живота си в интензивното отделение на „Уестърн Педиатрик“, без да успее да дойде в съзнание. От медицинска гледна точка неговият случай бил безнадежден още от приемането му в болницата. Дежурният стажант-лекар бе съставил съвестно своя доклад. Преведена на езика на медицината, трагедията на Гари звучеше като репортаж от безинтересен неделен мач.

Докарали го с линейка — потрошен, загубил много кръв, с фрактура на черепа. Почти всички рудиментарни функции на тялото

му били прекратени. При все това хиляди долари били пръснати, за да се отдалечи във времето онова, което вече никой не можел да предотврати. Списъкът с приложените манипулации имаше обема на средно голям учебник. Прелистих ги набързо, чак до самия край — аутопсията.

Следваше рапорта на шерифа. Още един пример за умело боравене с професионалния жаргон. В очите на служителя на реда Гари Немет беше просто поредното главно „Ж.“ като „Жертва“.

Ж. била ударена отзад, докато се спускала по Малибу Каньон Роуд малко преди полунощ. Гари бил бос и носел пижама — жълта, както педантично бе уточнено в рапорта. По пътя не били открити следи от спирачки, което довело рапортуващия полицаи до извода, че детето е било блъснато с висока скорост — около четирийсет или петдесет мили в час, съдейки по разстоянието, на което било намерено тялото.

Останалата част от картоната включваше безсмислени бюрократични отчети плюс една специализирана карта, с помощта на която информацията е трябвало да бъде въведена в съответния компютър.

Доста депресиращо четиво. Нищо от съдържанието му не ме изненада. Дори това, че името на педиатъра, подписал смъртния акт, бе Лайнъл Уилърд Тауъл, Д. М.

Покрих картоната под куп рентгенови плаки и отидох до асансьора. Две единайсетгодишни хлапета се бяха измъкнали някак си и сега се надпреварваха с инвалидни колички. Профучаха край мен и аз едва успях да се дръпна.

Протегнах ръка, за да натисна бутона на асансьора и точно тогава чух някой да изрича името ми.

— Здравсти, Алекс.

Беше шефът на болницата, който тъкмо си приказваше нещо си с двама стажант-лекари.

— Здравей, Хенри.

Беше наддал няколко килограма, откак се бяхме видели за последен път, и доказателство за това негово прегрешение напираше да прелее през ръба на колана му. Видът му като цяло беше нездравословен. От джобчето на престилката му се подаваше пакет пури.

— Какво съвпадение — каза той, докато ми подаваше влажната си мека длан. — Тъкмо се канех да ти се обадя.

— Сериозно? И за какво?

— Хайде да поговорим в моя кабинет.

Последвах го, той затвори вратата зад гърба си и побърза да се настани зад бюрото си.

— Как я караш, синко?

— Добре — тате, — довърших мислено аз.

— Хубаво, хубаво. — Той измъкна една пура от пакета и ловко махна целофана ѝ. — Няма да го увъртам, Алекс. Знаеш, че не е в мой стил. Винаги съм предпочитал директния подход. Така се избягват куп недоразумения.

— Нямам нищо против.

— Да. Хм. Ще ти го кажа направо. — Той се надвеси над бюрото, може би защото изведнъж му се бе догадило, или пък защото се опитваше да си предаде допълнителна тежест. — Аз... получих оплакване, в което се поставя под съмнение твоята професионална квалификация.

Хенри се облегна отново с доволната физиономия на хлапе, което чака да види как ще гръмне пиратката, която току-що е запалило.

— Уил Тауъл?

Веждите му подскочиха до тавана.

— Знаеше ли вече?

— Да речем, че отгатнах.

— Да, ами, прав си. Нещо се е наежил за някаква хипноза, която си приложил против правилата или нещо от сорта.

— Той е един глупак, Хенри.

Пръстите му си играеха с целофана. Зачудих се от колко ли време не е оперирал.

— Разбирам за какво намекваш. Така или иначе, Уил Тауъл е важен човек, на когото просто не можеш да махнеш ей така с ръка. Той настоява за нещо като разследване...

— Лов на вещици?

— Не си усложнявай сам положението, млади момко.

— Аз не сам отговорен нито пред Тауъл, нито пред когото и да е друг. Оттеглих се, Хенри, забрави ли? Провери кога за последен път съм вземал заплата.

— Не е там работата...

— Работата, Хенри, е там, че аз пет пари не давам дори Тауъл да ме изправи пред щатската комисия. Нека го направи. Навит съм да си кръстосаме шпагите. Мога да ти гарантирам, че схватката ще бъде истинско зрелище.

Той се усмихна мазно.

— Аз те харесвам, Алекс. Казах ти го само за да те предупредя.

— Да ме предупредиш за какво?

— Семейството на Уил Тауъл е дарило стотици хиляди долари на тази болница. Нищо чудно дори стола, на който седиш в момента, да е купен с техни пари.

Аз станах.

— Благодаря за предупреждението.

Малките му очички ме гледаха с едва прикрита враждебност. Забравената между пръстите му пура сипеше купчинки пепел върху бюрото. Той сведе поглед, сякаш щеше всеки миг да се разплаче. Този човек щеше да е рядка картинка върху кушетката на някой психотерапевт.

— Не си чак толкова независим, колкото си мислиш.

— Да не се опитваш да намекнеш, че покрай оплакването на Уил Тауъл съм на път да загубя правото си на практика в тази болница?

— Просто ти казвам: не си усложнявай сам живота. Обади се на Уил, кажи му, че си стъпил накриво. Той не е чак толкова лош човек. Всъщност вие двамата имате доста общо помежду си. Той е страхотен специалист в областта на...

— Поведенческата педиатрия. Знам. Хенри, вече говорих лично с него. Няма начин, по който да се спогодим с него.

— Не забравяй едно, Алекс, психоложката длъжност в нашия екип винаги е била една от най-желаните.

Припомних си една негова стара реч. Нещо във връзка с важността на човешкия фактор и как се отразява той на съвременната медицина. Сериозно се замислих дали да не го зашлевя с някое от собствените му помпозни заявления. После го погледнах в очите и реших, че просто не си струва да си хабя нервите.

— Това ли е всичко?

Той нямаше какво повече да каже. Хора като него изпитват непрекъснат дефицит от лични мисли и боравят предимно с цитати,

клишета и зле скалъпени заплахи.

— Приятен ден, доктор Делauer — каза ми той.

Не счетох за нужно да му отговарям. Просто излязох и затворих вратата след себе си.

Озовах се отново в коридора, в който вече нямаше пациенти, а на тяхно място се бе появила група представителки на някаква женска активистка организация. Обърнах им гръб и се отправих отново към асансьора.

На третия етаж на болницата, по Т-образен коридор с облицовани с тъмно дърво стени и килим, наподобяващ по цвят и материя горски мъх, бяха пръснати административните кабинети. Офисът на отдел „Медицински състав“ се намираше в долния край на „Г“-то. Още с отварянето на вратата мярнах една елегантна блондинка, която искрено се бях надявал да не срещна при идването си в болницата, но вече беше твърде късно, за да се измъквам. Затова оправих вратовръзката си и влязох с твърда крачка.

Тя вдигна поглед и отначало не ме позна, но после се замисли и веднага ме възнагради с царствена усмивка. Подаде ми ръка с жест, подобаващ на жена, прекарала твърде дълго време на една и съща длъжност, за да развие илюзията, че е незаменима.

— Добро утро, Алекс.

Ноктите ѝ бяха покрити с дебел слой скъп перлен лак, създаден сякаш специално, за да задоволи суетата ѝ.

— Кора.

— Колко е хубаво, че се виждаме отново. Доста време мина.

— Да, така е.

— Да не би да се връщаш при нас? Чух, че си се оттеглил от практика.

— Не, не се връщам и да, оттеглих се.

— Наслаждаваш ли се на свободата? — Тя ме възнагради с още една целувка. Косата ѝ изглеждаше още по-руса отпреди, а прическата — още по-вулгарна. Беше наддала леко, но фигурата ѝ продължаваше да бъде радост за мъжкото око.

— Да. А ти?

— При мен е все същото — въздъхна тя.

— С което, без съмнение, продължаваш да се справяш страхотно. За миг си помислих, че това ласкателство е било грешка. Лицето ѝ се напрегна и по него се появиха няколко нови бръчици.

— Хайде, всички знаят — продължих аз — кой всъщност поддържа реда тук.

— Ох, продължавай. — Тя събра длани, опря буза на тях и ме загледа замечтано.

— Е, определено не са доктори. — Едва се сдържах да не прибавя и едно „скъпа ми Клементайн“.

— Странно, нали? Излиза, че и двайсет години образование не могат да се сравнят с преимуществата на здравия разум. Аз може да съм просто една черноработничка, но поне знам кое къде е.

— Думата „черноработничка“ нещо не ми се връзва с теб, Кора.

— Ох, знам ли. — Тя сведе кокетно клепки, твърди и черни като перата на гарван.

Беше едва прехвърлила четирийсетте и на безмилостното флуоресцентно осветление в офиса всяка година си личеше до последния месец. Някога — преди цяла вечност, както ми се струваше сега — тя ми изглеждаше по момичешки свежа, топлокръвна и атлетична. Връзката между нас се бе изчерпала с една-единствена прекарана заедно нощ, след което и двамата си обявихме негласен бойкот. И ето че сега Кора флиртуваше отново с мен. Явно времето бе заличило неприятния спомен.

— Те добре ли се държат с теб? — попитах аз.

— В общи линии, да. Знаеш ги какви са докторите. От тях не може да се очаква кой знае какво.

Ухилих се.

— За тях съм част от мебелировката — продължи тя. — Ако тръгнат нанякъде ще вдигнат и мен с останалия багаж.

Огледах бавно тялото ѝ. Не мръснишки, просто като ценител.

— Не мисля, че някой би те сметнал за част от мебелите.

Тя се изсмя нервно и приглади косата си.

— Благодаря. — Вероятно притеснена от възможността за по-детайлен оглед, тя насочи сценичното осветление към моята скромна персона. — Какво те води тук?

— Опитвам се да приключа с няколко стари дела. Неприключени рапорти, малко документи за попълване, неща от сорта. Напоследък

нещо съм си занемарил личната кореспонденция. Вече получих няколко „напомнания“, че излизам извън всички срокове.

— Не помня да сме ти пращали нещо подобно, но може да е било и някое от другите момичета. Аз отсъствах около месец. Операция.

— Съжالياвам да го чуя, Кора. Сега всичко наред ли е?

— Женски проблеми. — Тя се усмихна. — Те казват, че всичко е наред.

Изржението, което съпроводи изричането на „те“, трябваше да ми намекне, че ги смята за пълни лъжци.

— Слава богу.

Разменихме погледи. За миг се стори, че пред мен стои двайсетгодишно момиче — младо и обещаващо. Тя ми обърна гръб, сякаш искаше да запази този образ непокътнат в съзнанието ми.

— Чакай да погледна твоя файл.

Тя стана, отиде до черния лакиран шкаф за документи, отвори едно от чекмеджетата и измъкна оттам синя папка.

— Не — каза след малко, — абсолютно на чисто си. Ще получиш съобщение за следващата година, но чак след няколко месеца.

— Благодаря ти.

— Няма за какво.

Кора върна папката на мястото й.

— Какво ще кажеш за по едно кафе? — попитах аз уж между другото.

Тя погледна първо мен, после часовника си.

— Почивката ми е чак в десет, но какво пък толкова, ще преживеят и без мен, нали така?

— Определено.

— Само ще отскоча до момичешката стаичка да се пооправя.

Тя подръпна тук-там косата си, взе си чантичката и излезе от офиса.

Още щом вратата се затвори зад гръба й, аз се озовах с няколко бързи крачки до шкафа с документите. Чекмеджето, което тя бе отворила, носеше табелка „Личен състав — А-Е“. Две чекмеджета по-долу открих онова, от което се нуждаех. То също се озова в доброто ми старо куфарче.

Когато тя се появи отново — поруменяла, нагласена и ухаеща на нелош парфюм, аз вече я очаквах, застанал чинно до вратата. Подадох ѝ ръка и Кора я пое.

В кафенето изслушах изповедта ѝ — за развода ѝ (седемгодишна рана, която така и не можела да заздравее), за дъщеря ѝ (седемнайсетгодишно девойче, което я подлудявало със същите номера, които тя погаждала на родителите си някога), за проблемите с колата, за това, колко били безчувствени шефовете ѝ и като логичен финал — колко несправедлив бил животът.

Чувствах се странно, докато опознавах за пръв истински една жена, в чието тяло вече бях прониквал. До този момент някак ми бе убягвал фактът, че в подобен простичък, откровен разговор може да има повече интимност, отколкото в няколкото часа прекарани в разюздан секс.

Разделихме се като приятели.

— Намини пак, Алекс.

— Непременно.

Докато вървах към паркинга, си мислех колко лесно съм започнал да преглъщам напоследък хапа на двуличието. Винаги съм се ласкаел с мисълта, че съм човек, който държи на това да остане верен на себе си. Но през последните няколко дни започваше да ми става нещо като навик да се промъквам като крадец, да прикривам част от истината, да лъжа, докато гледам хората в очите и да проституирам на емоционална основа.

Сигурно причината беше в хората, с които ми се налагаше да си имам вземане-даване.

Подкарах колата към едно уютно италианско ресторантче в Западен Холивуд. Когато пристигнах, заведението току-що бе отворило врати и аз, естествено, се настаних в любимото си ъглово сепаре. Поръчах си винен сос, порция лингуини с масло и чесън и бутилка „Куурс“.

Един тътрещ краката си келнер ми донесе бирата. Докато чаках за храната, отворих куфарчето и прегледах плячката си.

Медицинският файл на Тауъл надхвърляше четирийсет страници — голяма част от тях бяха ксерокопия на дипломи, сертификати и грамоти. Биографията му обхващаше двацет страници рекламаджийство, лишено и от най-малък намек за евентуални

публикации — той беше участвал като съавтор в изготвянето на един доклад по време на практиката си като стажант-лекар, но с това се изчерпваше всичко — но пък за сметка на това солидно гарнирано със списък на телевизионни интервюта, речи, изнесени по различни поводи, и свидетелства за работата на доброволни начала за „Ла Каса“ и други подобни институции. Това очевидно не му бе попречило да стане пълноправен клиничен професор в медицинския факултет. Толкова по въпроса за академичната възискателност.

Келнерът донесе салатата и кошничка с ухаещи рулца. Хванах салфетката с една ръка и започнах да прибирам с другата документите обратно в куфарчето, когато една интересна подробност привлече вниманието ми.

В графата „Завършени колежи и университети“ фигурираше „Джедсън Колидж“, Белвю, щата Вашингтон.

20.

Прибрах се вкъщи, обадих се в „Ел Ей Таймс“ и попитах за Нед Бионди. Бионди беше автор със стаж във вестника, нервен тип с непогрешим усет за сензацията. Преди няколко години бях лекувал дъщеря му от *анорексия неуроза*^[1]. Тогава Бионди не можа да намери парите, за да плати за лечението, отчасти заради журналистическата си заплата, отчасти заради страстта си по залаганията на коне, но момичето беше наистина зле и аз просто махнах с ръка. Беше му необходима година и половина, за да ми се издължи. Дъщеря му се оправи след няколко месеца, въпреки безбройните учудващо вкостенели за седемнайсетгодишно хлапе пластове на самоомраза, които ми се наложи да смъкна от съзнанието ѝ. Все още я помнех ясно — висока, тъмнокоса, облечена с тениска и джогинг шорти, които само подчертаваха кокалестата ѝ структура. Това девойче с нездравословен пепеляв тен се люшкеше неудържимо между състояния на дълбоко, мрачно, унесено и непробиваемо мълчание и пристъпи на хиперактивност, при които беше склонна да пробяга десетина километра на ден.

Успях да я уредя в „Уестърн Педиатрик“, където остана три седмици. Това и последвалите месеци психотерапия успя все пак да ѝ помогне да се справи с мисълта за твърде красивата си майка, твърде атлетичния си брат и твърде интелигентния си баща...

— Бионди...

— Нед, Алекс Делауер се обажда.

Отне му секунда да разпознае името ми без титлата отпред.

— Докторе! Как сте?

— Нормално. Как е Ан Мари?

— Много добре. Привършва втората си година във „Уитън“, Бостън. Изкарва шестици. Има и няколко петици, но това не я паникьосва. Все още е твърде възискателна към себе си, но, изглежда, приема далеч по-спокойно мисълта, че в живота има не само върхове, а и спадове. Теглото ѝ се е заковало на четирийсет и шест.

— Страхотно. Поздравете я специално от мен.

— Непременно. Благодаря, че се обадохте.

— Всъщност не само професионалната загриженост ме накара да ви потърся.

— Да? — В гласа му се промъкна напрегната нотка.

— Имам нужда от услуга.

— Само я назовете.

— Довечера летя за Сиатъл. Трябват ми някои преписи на документи от един малък колеж недалеч от града. „Джедсън“.

— Успяхте да ме изненадате. Мислех си, че става дума за кратка бележка за някоя книга в неделния брой. Това звучи сериозно.

— Така е.

— „Джедсън“. Сещам се за колежа. Ан Мари щеше да кандидатства там — помислихме си, че в малък колеж ще ѝ е приятно — но цените бяха с петдесет процента по-високи от тези във „Уитън“, „Рийд“ и „Обърлин“. За какво са ви тези преписи?

— Не мога да кажа.

— Докторе — той се засмя, — не размахвайте наденица под носа на помияр. Аз съм професионален търсач на сензации. Само да надуша нещо завъртяно и после и господ не може да ме спре.

— Защо си мислите, че става дума за нещо „завъртяно“?

— Защото набавянето на документи по втория начин не е докторска работа. Това е по-скоро по моята специалност.

— Не мога да навлизам в подробности, Нед.

— Аз умея да пазя тайна, докторе.

— Не. Не точно сега. Освен това не искам да ви изкушавам.

— Това беше удар под пояса, докторе.

— Знам. Затова не настоявайте. В момента имам нужда от помощта ви. Може да излезе нещо сериозно, а може и да греша. Ако не греша, вие ще сте първият, с когото ще говоря.

— Нещо голямо?

Не бях се замислял за това до момента.

— Може би.

— Добре — въздъхна той, — какво се иска от мен?

— Ще използвам името ви като препоръчител. Ако ви се обадят, просто потвърдете моята история.

— И каква е историята?

Обясних му.

— Звучи достатъчно невинно. Естествено — добави той жизнерадостно, — ако ви разкрият, ще си изгубя работата.

— Ще внимавам.

— Да, да. Какво пък, и без друго сигурно вече ми избират златния часовник^[2]. — Последва паузата, в която той като че ли си представяше картинката на следпензионния живот. Видяното явно не му хареса, защото, когато се обади отново, гласът му прозвуча леко кисело.

— Ще се побъркам от чудене за какво ли става дума. Сигурен ли сте, че не искате да открехнете поне мъничко вратата?

— Не мога, Нед.

— Добре, добре. Вършете си пъкленото дело, но ме дръжте в течение.

— Дадено. Благодаря.

— О, по дяволите, не ми благодарете, още ми е криво, задето се забавих толкова с онези пари. Само като погледна моето сладурче сега — усмихната, с розови бузи, истинска хубавица. Още е малко слабичка, но определено не е оня ходещ скелет. Тя е нормална, поне доколкото аз бих могъл да преценя. Вече може да се усмихва. Длъжник съм ви, докторе.

— Всичко добро, Нед.

— И на вас, докторе.

Затворих телефона. Благодарствените думи на Бионди ме накараха да се замисля за миг дали пък не съм избързал с оттеглянето си. После си припомних за кървавите трупове и ентузиазмът ми се изпари на мига.

След няколко фалстарта все пак успях да попадна на нужния човек в „Джедсън“.

— Госпожица Допълмайър, отдел „Връзки с обществеността“.

— Госпожице Допълмайър, аз съм Алекс Делауер. Пиша за „Лос Анджелис Таймс“.

— Какво мога да направя за вас, господин Делауер?

— Подготвям материал за малките колежи на Запада като акцентът трябва да падне върху учебните заведения, които не са

толкова популярни, но за сметка на това поддържат изключително високо академично ниво. „Клермънт“, „Оксидентал“, „Рийд“ и прочее. От редакцията ме насочиха и към „Джедсън“.

— О, наистина ли? — Гласът ѝ прозвуча така изненадано, сякаш за пръв път чуваше някой да прикача на „Джедсън“ етикета „колеж с високо академично ниво“. — Това би било чудесно, господин Деллауер. За мен ще е удоволствие да си поговорим още сега. Готова съм да отговоря на всички ваши въпроси.

— Аз си представях нещата малко по-иначе. Искам да придам на темата по-личностен оттенък. Моят редактор се интересува не толкова от статистиката, колкото от колоритността на материала. Идеята е, че в малките колежи далеч по-важна е връзката между преподаватели и ученици, нещо, което до голяма степен се губи при по-големите учебни заведения.

— Колко вярно.

— Смятам да посетя общежитията, да поговоря с някои от преподавателите, с учениците също, въобще — да добия представа за атмосферата, която царя тук.

— Разбирам чудесно какво имате предвид. Искате да опознаете човешкия аспект в образователната система.

— Именно. Чудесно казано.

— Аз работих две години в един търговски вестник в Ню Джърси, преди да дойда в „Джедсън“. — В душата на всеки специалист по връзките с обществеността витае призракът на недооценения публицист.

— О, сродна душа.

— Е, напуснах работата си в редакцията, но от време на време се замислям дали да не се върна.

— В нашия занаят трудно се забогатява, но аз не губя надежда, госпожице Допълмайър.

— Маргарет.

— Маргарет. Бях намислил да хвана самолета довечера и се чудя дали ще е удобно да ви навестя утре.

— Момент да проверя. — Шумолене на листове. — Какво ще кажете за единайсет?

— Чудесно.

— Искате ли да подготвя някаква информация, която би ви помогнала?

— Едно от нещата, които ни интересуват особено, е какво става с възпитаниците на колежа след тяхното завършване. Ще ми бъде интересно да науча нещо повече за преуспелите възпитаници на „Джедсън“ — доктори, адвокати и прочее.

— Ще видя какво бих могла да направя по въпроса.

— Ще съм ви много задължен.

— Къде бих могла да ви намеря, ако се наложи?

— През по-голямата част от деня ще бъда в движение, но можете да оставите съобщение на моя колега в „Таймс“ Едуард Бионди. — Дадох ѝ телефонния номер на Нед.

— Чудесно. Значи утре в единайсет. Колежът е в Белвю, съвсем наблизо до Сиатъл. Ще се оправите ли?

— Ако се не лъжа, Белвю се намира на източния бряг на езерото Вашингтон. — Преди години гостувах като лектор във Вашингтонския университет и тогава моят домакин ме покани да посетя дома му в Белвю. Спомнях си градчето с високия му стандарт, прецизно окосените ливади, многобройните антикварни магазини и лъскавите търговски центрове.

— Точно така. Ако идвате от центъра, минете по Ай-5 до 520-то и оттам през Евъргрийн Пойнт. „Джедсън“ се намира в залива Мейдънбауър, точно до яхтклуба. Моят офис е на първия етаж в блок „Креспи“. Ще останете ли за обяд?

— Все още не знам. Зависи от това с колко време ще разполагам. — И какво ще открия.

— Ще се погрижа, за всеки случай.

— Много мило от ваша страна, Маргарет.

— Това е най-малкото, което мога да направя за един колега, Алекс.

После се обадох на Робин. Трябваха ѝ седем извънпявания, за да вдигне слушалката.

— Здравсти. — Беше задъхана. — Тъкмо бях подхванала една голяма плоскост. Какво има?

— Ще отсъствам за няколко дни.

— Таити? Без мен?

— Никаква романтика. Сиатъл.

— О-о. Детективско разследване.

— Наречи го биографично изследване. — Обясних й, че Тауъл е завършил „Джедсън“.

— Здравата си го погнал тоя тип.

— Той ме е погнал пръв. Когато прескочих тази сутрин до „Уестърн“, Хенри Брук ме спипа в коридора, завлече ме в кабинета си и се опита да ми разроши перчема. Изглежда, Тауъл се е заел да ме дискредитира публично като специалист. Това, че двамата с Крюгер са се пръкнали от една и съща Алма Матер, ме накара да се поинтересувам по-специално от „Джедсън“.

— Нека да дойда с теб.

— Не. Пътуването е изцяло делово. Ще те заведа на една истинска почивка, след като приключа с всичко това.

— Само от мисълта, че ще отидеш там съвсем сам, ми се свива стомахът.

— Няма нищо страшно. Просто се пази и си върши работата. Ще ти се обадя, щом се настаня.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойда с теб?

— Знаеш чудесно, че ще ми е много по-приятно в твоята компания, но няма да имам и минутка свободно време. Определено няма да ти хареса.

— Добре — промърмори колебливо тя. — Ще ми липсваш.

— И ти на мен. Обичам те. Пази се.

— Същото важи и за теб. Обичам те, миличко. Чао.

— Чао.

Взех полета на ЛАКС от 21:00 и в 23:25 кацнах на летище „Сий Так“. Наех кола от бюро на „Херц“. Не беше точно моята севиля, но поне си имаше радио, което някой бе оставил на станция с класическа музика. Не смених станцията — органовата fuga на Бах пасваше чудесно на настроението ми. Потвърдих резервацията си в „Уестин“, изкарах колата от паркинга на летището и поех по магистралата „Интерстейт“, водеща право към центъра на Сиатъл.

Небето беше студено и твърдо като затвора на карабина. Едва бях излязъл на платното, когато се оказа, че пушката е заредена —

гръмотевица разцепи небето и от него плисна вода като из ведро. За броени секунди магистралата се превърна в безкрайна автомивка.

— Добре дошли на северозападното крайбрежие — казах аз гласно.

Добрах се до центъра малко след полунощ. „Уестин“ стърчеше като огромна стъклена епруветка сред притъмнялата лаборатория на града. Стаята ми на седмия етаж се оказа прилична, с гледка към пристанището в западната част на града, езерото Вашингтон и островите на изток. Изритах обувките си и се изтегнах на леглото, но все още бях твърде изнервен, за да заспя.

Пуснах телевизора тъкмо за началото на някаква местна новинарска емисия. Говорителят имаше огромно чене, излъчване на мошеник и четеше новините с убийствената монотонност на служебен телефонен секретар. Тембърът му не се промени и на йота при прехода от масовото убийство в Охайо към резултатите от хоккейните мачове. Срязвах го наред следващото му изречение и изгасих лампата. После се съблякох на тъмно, легнах и вперих очи в светлинките на пристанището, докато най-последен сънят ме обори.

[1] Болезнена липса на апетит на нервна почва. — Б.пр. ↑

[2] В Щатите един от най-често срещаните подаръци от службата по случай нечие пенсиониране. — Б.пр. ↑

21.

Хиляда метра екваториална гора отделяха двора на „Джедсън“ от крайбрежния път. Гората завършваше с две каменни колони с гравирани върху тях римски цифри. От този портал започваше застлана с обли камъни алея, водеща към центъра на колежа. Края на самата алея бе увенчан със слънчев часовник, над който се извисяваше огромен бор.

На пръв поглед „Джедсън“ приличаше досущ на онези неголеми колежи от Изтока, всеки от които има претенции да изглежда като един малък „Харвард“. Сградите бяха с тухлена зидария, каменни или мраморни корнизи и покриви с медна обшивка — все спомени за едно отминало време, когато човешкият труд е бил достатъчно евтин, за да може всеки да си поръча хубава къща или сграда. Дори плъзналият по стените бръшлян изглеждаше съвсем истински.

Затревеният двор на колежа беше сравнително малък — около половин квадратна миля със сенчести хълмчета, импозантни групички от дъбове, борове, върби, брястове и бели брези — и пътечки, очертани с мраморни блокчета и украсени тук-там с мраморни пейки и бронзови статуи. Всичко това изглеждаше съвсем традиционалистично, докато човек не хвърлеше един поглед на запад, за да мерне там идеално окосените морави и отвъд тях частния пристан на яхтклуба. Полабилните спокойно можеха да зяпнат при вида на дващестметровите яхти, окичени с всевъзможни радари, сонари и сателитни чинии. Цялата гледка нашепваше една-единствена дума: „Пари, пари, пари!“.

Вятърът тъкмо бе успял да отвори едно малко триъгълно прозорче през катраненочерните буреносни облаци. Армада от платноходки, развели пъстрите си като опашката на екзотична птица платна, разсичаше водната повърхност — блестяща, сива и гладка като разстлан лист фолио.

В двора открих стойка с покрита с пластмаса карта, от която се осведомих за местонахождението на блок „Креспи“. Колежани, извадени сякаш от един и същ калъп, ме подминаваха безмълвно.

Всички имаха здравословен тен, розови бузи и русоляви коси, а цветът на очите им варираше между светло и наситеносиньо. Прическите им, макар и скъпи на вид, сякаш до една бяха заимствани от някое стилистко списание от времето на Айзенхауер^[1]. Панталони с подгъв, скъпи мокасини и цяло стадо крокодилчета по джобчетата на разноцветните блузки с якичка, всичко това като опаковка на съвършено развити, атлетични тела, увенчани със самоуверени физиономии от типа „Светът ми принадлежи и аз си го знам“. Помислих си, че сигурно съм умрял и погрешка съм попаднал в арийския рай.

Блок „Креспи“ се оказа триетажен ромбоид с дорийски мраморни колони на входа. Офисът на отдел „Връзки с обществеността“ се криеше зад махагонова врата със златисти орнаменти. Открехнах я и тя проскърца като истинска. Дали пък не си бяха платили специално за „проскърцаваща врата“.

Маргарет Допълмайър се оказа една от онези високи кокалести жени, обречени на вечно моминство. Беше се опитала да поприкрие несъвършената си физика с трапецовиден костюм от кафяв туид, но ъгълчетата и ръбчетата стърчаха издайнически тук и там. Имаше едра челюст, безкомпромисни устни и червеникавокафява коса, подстригана по момичешки късо. Тя се изправи рязко иззад бюрото си и се засили към мен, като за целта ѝ се наложи да се промъкне някак си през не чак толкова тесния процеп между стената и бюрото ѝ. Съжалих я, но се постарях тя да не го разбере.

— Здравейте, вие сигурно сте Алекс.

— Да. Радвам се да се запознаем, Маргарет. — Ръкостискането ѝ беше плътно, здраво, а дланта ѝ — грапава при допир в резултат от многото здрависване или от миенето на съдове, това не можах да преценя.

— Моля седнете.

Избрах си един сглобен от дървени летви и плат стол и тутакси съжалих за това. Беше невъзможно човек да се настани удобно в него.

— Кафе?

— Да, моля. Със сметана.

Встрани от бюрото ѝ имаше масичка със затоплящ се плот. Тя взе от него една метална кана, наля ми чаша кафе и ми я подаде.

— Решихте ли за обяда?

Мисълта, че ако се съглася, ще ми се наложи да я гледам през масата още цял час, не ме радваше особено. Тя изглеждаше готова да ми разкаже историята на живота си, а аз не бях никак готов да тъпча точно сега главата си с излишна информация. Затова отказах.

— Тогава нещо за подсилване?

След малко пред мен се появи поднос със сирене и дребни бисквити. Ролята на домакиня никак не ѝ подхождаше. Зачудих се как бе решила да се занимава точно с обществени връзки. Беше родена за библиотекарка. После ми хрумна, че всъщност работата ѝ в „Джедсън“ прилича по-скоро на библиотекарство — работа зад бюро с много повече подреждания на папки и писане на писма, отколкото лични контакти лице в лице.

— Благодаря. — Бях гладен, а сиренето се оказа добро.

— Е. — Тя огледа бюрото си, откри чифт очила и си ги сложи. Зад тях очите ѝ станаха по-големи, а погледът ѝ — по-мек. — Значи искате да сложите ръка на пулса на „Джедсън“.

— Точно така. В личностен аспект.

— Мястото е наистина доста специфично. Аз лично съм от Уисконсин, завършила съм в „Медисън“, заедно с още 40 000 ученици. Тук имаме само 2000. Всички се познават помежду си.

— Нещо като голямо семейство. — Измъкнах от джоба си бележник и химикалка.

— Да. — При споменаването на думата „семейство“ устните ѝ се нацупиха. — Би могло да се каже и така.

Тя прехвърли няколко листа и зарецитира:

— „Джедсън Колидж“ е основан през 1858, три години преди основаването на университета във Вашингтон, от Джозая Т. Джедсън, шотландски имигрант, направил състояние от минни работи и строеж на железопътни линии. Идеята на Джедсън е била да създаде учебно заведение, което да поддържа висок стандарт на преподаване и да възпитава своите възпитаници в духа на традиционните стойности. И в наши дни част от финансирането на колежа се осъществява със средства на фондацията „Джедсън“.

— Разбрах, че таксите са доста високи.

— Годишната такса — натърти тя, — е дванайсет хиляди долара, плюс дължимото за общежитие, за записване и за други такси.

Подсвирих.

— А стипендии?

— Всяка година се раздават неголям брой стипендии за заслужилите ученици, но към това трябва да се прибави и програмата ни за финансово подпомагане.

— В такъв случай политиката на колежа е да привлича ученици от по-тесен социално-икономически кръг.

— Всъщност, да.

Тя свали очилата си, бутна пригответения материал леко встрани и втренчи в мен късоглед поглед.

— Надявам се, че няма да следваме точно тази нишка в разговора си.

— И защо така, Маргарет?

Тя размърда устни, вероятно за да опита негласно няколко възможни начални думи, никоя от които не ѝ пасна. Накрая каза:

— Помислих, че става дума за материал с позитивна насоченост.

— Такъв е замисълът ми. Просто съм любопитен. — Бях напипал оголен нерв. Не че това ми вършеше особена работа. Последното нещо, от което имах нужда, бе да разстройвам източника си на информация. Но фактът, че богатите са обявили това място за недостъпно за простосмъртни, ме изкуши да се държа като лошо момче.

— Разбирам. — Тя си сложи отново очилата, събра подготвените листа и нацупи устни. — Алекс, — каза след това, — мога ли да поговоря с вас неофициално, просто като с колега?

— Разбира се. — Аз затворих бележника и пъхнах химикалката в джоба на самото си.

— Не знам как точно да ви го обясня. — Пръстите ѝ си играеха нервно с ревера на костюмчето. — Нито вашето посещение, нито пък идеята за подобна статия бяха посрещнати особено благосклонно от администрацията. Както вероятно и сам сте се досетили, от всичко видяно дотук, връзките с обществеността далеч не са от първостепенно значение за това учебно заведение. След като говорих с вас вчера, аз уведомих шефовете си, като си мислех, че новината ще ги зарадва. На практика стана точно обратното. Определено не получих потупване по рамото.

Тя се нацупи така, сякаш току-що си бе спомнила за някакво особено неприятно напляскване.

— Не исках да ви създавам неприятности, Маргарет.

— Как можехте да предположите? Както ви споменах, аз съм отскоро в „Джедсън“. Тук повечето неща се правят иначе. Друг начин живот — тих и консервативен. В колежа сякаш цари безвремие.

— В такъв случай как се справя колежът с набирането на фондовете си, след като предпочита да не привлича ничие внимание? — попитах аз.

Тя захапа устната си.

— Наистина не искам да навлизам в тази тема.

— Маргарет, говорим си като приятели. Не ме отрязвайте така.

— Това не е чак толкова важно — настоя тя, но деколтето ѝ се надигна, а в уголемения плосък образ на очите ѝ проблесна намек за конфликт. Реших да заложа на този конфликт.

— Тогава какъв е проблемът? Мислех си, че журналистите трябва да са по-открити помежду си. И без друго всеки се опитва да ни цензурира.

Маргарет се замисли сериозно. Желанието ѝ да си излее душата се боричкаше с доводите на здравия разум. Почувствах се гадно.

— Не искам да загубя работата си тук — каза тя накрая. — Имам си хубав апартамент с изглед към езерото, моите котки и книгите. Не мога да се лиша от... всичко това. Не искам да се връщам обратно в Средния Запад, сред стотиците мили равнина без нито едно хълмче и никакви перспективи за кариера. Разбирате ли ме?

Маниерът на говорене и тонът ѝ изразяваха абсолютна безпомощност. Точно като при повечето от моите пациенти, които след часове терапия най-накрая решават да свалят всички бариери. Тя търсеше изцеление и аз, какъвто съм си манипулативен гадняр, щях да ѝ го поднеса на тепсия.

— Разбирате ли какво искам да кажа? — повтори тя въпроса си.

Чух се да казвам мазно и сладникаво:

— Разбира се.

— Всичко, което ще ви кажа, трябва да си остане само между нас.

— Обещавам. Аз съм автор, а не ловец на сензации. Не искам да ставам новият Уудуърд или Бърнстийн^[2].

Една бледа усмивка оцвети леко едрото ѝ, лишено от сексапил лице.

— Не искате, значи. А аз исках, някога. След четири години в колежанския вестник на „Медисън“ бях решила да преобърна наопаки представите за съвременната журналистика. После мина цяла година, без да си намеря работа като журналист. Изхранвах се от сервитьорска заплата. Беше отвратително време. После работих в редакцията на вестник „Домашен любимец“ и пишех статии за пуделите и шнауцерите. Край бюрото ми непрекъснато се мотаеше по някое ситно чудовище, което държеше да си свърши работата точно в краката ми. Когато започна да ми се повдига и от тази „работа“, се магнах оттам само за да отразявам две години партийни срещи и полка вечеринки в Ню Джърси, и това изцеди и малкото останали ми илюзии до последната капчица. Сега всичко, което искам, е просто спокойствие.

Очилата се озоваха за пореден път на бюрото. Тя затвори очи и разтърка слепоочията си.

— Като се замисли човек, всеки от нас търси същото — казах аз.

Маргарет отвори очи и веднага ги присви, за да може да ме види по-добре. От това разстояние сигурно ѝ изглеждах като размазано петно. Опитах се да си придам вида на заслужаващо доверие петно.

Тя сложи две парченца сирене в устата си и ги сдъвка съвестно с масивното си чене.

— Не знам дали нещо от това, което ще ви кажа, има някаква връзка с вашия материал. Особено като се има предвид, че ви трябва нещо по-лустросано.

Изстисках от себе си порция смях.

— И след като вече успяхте да ме заинтригувате, не ми размахвайте повече вкусната мръвка под носа.

Тя се усмихна.

— Откровено като между колеги?

— Като между колеги.

— Ох — въздъхна тя, — може би все пак не е кой знае какво чудо. Като начало, да, „Джедсън Колидж“ не проявява интерес към аутсайдери, точка. Това е колеж, но само по име и формален статус. Поставка за писалки, ето това е всъщност „Джедсън Колидж“. Място, където привилегированата класа оставя хлапетата си „на гардероб“ за четири години, в периода, преди синчето да поеме татковия бизнес, а дъщеричката да се омъжи за някое друго такова момченце от сой. Тук не се гони някаква впечатляваща диплома. Четворката е идеалната

оценка. Да си твърде умен тук прави лошо впечатление. По-умничките възпитаници на колежа продължават после в университетите, предимно право или медицина. Но повечето от тях после не стигат до практика.

Говореше с огорчение като за забравена миналогодишна картичка за празника на Свети Валентин.

— Средният годишен приход на семействата, които изпращат децата си тук, е около сто хиляди долара. Помислете си върху този факт, Алекс. Тук всеки е богат. Видяхте ли пристана?

Кимнах.

— Тези плуващи играчки принадлежат на учениците. — Тя замълча за миг, сякаш все още не можеше да го повярва. — Паркингът изглежда като снимка от Монте Карло по време на поредния Grand Prix. За тези хлапета велурът и кашмирът са евтини материи.

Едната от грубите ѝ, повехнали длани намери другата и я поглади леко. Тя огледа малката си стаичка от стена до стена, сякаш търсеше скрити микрофони. Зачудих се от какво ли е изнервена чак толкова. Добре де, явно „Джедсън“ наистина беше богаташко училище. В края на краищата и „Станфорд“ е започнал така и сигурно е щял да стигне, рано или късно, до такава степен на задръстване, ако някой не се бил сетил да допусне в колежа умни еврейчета и азиатчета, както и други хлапета със странни фамилии и убийствен коефициент на интелигентност.

— Да си богат все още не е престъпление — казах аз.

— Това не е всичко. Тук умишлено се провокира духовна слепота и незаинтересованост. Аз бях в „Медисън“ през 60-те. Там определено имаше социална ангажираност. Активизъм. Ние правехме всичко, което бе по силите ни, за да спрем войната. Сега пък има антиядрено движение. Тук всяка по-радикална мисъл увяхва, преди още да е поникнала.

Представих си я преди петнайсет години — облечена с джинси и тениска, маршируваща и размахваща плакати. Радикализмът бе срещнал очи в очи нуждата и бе загубил битката. Поне спомените предизвикваха от време на време у нея пристъпи на носталгия...

— При преподавателите е още по-зле — продължаваше да говори тя. — Не говоря за „Старата гвардия“, а за „Младотурците“. Всъщност те самите са се нарекли така. Идват тук заради дефицита от

преподавателски места и след не повече от две-три години се прощават и с последните остатъци от академичния си идеализъм. Това тук е някаква подигравка с преподаването, да не говорим колко е унизително да изкарваш по петнайсет хиляди годишно, когато само гардеробът на всеки от учениците ти струва повече.

— Говорите ми така, сякаш информацията ви е от първа ръка.

— Така е. Имаше един... мъж. Мой добър приятел. Дойде тук, за да преподава философия. Беше страхотен, възпитаник на „Принстън“, съвършеният преподавател. Тук го сдъвкаха. Разказваше ми какво означава за него да започне лекция за Киркегор или за Сартр и да види пред себе си трийсет празни погледа. *Подчовеци*, така ги наричаше той. Напусна миналата година.

Изглежда, я болеше от мисълта за него. Смених темата.

— Споменахте „Старата гвардия“. Кой са те?

— Възпитаници на „Джедсън“, които по чудо са развили интереси, различни от правенето на пари. Те продължават образованието си и се дипломират в такива абсолютно „безполезни“ специалности, като литература, история или социология, за да допълзят после дотук по корем и да молят за преподавателски места. „Джедсън“ се грижи за своите.

— Предполагам, че им е далеч по-лесно да установят контакт с ученици, които идват от същите социални кръгове.

— Налага им се да го сторят. Въпрос на оцеляване. Освен това напоследък почти никой от бившите колежани не се връща, за да преподава в „Джедсън“. „Старата гвардия“ е обречена на изчезване. Предполагам, че и на тях не им е лесно. Сигурно се чувстват отхвърлени. Дори във висшите касти си има такива хора.

Изражението на лицето ѝ говореше недвусмислено, че и тя самата се е чувствала отритната от обществото. Изглежда, се уплаши, че може да премине, без да се усети, от социален коментар към психологически стриптийз, затова си сложи отново очилата и се усмихна тъжно.

— Не е зле като за специалист по връзките с обществото, нали?
— каза тя.

— За човек, който е толкова отскоро тук, наистина сте разбрали страшно много.

— Част от изводите си направих сама, други научих наготово.

— От вашия приятел, преподавателя?

— Да. — Тя замълча и измъкна някакво гигантско кожено подобие на дамска чанта. Не ѝ трябваше много време, за да открие онова, което търсеше.

— Това е Лий — каза Маргарет и ми подаде една моментна снимка — тя и един мъж с няколко сантиметра по-нисък от нея. Мъжът беше плешив, с по една гъста туфа коса над всяко ухо, рошави мустаци и кръгли очила без рамки. Беше облечен с избеляла синя риза и джинси и носеше туристически обувки. Маргарет Допълмайър го бе прегърнала и изглеждаше едновременно майчински загрижена и детински зависима. — Сега той е в Ню Мексико. Работи върху книгата си. В усамотение, или поне така казва.

Върнах снимката.

— Писателите се нуждаят от усамотение.

— Да. Двамата предъвквахме тази тема до втръсване.

Тя се отпусна в стола си, посегна към сиренето, но пръстите ѝ замряха във въздуха, сякаш апетитът ѝ се бе изпарил на мига.

Оставих я да си помълчи известно време на спокойствие, после с професионален арабеск подех тема встрани от личния ѝ живот.

— Това, което казвате, Маргарет, е много интригуващо. Излиза, че „Джедсън“ е всъщност една самовъзпроизвеждаща се система.

Обикновено думата „система“ действа безотказно като психологически катапулт на всеки, който някога е изповядвал леви убеждения. Номерът мина и при нея.

— Именно. Процентът на учениците, чиито родители също са завършили „Джедсън“, е смайващо висок. Готова съм да се обзаложа, че всичките две хиляди студента идват от не повече от петстотин или максимум седемстотин фамилии. Когато ми се наложи да се разровя из списъците, непрекъснато се натъквам на едни и същи фамилни имена. Затова се сепнах така, когато нарекохте „Джедсън“ едно голямо семейство. Зачудих се колко всъщност знаете.

— Абсолютно нищо до разговора си с вас.

— Да, аз май доста се разприказвах.

— Една затворена система — пропуснах забележката ѝ аз, — се нуждае най-малко от публичност.

— Естествено. „Джедсън“ е просто един анахронизъм. Той оцелява успешно в края на двайсети век, като приема малко ученици и

се старая всячески името му да не се споменава във вестниците. Бях инструктирана да ви напоя, да ви нахраня, после да ви разведе на една малка разходчица из парка и като цяло да ви замажа очите. Настоятелите на „Джедсън“ не искат колежа да се споменава на страниците на „Лос Анджелис Таймс“. Никак не им се иска шумът около колежа да изкара на бял свят кирливите им ризи.

— Оценявам това, че бяхте искрена с мен, Маргарет.

За миг си помислих, че ще се заплаче.

— Не се опитвайте да ме изкарате светица. Не съм светица и го знам много добре. Дори това, което ви казах, бяха думи на безгръбначно. Думи на лицемер. Хората тук далеч не са толкова лоши, колкото ги изкарах. Освен това нямах правото да ви казвам всичко това. Те се държат добре към мен. Но вече започнах да се уморявам от приказките с жени, които могат да говорят само за новия си порцеланов сервиз и за начина, по който трябва да се подрежда той на масата. Тук все още се интересуват от подреждането на чиниите и чашите по време на парти или прием, можете ли да го повярвате?

Тя погледна ръцете си, сякаш се съмняваше, че би могла да държи с тях нещо толкова крехко като порцелан.

— Моята работа е пълен камуфлаж, Алекс. Аз съм телефонен секретар от плът и кръв. Но няма да си тръгна отгук — тросна се тя, като че ли не на мен, а на някакъв невидим опонент. — Все още не. Не и в този момент от живота си. Събуждам се и първото нещо, което виждам, е езерото. Имам си моите книги и хубава стереоуредба. Бера си пресни боровинки само на половин час път от къщи. Ям ги сутрин със сметана.

Аз просто мълчах.

— Ще ме издадете ли? — попита тя.

— Разбира се, че не, Маргарет.

— Тогава вървете и просто забравете за „Джедсън“. Тук няма нищо интересно, за който и да е външен човек.

— Не мога.

Тя се изпъна в стола си.

— Защо? — В гласа ѝ прозвуча смесица от ужас и гняв, а очите ѝ проблеснаха заплашително. Сега вече можех да разбера желанието на любовника ѝ да се усамоти в Ню Мексико. Очевидно живите трупове в учебните аудитории не бяха единственото нещо, от което бе избягал.

Беше настъпил мигът, в който вече не можех да предложа нищо, с което просто да поддържам разговора между нас. Оставаше ми само да разкрия истинските си намерения и да се надявам, че ще успея да си завербувам конспиратор в „Джедсън“. Поех дълбоко въздух и й разказах без всякакви превземки за какво всъщност съм дошъл.

Когато приключих с обясненията, на лицето й се бе изписала същата притежателско зависима физиономия, която бях видял на снимката. Прииска ми се да отстъпя поне метър назад, но столът ми беше само на няколко сантиметра от стената.

— Странно — каза тя. — Бе трябвало да се чувствам измамена, използвана. Но не се чувствам така. Имате честно лице. Дори лъжите ви звучат праведно.

— И аз съм също толкова праведен, колкото сте и вие. Просто се нуждая от някои факти. Помогнете ми.

— Знаете ли, някога бях член на Соцпартията. Ченгетата се държаха направо свински с мен по онова време.

— Първо, сега не е „онова време“ и второ, аз не съм полицай. Освен това не обсъждаме абстрактни доктрини или планове за всемирна революция. Става дума за тройно убийство, Маргарет, за малтретиране на деца, а може би дори и за нещо още по-сериозно. Това не са политически убийства. Хора като мен и вас са били обезобразени, превърнати в кървава каша. Дете е било прегазено посред нощ, докато се е опитвало да избяга, босоного, облечено с пижама.

Тя потръпна, отвърна очи и зачовърка един от предните си зъби със занемарения нокът на показалеца си. После погледът й отново се спря на мен.

— И вие мислите, че възпитаник на „Джедсън“ е сред виновните за всичко това? — Самата мисъл за това й доставяше удоволствие.

— Мисля, че са дори двама.

— Защо правите всичко това? Казахте, че сте психиатър.

— Психолог.

— Все едно. Какво ще спечелите?

— Нищо. Нищо, за което да ми повярвате.

— Опитайте все пак.

— Искам справедливостта да възтържествува. Мисълта, че хората, отговорни за тази касапница, ще се измъкнат, ме яде отвътре.

— Вярвам ви — каза меко тя.

Забави се двайсет минути, след което се върна с два огромни тома, подвързани с тъмносин марокен.

— Това са годишниците им, ако разбира се, предположението ви за възрастта им се окаже вярно. Ще ви оставя сам, за да преровя картотеката с възпитаниците на колежа. Прегледайте ги на спокойствие и не отваряйте, ако някой почука. Когато се върна, ще почукам първо три, после още два пъти. Това ще е нашият сигнал.

— Прието.

— Ха. — Тя се засмя и за няколко секунди придоби почти привлекателен вид.

Историята на Тимоти Крюгер за бедното момче, попаднало в „Джедсън“ със спортна стипендия, се оказа безсрамна лъжа. Неговото семейство бе дарило средствата за няколко от сградите на колежа и дори при най-повърхностен прочит на годишника ставаше ясно, че Крюгерови са много важни клечки. Иначе спортните му постижения наистина си ги биваше. Лека атлетика, бейзбол и класическа борба. В годишника имаше няколко негови снимки — прескачащ препятствия, хвърлящ копие или пък в ролята на Хамлет и на Петручио. Останах с впечатлението, че е бил доста популярна личност в колежа. Интересно как ли се бе озовал в „Ла Каса де лос Ниньос“, практикуващ с измислена титла.

На младини Л. Уилърд Тауъл бе изглеждал досущ като активист от Хитлерюгенд. Бележките под името му сочеха, че е бил президент на Клуба на медиците и на Почетното общество на биолозите, както и капитан на отбора по ветроходство. Имаше и бележка, която препращаше читателя към последната страница на годишника. Подчиних ѝ се послушно и се озовах очи в очи с обрамчената в черно снимка, която вече бях видял в кабинета на Тауъл — неговата жена и синът му на фона на планинското езеро. Под снимката имаше надпис:

В памет на
Лайла Хътчинсън Тауъл
1930–1951

Лайънъл Уилърд Тауъл младши

1949–1951

Под надписа следваха четири поетични строфи:

*Как бавно стича се нощта,
за да отмие нашите надежди и мечти.
Но и сред мрака непрогледен
прецежда се лъчът на мир нетленен.*

Подпис — „С“.

Тъкмо дочитах поемата, когато ме стресна кодираното почукване на Маргарет Допълмайър. Дръпнах резето и тя се вмъкна вътре. Носеше голям кафяв плик. Тя заключи отново вратата, настани се зад бюрото си и изтърси върху плота две картотечни карти.

— Измъкнах ги направо от картотеката на колежа. Ето го и вашият доктор.

Името на Тауъл се мъдреше най-отгоре, изписано с елегантен почерк. Под него имаше още няколко бележки, написани с различни почерци и различни цветове мастило. Повечето от тях представляваха абривиатури и цифрени кодове.

— Можете ли да ми ги обясните?

Маргарет заобиколи внимателно бюрото, застана до мен и взе картончето от ръката ми.

— Нищо мистериозно. Абривиатурите се използват, за да се пести място. Петте цифри след името обозначават кода на ученика, кореспонденция, справки и прочее. Цифрата три означава, че това е третият член на семейството, приет в „Джедсън“. Съкращението „мед“, естествено, обозначава специалността, а „Смед“ означава, че медицината е семейният бизнес. „Б:51“ обозначава годината, в която е получил бакалавърската си степен — 1951-ва. „Ж: Дж., 148793“ означава, че е женен за възпитаничка на „Джедсън“, както и нейния колежански код. Ето и нещо интересно — след кода на жена му има едно малко „п“ — за „починала“ — плюс датата на смъртта „6/17/51“. Това значи, че е починала, преди да завърши колежа. Знаехте ли за това?

— Да. Има ли начин да научим нещо повече по въпроса?

Тя се замисли за миг.

— Можем да прегледаме броевете на местните вестници от същата седмица за некролог или бележка за смъртта ѝ.

— А колежанският вестник?

— „Спартанец“ е пълен парцал — каза тя с погнуса, — но може и да има нещо вътре. Старите течения се пазят в библиотеката. Можем да отскочим дотам после. Смятате, че има някаква връзка?

Тя се бе превърнала в поруменяло разпалено момиче, погълнато изцяло от нашата малка интрига.

— Не е изключено, Маргарет. Искам да науча колкото мога повече за тези хора.

— Ван дер Грааф — каза тя.

— Кой е това?

— Професор Ван дер Грааф от историческия факултет. Той е най-древният член на „Старата гвардия“. Аз поне не познавам човек, който да е по-отдавна в „Джедсън“. Да не говорим, че е голям клюкар. Седях до него на едно градинско парти и сладкото старче ми снесе какво ли не — кой с кого спи, други мръсни тайнички от факултета, все неща от сорта.

— И те го оставят да си приказва?

— Той приближава деветдесетте. Освен това изсипва непрекъснато семейни пари в колежа, не е женен и няма наследници. Просто го чакат да умре някой прекрасен ден и да остави всичко на „Джедсън“.

— Мислите ли, че ще иска да си поговори с мен?

— Ако го спипате в подходящо настроение. Всъщност аз дори си помислих за него, когато споменахте по телефона, че искате да научите повече за някои видни възпитаници на колежа. Но реших, че ще е твърде рисковано да го оставя насаме с репортер. Кой го знае какво може да каже или да направи.

Тя се изкиска, наслаждавайки се на уменията на стареца да се гаври с порядките на колежа от позицията на силата.

— Естествено, като се има предвид какво точно искате да научите, той е най-подходящият човек за вас. Ще трябва само да си намислите някакво прилично обяснение защо се интересувате точно от Тауъл. Не вярвам това да ви затрудни особено.

— Какво ще кажете за това — аз съм репортер от „Медикъл Уърлд Нюз“. Да речем, че се казвам Бил Робъртс. Доктор Тауъл е бил избран за президент на Академията по педиатрия и аз трябва да напиша материал за него.

— Добре звучи. Ще му се обадя веднага.

Маргарет се пресегна за телефона, а аз се вгледах отново в картончето на Тауъл. Единствената графа, която тя не ми бе разяснила, беше маркирана с „\$“ и вероятно отразяваше даренията направени на „Джедсън“. Над десет хиляди долара на година. Тауъл явно преливаше от синовна благодарност.

— Професор Ван дер Грааф — тъкмо казваше Маргарет, когато се заслушах, — обажда ви се Маргарет Допълмайър от „Връзки с обществеността“. Благодаря, добре, а вие? Чудесно... о, сигурна съм, че ще успеем да намерим време за това, професоре. — Тя закри слушалката с длан и ми прошепна „В добро настроение е“. — Не знаех, че обичате пица, професоре. Не. Не, и аншоа не обичам. Да, харесвам „Дюзенбургс“. Знам, че обичате... Да, знам. Но тогава валеше като из ведро, професоре. Да, непременно. Да, веднага щом се оправи времето. Аз ще донеса пицата.

Тя пофлиртува с Ван дер Грааф още пет минути и накрая му подхвърли причината за моето посещение. Заслуша се, направи ми знак с допрян палец и показалец и после продължи с флирта. Взех картончето на Крюгер.

Той беше петият член на семейството си, минал през този колеж. В графата „семеен бизнес“ се мъдреха съкращенията означаващи „превози“ и „недвижими имоти“. Крюгер не бе дарявал досега пари на колежа. Имаше и две особено интересни съкращения — „С. Р. — Л. У. Тауъл“ и „ЗЛЧ“ най-отгоре на картончето.

Маргарет затвори телефона.

— Ще се срещне с вас. При условие че дойда с вас и му направя един „бърз масаж“. Пустия му стар мераклия — каза тя с умиление.

Попитах я за споменаването на името на Тауъл в картончето на Крюгер.

— „С. Р.“ означава, че двамата имат роднинска връзка. Изглежда, вашите двама заподозрени са нещо като братовчеди.

— А защо това не е отбелязано и в картончето на Тауъл?

— Защото Крюгер е постъпил доста след завършването на Тауъл. „ЗЛЧ“ е далеч по-интересна бележка. Значи, че името му е било заличено от списъка.

— И защо?

— Не знам. Не пише. Няма такава практика. Освен това е съвсем нетипично. С потекло като неговото трябва да е бил голяма клечка тук. Сигурно е сгафил достатъчно сериозно, щом колежът е решил да го заличи от паметта си. — Тя ме погледна. — Доста интересно, не мислите ли?

— Определено.

Тя прибра картончетата обратно в плика и го заключи в бюрото си.

— Ще ви заведе при Ван дер Грааф още сега.

[1] Дуайт Дейвид Айзенхауер (1890 — 1969) — 34-ят президент на САЩ (1953 — 1961). — Б.пр. ↑

[2] Уудуърд и Бърнстейн — двамата журналисти от „Уошингтън Поуст“, разкрили аферата Уотъргейт. — Б.пр. ↑

22.

Разкрасената клетка на асансьора ни качи до петия етаж на куполообразната сграда в другия край на затревения двор. Вратите му се отвориха и пред нас се откри гледка към потънала в тишина ротонда, облицована с мрамор. По свода на тавана беше изографисана фреска, изобразяваща херувимчета, които надуваха ловджийски рогове. Вече се намирахме във вътрешността на „купола“. Стените бяха зидани от камък и от тях се разнасяше миризма на гниеща хартия. Самотен прозорец, разграфен на разноцветни ромбове, разделяше две дъбови врати. Едната беше закичена с табелка „Картографска стая“ и изглеждаше така, сякаш не са я отваряли с десетилетия. На другата не пишеше нищо.

Маргарет почука по ненадписаната врата и след като никой не ѝ отговори, бутна вратата и я отвори. Помещението вътре беше просторно, с висок таван и катедрални прозорци с гледка към пристана. Всеки свободен сантиметър от стената беше зает от книжни лавици, претъпкани с безкрайни редици парцаливи томове. Книгите, които не бяха успели да се вредят на лавиците, бяха скупчени върху пода. Насред помещението имаше плот на подпори, затрупан с купища ръкописи и още книги. В един от ъглите се бяха сместили антично бюро с крака, оформени като лапите на митичен звяр, и дъвен глобус на въртяща се поставка. Върху бюрото имаше кутия на „Макдоналдс“ за храна по домовете и куп мръсни, смачкани кърпи.

— Професоре? — каза Маргарет. После се обърна към мен: — Интересно къде ли е отишъл?

— Из-не-на-да-а-а! — Викът дойде някъде иззад плота с ръкописите, част от които се разхвърчаха по пода.

Маргарет подскочи като ужилена и си изтърва чантата. Една сбръчкана глава изникна сред куп ръкописи.

— Извинявай, че те стреснах така, миличка. — Главата се измъкна иззад плота, разтърсвайки се от беззвучен смях.

— Професоре — каза Маргарет, — засрамете се.

Тя се наведе, за да събере пръснатите листове.

Професорът застана пред нас с лукава физиономия. До този момент си мислех, че е седнал. Но когато главата му си остана на същото ниво, осъзнах, че е бил прав през цялото време.

Беше висок около метър и петдесет. Иначе ръстът му си беше нормален, но старецът се бе огънал през кръста, а върху деформирания му гръб се виждаше буца, голяма колкото ученическа раница. Главата му — сбръчкано яйце, увенчано с ореол от рядка бяла косица — изглеждаше твърде голяма за тяло като неговото. Походката му наподобяваше тази на упоен скорпион.

На лицето му се бе изписала маска на насмешливо разкаяние, но искриците в сълзящите му сини очички казваха доста повече от безкръвните му, изпънати в дъга устни.

— Да ти помогна ли, миличка? — Гласът му беше сух и прецизно модулиран.

Маргарет събра и последните остатъци от пръснатите по пода вещи и ги изсипа в чантата си.

— Не, благодаря ви, професоре. Вече ги събрах всичките. — Тя пое въздух и се опита да си придаде спокоен вид.

— А ще дойдеш ли все пак на моя пица пикник?

— Само ако се държите прилично.

Той събра длани, сякаш се канеше да произнесе молитва.

— Обещавам, миличка.

— Добре. Професоре, това е Бил Робъртс, журналистът, за който ви говорих по телефона. Бил, професор Гарт ван дер Грааф.

— Здравейте, професоре.

Той ме изгледа изпод ленивите си клепки.

— Не приличате на Кларк Кент^[1] — каза старецът.

— Моля?

— Не трябва ли всички вестникарски репортери да приличат на Кларк Кент?

— Явно съм пропуснал това синдикално споразумение.

— Интервюира ме един репортер, точно след войната, Голямата имам предвид. Втората Голяма, ако трябва да бъдем съвсем точни. Та този репортер искаше да разбере какво място ще заеме войната в историята. Той например приличаше на Кларк Кент. — Той прокара

ръка по изпъстрения си с петна скалп. — Да ви се намират очила или нещо от сорта, млади момко?

— Съжалявам, но очите ми все още са в добро здраве.

Професорът ми обърна гръб и се запъти към един от рафтовете. В движенията му имаше някаква тиха змийска грация, сякаш правеше крачките си встрани, докато всъщност се движеше напред. Той се покачи бавно на едно ниско столче, протегна се и сграбчи някакъв, подвързан с кожа том, после се смъкна обратно и се върна при нас.

— Вижте — каза той, докато разгръщаше книгата, която се оказва колекция от списания с комикси. — Ето кого имам предвид. — Треперещият пръст сочеше рисунка на топрепортера на „Дейли Планет“, който тъкмо се канеше да се вмъкне в поредната телефонна будка. — Кларк Кент. Ето *това* е репортер.

— Убедена съм, че господин Робъртс знае кой е Кларк Кент, професоре.

— Тогава му кажете първо да заприлича повече на него и чак след това да се върне тук, за да си поговорим — тросна се старецът.

Двамата с Маргарет си разменихме погледи на безпомощност. Тя тъкмо се канеше да каже нещо, когато Ван дер Грааф отметна глава назад и изкряха:

— Хитрата сврака с двата крака! — Последва доволен смях, който скоро премина в немощна кашлица.

— О, професоре! — намръщи се Маргарет.

И двамата се спуснаха в поредната скорострелна размяна на нищо незначещи реплики. Усъмних се, че всъщност се познават доста по-добре, отколкото бях предположил.

— Върза се, миличка, признай си го — настояваше той. — Измамих си те аз. Ти си помисли, че съвсем съм изкуфял.

— Вие не сте по-изкуфял от мен — отвърна му тя. — Ах вие, лошо старо момче!

Надеждите ми, че ще успея да изкопча някаква достоверна информация от този съсухрен гърбушко се изпаряваха с всяка изминала минута. Прокашлях се.

Те млъкнаха и се втренчиха в мен. От едното ъгълче на устата на Ван дер Грааф се стичаше тънка бяла струйка. Ръцете му потръпваха в пристъп на старческа немощ. Маргарет се бе възправила над него с ръце на хълбоците.

— Сега искам да помогнете на господин Робъртс — заяви тя.
Ван дер Грааф ме изгледа мръснишки.

— О, добре де — изхленчи той. — Но само ако ми обещаеш да се разходим заедно около езерото.

— Вече ви обещах.

— Кога?

— Още утре, ако получа добри отзиви за държанието ви с господин Робъртс.

— Аз съм професорът, аз давам отзивите.

Тя пропусна думите му край ушите си.

— Трябва да отида до библиотеката, господин Робъртс. Ще можете ли да откриете после сам кабинета ми?

— Разбира се.

— Значи ще се видим там. Довиждане, професоре.

— Утре в един, ако ще камъни да ваят — извика старецът след нея.

След като вратата се затвори, той ме покани да седна.

— Аз лично предпочитам да остана прав. Все не мога да си открия стол, който да ми е удобен. Когато бях момче татко извика в къщи дърводелци и мебелисти, за да опитат да ми измайсторят нещо удобно. Нищо не излезе. Все пак резултатът можеше да мине за произведение на абстрактното изкуство. — Професорът се засмя, залитна леко и се подпря на плота. — Прекарал съм прав по-голямата част от живота си. В края на краищата май спечелих от това. Краката ми са като от чугунени блокове, а кръвообращението ми би могло да свърши работа на два пъти по-млад от мен мъж.

Седнах на едно кожено кресло. Очите ни най-после се озоваха на една височина.

— Ах тази Маги. Такова тъжно момиче. Флиртувам с нея, опитвам се да я развеселя. Но тя все изглежда самотна. — Той разрови една купчина листове и измъкна оттам бутилчица. — Ирландско уиски. В най-горното чекмедже на бюрото ми ще намерите две чаши. Бъдете така добър и ми ги донесете.

Открих чашите. И двете не изглеждаха особено чисти.

Ван дер Грааф наля във всяка от тях по два пръста уиски, без да разлее и капка.

— Заповядайте.

Изгледах го как отпи първата глътка и сторих същото.

— Мислите ли, че все още е девствена? Възможно ли е нещо подобно в наши дни на тази възраст? — Той зададе и двата си въпроса с тон, подходящ повече на академичен диспут или на лекция за зараждането на вселената.

— Наистина не знам, професоре. Запознах се с нея само преди час.

— Съзнанието ми отказва да възприеме подобен факт. Девственица на нейната възраст. И все пак някак не мога да си представя тези бедра на дойка, увити около нечий космат задник. Също толкова абсурдно е. — Той отпи още две глътки, размишлявайки безмълвно над половия живот на Маргарет Допълмайър с поглед, взрян в нищото.

Накрая каза:

— Вие сте един търпелив млад човек. Рядко срещано качество.

Кимнах.

— Реших да ви оставя сам да прецените кога да започнем разговора.

— Да, признавам, че напоследък се държа съвсем по детски. Нищо странно, като се има предвид възрастта ми. Знаете ли колко време мина от последната ми лекция?

— Доста, предполагам.

— Над две десетилетия. Оттогава се наслаждавам на възможността да размишлявам тук, необезпокояван от никого. Всъщност по-скоро се шляя без работа. И въпреки това съм професор. Помислете си само колко абсурдна е една система, която позволява подобни прецеденти.

— Може би просто са решили, че заслужавате да се оттеглите с почести.

— Да бе! — Той махна с ръка. — Това ми прозвуча като фраза от опело. „Заслужил да се оттегли с почести.“ Ще ви призная, млади човече, че през целия си живот не съм заслужил каквото и да е. Изписал съм купища публикации — до една пълни глупости. Бях съредактор на три книги, нито едно от които не съм чел. В общи линии живях като разглезен разсипник. И си изкарах чудесно.

Той допи уискито си и тропна чашата върху плота.

— Държат ме тук, защото имам милиони долари, както и попечителски фонд, оставен ми от баща ми, и се надяват, че ще им оставя всичко. — Старецът се ухили мошенически. — А може и да не им ги оставя. Може пък да взема да завещая всичко на някоя негърска организация или пък на някоя групичка, която се бори за правата на лесбийките. Голям смях ще падне. Дали има такава групичка?

— Най-вероятно, да.

— Да. В Калифорния, без съмнение. Кое то ме подсеща, че сте дошли, за да научите нещо повече за Уили Тауъл от Лос Анджелис, нали така?

Повторих историята за „Медикъл Уърлд Нюз“.

— Добре — въздъхна той, — щом настоявате, ще се опитам да ви помогна. Един господ знае защо въобще някой се интересува от Уили Тауъл, защото по-тъпо момче никога не е стъпвало в този колеж. Когато разбрах, че е станал медик, бях просто изумен. Не съм си и представял, че мозъкът му може да се справи с подобно натоварване. Разбира се, семейството му има солидни традиции в областта на медицината — един от предците му е бил личен хирург на Грант по време на Гражданската война — и едва ли му е било чак толкова трудно да се промъкне в медицински факултет.

— Но той е направил впечатляваща кариера като лекар.

— Кое то също не ме изненадва. За целта са нужни черти на характера, които Уили определено притежава — упоритост, липса на въображение, вроден консерватизъм. Естествено, добрата фигура и привлекателните черти също не биха навредили. Готов съм да се обзаложа, че не се е изкачил толкова високо като прозорлив научен мислител или като изследовател новатор. Неговата сила е в поделничните дисциплини, нали?

— Той си е създал репутация на чудесен лекар — настоях аз. — Неговите пациенти могат да кажат само добри неща за него.

— След като без съмнение им казва онова, което искат да чуят. Уили винаги е бил много добър в това упражнение. Много популярен, президент на това и онова. Той посещаваше моя курс по европейска цивилизация и там също се държеше като истински сладур. Да, професоре, не, професоре. Винаги изникваше от нищото, за да ми изтегли стола... Господи, колко мразех тоя му номер. — Той изгримасничи при спомена за това. — Да, наистина не му липсваше

банален чар. Хората харесват това у лекарите. Сигурно го смятат за милосърдие. Но виж, когато опреше до писане на есета, е, там се проявяваше истинската му същност. Куп предсказуеми клишета, точност без вдъхновение, грамотност, но не и изтънченост. — Старецът замълча за миг. — Такъв тип информация ли очаквахте да получите?

Усмихнах се.

— Не съвсем.

— Това май не става за отпечатване, а? — Изглеждаше разочарован.

— Не. Боя се, че материалът трябва да има позитивна насоченост.

— Какъв страхотен човек, какъв невероятен специалист, дърабъра... Каква досада! Не ви ли отегчава да пишете такива глупости?

— Понякога. Нали трябва да си изкарвам хляба.

— Да. Доста нагло от моя страна да не се замисля за това. Нали никога не ми се е налагало да си изкарвам хляба в прекия смисъл на този израз. Винаги съм имал повече пари, отколкото можех да изхарча. Това води до неминуемо затъпяване, което пък се предава по рождение. Води още до психологическа и физическа недъгавост. — Той се усмихна, протегна ръка и се потупа по гърбицата. — Този колеж е истински рай за ленивите, ограничените и богати по рождение отрочета. Като вашия доктор Уили Тауъл например. Той е продължител на една от най-префинените богаташки нишки. Знаехте ли за това?

— Че е син на лекар?

— Не, не. — Той махна раздражено с ръка, сякаш ме изпитваше и аз му бях дал много тъп отговор. — Той е един от „Двестате“. Чувал ли сте някога за тях?

— Не.

— Идете до бюрото ми, моля ви, и ми донесете старата карта на Сиатъл. В най-горното чекмедже е.

Направих това, за което ме помоли. Картата стърчеше между няколко нови броя на „Плейбой“.

— Дайте ми я — каза той нетърпеливо. Разгъна я и я разстла върху плота. — Погледнете тук.

Застанах зад него и надзърнах над главата му. Пръстът му беше забит в една точка в северния край на Юга — малко островче с

ромбовидна форма.

— Остров Бриндамуур. Пет квадратни километра рядко непривлекателна земя, върху която са построени двеста имена, които могат да си съперничат с кой да е друг имот в Съединените щати. Джозая Джедсън построил първия си дом там — едно готическо чудовище от камък, тухли и хоросан — и други от неговата черга решили да му подражават. Имам братовчеди, които живеят там. Всъщност повечето от обитателите на острова са в някакви роднински връзки. Слава богу, татко реши да изгради нашия дом на континента, в Уиндърмер.

— Човек трудно би го открил на картата.

Островът представляваше просто едно петънце сред водите на Тихия океан.

— Точно там е работата, момчето ми. В много от по-старите карти не е отбелязано дори името му. Връзката с континента е проблематична — ферибот, който пътува веднъж дневно, стига времето и приливът да не му попречат. Съвсем в реда на нещата е да няма курс цяла седмица, дори две. Повечето от жителите си имат собствени самолети и писти за кацане. Повечето от тях истински се наслаждават на пълната изолация.

— И доктор Тауъл е израснал там?

— Определено. Но ако не се лъжа, имотът на семейството му на острова е отдавна разпродаден. Той се преместил с родителите си в Калифорния, докато бил още момче, и нямало никакъв смисъл да поддържат къщата си там. Повечето от постройките на Бриндамуур са твърде големи за нормален човешки дом. Истински архитектурни динозаври. Разходите по поддръжката им са чудовищни, а в наши дни дори „Двестате“ трябва да се съобразяват с някакъв семеен бюджет. Пък и далеч не всички от тях са имали наследници, хитри колкото татко.

Той се потупа доволно по гърдите.

— А мислите ли, че израстването в подобна обстановка е оказало някакво влияние върху доктор Тауъл?

— Сега вече говорите като психолог, млади момко.

Усмихнах се.

— И за да отговоря на въпроса ви — определено, да. Децата на „Двестате“ са една нечовешки снобска пасмина, а за да заслужиш този

етикет в „Джедсън Колидж“, се изисква невероятен шовинизъм. Тук те винаги са държаха като богоизбрани, егоцентрични и не особено интелигентни глезльовци. Много от тях имаха сериозни физически и психически проблеми — забележката ми за вродената недъгавост беше съвсем сериозна. Нещо повече, те никога не проявяваха интерес към натрупването на нов опит, който би ги променил в позитивна посока.

— Използвате минало време. Няма ли и днес техни представители в колежа?

— Хлапетата сред потомците им се броят на пръсти. Повечето от тях вкусиха от сладостите на външния свят и така не се върнаха повече на Бриндамуур.

За да поддържам прикритието си, трябваше поне да опитам да защитя Тауъл.

— Професоре, аз не познавам много добре доктор Тауъл, но като специалист той се ползва с безупречна репутация. Срецнах се лично с него и той ми се стори мъж с магнетично излъчване и силен характер. Дали пък това че е израснал в подобна среда не му е помогнало да изгради своята ярка индивидуалност?

Старецът ме погледна раздразнено.

— Врели-некипели! Разбирам, че трябва да го разкрасите, но от мен няма да чуете нищо друго освен истината. В цялата бриндамуурска глутница нямаше и един човек с индивидуалност. Млади човече, самотата е истинският нектар за индивидуалността. Нашият Уили Тауъл не си падаше по самотата.

— Защо мислите така?

— Не си спомням да съм го виждал някога сам. Вечно се мъкнеше с други двама тъпанари от острова. Тримата се държаха като малки диктаторчета. Уили, Стю и Еди.

— Стю и Еди?

— Да, да, точно това казах. Стюарт Хикъл и Уилям Хейдън.

Самото споменаване на тези имена ме накара да подскоча. Положих невероятно усилие, за да прикрия изумената си физиономия с надеждата, че старият професор няма да забележи реакцията ми.

— Хикъл беше един хилав, пъпчив негодник с извратени интереси, но другите двама не го оставяха да изръси и една дума, без да е да минала през тяхната цензура. Хейдън беше ситно зло гаднярче. Сипах го да преписва на един изпит и той се опита да ме подкупи,

като ми предложи да ме уреди при някаква индианска проститутка с „екзотичен талант“! Представете си само, тоя пикльо да ми сводничи, сякаш аз не мога да се уредя и сам! Естествено, не го покрих и дори написах доста остро писмо на родителите му. Така и не получих отговор. Сигурно не са си направили труда да го прочетат, вечно кръстосваха Европа, за да си пръскат парите с пълни шепи. И знаете ли какво излезе от него? — завърши той риторично.

— Не — излъгах аз.

— Сега е съдия, в Лос Анджелис. Всъщност мисля, че и трите диктаторчета се преместиха в Лос Анджелис. Хикъл е нещо като химик — искаше да стане доктор като Уили и май дори започна да учи медицина, но се оказа твърде глупав, за да завърши.

Последва кратка пауза.

— Съдия — процеди накрая през зъби старецът. — Какво говори това за нашата съдебна власт?

Информацията просто ме заливаше като бликнал изневиделица гейзер и аз почнах да се притеснявам, че мога да пропусна нещо важно. Изкушавах се за втори път в един и същи ден да разкрия истинските си намерения, за да мога да изцедя словоохотливия старец до последна капка. Но обещанието, дадено на Маргарет, ме възпираше да го сторя.

— Аз съм един гаден стар мръсник, нали? — изграчи Ван дер Грааф.

— И многообещаващ източник на информация, професоре.

— О, нима? — Той се усмихна лукаво. — Да изровя ли някоя друга мръсотийка от перверзната си памет?

— Знам, че доктор Тауъл е изгубил детето и съпругата си преди години. Какво можете да ми кажете за това?

Ван дер Грааф се втренчи в мен, наля си и отпи глътка-две.

— И това ли ще влезе в материала ви?

— Всичко, което би могло да придаде плътност на образа на доктор Тауъл.

— О, да, плътност. Разбира се. Е, това си беше трагедия, спор да няма, и вашият доктор беше твърде млад, за да се справи с нея. По време на последната си година тук той се ожени за едно прекрасно момиче от добро портландско семейство. Тя беше истинско ангелче, но не принадлежеше на неговия кръг — „Двестате“ обикновено се

чифтосваха помежду си. Всички бяха доста изненадани. След шест месеца момичето му роди син и нещата си дойдоха по местата.

— За миг изглеждаше, че триото ще се разтури. Хикъл и Хейдън се дръпнаха от Уили, след като той се опита да поеме задълженията си на женен мъж. След това жена му и детето загинаха и диктаторчетата се събраха отново. Всъщност няма нищо по-нормално от това след подобна трагедия човек да потърси утеха в компанията на приятелите си, нали?

— Как се случи?

Старецът надзърна в чашата си и пресуши последните няколко капки.

— Момичето — майката — трябвало да откара детето в болницата. Малкият се събудил с плач и не изглеждал никак добре. Най-близкото болнично заведение тогава беше Детската ортопедична болница в университета. Случило се по малките часове, навън все още било тъмно. Колата ѝ излетяла от моста „Евъргрийн“ и потънала в езерото. Едва по изгрев-слънце ги откриха.

— Къде е бил доктор Тауъл?

— Учел. Затова тя тръгнала сама. Той за малко не се побърка от пристъп на чувство за вина. Сигурно много му се е искало да е бил с тях. Понякога смъртта не изглежда толкова страшна на фона на това, което може да изпита оцелелият.

— Истинска трагедия.

— О, да. Тя беше прекрасно момиче.

— Доктор Тауъл пази нейната снимка в кабинета си.

— Сантименталист, значи?

— Вероятно. — Беше мой ред да си пийна от уискито. — Значи след трагедията той започна да се вижда по-често с приятелите си?

— Да. Ето че, изговорена от вас, думата „приятели“ ме накара да си припомня нещо важно. Моята представа за приятелство включва наличието на някаква емоционална близост и в известна степен на взаимно възхищение. Тези тримата изглеждаха винаги мрачни, докато бяха заедно, сякаш никой от тях не се радваше на компанията на другите двама. Така и не успях да разбера какво всъщност ги свързва, но връзка безспорно имаше. Уили замина, за да учи медицина, и повлече Стюарт след себе си. Едуин Хейдън записа право в същия университет. После тримата се заселиха в един и същ град. Вероятно и

вие ще поискате да се свържете с другите двама, за да получите допълнителна информация за своя материал. Ако въобще има нещо такова.

Опитвах се отчаяно да запазя спокойствие.

— Какво искате да кажете?

— О, мисля, че много добре знаете какво искам да кажа, момчето ми. Нямам никакво намерение да ви искам журналистическата карта или пък нещо друго, което да доказва, че сте този, за когото се представяте, защото сте един приятен, интелигентен млад човек, а напоследък не се радвам на кой знае колко такива събеседници. Толкова по този въпрос.

— Оценявам жеста, професоре.

— И с пълно право. Предполагам, че си имате солидни причини, за да ме разпитвате така за Уили. Те обаче сигурно са скучни до смърт и затова не ме интересуват ни най-малко. Помагам ли ви дотук?

— Меко казано, доста. — Налях още от превъзходната течност в двете чаши и в следващите две-три минути двамата се наслаждавахме мълчаливо на ирландското уиски.

— А искате ли да ми помогнете още мъничко? — попитах аз после.

— Зависи.

— Доктор Тауъл има племенник. Тимоти Крюгер. Чудя се дали не си спомняте нещо и за него.

— Крюгер — каза той, сякаш това не беше фамилия, а епитет.

— Да.

— Братовчед. Далечен братовчед, не племенник.

— Нека да е братовчед тогава.

— Крюгер. Стара фамилия. Прусаци, от първия до последния. Влиятелна фамилия. — От медния му гласец не бе останал и помен. Той казваше думите с механична интонация. — Прусаци.

Старецът направи няколко крачки, после паякообразното му полюшване замря рязко и ръцете му се отпуснаха безпомощно.

— Тук сигурно е намесена полицията — каза той.

— Какво ви накара да си го помислите?

Лицето му потъмня от гняв и той вдигна юмрук високо над главата си — истински пророк от Стария завет.

— Я не се занасяйте с мен, млади момко! Как би могло да е иначе, щом Тимоти Крюгер е замесен?!

— Това наистина е част от разследването на криминално деяние, но това е всичко, което мога да ви кажа.

— О, нима? А аз как развързах езика си, без дори да знам истинските ви намерения? Преди минута ги определих като скучни, но сега съм на друго мнение.

— Професоре, какво ви плаши толкова около името на Крюгер?

— Злото — каза той. — Злото ме плаши. Казвате, че става дума за разследване. Откъде да знам на чия страна сте?

— Работя за полицията, но не съм полицай.

— Дотук с половинчатите истини! Или бъдете искрен, или се омитайте!

Обмислих избора си.

— Маргарет Допълмайър — казах после. — Не искам тя да загуби работата си заради мен.

— Маги? — изпръхтя той. — Не се притеснявайте за нея. Нямам намерение да разглася факта, че тя ви доведе при мен. Тя е тъжно момиче и животът ѝ се нуждае от тръпката на приключенията. Познавам я достатъчно добре, за да знам, че вестникарската тръпка не я е напуснала. Безспорно и вие сте го разбрали и добре сте се възползвали от това.

Последното му изречение трудно можеше да бъде изтълкувано като похвала, но аз реших да не споря.

— Не — продължи той, — нямам никакъв интерес да съсипвам живота на Маги. Тя е истински приятел. Да не говорим, че лоялността ми към това заведение е прозрачна като долнопробна дантела. Презирам някои от нещата, свързани с това място, което всъщност се е превърнало в мой дом.

— Като Крюгер например?

— Като средата, която позволява на Крюгер и на такива като него да виреят.

Огромната му глава са заклати напред-назад върху недъгавите рамене.

— Изборът е ваш, млади човече. Истината, или хващате пътя.

Избрах истината.

— Нищо във вашата история не ме изненадва — каза той. — Не знаех нито за смъртта на Стюарт Хикъл, нито за сексуалните му наклонности, но не съм изненадан и от двете. Той беше слаб поет, господин Делauer, нищо повече от един много слаб поет.

Припомних си строфите под некролога на Лайла Тауъл. Ето кой бил тайнственият „С“.

— Когато споменахте Тимоти, се стреснах, защото не знаех дали не работите за Крюгерови. Картата, която ми показахте, изглежда истинска, но напоследък не е трудно да скалъпиш добър фалшификат.

— Можете да се обадите на детектив Делано Харди от Западния отдел на полицията в Лос Анджелис. Той ще ви каже на чия страна съм. — Много се надявах старецът да не реши да се възползва от тази възможност. Кой знае как щеше да реагира Харди.

Той се вгледа замислено в мен.

— Не, няма да стигам чак дотам. Вие сте ужасен лъжец. Мисля, че спокойно мога да доловя кога казвате истината.

— Благодаря ви.

— Пак заповядайте. Наистина го казах като комплимент.

— Разкажете ми за Тимоти Крюгер — казах аз.

Той се изправи и примигна няколко пъти — истински гном, излязъл от някоя холивудска работилница за специални ефекти.

— Първото нещо, на което искам да наблегна, е, че злото на Крюгерови няма нищо общо с тяхното богатство. Те щяха да са също толкова зли, ако бяха потомствени просяци, да речем. Ако си мислите, че така защитавам и себе си, имате право.

— Разбирам.

— Много богатите не са зли по принцип, независимо от твърденията на болшевишката пропаганда. Повечето от тях са безобидни, затворени в себе си, обречени на изчезване поклонници на удобствата. — Той отстъпи крачка назад, сякаш за да избяга от собственото си предопределение.

Аз не казах нищо.

— Тимоти Крюгер — каза той накрая, — е просто убиец. Кратко и ясно. Фактът, че никога досега не е бил осъждан или дори арестуван, не променя и на йота мнението ми за него. Събитията, за които ще ви разкажа станаха преди седем... не, преди осем години. Тук имаше един

ученик, родом от Айдахо, с ум като бръснач и тяло на елински бог. Казваше се Джефри. Джефри Саксън. Дойде тук, за да учи. Никой друг от семейството му не бе стигал толкова далеч в образованието си. Джефри мечтаеше да стане писател. Беше спечелил спортна стипендия — гребане, бейзбол, футбол, борба. Освен това напук на всички успяваше да поддържа форма и едновременно с това да изкарва предимно шестици. В последната си година посещаваше моя курс по история и трябва да си призная, че по това време вече не можех да го науча на нищо ново. Говорехме си често, в същата тази стая. Той обожаваше живота и изпитваше неутолима жажда за знания.

От ъгълчето на едно от сините му очи се стече сълза.

— Извинете ме. — Старецът извади ленена носна кърпичка и избърса бузата си. — Тук е доста прашно, трябва да наредя да изчистят.

Той отпи от уискито си и когато заговори отново, гласът му беше пропит от спомени.

— Джефри Саксън притежаваше любопитството и търсещата натура на родения учен, господин Делауер. Помня изражението му, когато дойде тук за пръв път и видя всички тези книги. Беше като дете, изтървано в магазин за играчки. Заемах му най-ценните си антикварни издания — всичко, от лондонското издание на хрониките на Йозефус до антроположките монографии. Той ги „поглъщаше“ с невъобразима наслада. „За бога, професоре — казваше, — необходими са поне няколко живота, за да научи човек поне частица от онова, което си струва да бъде научено.“ За мен едно най-безспорните доказателства за нечий интелект е фактът, че той съзнава безбрежността на човешкото познание. Останалите, естествено, го смятаха за дървеняк, за селяндур. Непрекъснато се подиграваха на маниерите му, на дрехите, които носеше, на липсата на изтънченост у него. Той често ми говореше за това — нали се бях превърнал в негов втори дядо — и аз го утешавах, като му казвах, че е предопределен за по-изтънчена компания от тази, която може да му предложи „Джедсън“. Всъщност дори го окуражавах да се прехвърли в някой колеж от Изтока, в Принстън или Йейл, където би могъл наистина да израсне като интелект. С оценки като неговите и моите препоръки най-вероятно щеше да успее.

— И тогава той хареса едно момиче от „Двестате“. Беше красива наистина, макар и по банален начин. Това само по себе си не беше

грешка, тъй като нуждите на сърцето и на половите жлези трябва да бъдат задоволявани все пак. Грешката беше в избора на жена, пожелана вече от друг.

— От Тим Крюгер?

Ван дер Грааф кимна мъчително.

— Трудно ми е, докторе. Споменът е толкова болезнен.

— Бих могъл да си тръгна, професоре, и да дойда някой друг път.

— Не, не, би било безсмислено. — Той пое дълбоко въздух. —

Оттук нататък събитията се развиха като в евтин сериал. Джефри и Крюгер станаха съперници и на няколко пъти си размениха остри думи на всеослушание. Прехвърчаха искри, но всичко като че ли утихна. Джефри идваше при мен, за да изпусне парата. Аз се вживявах в ролята на треторазреден психолог. Нали все пак едно от задълженията на професорите е бъдат емоционална опора на своите ученици, а на мен това ми се отдава не зле. Посъветвах го да зареже момичето и да забрави за него, тъй като знаех, че дори между тях да се получи нещо, той винаги ще играе ролята на губещия в една подобна връзка. Наследниците на „Двестате“ са предсказуеми като домашни гълъби. Това момиче беше обречено на брак с мъж от своята среда. Светът му бе приготвил други, далеч по-стойностни и по-изтънчени удоволствия. Предстоеше му живот, изпълнен с безброй възможности и приключения. Но Джефри не ме послуша. Беше като рицар от обеднял род, завладян от своята благородна мисия. Да посече Черния дракон и да спаси девицата. Колко глупаво от негова страна и колко трогателно.

Ван дер Грааф замлъкна, останал без дъх. Лицето му бе добило нездрав зеленикав оттенък и аз не на шега се уплаших за него.

— Може би е по-добре да спрем засега — предложих аз. — Можем да продължим и утре.

— В никакъв случай! Не смейте да ме оставите сам с отровната бучка, заседнала в гърлото ми! — Той се прокашля. — Ще продължа разказа си, а вие ще стоите тук и ще ме слушате внимателно.

— Дадено, професоре.

— Така, докъде бях стигнал... а, да, Джефри в ролята на Белия рицар. Глупаво момче. Враждата между него и Тимоти Крюгер отново започна да се задълбочава. Всички останали бяха против Джефри — Крюгер беше техен герой. Аз останах единствената опора на Джефри. Разговорите ни се промениха. Вече не бяха онова интелектуално

предизвикателство, на което и двамата така се наслаждавахме. Налагаше ми се да се правя на психотерапевт, роля, която ненавиждах, но не можех просто да го изоставя с проблемите му. Той си нямаше никого друг.

— Кулминацията беше една схватка по борба. И двете момчета се състезаваха в класически стил. Решиха да се срещнат само те двамата, късно вечерта, в празния салон и да решат всичко в един решителен сблъсък помежду си. Аз самият не съм борец, по очевидни причини, но все пак съм наясно, че този спорт си има своите стриктни правила, според които се определя победителят. Джефри го обичаше точно по тази причина. Той беше невероятно дисциплиниран за човек на тази възраст. Влезе в залата жив и излезе на носилка със счупен врат и гръбначен стълб. Все още не беше мъртъв, но животът за него се бе превърнал в съвкупност от вегетативни функции. Три дни по-късно умря.

— И смъртта му беше обявена за нещастен случай — казах меко аз.

— Това беше официалната версия. Крюгер твърдеше, че двамата са се увлекли в схватката и той му приложил серия сложни ключове, без да се усети и без да цели да го контузи. Кой можеше да оспори думите му? Нали такива инциденти стават и в официални схватки. В най-лошия случай всичко можеше да бъде изтълкувано като глупава постъпка на двама незрели мъже. Но за онези, които познаваха Тимоти добре и знаеха колко мразеше Джефри, това обяснение трудно можеше да мине за задоволително. Колежът обаче искаше да потули всичко възможно по-бързо, от полицията пък си умираха да направят услуга на „Джедсън“ — защо да вървят срещу милионите на Крюгер, след като толкова бедни отрепки извършват всеки ден куп престъпления?

— Присъствах на погребението на Джефри, взех самолет до Айдахо. Преди да тръгна за там налетях на Тимоти наред двора. Сега, като се замисля, срещата ни едва ли е била случайна. Той ме е търсил нарочно. — Устните на Ван дер Граф се обтегнаха в една-единствена бледа резка, а бръчките му се вдлъбнаха. — Той се приближи към мен, докато минавах край статуята на основателя. „Чух, че се каните да пътувате, професоре“ — каза ми той. „Да — отвърнах му аз, — тази вечер летя за Бойз.“ „За да изпратите своя млад приятел в последното му пътуване?“ — попита той. На лицето му бе изписана самата

невинност, съвършено изиграна невинност, нали беше актьор, за бога, владееше лицето си не по-зле от тялото. „Теб това какво те засяга?“ — отвърнах му аз. Той се наведе, вдигна от земята една суха дъбова клонка, ухили ми се мръснишки — точно като нацистите от снимките, правени в концентрационните лагери — пречупи клонката с два пръста и я хвърли обратно на земята. После се изсмя.

— Никога през живота си не съм бил толкова близо до това да убия човек, доктор Деллауер. Ако бях по-млад, достатъчно силен или подходящо въоръжен, без съмнение щях да го направя. Но тогава просто замръзнах на мястото си, останал за пръв път в живота си без думи. „Приятно пътуване“ — просъска той, без да спира да се хили. Сърцето ми се разхлопа така, че усетих как ми прималява, но с усилие на волята успях да се задържа на краката си. Едва когато се скри от погледа ми, си позволих да се свлека на земята и да се разридая.

Последва дълго мълчание, което не посмях да наруша.

Когато накрая ми се стори, че болката е попреминала, го попитах:

— А Маргарет знае ли за това? За Крюгер?

Старецът кимна.

— Разказах ѝ. Тя е мой приятел.

Значи известна доза лукавство не бе чужда и на госпожица неуспялата журналистка. Тази мисъл кой знае защо ме развесели.

— Само още нещо — момичето. Онова, заради което е била враждата. Какво стана с нея?

— А вие какво очаквате? — тросна ми се той. Част от предишния живец се бе появила отново в гласа му. — Започна да отбягва Крюгер, повечето момичета го отбягваха. Изкара още три нескопосани години в „Джедсън“, после се омъжи за banker инвеститор и се премести в Спокейн. Сега най-вероятно е идеалната съпруга — изпраща сутрин дечицата на училище, бръщолеви си глупости с другите богаташки женички, флиртува с разносвачите на покупки.

— Логична развързка — казах аз.

Той поклати глава.

— Каква загуба.

Погледнах часовника си. Бях прекарал в „купола“ малко повече от час, но ми се струваше, че е минало повече време. Ван дер Грааф ме бе захранил неусетно с цяла влакова композиция от полезна

информация, но в края на краищата той беше историк, а на тях това им е работата. Чувствах се уморен и напрегнат, а дробовете ми копнееха за чист въздух.

— Професоре — казах, — не знам как да ви се отблагодаря.

— Като използвате тази информация в правилната насока. — Сините му очи бяха блеснали като пламъчетата на газова лампа. — Свалете няколко подходящи скалпа.

— Ще се постарая. — Станах.

— Вярвам, че не е нужно да ви изпращам.

Наистина не беше.

Бях прекосил ротондата наполовина, когато той подвикна след мен:

— И да напомните на Маги за пица пикника!

Думите му отекнаха сред студените, гладки каменни стени.

[1] Името, под което Супермен се подвизава като журналист в редакцията на вестник „Дейли Планет“. Ъ Б.пр. ↑

23.

Сред някои примитивни племена съществува вярването, че когато убиеш своя смъртен враг, не е достатъчно да унищожил тленните му останки, трябва да унищожил и душата му. Това вярване е в основата на различни форми на канибализъм, съществуващи и в наши дни в различни краища на света. Ти си онова, което ядеш. Изяж сърцето на врага си и така ще погълнеш цялото му същество. Стрий пениса му на прах и го глътни и тогава цялата му мъжественост ще премине в теб.

Мислех си за Тимоти Крюгер, за момчето, което той беше убил и за това как бе възприел неговата идентичност на жаден за познание ученик, точно такъв, какъвто се бе представил и пред мен. Представих си среднощната схватка в празния салон, виковете на болка и злоба, наладата от жестокостта, всичко това сред идиличната атмосфера на „Джедсън“. Точно това видение се мъчех да прогоня от съзнанието си, докато се изкачвах по мраморното стълбище на блок „Креспи“.

Маргарет Допълмайър отвърна на тайния ми сигнал с едно „Идвам!“, след което отвори вратата. Тя ме пусна вътре и заключи веднага.

— Ван дер Грааф успя ли да ви помогне с нещо? — попита безгрижно тя.

— Той ми каза всичко. За Джефри Саксън и Тим Крюгер, както и това, че сте негова лична довереница.

Тя се изчерви.

— Едва ли очаквате да се почувствам виновна за това, че ви подведох, след като вие постъпихте по същия начин с мен.

— Не съм го очаквал — отвърнах й аз. — Исках само да знаете, че той ми се довери и ми каза всичко. Освен това съм съгласен, че вие не можехте да ми го кажете преди него.

— Радвам се, че разбирате — каза простичко Маргарет.

— Благодаря ви, че ме заведохте при него.

— За мен беше удоволствие, Алекс. Просто използвайте информацията по най-добрия начин.

За втори път в рамките на десетина минути някой ме заклеваше да го сторя. Като прибавех към това и думите на Раquel Очоа, товарът ставаше доста тежичък за крехките ми психоложки рамене.

— Ще го направя. Открихте ли нещо?

— Ето. — Тя ми подаде едно ксерокопие. Вестта за смъртта на Лайла Тауъл и на „малкия Уили“ се бе озовала на първа страница заедно с препечатка на статията на „Асошиейтед Прес“ за опасността от пушенето на марихуана. Зачетох се, но текстът беше размазан почти до нечетливост.

— Оригиналът беше в окаяно състояние.

— И така става. — Успях да извлека от ксерокопието достатъчно информация, за да се убедя, че паметта на Ван дер Грааф все още е достатъчно свежа.

— Ето и друга статия, два-три дни по-късно. Във връзка с погребението. Тази поне се чете.

Взех листа от нея и го разгледах. За тези два-три дни трагедията на семейство Тауъл се бе смъкнала до шеста страница в класацията на предполагаемия читателски интерес. Репортажът от погребението беше сълзливо-сентиментален.

Приложената снимка обаче беше далеч по-интересна.

Тауъл водеше траурната процесия, измъчен и мрачен, скръстил ръце отпред. От едната му страна бе застанал Едуин Хейдън — далеч по-млад по онова време, но все така приличащ на жаба. От другата страна, малко по-назад, се извисяваше едра фигура. Нямаше начин да не го позная. Къдравата му коса беше все още черна, лицето — подпухнало и лъщящо. На мястото на очилата с тежки рогови рамки, които бях видял преди няколко дни, имаше други — с кръгли, позлатени рамки, кацнали ниско върху месестия му нос.

Преподобният Огъстъс Маккафри в своите младежки години.

Сгънах и двата листа и ги пъхнах в джоба на самото си.

— Обадете се на Ван дер Грааф — казах.

— Той е възрастен човек. Не мислите ли, че да го разпитвате така...

— Просто му се обадете — срязах я аз. — Ако не го направите, сам ще изтичам дотам.

Маргарет трепна от грубия ми тон, но все пак набра номера.

Когато връзката беше установена, тя каза: „Извинете, че ви тревожа отново, професоре. Пак е *той*“. После се заслуша, хвърли ми един безрадостен поглед и протегна ръка, за да ми подаде слушалката.

— Благодаря ви — казах аз мило и после продължих на телефона: — Професоре, трябва да ви попитам за още един ученик от колежа. Важно е.

— Продължавайте. В момента тук сме само аз и Мис Ноември '73. За кого става дума?

— Огъстъс Маккафри, и той ли беше приятел на Тауъл?

Последва кратко мълчание от другата страна на линията, след което се чу смях.

— Ох, не мога! Това се казва смехория! Гюс Маккафри ученик на „Джедсън“! — Той се посмя така известно време. Накрая все пак спря и си пое въздух. — За бога, не, друже мой. Той никога не е *учил* тук!

— Имам пред себе си снимка, която го показва на погребението редом с Тауъл и...

— Може и тъй да е, но той не е бил наш ученик. Гюс Маккафри беше — в днешно време те май се наричат „инженери по поддръжката“ — Гюс беше разсилен. Метеше спалните, изхвърляше боклука, такива ми ти работи.

— А какво прави той на погребението? Изглежда така, сякаш нарочно е застанал точно зад Тауъл, за да го подкрепи или хване, ако той залитне.

— Нищо чудно. Първоначално той беше служител на фамилията Хикъл — тяхна беше една от най-големите къщи на Бриндамуур. Семейните слуги понякога силно се привързват към своите господари. Май че Стюарт го доведе със себе си, когато дойде да учи в „Джедсън“. Всъщност той не беше просто обикновен чистач в „Джедсън“. Наистина го водеха „разсилен“, сякаш това беше някаква по-престижна титла, нещо като „старши чистач“. Напускането на Бриндамуур най-вероятно е било чудесна възможност за него. И какъв е днес Големия Гюс?

— Президент — шеф на детския дом, за който ви говорих.

— Разбирам. Грижи се боклука господен, тъй да се каже.

— Тъй да се каже. Можете ли да ми кажете нещо за него?

— Наистина не мога, честна дума. Нямах никакви контакти с неакадемичните служители. Тук има тенденция всички да се преструват, че просто не ги забелязват. Признавам си, че с времето съм я прихванал и аз. Беше едър, груб на вид, доколкото си спомням. Мърляв, изглеждаше доста здрав, може съвсем спокойно да е бил и интелигентен — вашата информация определено свидетелства за нещо подобно. Но това наистина е всичко, което мога да ви кажа за него. Съжалявам.

— Няма защо. Едно последно нещо — как мога да си намеря карта на остров Бриндамуур?

— Аз поне не знам да има друга освен тази в щатския архив... Чакайте, една от моите ученички беше изготвила курсова работа върху историята на това място. Работата му включваше и карта. Не знам дали при мен е останало копие от нея, но оригиналът трябва да е все още в библиотеката, в раздел „Курсови работи“. Името на ученичката беше... момент да помисля... Чърч? Не, беше нещо друго църковно. Чаплин^[1]. Гретхен Чаплин. Потърсете работата в библиотеката на „Ч“. Няма начин да не е там.

— Благодаря ви още веднъж, професоре. Довиждане.

— Довиждане.

Маргарет Допълмайър седеше зад бюрото си, втренчила поглед в мен.

— Съжалявам, че се държах грубо — казах аз. — Наистина беше важно.

— Добре. Просто си мислех, че можете да бъдете малко по-учтив с мен, предвид това, което направих за вас. — Собственическият импулс се виеше в очите ѝ като прегладнял питон.

— Права сте. Наистина трябваше. Няма да ви притеснявам повече. — Изправих се. — Искрено ви благодаря за всичко. — Протегнах ръка и когато тя колебливо протегна своята, я поех. — Наистина направихте нещо значимо.

— Приятно ми е да го чуя. Колко още ще останете?

Измъкнах внимателно ръката си.

— Не много. — Отстъпих леко и ѝ се усмихнах. Преодолях няколко мъчителни крачки, които ме деляха от вратата, и с облекчение сложих ръка на дръжката. — Всичко хубаво, Маргарет. И се наслаждавайте на боровинките си.

Тя понечи да каже нещо, но после размисли. Оставих я така — изправена зад бюрото, с връхче на езика, подаващо се измежду непривлекателните ѝ устни, сякаш за да долови някакъв изплъзващ ѝ се вкус.

Библиотеката се оказа строга на вид и впечатляващо запасена за колеж с размерите на „Джедсън“ с книги и периодика. Основната читалня представляваше мраморна катедрала с драперии от червено кадифе, с огромни прозорци на разстояние три метра един от друг. Помещението беше изпълнено с дъбови читални банки, лампи със зелена драперия и столове с кожена тапицерия. Единственото нещо, което липсваше на тази иначе перфектна картинка, бяха учениците, които да четат усилено за августовската сесия.

Библиотекарят беше слаб младеж с късо подстригана коса и тънки мустачки. Носеше риза в червено каре и жълта плетена вратовръзка. Седеше зад бюрото и четеше новия брой на „Артфорум“. Когато го попитах къде се намира секция „Курсови работи“ той ми хвърли един изумен поглед като отшелник, в чието леговище се е промъкнал неканен гост.

— Ето там — каза той безжизнено и ми посочи с пръст към южната част на помещението.

Там имаше дъбов каталог с картончета и в него наистина открих курсовата работа на Гретхен Чаплин. Темата беше — „Остров Бриндамуур — история и география“.

Курсовите работи на Фредерик Чалмърс и О. Уинстън Частейн си бяха по местата, но за мое най-голямо разочарование тази на Гретхен Чаплин липсваше. Проверих още няколко пъти в каталога, за да се убедя, че не съм сбъркал мястото. Уви, студията за Бриндамуур определено липсваше.

Върнах се обратно при господин Карирана Риза и ми се наложи да се прокашлям на два пъти, за да го откъсна от поредната статия.

— Да?

— Търся една конкретна курсова работа, но така и не можах да я открия.

— Проверихте ли най-напред дали е вписана в картотеката?

— Да, вписана е, но самата курсова работа липсва.

— Колко неприятно. Предполагам, че е била изтеглена.

— Бихте ли проверили дали е така, ако обичате?

Захраних го с цялата необходима информация и той стана от стола си с физиономията на човек, над когото току-що е било извършено насилие. Последвах го.

— Остров Бриндамуур — мрачно местенце. Защо ви е притрябвало да научите нещо точно за него?

— Аз съм гостуващ професор от университета в Лос Анджелис и това е част от едно мое изследване. Не знаех, че е необходимо обяснение.

— О, не е необходимо — каза той бързо и зарови нос в тесте картички, после вдигна част от тях и ги разлисти с уменията на професионален комарджия. — Ето. Тази курсова работа е била заета преди шест месеца. Леле, доста са пресрочили заемния срок, не мислите ли?

Взех картончето. Шедьовърът на Гретхен не се бе радвал на особен интерес. Преди последното му заемане отпреди шест месеца, един-единствен човек бе решил да надзърне в него през 1954 и това беше самата Гретхен. Сигурно е искала да го покаже на децата си — „Вижте, и мама някога е била колежанка“.

— Понякога в каталога се допълват бележки за закъснелите заемания. Ще погледна там, професоре. Как е името на последния заемател?

Хвърлих един поглед на подписа и му го казах. Още щом името се отдели от устните ми, мозъкът ми заработи трескаво. И когато двете думи отшумяха, аз вече знаех, че моята мисия няма да бъде завършена без едно пътуване до острова.

[1] От англ. „chaplain“ — свещеник в малка църква или параклис.
— Б.пр. ↑

24.

Фериботът до остров Бриндамуур потегляше за сутрешния си курс в 7:30.

Поръчаното обаждане от рецепцията в 6:00 ме завари изкъпан, избръснат, с широко отворени очи, втренчени напрегнато в прозореца. Дъждът бе започнал малко след полунощ и оттогава не бе спрял да барабани по стъклените стени на апартамента. Беше успял да ме събуди за едно сънено мигновение, по време на което бях убеден, че чувам преминаването на кавалерията на Наполеон по коридора на моя етаж. Добре че отново ме унесе. В шест сутринта трополенето не бе престанало, а градът в краката ми изглеждаше измит и размазан, сякаш някой го бе потопил в аквариум.

Бях облечен със спортни панталони от дебел плат, кожено яке и вълнен пуловер. Освен това реших, че все пак няма да е зле да взема и шлифера си, който ми вършеше чудесна работа в Южна Калифорния, но тук можеше да се окаже по-тънък от марля. Закусих набързо с пушена съомга, препечени филийки, сок и кафе, и се озовах на доковете в 7:10.

Успях да се вредя сред първите в автоколоната, запътила се към автодока. Колите се придвижваха доста бързо и не след дълго аз също се озовах в утробата на ферибота, зад един микробус „Фолксваген“ с лепенка „Спасете китовите“ на задната броня. Спрях колата и се измъкнах навън. Стълбище от две части ме отведе на палубата. Подминах магазин за подаръци, друг за цигари и пури, и снекбар — до един затворени.

Намерих си място до кърмата, увих се в шлифера и се приготвих да преживея едночасовото пътуване.

Корабът беше почти безлюден. Малкото други пасажери бяха предимно млади хора с работни облекла — най-вероятно наемни работници в именията на Бриндамуур. Обратният курс сигурно щеше да се радва на съвсем друга класа пътници — адвокати, банкери, финансисти, поели към лъскавите си офиси в центъра на града.

Групичка от шестима млади мъже, едва прехвърлили тийнейджърските си години, се появи на палубата и се настани на не повече от три метра от мен. Русоляви, брадясали в различна степен, облечени с омачкани якета и джинси, плачещи за здраво пране с накисване, те си подаваха в кръг термос, пълен с нещо, което определено не беше кафе, майтапеха се, пушеха и току избухваха в дружен гръмогласен смях. Един от тях ме забеляза и протегна термоса към мен.

— Една глътка, братле? — предложи ми той.

Усмигнах се и поклатих глава.

Той сви рамене, обърна ми гръб и купонът започна отново.

Фериботът наду свирката си, двигателите изръмжаха, палубата завибрира едва доловимо и ние потеглихме.

Някъде по средата на пътуването отидох до мястото, където се бяха настанили шестимата, вече свлекли се на палубата пиячи. Трина от тях спяха и хъркаха с отворени уста, единият разглеждаше някакъв порно комикс, а последните двама, между които и този, който ми бе предложил да си сръбна, бяха запалили по цигара и седяха хипнотизирани от димящия край на фасовете си.

— Извинете.

Двамата пушачи вдигнаха поглед към мен. Читателят въобще не ми обърна внимание.

— Ъ-хъ? — Щедрият се усмигна. Един от предните му зъби беше отчупен наполовина — занижена хигиена или леснозапалим темперамент. — Кофти, брато, ама ни се свърши бульона. Съжалявам. Нали тъй бе, Доги?

Неговият приятел, дебело момче, което тъкмо си пускаше мустаци и рунтави бакенбарди, се изхили и кимна.

— Да, свърши се. Ама хубаво бульонче си беше. Шейсет градуса, без майтап.

Повярвах му. Цялата пасмина вонеше на спиртоварна.

— Няма проблем. Оцених предложението. Просто се чудех дали не можете да ми дадете малко информация за Бриндамуур.

Двете момчета се спогледаха учудено. Явно дори не предполагаха, че разполагат с някаква информация за даване.

— К'во искаш да знаеш? Т'ва място е истинска клоака — каза Щедрия.

— Без майтап — добави авторитетно Дебелака.

— Искам да намеря една определена къща на острова, но така и не можах да се сдобия с карта.

— Т'ва е щот' няма такава. Хората там обичат да се крият от останалия свят. Имат си даже частни ченгета дет' са готови да те закопчат само да се изплюеш на грешното място. Двамата с Дъг заедно с тия майтапчии там ходим да бачкаме по изкопните работи за голф игрището. Разчистваме разните му там боклуци и прочее. Обаче свърши ли работното време и тичаме, за да хванем ферибота за обратно. Останем ли там за през нощта, отиде ни работицата.

— Ъ-хъ — каза дебелака. — Никакво поркане, никакво купонясване, нищо. Нищо не мож' направи на шибания остров. Баща ми и той е бачкал на Бриндамуур, преди да го вземат в профсъюза. Сега ме урежда и мен. Стане ли работата, махам се от проклетия остров. Майната им на тия отшелници. — Той се захили и потупа приятелчето си по гърба.

— Какво по-точно търсите? — Щедрия запали нова цигара и я втъкна в дупката, оставена от липсващия му преден зъб.

— Къщата на семейство Хикъл.

— Роднина ли сте? — попита Дъг. Воднистите му, прорязани от кървави жилки очи изведнъж загледаха със стресната тъпота. Явно се чудеше дали пък няма да обърна собствените му думи срещу него.

— Не. Архитект съм. Просто искам да поогледам това-онова. Казаха ми, че къщата на Хикълви може и да ме заинтригува. Твърди се, че е най-голямата на острова.

— Братче, те всичките са големи. Можеш да набуташ по една махала във всяка от тях.

— Архитект, значи? — Лицето на Щедрия светна от любопитство. — Колко се учи за това?

— Пет години в колеж.

— Я не се размечтавай — сръга го дебелакът. — Главата ти е пълна с бръмбари, Харм. Първо трябва да се научиш да четеш и да пишеш.

— Майната ти! — каза благо неговият приятел. После се обърна отново към мен: — Аз бачках на един строеж миналото лято. Архитектурата трябва да е адски интересно нещо.

— Така е. Аз проектирам преди всичко частни домове. Затова винаги се оглеждам за нови идеи.

— Да, да, разбирам. За да си остане интересно.

— Ай, мама му стара — включи се отново Дъг, — ние пък не правим нищо интересно. Да разчистиш боклука е голяма тъпотия. Обаче оня ден, да речем, намерихме двама с ей такива дупки. На кого ли му е изгоряла чергата, а? Голям майтап падна.

— Тия хора хич не са ми смешни на мене — каза Щедрия. — Та вие търсехте някаква къща, нали тъй, господине? Дайте да попитаме Рей. — Той се обърна и се провеси над едното от заспалите момчета, за да достигне до читателя на комикси, който така и не бе вдигнал нос от мръсните си картинки. Когато все пак погледна към нас, имаше изражението на много тъп или много дрогиран човек.

— Ъ?

— Рей, човека иска да знае къде е къщата на Хикълони.

Момчето примигна, сякаш не разбираше какво му говорят.

— Много дрога му се насъбра напоследък. Направо не може да се вземе в ръце. — Харм се ухили така, че ако бях надзърнал, сигурно щях да му видя сливиците. — Айде бе, кажи къде е къщата на Хикълони?

— Хикъл — каза Рей. — Моя старец бачкаше там по едно време. Тръпки да те побият от това място, така казваше. Шантаво място. Май че беше на „Шарлеман“. Моя старец...

— Добре. — Харм наведе главата на Рей и той се зае отново с четенето на комикса си. — Улиците на тоя остров имат странни имена, господине. „Шарлеман“, „Александър“, „Сюлейман“.

Завоеватели. Богаташки хумор.

— „Шарлеман“ е вътрешният път. Значи тръгвате по стъргалото, подминавате пазара, после още четвърт миля — вглеждайте се здраво, щото табелките на улиците обикновено за закрити от дървета — после завивате... да видим как беше... надясно и това е „Шарлеман“. Там по-добре разпитайте наоколо.

— Много съм ви задължен. — Измъкнах портфейла си. — Ето ви за труда — казах и му подадох една петарка.

Харм протегна ръка, но в знак на протест, а не за да вземе банкнотата.

— Забравете, господине. Не сме свършили нищо.

Дъг, дебелакът, го изглежда злобно и промърмори нещо.

— Я се разкарай, Дъги — каза момчето с липсващия зъб. — С нищо не сме си заслужили парите на човека. — Независимо от неподдържаната коса и опустошената усмивка, определено не му липсваше интелект и достойнство. Беше от ония хлапета, на които не бих имал нищо против да се опра в труден момент.

— Дайте поне да ви почерпя тогава.

— Тц — каза Харм. — Няма вече за кога, господине. След половин час атакуваме обекта. В ден като тоя човек трябва да си отваря очите на пет. Нашия Дебеланчо, да речем, ако сръбне още малко, ще вземе да изпусне неговия край и ще ни претрепе всичките.

— Майната ти, Харм — каза Дъг, без да влага особено чувство.

Прибрах си парите.

— Много ви благодаря.

— За нищо. Ако се захванете с някоя къща, дето няма да трябва профсъюзите да ми пазят гърба, и ви трябва сериозен бачкатор, аз съм насреща. Хармън Линдкуист ми е името. Телефонът ми го има в указателя.

— Дадено.

Две минути преди корабът да достигне брега, островът изникна иззад непроницаемата завеса от дъжд и мъгла — продълговат, тумбест, къс сива скала. Ако не бяха туйките от дървета по външните ръбове, Бриндамуур спокойно можеше да бъде объркан с Алкатраз.

Слязох до автодока, седнах зад волана на наетата кола и бях готов, когато мъжът със сигнална оранжева престилка ми даде знак. Пейзажът, който ме посрещна, сякаш бе копиран от някоя лондонска улица. Наоколо имаше достатъчно черни шлифери, черни шапки и черни чадъри, за да бъде запълнен с тях „Пикадили“. Елегантно куфарче в едната ръка, „Уолстрийт Джърнъл“ — в другата. Очите — втренчени невидящо напред. Стиснати мрачно устни. Порталът на ферибота се отвори и всички замаршируваха, заслушани сякаш в ритъма на невидим барабанчик. Истински батальон от безупречни джентълмени с лъснати до блясък обувки за по двеста долара. Джентълменска бригада...

Малко след пристанището на Бриндамуур започваше малък площад, оформен около огромен бряст и заобиколен с ред постройки — банка с матирани стъкла, брокерска къща, три скъпи на вид магазина за дрехи с консервативна линия, бакалия, месарница, химическо чистене, което делеше мегдан с пощенския клон, книжарница, два ресторанта — френски и италиански, магазин за сувенири. Всички магазини бяха затворени, а улиците празни и — ако не се броеше ятото гълъби, кацнало под бряста — лишени от живот.

Последвах напътствията на Харм и открих безпроблемно Шарлеман Лейн. На около стотина метра от площада пътят ставаше по-тесен и по-мрачен, засенчен от стена от папрат, дяволски бръшлян и клен. От време на време в зелената линия се появяваше отвор — порта от ковано желязо или секвоя. Никакви пощенски кутии, никакви имена. На няколко пъти зърнах имотите отвъд оградата — къщи в колониален стил или късна английска готика, чакълени алеи, в края на които бяха паркирани ролс-ройси, мерцедеси или кадилак лимузини, плюс техните по-малки братовчеди — волво, БМВ и фолксваген. Веднъж или два пъти видях градинари, трудещи се прилежно въпреки дъжда.

Пътят продължаваше вече миля и половина, а в това време имотите ставаха все по-големи, а пътят от портите до къщите — все по-дълъг. После най-неочаквано пътят свърши с гъстак от кипариси. Нямаше врата, нито дори намек за място, откъдето да се влиза — просто десетметрови дървета, образуващи малка горичка. За миг си помислих, че са ме пратили за зелен хайвер.

Облякох си шлифера, вдигнах яката и излязох навън. Почвата беше покрита с гъст килим от нападали иглички и мокри листа. Отидох до дърветата и надзърнах през клоната. На около седем метра пред мен, почти скрита от гъстата растителност, започваше къса каменна пътечка, която водеше към дървена порта. Дърветата бяха засадени нарочно, за да прикриват портата. Ако се съдеше по размерите им, те трябваше да са поне на двайсет години. Отхвърлих набързо възможността някой да си е направил труда да пренесе дотук толкова много възрастни дървета. Това означаваше, че от доста време на това място не ще да са живели нормални хора.

Проврях се през клоните, стигнах до портата и опитах дали е заключена. Беше и още как. Огледах я внимателно. Всяко от крилата

беше закрепено с две солидни панти към зидани с тухли блокчета. От блокчетата започваше телена ограда, през която се бе промушила гъста и негостоприемна на вид растителност. Никакви следи от бодлива тел или електрически проводници. Потърсих с крак опора върху безупречната зидария, подхлъзнах се на няколко пъти, но накрая все пак успях да се прехвърля през портата.

Приземих се в друг свят. Пред мен се простираха акри запусната земя. Онова, което някога е било морава, се беше превърнало в блато от плевели, мъртва трева и натрошени камънаци. Почвата се беше слегнала в няколко точки и там се бяха образували малки езерца, рай за комарите и мушиците, които кръжаха наоколо на ята. Дървета с някогашна горда осанка сега бяха полегнали на една страна с изгнилите си, покрити с гъби дънери. Наоколо като в бунище бяха разхвърляни ръждясали части от коли, стари гуми, смачкани консервени кутии и бутилки. Дъждът барабанеше по кухите метални отпадъци.

Тръгнах по пътека, павирана с подредени в рибена кост тухли, потънала тук-там в плевели и покрита с хлъзгав мъх. На местата, където бяха избили коренища, пътеката приличаше на чене, в което липсват избитите зъби. Изритах встрани една удавена полска мишка и закрачих с мъка към бившата резиденция на клана Хикъл.

Къщата представляваше масивна триетажна постройка, зидана с ръчно изсечени камъни, които бяха потъмнели от времето. Не можех да си представя, че някога е била красива, но импозантна, това да. Изкачих стълбите, водещи към входа. Плевелите се бяха промъкнали до самата врата, която се оказа закована здраво за касата. Прозорците бяха подсигурени по същия начин. Независимо от размерите си постройката изглеждаше жалка — изоставена вдовица, стигнала до онзи етап от живота си, когато грижите за външността се превръщат в излишен лукс, и обречена да изтлее в самота.

Промъкнах се с мъка край изгнилите дъски, струпани пред вратата на кухнята. Къщата беше дълга поне петдесет метра. Отне ми доста време, докато проверя всички прозорци на приземния етаж. Оказа се, че са заковани до един.

Задният двор на имота представляваше нови три акра мочурище. Гаражът за четири коли, построен като имитация на малка къща, също беше недостъпен. Петдесетметровият плувен басейн беше празен, ако

не се брояха двете педи тинеста вода по дъното му, в която плуваха всевъзможни неприятни наглед отпадъци. От градинската беседка с асма и дървената решетка за увивни рози бяха останали само някакви отломки, с няколко безжизнени на вид гнезда в тях. Каменни пейки и статуи бяха полегнали под неестествени ъгли върху потрошените си основи — един истински Помпей след пробуждането на Везувий.

Дъждът се усили и стана още по-студен. Пъгнах ръце в джобовете на вече прогизналия си шлифер и потърсих с поглед някакъв подслон. За да вляза в къщата или гаража, ми трябваше лост или щанга, а наоколо нямаше нито едно дърво, което да не изглеждаше така, сякаш ще се срине всеки момент. Бях изпаднал в положението на скитник, изненадан от буря.

Отнякъде проблесна светлина и аз се свих инстинктивно в очакване гърма. Гръм не последва. Вместо него — нов проблясък. Беше трудно да се прецени през водната стена на пороя откъде точно идва светлината, но на третия път все пак успях да се ориентирам приблизително за посоката и тръгнах натам. След десетина жвакащи стъпки в калта се озовах пред стъклена оранжерия за цветя, която отначало не бях забелязал. Беше току зад разрушената беседка. Стъклените пана бяха станали матови от мръсотията, но все някак бяха оцелели. Хукнах натам, следвайки светлината, която продължаваше да примигва.

Вратата на оранжерията беше затворена, но не и закована като останалите в имението. Отворих я внимателно. Вътре беше топло. Зловонни пари изпълваха въздуха, наситен с аромат на гниещи растения. В двата края на помещението бяха разположени дълги маси, а пътеката между тях беше засипана със стърготини, торф, слама и пръст. В ъгъла беше струпана колекция от градински инструменти — вили, търмъци, прави лопати, мотики.

По масите бяха пръснати саксии с прекрасни растителни образци — орхидеи, бромелиади, сини хидрангеи, бегонии, повечето от които разцъфнали в пищни цветове.

Помещението беше сумрачно и неговата атмосфера някак странно се съчетаваше с барабаненето на дъжда по покрива. Светлината, която бе привлякла вниманието ми, се появи отново, този път по-ярка и по-близка. В далечния край на оранжерията различих очертанията на нечия фигура, облечена с жълт дъждобран с вдигната

качулка, държаща в ръката си електрическо фенерче. Фигурата светваше от време на време, за да разгледа някое растение, да разрови леко почвата или да махне някое сухо листо или съчка.

— Здравейте — казах аз.

Фигурата се извъртя и лъчът на фенерчето блесна в лицето ми. Присвих очи и ги прикрих с длан.

Фигурата се приближи.

— Кой сте вие? — чу се потрепващ от страх глас.

— Алекс Делауер.

Лъчът се насочи към краката ми. Понечих да направя крачка напред.

— Стойте си на мястото!

Върнах крака си в изходна позиция.

Качулката бе паднала леко назад. Лицето под нея беше овално, бледо, плоско, очевидно азиатско, женско, но не и женствено. Очите ѝ бяха две рязвания с бръснач върху пергаментовата кожа, устните — неспособно на усмивка тире.

— Здравейте, госпожо Хикъл.

— Откъде ме познавате... какво искате?

Страхът в гласа ѝ беше примесен с куража на вечния беглец, който знае, че винаги трябва да е нащрек.

— Просто реших да ви посетя.

— Не ми трябва посетители. Аз не ви познавам.

— Нима? Името Алекс Делауер нищо ли не ви говори?

Тя не си направи труда да ме излъже, просто не каза нищо.

— Нали скъпият Стюарт избра точно моя кабинет за свое лобно място. Или пък някой му го е избрал?

— Въобще не знам за какво говорите. Вие ми се натрапвате. — Английският ѝ беше малко тромав, с лек акцент.

— Защо тогава не извикате лакея си, за да ме изхвърли.

Тя стисна зъби, а пръстите ѝ се вкопчиха в дръжката на фенерчето.

— Значи отказвате да си тръгнете?

— Отвън е мокро и студено. Ще съм ви много задължен, ако ми позволите да се изсуша.

— И после ще си тръгнете?

— После ще остана за малко и ние с вас ще си поприказваме. За вашия покоен съпруг и за някои негови добри приятелчета.

— Стюарт е мъртъв. Няма какво да си говорим за него.

— Напротив. Имам куп въпроси към вас.

Тя остави фенерчето на масата и скръсти ръце. В жеста ѝ имаше предизвикателство. Страхът се беше изпарил и на негово място бе останало само раздразнението на човек, притесняван от досадници. Успя да ме изненада. Сама жена на запуснато място, очи в очи с непознат и въпреки това никаква паника.

— Давам ви последен шанс — каза тя.

— Нямам намерение да разкрия убежището ви. Просто искам...

Тя вдигна леко глава и изцъка с език.

Една едра сянка се материализира от нищото и застана до нея.

Осъзнах срещу какво съм изправен и от тази мисъл мигом ми прималя.

— Това е Ото. Той не обича натрапниците.

Беше най-едротото куче, което съм виждал през живота си — огромен петнист дог с размерите на добре развито пони. Солидна част от едното му ухо липсваше. От ъгълчетата на полуоголената му паст се стичаха лиги. И малкото, което виждах от зъбите му, ми беше повече от достатъчно. Свинските му очички бяха твърде малки за глава като неговата. Тъкмо сега те ме оглеждаха от глава до пети.

Трябва да съм мръднал, защото добичето наостри уши. То изпъшка тихо и погледна към господарката си. Тя го погали леко. Кучето запъхтя по-учестено и я близна по пръстите.

— Здравсти, дангалако — казах аз. Думите ми се чува едва-едва, сякаш някой ме бе стиснал за гърлото.

Ото се прозя и изръмжа тихо.

Отстъпих и вратът на кучето се изопна в моя посока. Беше мускулест звяр от върха на носа, та чак до края на опашката.

— Сега пък може аз да не поискам да ви пусна.

Направих още крачка назад, а Ото нададе звук, който идваше сякаш от корема му.

— Казах, че няма да ви издам.

— Така твърдите сега.

Отстъпих с още две крачки. Две мънички крачици. Кучето се приближи.

— Просто исках да съм сама — каза тя. — Никой да не ме притеснява. Да бъдем само аз и Ото.

Ким Хикъл хвърли един любвеобилен поглед на чудовищния дог.

— Но вие ме открихте. Досаждате ми. Как ме открихте?

— Оставили сте името си в библиотеката на „Джедсън Колидж“.

Тя се намръщи. Не на мен, по-скоро на своята немарливост.

— Значи сте ме търсили нарочно.

— Не. Стана съвсем случайно. Не вие ми трябвате.

Тя изцъка още веднъж с език и Ото се приближи още малко. Зловещата му паст зина с още няколко милиметра. Вече можех да подуша миризмата му или поне така ми се струваше.

— Сега сте вие, после ще дойдат и други. За да задават въпроси. За да ме обвиняват, за да ми казват, че съм лоша. Аз не съм лоша. Аз съм добра жена, добра за деца. Бях добра съпруга на един извратен мъж, а не извратена съпруга.

— Знаем — опитах се да я успокоя аз. — Вината не беше ваша.

Ново цъкане. Кучето ме доближи на един скок разстояние. Тя го контролираше като радиоуправляема играчка. Тръгни, Ото. Спри, Ото. Убий, Ото...

— Не. Вината не беше моя.

Отстъпих. Ото ме последва. Ноктите му се впиха леко в пода, а късата му козина се надигна.

— Ще си вървя — казах аз. — Не е нужно да си говорим. Не е чак толкова важно. Заслужили сте си това убежище.

Мотаех я. Опитвах се да спечеля време. Очите ми измерваха разстоянието до вилата в ъгъла на оранжерията. Упражнявах наум движението, което щеше да ми се наложи да направя.

— Аз ви дадох тази възможност. Вие не се възползвахте. Сега вече е твърде късно.

Тя изцъка два пъти и кучето скочи, а силуетът му се размаза пред очите ми. Видях предните му лапи, протегнати към мен, влажната му, гладна, озъбена морда, оранжевите очи, заковали мишената си в десетката, всичко това за част от секундата. Все в същата тази секунда финтирах с движение вдясно, сринах се на колене и после политнах към вилата. Пръстите ми се добраха до дървената дръжка, вкопчиха се в нея и аз извих вилата нагоре.

Догът се стовари върху мен. Стори ми се, че тежи поне тон. Дъхът излетя от дробовете ми. Лапите и зъбите на животното вече дращеха яростно гърдите ми. Нещо премина през дрехите ми, после и през кожата. Болка прониза ръката ми от лакътя до рамото. Премалях ми. Изтървах вилата. Прикрих лицето си с ръкав. Носът на Ото оставяше влажни следи по страните и брадичката ми, докато челюстите му трескаво търсеха пътя към гърлото ми. Сгърчих се встрани, затърсих сляпо дръжката на вилата, докопах я, после я изпуснах и пак я докопах. Забих юмрук в челото на кучето. Все едно че бях ударил войнишка каска. Догът се надигна за миг, изрева гръмогласно и потърси опората на задните си крака. Обърнах вилата със зъбите право към него. Той скочи. Масивното му тяло ме връхлетя с цялата си тежест. Краката ми се огънаха и аз се проснах отново по гръб на пода. Изгубих дъх. Отчаяно се борех, за да запазя съзнание, гълтах прахоляк и кучешки косми и се опитвах на всяка цена да задържа вилата помежду ни.

И тогава животното нададе пронизителен вой. В същия миг усетих как зъбите на вилата срещнаха костите му, отдръпнах се леко встрани и завъртях дръжката с неистова омраза.

Телата ни се допряха. Езикът на кучето докосна ухото ми. Устата му беше зейнала в агония, а зъбите му бяха на някакви жалки три-четири сантиметра от незащитеното ми лице. Мобилизирах цялата сила, която ми бе останала, и натиснах дръжката на вилата, като не спирах да я въртя. Почти не си давах сметката, че господарката на кучето пици с все сила. Ото изхленчи като пале. Последният сантиметър от зъбите на вилата потъна в тялото му. Очите му се отвориха широко, излъчващи усещане за наранено достойнство, премигнаха спазматично и после се затвориха. Огромното туловище потръпна конвулсивно върху мен. Кървава струйка се стече между бърните му и обля лицето ми.

Схватката се бе разиграла в рамките на не повече от трийсет секунди.

Ким Хикъл погледна мъртвото куче, после мен и накрая хукна към вратата. Изправих се с мъка на крака, изтеглих вилата от трупа на животното и ѝ препречих пътя.

— Назад — изръмжах задъхано. Размахах вилата и капки кръв се разлетяха във въздуха.

Тя замръзна на мястото си.

В оранжерията се възцари тишина. Дъждът бе спрял. Тишината беше нарушена от куркащ звук — балончета газ изтичаха от огромното тяло на кучето. Последваха ги изпразненията.

Жената се вгледа в своя любимец и заплака. После се срина на пода с безнадеждното, стъписано изражение на осъдения да бяга до края на живота си.

Забих вилата в земята и се подпрях на нея. Отне ми цяла минута, за да възстановя дишането си, и други две, за да огледам пораженията.

Шлиферът ми беше напълно съсипан — разкъсан и пропит с кръв. Смъкнах го от раменете си и го пуснах на пода. Единият ръкав на коженото яке беше станал на парцали. Съблякох и него и навих ръкава на пуловера си. Огледах бицепса си. Няколкото слоя дрехи си бяха казали думата, но въпреки това картинката не беше никак весела. Трите рани от зъбите вече се бяха подули и започваха да отичат. Цялата ми ръка беше изтръпнала. Раздвижих я внимателно. Като че ли нямаше нищо счупено. Същото важеше за другите ми крайници и за ребрата ми, макар че цялото тяло ме болеше почти непоносимо. Направих бавно няколко от вълшебните упражнения на Ярослав за разтягане. Това определено ме накара да се почувствам по-добре.

— Ото беше ли ваксиниран? — попитах.

Тя не ми отговори. Повторих въпроса си, като вместо удивителната в края стиснах многозначително дръжката на вилата.

— Да. Имам документи.

— Да ги видя.

— Истина е. Можете да ми вярвате.

— Току-що насъска това чудовище срещу мен, за да ми разкъса гърлото. Не ми говори точно сега за доверие.

Тя се вгледа отново в мъртвия дог и се заклати леко, сякаш беше изпаднала в транс. Очевидно чакането отдавна не представляваше проблем за нея. Аз пък въобще не бях в настроение за битка на нерви.

— Изборът е ваш, госпожо Хикъл. Или ще ми помогнете и аз ще ви оставя да се криете на спокойствие, или цялата ви история ще излезе съвсем скоро на първата страница на „Лос Анджелис Таймс“. Виждате ли вече заглавията? „Вдовицата на педофила търси убежище в изоставена къща.“ Истинска поезия, нали? Да се обзаложим ли за колко време ще долетят лешоядите от жълтата преса?

— Какво искате от мен?

— Да отговорите на въпросите ми. Нямам причина, нито пък желание да ви нараня.

— Наистина ли сте онзи, в чийто офис... умря Стюарт?

— Да. Вие кого очаквахте?

— Никого — отвърна ми тя твърде бързо.

— Тауъл? Хейдън? Маккафри?

При споменаването на всяко от имената тя се сгърчваше така, сякаш някой трошеше костите ѝ.

— Аз не съм с тях. Но искам да знам повече за тях.

Тя се надигна, приклепна, поседя така секунда-две, после взе шлифера и се изправи. Разкъсаната ми връхна дреха се озова върху трупа на кучето.

— Ще говоря с вас — каза Ким Хикъл.

25.

Оказа се, че съм пропуснал един от „входовете“ на гаража. На нивото на пода имаше прозорец, прикрит наполовина от близко растящия смърч и затулен със ситно оплетена телена мрежа. Тя се наведе, развърза няколко стратегически възела и отметна мрежата встрани. После легна на земята и се промъкна вътре. Последвах я. Бях доста по-едър от нея и упражнението ме поизмъчи. Ранената ми ръка се отърка в черчевето на прозореца и аз стиснах зъби, за да не изрева от болка, но все пак успях да се промъкна през отвора.

Озовах се в тясно помещение, най-вероятно някогашен склад. Вътре беше влажно и тъмно, по стените се виждаха дървени лавици, а голият циментов под бе боядисан в червено. Над прозореца имаше кепенец, закачен за кука на стената. Тя откачи кепенеца и го затвори плътно. Мракът се сгъсти и аз се стегнах инстинктивно, за да посрещна поредната неприятна изненада. Вместо това долових приятна миризма на керосин, която ми напомни за лагерните огньовете от скаутското ми детство, и стаята се изпълни с мъждива светлина. Тя вдигна летвите на кепенеца и през отворите проникна допълнителна светлина.

Очите ми започваха да привикват с мрака и да долавят нови детайли от интериора. В средата на помещението, върху няколко дъски бе разстлан дюшек. До него беше разпъната сгъваема дървена маса с олющена боя, върху която бяха поставени керосинова лампа, котлон, неотворена консервена кутия и комплект пластмасови прибори за хранене. В единия ъгъл имаше мивка, а над нея — полица с празен буркан от сладко, в който бяха забучени паста за зъби, четка и самобръсначка, до буркана — сапун за пране. Върху пода имаше няколко дървени сандъка. Капаците на два от тях бяха отворени. Единият беше пълен със замразени храни, а другият — със старателно сгънати дрехи. До стената бяха строени в редичка три чифта обувки с гумени подметки. Върху две от опорните греди на гаража бяха завинтени метални кукички. Тя свали дъждобрана си и го окачи на

една от тях. В това време аз се настаних върху един от дървените сандъци.

Двамата се спогледахме.

При отсъствието на друг по-силен дразнител болката в ръката ми започваше да става все по-нетърпима. Потръпнах и тя го забеляза. Поколеба се за миг, после стана и изрови от една от кутиите марля, риванол и бинт. После почисти раната ми и ме превърза като съвестна милосърдна сестра. Ситуацията наистина започваше да става все по-налудничава. Само преди броени минути тя беше насъскала кучето си срещу мен, а сега ме превързваше с майчинска загриженост. Цялото ми същество се бе напрегнало в очакването на някакъв подъл трик. Не знам какво очаквах. Може би тя да забие пръсти в прясната рана и после, възползвайки се от болката, да ми извади някое око.

Но Ким Хикъл просто ме превърза и после се върна на мястото си.

— Документите на кучето — напомних ѝ аз.

Последва ново ровичкане, този път далеч по-кратко. Тя знаеше чудесно къде се намира всичко. В ръцете ми се озова пакет от листове, пристегнат с хлабав ластик. Квитанции от прегледи във ветеринарни кабинети, картон със списък на направените ваксини, регистрация в киноложки клуб „Кенъл“. Пълното име на кучето се оказа Ото Клаус фон Шулдерхайс, потомък на Шутгарт-Мунш и Сигурн-Дафодил. Съдейки по родословието, в сравнение с това куче аз можех да мина само за най-обикновен крепостен. Имаше и две дипломи от тренировъчни школи в Лос Анджелис и сертификат, който твърдеше, че Ото е бил трениран като атакуващо куче, за да служи единствено за отбрана. Върнах ѝ документите.

— Благодаря — каза тя.

Бяхме седнали един срещу друг като стари добри приятели. Огледах я внимателно и се опитах да си съставя някаква обща представа за нея. Онова, което видях, беше една тъжна, късо подстригана азиатка около четирийсетте, измършавяла и запусната като църковна мишка. Седеше със скръстени в скута си ръце и ме гледаше хрисимо. И да исках, пак не можех да ѝ се ядосам.

— Откога живеете тук?

— От шест месеца. От смъртта на Стюарт.

— И защо живеете така? Защо не отворите къщата?

— Помислих си, че така ще ми е по-лесно да се крия. Всичко, което искам, е да бъда сама.

Виж ти, поредната Гарбо. Ролята не ѝ подхождаше особено.

— И от кого се криете?

Тя заби поглед в пода.

— Хайде. Казах вече, че не съм ваш враг.

— От другите. От другите извратеняци.

— Имена.

— Онези, които споменахте и другите. — Тя назова още половин дузина имена, които не ми говореха нищо.

— Нека да бъдем малко по-точни. Под „извратеняци“ разбирате други педофили, така ли?

— Да, да. Аз не знаех. Стюарт ми каза по-късно, докато беше в затвора. Те се пишели доброволци за един детски дом, вземали децата по домовете си. Правели гадни неща с тях.

— Във вашето училище също.

— Не! Това беше само работа на Стюарт. Другите никога не са идвали в училището. Само в детския дом.

— „Ла Каса де лос Ниньос“. Вашият мъж е бил член на Джентълменската бригада.

— Да. Той ми каза, че го прави, за да помогне на децата. Неговите приятели го спечелили за идеята, така казваше. Съдията, докторът, другите. Мислех си, че това е много мило от негова страна — ние си нямахме наши деца — и се гордеех с него. Така и не разбрах какво всъщност е правел — точно както не знаех и за училището.

Не казах нищо.

— Знам какво мислите. Всички си го мислят. Тя е знаела през цялото време. Как е могла да не знае какво прави собственият ѝ мъж? Мислете, че съм толкова виновна, колкото беше и Стюарт. Казвам ви, не знаех!

Тя протегна ръце в отчаян жест, а пръстите ѝ се сгърчиха от болка. Забелязах, че ноктите ѝ са изгризани чак до кожата. Изражението ѝ беше на отчаян, обезверен човек.

— Не знаех — повтори тя, по-скоро на себе си, отколкото на мен. — Не знаех. Той ми беше мъж, но въпреки това не знаех!

Тя се нуждаеше отчаяно от опрощение, но аз пък не бях в настроение за ролята на отец изповедник. Продължих да я гледам

безразлично, без да казвам нищо.

— Ако бяхте наясно с това какво представляваше бракът ни със Стюарт, тогава щяхте да разберете как е било възможно той да върши всички тези неща, без аз да забележа.

Моето мълчание казваше: „Убеди ме“.

Тя сведе глава и започна:

— Запознахме се в Сеул, малко след войната. Баща ми беше професор по езикознание. Семейството ми беше заможно, но имахме и връзки със социалистите, и затова всички мои по-близки роднини бяха убити. Веднага след войната започна неистова чистка, убийства на интелектуалци и въобще на всички, които не бяха слепи слуги на режима. Цялото ни имущество беше конфискувано или унищожено. Мен ме скриха, ден преди да дойдат главорезите и да изколят всички до крак, моите близки, слугите и дори домашните животни. После правителството затегна още по-здраво примката. Хората, които ме бяха приютили, се изплашиха и аз се озовах на улицата. Бях на петнайсет години, но много дребничка, много слаба, тъй че никой не би ми дал повече от дванайсет. Просех, хранех се от кофите. Про... продавах се. Налагаше ми се. За да оцелея.

Тя спря, впери поглед през мен, събра сили и продължи.

— Когато ме откри Стюарт, бях болна от треска и куп венерически болести, кожата ми беше покрита със струпеи. Беше нощно време. Бях се завила с вестници на една алея зад кафенето, където американците ходеха, за да ударят по едно и да си намерят момиче за нощта. Знаех, че е добре човек да се върти край такива места, защото американците изхвърляха купища храна. Беше ми толкова зле, че едва намирах сили да помръдна, но гледах да остана будна, за да не докопат котките първи моята вечеря. Ресторантът затваряше малко след полунощ. Войниците излязоха навън, шумни, пияни, залитащи. После излезе Стюарт. Беше сам и трезвен. По-късно разбрах, че въобще не пие. Опитвах се да стоя тихо, но толкова ме болеше, че извиках. Той чу, приближи се, един такъв голям, истински гигант в униформа, надвеси се над мен и каза: „Спокойно, момичето ми“. Взе ме на ръце и ме отведе в апартамента си. Той имаше много пари, достатъчно, за да си наеме собствена квартира извън базата. Американските войници вече бяха успели да се прочуют като майстори на нежеланите бебета. Но Стюарт беше съвсем различен. Беше наел

квартирата, за да пише поезията си на спокойствие, за да се занимава с фотография, за да бъде сам.

Времето и пространството ѝ се изплъзнаха и тя впи невиждащ поглед в дървената стена.

— Той ви завел в своя апартамент — подсетих я аз.

— Цели пет седмици ме гледа като болно дете. Хранеше ме, къпеше ме, седеше до леглото ми и ми четеше комикси. Обожавах американските комикси. Татко винаги ми носеше от тях, когато пътуваше зад граница. Стюарт ми четеше от тях с топлия си нежен глас. Той не приличаше на нито един от мъжете, които бях срещала до този момент. Слаб, тих, приличаше на учител с тези очила, през които очите му изглеждаха огромни като на голяма птица.

— На шестата седмица вече се чувствах много по-добре. Той дойде при мен в леглото и ние се любихме. Сега вече знам, че това е било част от неговата болест — вероятно си е мислел, че съм дете. Но аз се почувствах като жена. С течение на годините, когато аз постепенно се превърнах в истинска жена, той загуби интерес към мен. Понякога обичаше да ме облича в момичешки дрешки. Аз съм дребничка и те лесно ми ставаха. Но и това време отмина. Аз пораснах окончателно и заявих себе си като зряла личност. Тогава той окончателно се отдръпна от мен. Може би по това време са започнали първите по-сериозни прояви на болестта му. Може би — каза тя с болка в гласа — вината е моя, че не можах да го задоволя.

— Но той беше човек с разстроена психика. Вие не носите отговорността за него — казах аз напълно искрено. Не исках разговорът да премине в съзлив самообвинителен монолог.

— Не знам. Дори сега всичко ми изглежда толкова нереално. Вестниците, материалите за него. За нас двамата. Той беше толкова мил човек, тих, нежен.

Бях чувал и други подобни описания на педофили. Те често са хора с невероятно приятни маниери, оттам и способността им да спечелват доверието на невръстните си жертви. Но разбира се, педофилите просто нямат избор. Кое дете би тръгнало с брадясал скитник с вонящо палто на мазни лекета? По-скоро би ги привлякъл някой като чичко Уоли, който е далеч по-мил от изнервените мама и татко, че и от който и да е друг възрастен. *Той ги разбира*. Чичко Уоли може да прави разни фокуси, има вкъщи страхотна колекция от

картички с бейзболисти и невероятни играчки... плюс видеокамери и разни страхотни мръсни книжки.

— Трябва да разберете колко много го обичах — продължаваше тя. — Той ми спаси живота. Беше американец. Беше богат. Освен това каза, че ме обича. „Моята малка гейша“, така ме наричаше. Аз се смеех и му казвах: „Не, глупчо, аз съм корейка, японците са прасета!“. А той се усмихваше и пак ми казваше: „Моята малка гейша“.

— Живяхме заедно в Сеул четири месеца. Вечер го чаках да се прибере, готвех му, чистех, носех му пантофите. Бях негова жена. Когато пристигна заповедта за уволнението му, той ми каза, че ще ме вземе със себе си в Щатите. Все едно че пред мен се отвориха портите на рая. Естествено, неговото семейство — той имаше само стара майка и няколко лели — не трябваше да научава нищо за това. Стюарт не се притесняваше за това. Той имаше свои пари, оставени му от баща му под формата на попечителски фонд. Отпътувахме заедно за Лос Анджелис. Той каза, че ще учи там. Наистина се записа в медицинския факултет, но после прекъсна. Започна работа като медицински техник. Можеше съвсем спокойно да не работи, а и заплатата беше ниска, но той си обичаше работата, казваше, че не обича да се излежава. Той харесваше машините. Даваше ми цялата си заплата, сякаш ставаше дума за някакви дребни стотинки, и ми казваше да си купя с нея каквото поискам.

— Живяхме заедно така три години. Искан да се омъжа за него, но не смеех да отворя дума. Отне ми известно време да свикна с американските привички, да осъзная, че и жените могат да имат права, а не само да бъдат нечия собственост. Накрая не издържах и му споменах, че искам да му родя деца. Стюарт не беше особено въодушевен, но не се възпротиви. Оженихме се. Опитах да забременея, но все не успявах. Ходих по какви ли не лекари в Лос Анджелис, в „Станфорд“, в „Майо“. Всички до един ми казваха, че съм твърде сериозно травмирана. След всичко, което бях преживяла в Корея, това не ми звучеше никак невероятно, но въпреки това отказвах да повярвам, че е така. Сега, като се обърна назад, се радвам, че не можах да зачена. След известно време се примирих, но това ми докара още по-сериозна депресия. Затворих се в себе си. Почти не се хранех. Накрая Стюарт започна да не издържа. Предложи ми да уча. Каза, че щом толкова ми липсва контактът с децата, мога да стана учителка и

така да запълня празнотата. Може да е имал и свои си мотиви, но тогава ми се стори толкова загрижен. Въобще, винаги когато ми е било тежко, той се държеше страхотно с мен.

— Завърших гимназия, после колеж, научих толкова много. Бях добра ученичка — припомни си тя с усмивка. — Бях много мотивирана. За пръв път излизах сред хора. Дотогава бях просто малката гейша на Стюарт. Започнах да се сещам и за себе си. И точно тогава той започна да се отдръпва от мен. Нямах шумни скандали, нито упреци, въобще нищо, изразено с думи. Той просто започна да прекарва все повече време със своя фотоапарат и с книгите си за птици. Стюарт обичаше да разглежда списания за природата, макар да не си падаше по излетите и разходките. Домашен любител на птиците. Домошар до мозъка на костите.

— Не след дълго се превърнахме в далечни роднини, които живеят в една и съща къща. На никого от нас не му пукаше, и двамата бяхме заети. Аз използвах всяка свободна минута, за да уча. Бях твърдо решена да отида отвъд бакалавърската титла. Вече вървахме всеки по своя си път. Имаше цели седмици, в които въобще не се виждахме. Никакво общуване, нищо, което поне бегло да прилича на брак. Не вървеше и да се разведем. На какво отгоре? Никога не сме се карали. Ситуацията беше — „Живей си живота и остави другите да живеят своя“. Новите ми приятели, колегите, всички казваха, че мога само да се радвам, че имам съпруг, който ми позволява такава пълна свобода. Почувствах ли пристъп на самота, просто се заравях по-дълбоко в книгите си.

— Завърших следдипломната си квалификация и веднага получих място в едно от местните начални училища. Харесваше ми да работя с малчуганите, макар да си мислех, че бих се справила по-добре с ръководството на едно такова училище. Говорих за това със Стюарт, той каза: „Разбира се. Щом това ще те направи щастлива“. Просто не искаше да му се пречкам в краката. Купихме си къща в Брентууд — неговите пари винаги стигаха за всичко — и аз открих там „ъгълчето на Ким“. Беше прекрасно място и аз си прекарвах чудесно. За пръв път престанах да скърбя, че си нямам свои деца. Тогава той...

Тя спря, закри лицето с длани и се заклати напред-назад.

Станах и сложих ръка на рамото ѝ.

— Моля ви не го правете. Аз насъсках Ото срещу вас, за да ви убие. — Тя откри отново лицето си. Никакви сълзи. — Не разбирате ли? Аз исках Ото да ви убие. А сега вие се държите добре с мен, проявявате разбиране. Това само ме кара да се чувствам още по-зле.

Свалих ръката си от рамото ѝ и си седнах на мястото.

— А защо ви дотрябва Ото, от какво се страхувахте?

— Мислех, че сте пратен от онези, които убиха Стюарт.

— Според официалната версия той се е самоубил.

Тя поклати глава.

— Не. Той не се самоуби. Те казаха, че бил депресиран. Лъжа. Разбира се, отначало, когато го арестуваха, беше доста потиснат. Чувстваше се унижен и виновен. Но скоро се измъкна от блатото. Стюарт винаги се измъкваше. Да обърне гръб на реалността, за него беше не по-сложно от това да прояви някой филм. Говорихме по телефона в деня, преди да го изправят пред съда. Той беше в приповдигнато настроение. Още чувам думите му. Това, че са го арестували, било по-добре за него, по-добре и за двама ни. Едва сега съзнавал, че е болен човек и че има нужда от лечение, което щели да му осигурят. Искаше да опитаме отново още щом го изпишат от болницата. Предложи ми да отворя ново училище, да се преместим в друг град. Мислеше си за Сиатъл. Хрумнало му, че можем да възродим за живот семейното имение. Оттам ми дойде после идеята да се скрия тук.

— Знаех, че от това нищо няма да излезе. По онова време вече бях решила да го напусна. Но въпреки това реших да не го съсипвам точно в този момент. Само повтарях: „Да, Стюарт. Разбира се, мили“. После говорихме още веднъж, все за същото. Животът ни щял да стане по-добър от всякога. Въобще не говореше като човек, който се кани да си пръсне мозъка.

— Нещата не са толкова прости — казах аз. — Хората често се самоубиват под налягането на моментно настроение. Ако не знаете, пролетта е сезонът на самоубийците.

— Може и така да е. Но аз познавах Стюарт и знам, че не се е самоубил. Той беше твърде повърхностен, за да позволи един арест да го разстрои за по-дълго време. Той можеше да обърне гръб на всичко. Беше обърнал гръб на мен, на нашия брак, и това години наред. Нали

точно затова е успявал да върши всички онези неща, без аз да разбера за това. Ние си бяхме абсолютно чужди.

— Но го познавахте достатъчно добре, за да сте сигурна, че не се е самоубил?

— Да — настоя тя. — Цялата тази история за обаждането във вашия кабинет, за отворената с шперц врата. Това въобще не е стилът на Стюарт. Въпреки болестта си, той беше наивен, почти елементарен. Не беше от хората, които кроят планове.

— Едва ли би успял да смъкне онези деца в мазето без предварителен план.

— Добре тогава, не ми вярвайте. Не ми пука. Неговите грехове са вече свършен факт. Той е мъртъв. Аз пък се крия в моето си мазе.

Усмивката ѝ беше достойна за съжаление.

Пламъкът на лампата изпраця тревожно. Тя стана, за да удължи фитила и да пусне повече керосин. Когато седна отново, аз я попитах:

— Кой го е убил тогава и защо?

— Останалите. Неговите тъй наречени приятели. За да не ги разкрие. А той щеше да го направи. При последното ми посещение при него Стюарт ми намекна нещо подобно. Каза нещо от сорта на: „Аз не съм единственият болен човек наоколо, Кими“ и „При Джентълмените нещата не са такива, каквито изглеждат“. Знаех, че иска да го попитам, за да може да си излее душата. Но аз не го направих. Все още бях в шок от загубата на училището. Срамът още ме душеше. Не исках да слушам за още перверзии. Затова го отрязах, просто смених темата. Но след смъртта му си спомних за този разговор и всичко си дойде на мястото.

— Той назова ли някои от имената на „болните“?

— Не. Но какво друго би могло да значи всичко това? Те идваха да го вземат от къщи. Паркираха големите си лъскави коли на алеята. Винаги носеха спортните си якета с емблемата на „Ла Каса“. На тръгване винаги беше много възбуден. Ръцете му трепереха. После се прибираше по малките часове изтощен. Или пък направо на следващия ден. Не е ли очевидно какво са правели?

— А споделихте ли с някого своите опасения?

— Кой би ми повярвал? Това са влиятелни хора — доктори, адвокати, шефове на компании, оня отвратителен дребен съдия Хейдън. Какви шансове имам срещу тях, аз, жената на педофила? За

обществеността аз съм не по-малко виновна от Стюарт. Освен това няма доказателства. Вижте само как отстраниха него. Трябваше да избягам.

— Стюарт някога да е споменавал, че познава Маккафри от Вашингтон?

— Не. А така ли е?

— Да. А да е говорил за едно дете на име Гари Немет?

— Не.

— Нещо за Елена Гутиерес? За Мортън Хендлър, доктор Мортън Хендлър?

— Не.

— Морис Бруно?

Тя поклати глава.

— Не. Кои са тези хора?

— Жертви.

— Тормозени като останалите?

— Нещо повече, мъртви са. Убити.

— О, боже. — Тя закри отново лице.

Разказът я бе накарал да се изпоти. Кичурчета черна коса бяха полепнали по челото ѝ.

— Значи всичко продължава? — каза тя мрачно.

— Точно затова съм тук. За да му сложа край. Какво още можете да ми кажете, за да ми помогнете?

— Нищо. Казах ви всичко. Те го убиха. Те са зли хора, прикриващи гнусната си тайна под мантията на своето влияние. Избягах, за да се спася от тях.

Огледах мизерното ѝ убежище.

— Колко още мислите, че ще издържите тук?

— Завинаги, ако някой не ме издаде. Островът е забутан, а имението — скрито от хорските очи. Когато ми се наложи да отида до континента се преобличам като чистачка. Никой не ми обръща внимание. Презапасявам се, за да огранича пътуванията до възможния минимум. Последното беше преди месец. Живея простичко. Цветята са моя лукс. Купих семена, засадох ги и те израснаха. С тях си запълвам времето, поливам ги, грижа се за тях. Дните летят неусетно.

— Но доколко сте в безопасност? Тауъл и Хейдън са родени тук.

— Знам. Но семействата на двамата не живеят тук от едно поколение насам. Проверих. Дори проверих старите им къщи. Там има други хора, с други имена. Няма причина да ме търсят тук. Освен ако вие не ги насочите насам.

— Няма да го направя.

— При следващото пътуване ще си купя пистолет. Ще бъде готова, когато дойдат. После ще избягам и ще отида някъде другаде. Свикнала съм. Спомените от Сеул се връщат в сънищата ми. Те ме поддържат нащрек. Съжалявам за другите жертви, но не искам да знам нищо за тях, и без друго нищо не мога да направя.

Станах и тя ми помогна да си облека якето.

— Смешното е — каза после, — че това имение вероятно ми принадлежи сега. Същото важи за имота в Брентууд и за останалата част от състоянието на Хъкълви. Аз съм единствен наследник на Стюарт. Ние написахме завещанията си преди години. Той никога не обсъждаше финансови въпроси с мен и затова не знам колко точно ми е оставил, но парите трябва да са доста. Става дума за купища ценни книжа и недвижими имоти по цялото крайбрежие. Теоретично аз съм богата жена. Приличам ли ви на такава?

— Няма ли начин да се свържете някак с изпълнителя на завещанието?

— Изпълнителят е един от съдружниците в адвокатска фирма на Едуин Хейдън. Почти съм сигурна, че и той е един от *тях*. Мога да мина и без това състояние, щом всичко, което ще видя от него, ще бъде едно богаташко погребение.

Тя използва един стол, за да се измъкне през прозореца. Последвах я. Тръгнахме към голямата черна къща.

— Вие се занимавахте с децата от училището. Как са те?

— Много добре. И прогнозите са добри. Вече са учудващо устойчиви.

— Това е хубаво.

След още няколко крачки добави:

— А родителите, те мразят ли ме?

— Някои от тях. Други се държаха учудващо лоялно и ви защитаваха.

— Радвам се. И аз си мисля често за тях.

Тя ме придружи до началото на блатото.

— Няма да ви изпращам по-нататък. Как се чувствате?

— Скочан, но не е нищо сериозно. Ще живея.

Протегнах й ръка и тя я пое.

— Успех — ми каза.

— На вас също.

Запромъквах се през плевелите и калта, изморен и премръзнал. Когато се обърнах, тя вече беше изчезнала.

Прекарах по-голямата част от връщането с ферибота в столовата на кораба с чаша кафе в ръка, опитвайки се да подредя мислите си. След като се озовах благополучно в хотела, завъртях един телефон до участъка на Майло. Оттам ми казаха, че не е на работа и е по-добре да го потърся на домашния му телефон. Послушах съвета им и от другата страна слушалката вдигна Рик Силвърман, стар приятел на Майло.

— Здравсти, Алекс. Нещо пращи. От далеч ли се обаждаш?

— От Сиатъл. Майло върна ли се?

— Не. Утре го очаквам. Замина на импровизирана почивка в Мексико, но на мен ми прилича повече на пътуване по работа.

— Така си е. Искан да проучи миналото на един тип на име Маккафри.

— Знам го. Свещеникът с детския дом.

— Майло да е казал какво точно е предизвикало неочаквания му интерес към Мексико?

— Момент да помисля. Той спомена, че се бил обадил в местния полицейски участък — беше някакво малко градче, забравих му името — и те започнали да го разиграват. Казали, че има интересна информация, но ще трябва да дойде лично, за да си я получи, а удоволствието ще му струва известна сума в зелено. Аз се изненадах — винаги съм си мислил, че ченгетата си помагат помежду си — но той ми каза, че нещата винаги са стояли така.

— Това ли е всичко?

— Това е. Покани ме да го придружа, но пътуването не се връзваше никак с графика ми. Тъкмо ми се задаваше поредното 24-часово дежурство и щеше да е твърде сложно да уредя нещата с някой от колегите за толкова кратко време.

— Чуван ли си се с него откак замина?

— Не. Само получих една картичка от летището в Гуадалахара. Стар селянин, който дърпа магаренцето си на фона на гигантски, пластмасов на вид кактус. Класика. Надписът гласеше: „Иска ми се и ти да си тук“.

Засмях се.

— Ако се обади, кажи му да ми звъне. Имам още нова информация за него.

— Непременно. Нещо по-конкретно?

— Не. Просто нека ми се обади.

— Окей.

— Благодаря. Надявам се, че идеята да се видим скоро, все още е в обращение.

— Определено е. Може би още щом се върне и успее да позакрепи малко нещата в участъка.

— Добре ми звучи.

Съблякох се и огледах ръката си. Кървеше едва-едва, но като цяло положението не изглеждаше трагично. Пък и Ким Хикъл се беше справила доста добре с превръзката. Половин час упражнения за разтягане и две-три карате кати^[1] свършиха чудесна работа. После се потопих за двацет минути в горещата вана и в резултат на всичко това се почувствах почти като нов.

Обадих се на Робин, но никой не вдигна, облякох се и излязох, за да вечерям. Бях си харесал едно ресторантче от предишното си идване до Сиатъл — кедрова ламперия плюс чудесна гледка към Лейк Юниън. Отскочих дотам и си поръчах специалитета — съомга, печена на дървени въглища, салата „Рокфор“, картофи, боб, кошничка с топли малцови хлебчета и две бутилки „Куурс“. Накрая изсипах върху всичко това порция шоколадов сладолед и двойно кафе и с пълен стомах се насладих на залеза над езерото.

След ресторанта отскочих до околностите на университета. Претършувах няколко книжарници, но не открих в тях нищо достатъчно вълнуващо или пък провокиращо, за да ме накара да си го купя. Накрая се върнах обратно в хотела. Във фойето имаше магазин със стоки от Ориента. Там избрах за Робин огърлица от зелени полускъпоценни камъчета и се качих в стаята си. В девет й се обадих отново. Този път тя вдигна.

— Алекс! Толкова се надявах, че ще си ти.

— Как си, сладурано? Обаждах ти се преди два-три часа.

— Излязох да хапна нещо. Съвсем сама. Ядох омлет в кафе „Пеликан“ абсолютно сама. Жалка картинка.

— Аз също вечерях в усамотение, моя единствена.

— Колко тъжно. Върни се по-скоро, Алекс. Липсваш ми.

— И ти ми липсваш.

— Пътуването струваше ли си?

— Много даже. — Казах й подробностите, като старателно пропуснах вълнуващата си среща с Ото.

— Май наистина си на път да откриеш нещо. Не се ли чувстваш странно, докато разкриваш всичките тези тайни?

— Не съвсем, но отстрани сигурно изглежда точно така.

— Така изглежда, Алекс. Аз съм само страничен наблюдател и всичко това ми се струва толкова налудничаво. Много ще се радвам, когато Майло се върне, за да поеме всичко.

— Да. Как вървят нещата при теб?

— Нищо чак толкова интересно. О, всъщност има едно нещо. Тази сутрин ми се обади председателката на някаква нова феминистка група — нещо като женска търговска камара. Беше ми донесла преди банджото си за ремонт. Когато дойде да си го вземе, двете си поприказвахме. Това беше преди няколко месеца. Както и да е, та днес тя ми се обади отново и ме покани да изнеса лекция пред групата следващата седмица. Темата трябва да е нещо от сорта на — „Жената занаятчия в съвременното общество“, с подзаглавие „Творческото въображение срещу догмите на деловия свят“.

— Това е страхотно. Ще гледам да съм там на всяка цена, стига да ме пуснат.

— Да не си посмял! И без друго вече съм достатъчно изплашена. Алекс, никога преди не съм говорила пред аудитория. Само мисълта за това ми е достатъчна, за да блокирам.

— Не се притеснявай. Ти имаш какво да кажеш, освен това си ми умничка и имаш безупречна артикулация. Убеден съм, че ще си паднат по теб.

— Така си мислиш ти.

— Мисля си го, защото е така. Виж, ако наистина си се изнервила чак толкова, мога да ти приложа малко хипноза. Ще ти помогне да се отпуснеш. Лесна работа.

— И мислиш, че хипнозата ще ми помогне?

— Естествено. С твоето въображение от теб ще излезе страхотен субект за хипнотизиране.

— И преди си ми говорил за това, но тогава ставаше дума за пациенти. Така и не можах да си представя, че би могъл да го направиш и с мен.

— Това е, защото обикновено намираме други неща, с които да запълним свободното си време.

— Хипноза — каза тя. — Ето че си още нещо, за което да се притеснявам.

— Няма защо. Хипнозата е напълно безобидна.

— Наистина ли?

— Да. В твоя случай напълно. Проблемите възникват, когато субектът преживява сериозен емоционален конфликт или има дълбоко потиснати проблеми. В подобни случаи хипнозата може да извади на повърхността някакви първични спомени. Тогава субектът може да изпита стрес, дори ужас. Но дори това би могло да свърши полезна работа. Опитният психотерапевт използва безпокойството на своя пациент, за да му се помогне да преодолее проблема си.

— И това не би могло да се случи с мен?

— Определено не. Гарантирам ти го. Ти си най-нормалният човек, когото някога съм познавал.

— Ха. Личи си, че си се оттеглил преди доста време.

— Добре, да те видим тогава с какъв психопатологичен симптом ще ме изненадаш.

— Какво ще кажеш за болезнената превъзбуда, която ме завладява, докато слушам гласа ти, и затова как ми се прииска да те докосна, не, да те сграбча и да те поема в себе си?

— Хм, звучи ми сериозно.

— Тогава се връщай по-бързо, за да направиш нещо по въпроса, докторе.

— Връщам се още утре и смятам да пристъпя към лечението незабавно.

— По кое време?

— Самолетът каца в десет... значи половин час по-късно.

— По дяволите, забравих, че трябва да съм в Санта Моника утре сутрин. Леля ми е в болница. Семейна история, трябва да отида. Ако

подраниш малко, ще можем дори да закусим заедно, преди да тръгна.

— Това е най-ранният полет, сладурче.

— Тогава просто ще те изчакам, ще се появя там малко по-късно.

— Отиди да видиш леля си. Ще вечеряме заедно.

— Може да се получи доста късна вечеря.

— След болницата ела направо вкъщи. Ще стартираме оттам.

— Добре. Ще гледам да дойда най-късно в осем.

— Чудесно. Бързо оздравяване на леля ти. Обичам те.

— И аз те обичам. Пази се.

[1] Ката е съчетание от движения, удари и блокове в карате, обединени в едно упражнение. — Б.пр. ↑

26.

Нещо не ми даваше мира на следващата сутрин. Усещането, че нещо не е наред, ме преследваше по целия път към летището. Дори след като се настаних удобно в самолета и се опитах да забравя за фалшивите усмивки на стюардесите и за тъпите шеги на помощник-пилота, така и не успях да разбера кое е камъчето, промъкнало се в иначе удобната обувка на съзнанието ми. Чувствах се изнервен и нетърпелив като дете, което никак не може да се справи с подреждането на новия си пъзел. Накрая реших просто да се примиря, да се отпусна и да видя дали истината няма да изскочи сама отнякъде.

Точно така и стана малко преди да кацнем. В главата ми беше заседнал разговорът с Робин от предишната вечер. Когато тя ме попита дали хипнозата е безопасна, аз ѝ обясних, че е, освен ако изживяването не се натъкне на някакъв латентен конфликт. Точните ми думи бяха: „Да извади на повърхността някакви първични спомени“. Реакцията на което често е пристъп на ужас...

Когато колесниците докоснаха пистата, усетих, че тялото ми буквално е вдървено от напрежение. Измъкнах се набързо от терминала на пристигащите полети и хукнах към денонощния паркинг, за да освободя моята севиля. Оставих един хубав бакшиш на служителя, за да ускоря процедурата и когато най-после се озовах зад волана, поех право към булевард „Сенчъри“.

Вратата на апартамента на Бонита Куин беше отворена. Отвътре долетяха нечии проклетия и аз влязох. В дневната заварих мъж, който риташе злобно дивана с растителния мотив и мърмореше нещо сърдито. Беше на около четирийсет и пет, с къдрава коса, отпуснат, с кожа с цвят на маджун. Беше облечен с черни спортни панталони и синя найлонова риза, прилепнала плътно по всяко милиметърче от желеподобното му туловище. В едната си ръка държеше цигара и тръскаше направо на пода. С другата се чешеше трескаво зад ухото. Той скрита отново канапето, вдигна поглед, видя ме и ми махна с ръка.

— Добре, можеш да се захващаш за работа.

— Която е?

— Да разкараш тия боклучави партакеша оттук, нали си от носачите, мътните да те... — Той ме огледа отново, този път с присвити очи. — Не, вие не приличате на носач. Извинете. С какво мога да ви помогна?

— Търся Бонита Куин и нейната дъщеря.

— Значи ставаме двама.

— Няма ли я?

— Вече цели три дни. И един господ знае колко чека с наеми е отмъкнала със себе си. Наемателите ми загряха телефона от обаждания — никой не събирал съобщенията, ремонтите се бавели. Обадох ѝ се, но никой не вдигна. Затова дойдох лично само за да открия, че я няма от три дни. Зарязала всичките си боклучаи и изчезнала. Никога не съм я харесвал. Но то си е така, направи някому добро, за да те прецака после. Винаги става така.

Той дръпна здраво от цигарата си, закашля се и после опъна отново. Приличаше на човек, който е с единия крак в гроба.

— Вие да не сте от някоя застрахователна агенция?

— Аз съм един от лекарите на дъщеря ѝ.

— О, няма? Само за доктори не ми говорете. Нали един от тях ме насади на тия пачи яйца.

— Тауъл?

Дебелакът вдигна вежди.

— Да. Да не сте от неговия екип? Защото, ако сте, имам доста...

— Не съм. Просто го познавам.

— Тогава го знаете какъв мърморко е. Освен това се навира в неща, дето хич не го касаят. Ако ме чуе жена ми да приказвам така за него, направо ще ме очисти. Тя го обожава. Казва, че бил невероятно мил с децата. Вие какъв по-точно доктор сте?

— Психолог.

— Хлапето си има проблеми, а? Това хич не ме учудва. Тя ми се стори доста омаяна, ако ме разбирате какво искам да кажа. — Той протегна ръце напред, имитирайки сомнамбул.

— Казвате, че доктор Тауъл ви е насадил на пачи яйца?

— Ами така си беше. И преди се познавах с него, бегло. Да съм го срещал веднъж или два пъти. После в един чудесен ден той ми се обажда, за да ме пита дали нямам случайно работа за една негова

пациентка. Чул, че в комплекса се било освободило мястото за домоуправителя. Аз го питам дали става дума за човек с опит, защото апартаментите тук не са един или два. Той ми казва, не, няма, но пък си има дете и се нуждае от допълнителен доход. Аз викам, вижте какво, докторе, това е комплекс за несемейни и не знам дали идеята за домоуправител с дете е добра. Апартаментът, който предлагам, обяснявам му аз, е малък. — Той ме погледна и сбърчи чело. — Вие бихте ли натикали дете в тази кутийка?

— Не.

— Аз също. Не е нужно да си доктор, за да разбереш, че не става. Същото казах и на Тауъл. Обясних му го. Казах му, докторе, тази работа е за сам човек. Обикновено се взема по някой студент от Калифорнийския университет. На тях не им трябва много място. Аз имам и други сгради, казвам му. Във Ван Найс, няколко в Санога Парк, те са по семейно ориентирани. Нека да звънна на моя човек в Долината, той ще провери и тогава ще видим какво можем да направим за жената.

— Тауъл ми вика, не, трябва да е в тази сграда. Хлапето вече било записано в някакво училище наблизо, да се мести за него щяло да бъде травматично преживяване. Къде ще споря с него, нали той е докторът. Аз му казвам, докторе, как ще накараш едно дете да не вдига шум в място като това? Това са предимно самостоятелни наематели, някои от тях обичат да си поспиват до късно. Той вика, аз гарантирам, че това дете ще пази тишина и ще се държи добре. Аз пък си помислих, щом малката може да не вдига шум, значи нещо не ѝ е съвсем наред. И сега като се появихте вие, всичко ми се върза.

— Опитвам се аз да му откажа, обаче той ме притиска. Голям досадник е. Жена ми го обожава, направо ще ми види сметката, ако разбере, че съм го ядосал, и затова аз му казвам, добре, става. Уговаряме си двамата среща и той пристига с оная женска Куин и с нейното хлапе. Изненадах се. Предишната нощ се бях размислил и реших, че сигурно я опъва и затова е решил да се прави на Майка Тереза. И затова очаквах нещо класно, апетитно. Той е възрастен, обаче още не е за изхвърляне, нали така? Значи влизат те двете с хлапето и какво да видя, ами те истински битници. Майката се плаши и от сянката си, пуши повече от мен, което направо не е за вярване, а детето, нали ви казах, едно такова отнесено, гледа в една точка, макар

че, трябва да призная, наистина е доста тиха. Не шукна даже. Хич не ми се вярваше, че майката ще се справи с работата, но какво да правя, нали вече се бях прецакал. Взех я на работа. Тя се справяше добре. Работеше здраво, но бавно схващаше. За детето — никакви оплаквания. И ето че сега, само няколко месеца по-късно, госпожата ми изчезна яко дим. Да не говорим, че е завлякла със себе си платежни чекове за поне пет бона. Сега ще трябва да ги проследя, да предупредя наемателите да ги анулират и да ги накарам да ми напишат нови. Ще трябва да почистя това място и да си намеря нов домоуправител. Обаче повече никаква аванта. Нито на доктори, нито на кой да е друг.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Имате ли някаква представа къде е отишла? — попитах аз.

— Ако имах, щях ли да седя сега тук с вас и да приказвам празни приказки?

Господин собственикът отиде в спалнята. Тя си беше все така гола и пуста.

— Вижте сега това. Как може да се отгледа едно дете в нещо подобно? Аз си имам три и всяко от тях има своя собствена стая. Имат си телевизори, лавици за книги, видеоигри и всичко останало. Как може умът на едно дете да се развива в такава стая?

— Ако се чуете с нея или разберете къде е, ще бъдете ли така добър да ми се обадите? — Извадих една своя стара визитка, задрасках служебния номер и му написах домашния.

Той ѝ хвърли един поглед и я прибра в джоба си. Прокара пръст по ръба на раклата и мигом изтръска събралия се по върха му прах.

— Гадост. Мразя мръсотията. Обичам нещата да са чисти, нали се сещате какво имам предвид? Моите апартаменти са винаги чисти — плащам допълнително, за да работя само с най-добрите служби за почистване. Много е важно да се създаде здравословна атмосфера за наемателя.

— Ще ми се обадите ли?

— Разбира се, разбира се. Да разчитам, че и вие ще направите същото за мен, нали? Нямам нищо против да откроя госпожица Бонита и да си прибера чековете обратно. — Той прерови джобовете си, измъкна отнякъде портфейл от кожа на алигатор, разтвори го и ми подаде една сивкава визитка, чийто надпис гласеше: „Ем енд ем

пропъртийз, Мардук И. Минасян, президент“. На картичката имаше и адрес в Сенчъри Сити.

— Благодаря ви, господин Минасян.

— Марти.

Той продължи да надзърта и да инспектира, да отваря чекмеджета и да клати глава. Надзърна дори под леглото, което Бонита Куин бе делила с дъщеря си. Там откри нещо, изправи се, огледа го и после го хвърли в металното кошче за боклук.

— Ама че кочина.

Погледнах в кошчето, видях какво е хвърлил и го извадих оттам.

Беше смалената главичка, която Мелъди ми бе показала през онзи ден на плажа. Огледах я върху отворената си длан. Лъскавите зли очички отвърнаха на погледа ми. От изкуствената коса бяха останали само няколко жалки кичура.

— Това е боклук — каза Минасян. — Мръсно е. Хвърлете го.

Стиснах детското съкровище в ръката си, по-убеден от всякога, че теорията ми от самолета е напълно вярна. Налагаше се да се размърдам. Веднага. Сложих главичката в джоба си, усмихнах се на Минасян и си тръгнах.

— Хей! — извика той след мен. После промърмори нещо, което прозвуча като „Смахнати доктори!“.

Излязох отново на автострадата и се насочих на изток. Настъпвах газта като луд с надеждата, че ченгетата няма да ме спрат. Полицейската карта беше все още в джоба ми, но тя едва ли щеше да ми помогне особено. Дори консултантите на полицията не могат да се развяват по пътищата със сто и петдесет километра в час.

Имах късмет. Движението беше слабо, а пазителите на реда никакви не се виждаха, тъй че се добрах до изхода за Силвър Лейк малко преди един. Пет минути по-късно вече се изкачвах по стълбите пред дома на семейство Гутиерес. Цветята бяха кълмнали от жегата, а верандата беше пуста. Дъските проскърцаха под краката ми.

Почуках на вратата. Круз Гутиерес ми отвори, понесла яркорозова плетка в ръце. Не изглеждаше особено изненадана от появата ми.

— Си сенъор?

— Нуждая се от помощта ви, сеньора.

— Но абло енглеz.

— Моля ви. Знам, че можете да ме разберете достатъчно, за да ми помогнете.

Бронзовото ѝ овално лице остана все така безстрастно.

— Сеньора, животът на едно дете е в опасност. — Меко казано. — Уна ниня. На седем години — сиете аньос. Тя е в голяма опасност. Могат да я убият. Муерта — като Елена.

Дадох ѝ време, за да го осмисли. Покритите ѝ с петна пръсти сграбчиха здраво сините куки. Тя отвърна поглед.

— Като другото дете — онова момче Немет. Ученикът на Елена. Той не е умрял при нещастен случай, нали? Елена е знаела за това. Убили са я, защото е знаела.

Тя хвана дръжката на вратата и понечи да я затвори. Попречих ѝ да го стори.

— Съчувствам ви за загубата, сеньора, но за да не се окаже, че Елена е умряла напразно, трябва да им попречим да убият още хора. Моля ви.

Ръцете ѝ се разтрепераха. Пластмасовите куки затракаха като кастанети. Тя ги изпусна заедно с плетката. Наведох се, за да ги вдигна от земята.

— Ето.

Тя взе плетката и куките, и ги притисна към гърдите си.

— Влезте, моля — каза ми после на английски, в който почти не се долавяше акцент.

Нервите ми бяха твърде изопнати, за да се застоя на едно място, но когато тя ме покани с жест да седна на зеленото канапе, аз ѝ се подчиних. Круз Гутиерес се настани срещу мен с ръце върху коленете, сякаш очакваше присъдата си.

— Първо — казах аз, — трябва да ми повярвате, че последното нещо, което искам, е да опетня паметта на Елена. Ако животът на други хора не беше на карта, сега въобще нямаше да съм тук.

— Разбирам — каза тя.

— Парите — те тук ли са?

Тя кимна, стана, излезе от стаята и се върна след няколко минути с дървена кутия от пури.

— Вземете. — Подаде ми кутията, сякаш беше полева мина.

Бяха едри банкноти — двайсетачки, петдесетачки, стотачки, спретнато навити и прихванати с гумени ластичета. Направих си една бърза сметка. В тая кутия трябваше да има поне петдесет хиляди долара, най-вероятно значително повече.

— Вземете ги — казах.

— Не, не. Не ги искам. Черни пари.

— Просто ги приберете, докато се върна, за да ги взема. Знае ли някой друг за тях, някой от синовете ви?

— Не. — Тя поклати отривисто глава. — Ако Рафаел знае, той си купи с тях дрога. Не. Само аз.

— Откога са тук?

— Елена, тя ги донесе предния ден, преди да я убият. — Очите на майката се изпълниха със сълзи. — Казвам, какво това, откъде се взели? Тя казва, не мога да ти кажа, мама. Просто ми ги пази. Ще дойда да си ги прибера. Тя така и не дошла. — Тя измъкна поръбена с дантела кърпичка от ръкава си и я притисна към очите си.

— Моля ви. Приберете ги пак. Скрийте ги.

— Но само за малко, сеньор, окей? Черни пари. Лошо око. *Мал ойо.*

— Ще се върна да ги взема, ако това е, което искате.

Тя взе кутията, изчезна отново и се върна след малко.

— Сигурна ли сте, че Рафаел не знае за тях?

— Сигурна. Ако знаел, досега нищо да не останало.

Естествено. Наркоманите са готови да пръснат и последния си грош за дрога, да не говорим за цяло състояние.

— Още един въпрос, сеньора. Ракул ми каза, че Елена е имала някакви нейни касетки, касетки със записи. Музика или упражнения за релаксация. Доктор Хендлър ѝ ги е дал. Когато преглеждах нещата ѝ, не ги открих. Знаете ли нещо по въпроса?

— Не знам. Това е истината.

— Някой друг преглеждал ли е тези кутии, преди да дойда аз?

— Не. Само Рафаел и Антонио, търсели книги, нещо да четат. *Ла полиция* взела кутиите най-напред. Нищо друго.

— Къде са синовете ви сега?

Тя се изправи рязко. Беше разтревожена.

— Не им правете нищо. Те добри момчета. Те не знаят нищо.

— Няма. Просто искам да поговоря с тях.

Госпожа Гутиерес погледна встрани, към стената, покрита със семейни снимки. Погледна към трите си деца — невръстни, невинни и усмихнати. Момчетата бяха късо подстригани, с прилежно разделени на път коси, облечени с бели ризи с разкопчано най-горно копче. Между тях се бе настанило момиче с блуза на волани. Погледна снимката от дипломирането — Елена с колежанска шапка и мантия, с уверено и нетърпеливо изражение, едно момиче, убедено, че ще превземе света със своето очарование и красота, със своя интелект. Накрая погледът ѝ се спря върху избледнялата снимка на отдавна починалия ѝ съпруг — вдървен и мрачен, с колосана якичка и строг сив костюм, работник, за когото перченето по снимки е непривично и безсмислено.

Тя гледаше снимките и устните ѝ се движеха неволно. Може би им казваше нещо, а може би оплакваше за пореден път съдбата си.

— Анди на работа — каза тя и ми даде адреса на някакъв сервиз във Фигероа.

— А Рафаел?

— За Рафаел не зная. Той казал, че отива да търси работа.

И двамата знаехме много добре къде е той. Просто не исках да отворям прекалено много рани за един ден, затова не казах нищо. Само ѝ благодарих.

Открих го след половинчасово кръстосване по „Сънсет“ и по няколко странични улички. Вървеше към Алварадо, ако залитанията и препъванията биха могли да се нарекат ходене. Движеше се близко до сградите и се извъръщаше рязко към улицата, щом някой се окажеше на пътя му. Беше близо четирийсет градуса, а той носеше плетен пуловер с дълги ръкави и широки кафеникави панталони. Стори ми се още помършав от предишния път.

Карах бавно, извън неговото полезрение, като се стараех да поддържам неговото темпо. По някое време той подмина група мъже на средна възраст, вероятно търговци. Те започнаха да го сочат зад гърба му, клатеха глави и се мръщеа. Той дори не ги забеляза. Беше отрязал връзките си с този свят. Беше протегнал врат като ловджийско куче, което се ориентира единствено по миризмата. Носът му течеше непрекъснато и той го бършеше от време на време с ръкав. Очите му се движеа рязко насам-натам, а тялото му сякаш само избираше посоката си, без да се интересува от неговото мнение. Прокара език по

устните си, забарабани леко с длани по мършавите си бедра. Опитваше се да докара нещо като тананикане, да изглежда нормално, но не можеше да заблуди никого.

Настъпих газта и го изпреварих, за да паркирам малко по-нагоре по улицата, до една триетажна ъглова сграда с бакалия на приземния етаж и апартаменти на останалите два.

Един бърз поглед в огледалото за обратно виждане ме увери, че той идва.

Слязох от колата и се шмугнах в пряката, която ухаеше отдалеч на урина и изпражнения. Потрошени винени бутилки се търкаляха по паважа. Наблизо пронизително измяука котка. Проплака бебе.

Надзърнах иззад ъгъла и бързо се скрих. Той беше на не повече от десетина метра от мен. Когато се изравни с пряката, му прошепнах:

— Имам от онова, дето ти трябва, мой човек.

Това го накара да спре. Втренчи в мен любвеобилен поглед, сякаш бях самият Спасител, слязъл на земята, за да му дари изцеление. Бързо го свестих, като го сграбчих за мършавата ръка и го издърпах до себе си. Влачих го така няколко метра, докато накрая се скрихме зад един олющен шевролет с две спукани гуми. Залепих го на стената. Той вдигна инстинктивно ръце. Хванах ги и двете с една ръка и бързо ги смъкнах. Той опита да се съпротивява, но силата му беше колкото на издъхваща старица.

— К'во искаш бе?

— Отговори, Рафаел. Помниш ли ме? Посетих те преди няколко дни. Заедно с Раquel.

— Хей, да бе, разбира се — каза той, но във воднистите му очи се четеше само объркване. От едната му ноздра се стече слузеста струйка, която капна върху горната му устна. Той я остави да постои известно време там, преди да се опита да я разкара с език. — Да, помня те. С Раquel, естествено. — Той се озърна по протежение на тясната уличка.

— Тогава сигурно си спомняш още, че разследвам убийството на сестра ти.

— Ами, да, разбира се, Елена. Кофти работа. — Каза го с равен тон. Родната му сестра беше накълцана от някакво човекоподобно чудовище, а всичко, което се въртеше из главата му, бе как да си осигури поредната доза. Бях изчел поне десетина студии за

наркоманията, но там, на тази вмирисана уличка, за пръв път усетих истинската сила на иглата.

— Тя имаше няколко касетки, Рафаел. Къде са те?

— Не бе, нищо не знам за никакви касетки. — Той опита пак да се измъкне. Блъснах го още веднъж срещу стената. — О-о, така боли. Остави ме само да се боцна и после ще ти кажа колкото искаш за касетките. Става ли, а?

— Не. Ще ми кажеш още сега, Рафаел. Къде са касетките?

— Не знам бе, нали ти казах вече! — Вече цивреше като тригодишен дечко. ОсополиVENOTO му лице придобиваше все потрескаво изражение с всяка изминала секунда.

— Аз пък знам, че ме лъжеш. Къде са касетките?

Той направи нов отчаян опит да ме избута. Торба с кокали, ето какво бе останало от него.

— Пусни ме, мръсник такъв! — изпъшка той.

— Сестра ти е била убита, Рафаел. На мръвка за хамбургер са я направили. Видях снимките и знам как е изглеждала. Който и да го е направил, хич не е бързал. Много я е боляло. А ти искаш да се пазариш с тия хора.

— Не те знам к'ви ги приказваш.

Ново раздвижване. Залепих го пак за стената. Тоя път краката му омекнаха. Той затвори очи и за миг помислих, че е изгубил съзнание. Но очите му се отвориха отново и той облиза сухите си устни. После се закашля неудържимо.

— Бил си зарязал дрогата, Рафаел. После си почнал отново. Точно след смъртта на Елена. Откъде взе пари? За колко я продаде?

— Не знам нищо. — Той се разтресе спазматично. — Пусни ме. Нищо не знам.

— Родната ти сестра — казах аз. — Да я продадеш на убийците й за една пиклива доза.

— Му-уу-ля ви, господине, пуснете ме.

— Не и преди да си се разприказвал. Нямам време да ти слушам лъжите. Искам да знам къде са касетките. И ако не ми кажеш още сега, ще те заведа вкъщи, ще те вържа в някой ъгъл и после никаква дрога, докато се изцъклиш. Само си представи какъв купон ще падне, а, Рафаел. Хич няма да ти е гот.

Той се сгърчи.

— Дадох ги на един мъж — изсъска със стиснати устни.

— За колко?

— Не за пари, за дрога. Той ми даде дрога. Достатъчно за цяла седмица друсане. Готина дрога. Сега ме пусни. Имам среща.

— Кой беше тоя мъж?

— Де да го знам, някакъв мъж. Американец. Като тебе.

— Как изглеждаше?

— Не знам бе, знайш к'ва каша ми е в главата.

— Ще те вържа, Рафаел. Никаква дрога.

— Двайсет и шест годишен. Нисък, обаче як, доста як. Изтупан. Светла коса.

Тим Крюгер.

— Каза ли ти защо му трябват касетите?

— Не каза, пък и аз не го питах. Имаше готина дрога, ти разбираш ли?

— Не ти ли беше любопитно? Сестра ти е мъртва, а някакъв непознат ти плаша с дрога за нейните касети. Не ти ли се видя странно?

— Хич не ми беше любопитно, аз не любопитствам. Не мисля. Само си летя. И сега ми се лети. Боли ме бе. Пусни ме.

— Брат ти знае ли за това?

— Не! Той ще ме пречука. Ти само ми причиняваш болка, ама той направо ще ме гътне, чат ли си? Не му казвай!

— Какво имаше на касетите, Рафаел?

— Де да знам. Не слушам касети!

Не си струваше човек да вярва дори на запетайките в изреченията му.

— Ти май почваш да забравяш за връзването. Плюс пълна диета. Никакво боцкане дни наред.

— Някакво хлапе приказваше нещо си, кълна се, това беше. Не изслушах всичко, обаче, когато оня ми предложи дрогата, взех и ги изслушах, преди да му ги дам. Някакво хлапе приказваше на сестра ми. Тя го слушаше и от време на време му казваше: „Разкажи ми още“ и хлапето продължаваше.

— За какво разказваше?

— Не знам бе. По едно време работата стана дебела, хлапето взе да плаче, Елена и тя се разплака. Спрях го. Не исках да го слушам

повече.

— Защо плачеха, Рафаел?

— Не знам, някой си бил направил нещо лошо на хлапето. Елена го питаше дали са му направили нещо лошо, а хлапето викаше „Да, да!“. После Елена се разплака, а хлапето и то се разплака.

— Какво още?

— Това беше.

Пипнах го за реверите и го раздрусих така, че зъбите му изтракаха.

— Ако искаш да ти измисля нещо, тогава добре бе, обаче наистина не знам нищо повече!

Той се развика, задъхвайки се и подсмърчайки.

Поддържах го така няколко секунди, после го пуснах. Той млъкна и ме погледна невярващо. Избърса си носа и заотстъпва с гръб, опрян о стената, докато накрая му се отвори път за бягство и той хукна колкото го държаха краката.

Закарах колата до една бензиностанция на „Върджил“ и „Сънсет“, напълних резервоара и се обадох от уличния телефон до „Ла Каса“. От другия край на линията долетя гласът на секретарката. Попитах я провлачено за Крюгер.

— Господин Крюгер отсъства днес, сър. Утре ще бъде тук.

— О, да, сега си спомних! Той ми спомена, че днес няма да мога да го открия.

— Искате ли да му оставите някакво съобщение, сър?

— А, не. Ние сме стари приятелчета от училище. Двамата с Тим се знаем от доста време. Само минавам през града, на търговска обиколка съм. Продавам инструменти и бои. Щеше ми се да се видим с Тим. Той ми даде и домашния си телефон, но май някъде съм го затрил. Вие имате ли го?

— Съжалявам, сър, но не можем да даваме персонална информация за служителите си.

— А, схващам. Обаче нали ви казвам, ние двамата с Тими сме ей така. Защо не му звъннете вкъщи, да му кажете, че Джефри Саксън го чака на телефона. Кажете му, че си умирам да го видя, обаче му нямам адреса.

В слушалката дочух иззвъняването на другия телефон на бюрото й.

— Един момент, сър.

Когато се обади отново, аз я попитах:

— Звъннахте ли му, госпожице?

— Не... аз... сега съм доста заета, господин...

— Саксън, Джеф Саксън. Звъннете на Тими и му кажете, че неговото старо другарче от колежа е в града и иска да го види. Гарантирам ви, че...

— А защо просто да не ви дам номера? — Тя ми изречитира седемте цифри, първите две от които се оказаха кода на крайбрежния район.

— Много ви благодаря. Помнех аз, че Тим каза, че живеел някъде край брега. Далеч от летището ли се пада?

— Господин Крюгер живее в Санта Моника. На около двацет минути с кола от летището.

— Я, че това е супер. Май дори ще успея да намина да го видя. Нещо като изненада. Идеята не е лоша, нали?

— Сър, аз трябва да...

— Сигурно не ви се намира на лесно адреса му? Казвам ви, изкарах отвратителен ден. Първо ми изгубиха един куфар с мостри, а утре имам цели две срещи. Тефтера с адресите трябва да е някъде из багажа, обаче не съм съвсем сигурен дали го взех със себе си и затова...

— Сега ще ви продиктувам адреса, сър.

Записах си го прилежно.

— Много ви благодаря, госпожице. Много ми помогнахте. Освен това имате много приятен глас.

— Благодаря ви, сър.

— Свободна ли сте довечера?

— Съжалявам, сър, не.

— Длъжен бях да опитам, нали така?

— Да, сър. Довиждане, сър.

Карах поне пет минути в северна посока, преди да чуя бръмченето. Тогава осъзнах, че този звук ме е следвал неотклонно, още

откакто излязох от бензиностанцията. В огледалото за обратно виждане видях мотор, който поддържаше постоянна дистанция, подскачайки леко като муха върху нагрятото от слънцето предно стъкло. Мотоциклетистът кривна рязко дясната си китка и мухата се разрасна до размерите на 250-кубиково японско чудовище на две колела.

Разстоянието между нас се топеше неусетно. Когато се приближи още малко, успях да го разгледам — джинси, ботуши, кожено яке, черен шлем със свален предпазител, който прикриваше изцяло лицето му.

Продължихме така още два-три километра. Смених няколко пъти платното и последния път той се позабави и така позволи на две монахини с форд да се вмъкнат помежду ни. Около километър след Лексингтън, монахините свиха вдясно. Изчаках няколко секунди, после свих рязко в първата отбивка и заковах пред една лавка за хамбургери. Моторът профуча край мен. Изчаках, докато се изгуби в далечината, и после си казах, че почвам да превъртам. Слязох от севилята и се огледах отново. Нито следа от тайнствения мотор. Купих си кутийка кола, качих се отново на колата, запалих двигателя и излязох на булеварда.

Поех на изток към „Темпъл“ и тъкмо когато се канех да свия към Холивуд го чух отново. Изтървах отбивката, докато се опитвах да се уверя в огледалото, че е същият мотор. Продължих към „Темпъл“. Моторът също. На първото кръстовище настъпих газта и профучах на червено. Моторът изрева гневно и ме последва. Следващото кръстовище беше пренаселено от пешеходци и ми се наложи да спра.

Продължих да го следя в страничното огледало. Той тръгна към мен. Три метра, два, един. Изравни се с предния ми прозорец. Едната му ръка потъна в дебрите на коженото яке. Една майка с количка се затътри бавно по пешеходната пътека току до капака на колата ми. Бебето ревеше, майката дъвчеше дъвка и не му обръщаше никакво внимание. Очевидно не бързаше за никъде. Ръката на мотоциклетиста изникна отново, но този път държеше нещо метално, което проблесна на слънцето. Пистолет. Малък и удобен. Форсирах двигателя. Преживящата матрона не показва никакви признаци на безпокойство. Сякаш се движеше на забавен каданс, докато челюстите ѝ дъвчеха учестено. Детето се дереше като изтървано. Светофарът продължаваше да свети червено. Миг по-късно червеното отстъпи пред

кехлибареното. Колко още?! Колко още?! Сигурно бях случил на най-туткавия светофар в света.

Грозната тъпа муцуна на пистолета залепна за стъклото, точно на височината на лявото ми слепоочие. Майката продължаваше да тътри разплутото си туловище по „зебрата“. Петите ѝ все още бяха на линията на дясната ми предна гума.

И през ум не ѝ минаваше, че на досадника в лъскавия зелен кадилак всеки момент ще му пръснат мозъка. Пръстът на спусъка побеля. Майката мръдна с не повече от сантиметър. Завъртях волана наляво, настъпих газта до дупка и оставих колата да излети диагонално към насрещното платно. Двигателят изрева като ранен звяр, гумите оставиха диря по горещия асфалт, но над всичко се извиси нестройният хор от псувни, проклетия, викове, клаксони и заковаващи спирачки. С крайчеца на съзнанието си успях да отбележа факта, че се разминавам на една боя разстояние с някаква водна цистерна.

Околните улици се оказаха тесни, криволичещи и надупчени като швейцарско сирене. Севилята не е спортна кола и затова ми се налагаше да се боря с халтавата ѝ система за управление, за да успея да поддържам скоростта на завоите, без да изгубя контрол над колата. Изкачвах се, подскачах тромаво и се изсипвах по стръмните отсечки. Кръстовището с булеварда беше пусто. Прелетях през него, без дори да намаля. Последва хоризонтален участък от стотина метра, в който настъпих отново до дупка, но въпреки това бръмченето зад мен се чуваше все по-силно и по-отчетливо. Далеч по-лесният за управление мотор стопяваше неумолимо дистанцията.

Улица без изход. Пред мен се изправи зидана стена с олющена мазилка. Наляво или надясно? Решение, решение! Адреналинът препускаше като бесен по вените ми, бръмченето отново бе прераснало в рев, дланите ми се потяха, воланът ми се изплъзваше. Погледнах в огледалото и видях едната ръка на преследвача да се отделя от ръкохватката и в следващия миг дулото на пистолета да сочи гумите ми. Избрах ляво и завъртях волана с тежестта на цялото си тяло. Улицата, в която се озовах, се издигаше стръмно нагоре. Следващата също. Все по-високо. Виещ се из смога лабиринт, серпентина, проектирана от налудничав инженер. Мотористът ме следваше неотклонно и при всяка възможност се опитваше да хване гумите ми на мушка...

Криволичех непрекъснато, танцувах вляво и вдясно от погледа му, но тесните улици не можеха да ми осигурят нужното пространство, за да постигна кой знае какво. Съзнавах, че трябва да избягна подсъзнателното повторение на едни и същи маневри, което, рано или късно, щеше да ме превърне в лесна мишена. Водех колата спазматично, налудничаво, въртейки трескаво волана в една или друга посока, намалявах скоростта, после настъпвах рязко газта, плъзгах се плътно край бордюра. Един от тасовете ми отхвърча като сребристо фризби и издрънча някъде зад мен. Проблемът беше, че не знаех колко време ще издържа така.

Продължихме да се изкачваме. Иззад ъгъла, някъде ниско долу, изникна „Сънсет“. Бяхме се върнали обратно в Ико Парк, на юг от булеварда. Скоро достигнахме до най-високата точка на пътя. Един куршум просвистя толкова близо, че прозорецът на севилята издрънча. Или поне така ми се стори. Кривнах рязко вдясно и вторият изстрел ме подмина на безопасно разстояние.

Пейзажът наоколо се бе променил неусетно. Наблъсканите една до друга къщички отстъпваха пред все по-големи по площ, занемарени, обрасли с плевели участъци. Никакви улични будки, никакви телефони, никакви хора... Идеалното място да пречукаш някого в ранния следобед.

Стрелнахме се надолу по склона и аз забелязах с ужас, че летя право към задънения край на улицата — солидна купчина пръст, останала от някакъв строеж. Оставаха ми някакви смешни десетина метра. Пътят ми за бягство беше отрязан. И от двете страни улицата беше блокирана от строителни материали — торби цимент, тухли, блокчета газобетон, дървени талпи и нови купчини пръст от изкопните работи. Истинска мишеловка. Челният сблъсък с камарата пръст пред мен най-вероятно щеше да ми види сметката или в най-добрия случай щеше да ме превърне в безпомощна цел.

Мислите на мъжа зад мен явно течаха горе-долу в същата посока, защото той започна серия уверени, ловки маневри, за да си осигури нужното преимущество. После дясната му ръка пусна за пореден път ръкохватката и той поведе мотора си вляво от мен, в най-удобната за него позиция.

Направих единственото, което ми оставаше — набих спирачки. Севилята сякаш се сгърчи, плъзна се напред, завъртя се и се заклати

върху ресорите си, заплашвайки да се преобърне. Трябваше да удължа плъзгането и затова смених рязко посоката. Колата се завъртя като крило на вентилатор.

Последва сблъсък, който ме хвърли върху съседната седалка.

Изплъзналата се от контрол предница на колата бе „плеснала“ мотоциклета точно на излизане от описаната при завъртането дъга. Далеч по-лекият мотор излетя във въздуха, изръмжа глухо и описвайки широка парабола се заби в купчината пръст. Проследих с поглед как човек и машина се разделиха — моторът хукна сам нагоре, точно като при филмова каскада, а неговият ездач излетя още по-високо, разперил ръце като подплашена птица и след това тупна тежко някъде зад пръстта.

Севилята спря да се върти и двигателят ѝ заглъхна. Надигнах се. Бях ударил наранената си ръка в отсрещната врата и сега болката пулсираше почти нетърпимо. Нищо не помръдна откъм строежа. Излязох тихо, приклеках зад колата и изчаках там, докато съзнанието ми се проясни и дишането ми се нормализира. Все така нищо. Пропълзях крадешком два-три метра по-напред, заобиколих купчината пръст, като внимавах да не се надигам излишно. Навлязох в строежа и пред мен изникна незавършената структура на сградата — ръбест бетонен куб, от който стърчаха пръчки арматурно желязо. Останките от мотора открих веднага — куп обгоряло, смачкано желязо със счупено предно стъкло.

След още няколко минути обикаляне и надзъртане открих и тялото. Открих го в един ров близо до мястото, където се сливаха два циментови ръкава, посипано с отломки от фибростъкло и затрупано с две изолационни плоскости.

Матовият шлем си беше все още на мястото, но така и не бе успял да защити своя собственик, от чието гърло стърчеше дебел колкото показалеца ми стоманен прът. Раната, която прътът бе отворил на излизане, хич не беше приятна за гледане. През нея се виждаше разкъсаната трахея. Кръв се стичаше по гърлото на нещастника и се смесваше с прахта.

Клекнах, освободих каишката на шлема и се опитах да го сваля. Пречупеният, изкривен под неестествен ъгъл врат усложняваше доста задачата ми. Един от прешлените изпука и кръвта бликна с нова сила.

Стомахът ми се сви от внезапен спазъм. Извърнах се настрани и повърнах в калта.

След около минута се върнах към гнусната задача. Вкусът в устата ми беше отвратителен, очите ми сълзяха, дишах тежко и шумно. Най-накрая успях да изтегля шлема, хвърлих го встрани и се взрях в безжизненото брадато лице на Джим Холстед, треньорът от „Ла Каса де лос Ниньос“. Устните му се бяха обтегнали в мъртвешка гримаса, която неприятно наподобяваше усмивка. При падането челюстите му явно се бяха захлопнали, защото със свалянето на шлема върху гърдите му се търкулна отхапаният връх на езика му. Очите му бяха широко отворени и налети с кръв.

Отвърнах поглед от лицето на мъртвия и видях как нещо проблесна на слънцето на два-три метра вдясно от мен. Отидох до мястото и открих пистолета — хромиран, 38-калибров. Взех го и го затъкнах в колана на панталона си.

Почвата под краката ми излъчваше топлина и миришеше на изгоряло. Втвърден катран. Токсичен отпадък. Неразложим боклук. Поливинилна растителност. Една сойка бе кацнала на лицето на Холстед. Кълвеше очите му.

Открих един празен прашасал чувал от цимент. Птицата отлетя, подплашена от моето приближаване. Разкъсах чувала и покрих с него тялото, затиснах краищата с няколко големи камъка и си тръгнах.

27.

Номерът в адреса, който ми бе дала на секретарката, съвпадна с грамадните стоманени цифри на фасадата на една искрящо бяла многоетажна сграда на „Оушън“, намираща се на не повече от миля от мястото, където бяха намерили смъртта си Мортън Хендлър и Елена Гутиерес.

Подобното на крипта фоайе с мраморен под и много огледала беше обзаведено с едно-единствено бяло канапе с памучна тапицерия и два фикуса в саксии с плетена украса. Горната половина от стената беше заета от няколко реда медни пощенски кутии, подредени по азбучен ред. Не ми беше особено трудно да открия тази на Крюгер. Оказа се, че апартаментът му е на дванайсетия етаж. Направих едно малко безшумно пътешествие с асансьора и накрая се озовах в коридор, застлан с плюш в кралско синьо, и стени, облицовани ефектно с пана от грапава материя.

Открих апартамента на Крюгер в северозападния ъгъл на сградата. Почуках по облицованата в кралско синьо врата.

Отвори ми самият домакин. Беше облечен с гащета за джогинг и фланелка на „Ла Каса“. Кожата му бе лъснала от пот и съдейки по миризмата, която се носеше от него, явно го бях прекъснал насред тренировка. Не можа да прикрие изненадата си от това, че ме вижда и промърмори „Здравейте, докторе“ с неестествено напрегнат глас. После забеляза пистолета в ръката ми и апатичното му изражение мигом се изпари. Истинското му лице си беше направо грозно.

— Какво по...

— Просто влез вътре — казах аз.

Той отстъпи навътре и аз го последвах. Апартаментът беше неголям, с нисък таван, замазан с хоросанова извара и покрит с блестящ емайл. Стените и килимът бяха бежови. Мебелите бяха малко и само подсилваха усещането, че мястото се обитава от наемател. Ако не беше стъклената стена с панорамна гледка към залива Санта Моника, жилището сигурно щеше да прилича повече на луксозна

килия. По стените нямаше никакви картини, с изключение на поставения в рамка плакат от някакво състезание по борба, проведено в Унгария. От едната страна бе разположен миниатюрният кухненски бокс, а от другата — антрето. Значителна част от дневната беше затрупана със спортни принадлежности — ски и ски обувки, чифт дребни гребла, намазани с восък, няколко тенис ракети, маратонки, планинарски самар, футболна топка, баскетболна топка, лък и колчан със стрели. Един иззидан с тухли, боядисан в бежово рафт беше запълнен със спортни трофеи.

— Ти си бил голям спортяга бе, Тим.

— Какво, по дяволите, искате? — Жълтеникавите му очи шареха непрестанно насам-натам.

— Къде е малкото момиченце — Мелъди Куин?

— Въобще не знам за какво говорите. И махнете това нещо.

— Адски добре знаеш за какво говоря. Твоите приятелчета убийци са я отвлекли преди три дни, защото малката е била свидетелка на твоето гнусно представление. Или вече сте убили и нея?

— Аз не съм убиец. Не познавам никакво дете с фамилия Куин. Вие сте луд.

— Значи не си убиец? Джефри Саксън едва ли би се съгласил с теб.

Долната му челюст увисна за миг и после се захлопна рязко.

— Оставяш диря след себе си, Тим. Доста е самонадеяно от твоя страна да си мислиш, че никой не би могъл да я открие.

— Кой сте вие всъщност?

— Точно този, за когото се представих. По-интересно е *ти* кой си всъщност. Поредното богаташче, дете все се забърква в разни каши? Човек, който се наслаждава на това да чупи клонки пред безпомощни гърбушковци, за да види как ще им подейства това? Или просто некадърен актьор, чието най-добро превъплъщение е Джек Изкормвача?

— Не се опитвай да ми лепнеш това! — Пръстите му се свиха в юмруци.

— Ръцете горе — магнах му аз с пистолета.

Подчини ми се съвсем бавно. Яките му, загорели ръце се озоваха на височината на главата. Проследих ги с поглед и това отвлече вниманието ми от краката му. Той не пропусна да се възползва от това.

Ритникът помете ръката ми малко под китката и пръстите ми изтръпнаха тутакси. Пистолетът изхвърча встрани и падна върху килима. Двамата се хвърлихме почти едновременно, всеки от нас в желанието си да го докопа пръв, и се озовахме на пода, вплетени и раздаващи бясно удари и ритници. Не чувствах болката. Бях превъртял от гняв. Исках да го пречукам.

Тим Крюгер беше като изплетен от стоманена нишка. Все едно че се опитвах да преборя извънбордови двигател. Опитах се да вкопча пръсти в корема му, но не открих там и милиметър отпусната плът. Забих лакът в ребрата му. Това го отхвърли назад, но той възстанови равновесието си, сякаш беше на пружини и без да губи нито секунда, ми фрасна един десен прав в ченето. Залитнах и той използва объркването ми, за да мине зад мен и да ми направи ключ на врата. Ключът си го биваше — ръцете ми увиснаха безпомощно.

Крюгер изръмжа и натегна ключа. Главата ми беше на път да експлодира. Погледът ми се премрежи. Чувствах се почти безпомощен. Той танцуваше около мен със завидна ловкост и така успяваше да остане неизменно извън обсега ми, като непрекъснато усилваше натиска. После започна да изтегля главата ми назад. Осъзнах, че след броени секунди вратът ми ще се прекърши. Тогава неочаквано ме споходи мисълта за Джефри Саксън и това ми даде нови сили, достатъчни, за да се извъртя леко и да забия пета в ходилото му. Той изрева от болка и рефлексивно отпусна хватката си, после се опита да я възстанови, но вече беше твърде късно. Забих един страничен ритник в главата му и после атакувах долната част на корема му с бърза серия прави удари с двете ръце. Когато се сви, го съсякох с удар с лакътя в точката, където главата се съединява с врата. Той се просна на пода. Възползвах се от преимуществото си и го наритах в носа. Втори такъв ритник и някое парченце от хрущяла на носа най-вероятно щеше да се забие в мозъка му. Ей богу, сигурно щях да го наритам. Но той изгуби съзнание и това му спаси живота.

Сред катераческите принадлежности открих намотка здраво найлоново въже и го вързах както беше легнал по корем, така че ръцете и краката му да са изпънати назад. Проверих възлите, затегнах ги още веднъж и издърпах тялото далеч от всички предмети, които биха могли да се превърнат в евентуални оръжия. После открих

пистолета, взех го в ръка и отидох до кухнята, за да накисна някаква хавлия в студена вода.

Плясках го няколко минути с единия край на мократа хавлия, но резултатът от това беше само едно изръмжаване в полусъзнание. Затова направих втори курс до кухнята, напълних една тенджера с вода, върнах се обратно и плиснах съдържанието върху главата му. Това вече му подейства.

— О, боже — изстена той. Веднага започна да се дърпа, стиснал зъби, но скоро разбра, че е безсмислено, и миряса.

Притиснах дулото на пистолета в сгъвката на десния му крак.

— Ти си падаш по спорта, Тим. Кое то е хубаво, защото в затвора ще имаш доста време за тренировки. Без тренировки там времето може да тече много бавно. Сега смятам да ти задам няколко въпроса и ако не получа задоволителни отговори, ще започна да те осакатявам малко по малко. Първо ще те прострелям ей тук. — Ръгнах го в сгъвката с дулото на пистолета. — Така кракът ще ти върши работа колкото да те закара до кенефа. След това ще повтора същата процедура с другия ти крак. После ще подкарам пръстите, китките, лактите. Ще си излежиш присъдата като зеленчук в саксия, Тим.

Слушах се отстрани, сякаш думите изговаряше някой непознат. И до ден-дневен не знам дали щях да изпълня заканата си. Така и не ми се наложи.

— Къде е Мелъди Куин?

— В „Ла Каса“.

— Къде в „Ла Каса“.

— В складовите помещения, тези до гората.

— Става дума за циментовите бункери, онези, които ти пропусна да ми покажеш, нали?

— Ъ-хъ. Да.

— В кой по-точно? Видях четири.

— Последният, този, който е най-далеч от двора.

Върху килима, току пред краката ми, се появи разрастващо се тъмно петно. Тим Крюгер беше подмокрил гащите.

— Господи — каза той.

— Да не се отвлечаме, Тим. Дотук се справяш чудесно.

Той кимна, сякаш се нуждаеше от похвалата ми.

— Тя жива ли е още?

— Да. Поне доколкото знам аз. Братовчедът Уил... Доктор Тауъл искаше да я оставим жива. Гюс и съдията се съгласиха.

— А майка й?

Той затвори очи и не каза нищо.

— Приказвай, Тим, иначе ти отидоха крачетата.

— Мъртва е. Човекът, когото изпратиха да я прибере заедно с дъщеря й, го е направил.

Спомних си за полето в северната част на „Ла Каса“. „Смятаме да засадим зеленчуци това лято“ — бе казал преподабният.

— Кой е той?

— Някакъв луд. Някакъв сакат... не, парализиран от едната страна. Гюс му вика Ърл.

Не беше точно името, което очаквах, но описанието отговаряше.

— Защо го е направил?

— За да намали шансовете за издънка.

— По заповед на Маккафри?

Крюгер замълча. Притиснах здраво дулото. Бедрото му потръпна.

— Да. По негова заповед. Ърл не действа по свое усмотрение.

— Къде е сега въпросният Ърл?

Ново колебание. Без много да се замислям го пернах през капачката на коляното с върха на пистолета. Очите му се разшириха от болка и изненада. Сълзи се стекоха по страните му.

— О, господи!

— Недей да ми се правиш на проповедник. Приказвай.

— Няма го, мъртъв е. Гюс и Холстед го накълцаха. След като заровиха жената. Той тъкмо запълваше гроба, когато Холстед го удари с лопатата, после го бутна при нея и ги зарови двамата заедно. Той и Гюс доста се смяха после на това. Холстед каза, че главата на Ърл издрънчала на празно. Те и друг път са си приказвали така зад гърба му. Викаха му Беязания, Изтеклата годност...

— Кофти човек е тоя Холстед.

— Да, така е. — Изражението на Крюгер се проясни, вероятно от желание да ми се натегне. — Той е погнал и теб. Ти душеше наоколо. Гюс не беше съвсем сигурен какво точно ти е казало детето. Опитвам се да ти помогна бе, човек, няма ли да оцен...

— Мерси, приятел, но Холстед вече не представлява проблем. За никого.

Крюгер вдигна поглед към мен. Отговорих с кратко кимване на негласния му въпрос.

— Господи — каза той, сломен окончателно.

Хич не му дадох време да се замисля.

— Защо уби Хендлър и Гутиерес?

— Нали ти казах, че не съм. Холстед и Ърл го направиха. Гюс им каза да изпитат нещата така, че да прилича на изнасилване. Холстед после ми каза, че Ърл бил идеален за тая работа — накълцал ги като истински садист. Особено учителката. Холстед я държал, а Ърл работел с ножа.

„Двама мъже, може би трима“, беше казала Мелъди.

— И ти си бил там, Тим.

— Не. Да... аз ги закарах. С изгасени светлини. Беше мрачна нощ, без луна, без звезди. Обиколих паркинга, после се сетих, че може да са ме забелязали, подкарах към Палисейдс и накрая отново се върнах. Те още не бяха свършили. Зачудих се какво ли правят още. Пак се завъртях напред-назад и когато се върнах, те тъкмо излизаха. Бяха облечени в черно, като демони. Но кръвта се виждаше дори върху черните дрехи. Те миришеха на кръв. Бяха оплескани целите, кръвавите петна лъщяха върху плата.

„Тъмни мъже.“ Двама, може би трима.

Той замлъкна.

— Това не е краят на историята, Тим.

— Това е. Съблякоха се в колата и скатаха ножа в един брезентов чувал. Изгорихме ги в един каньон — дрехите, чувала, всичко. Каквото остана го хвърлихме от пристана в Малибу. — Той замълча отново, останал без дъх. — Не съм убивал никого.

— Те казаха ли нещо в колата?

— Холстед мълчеше като надгробен камък. Направо ме стресна, толкова превъртял изглеждаше. А той си е голям гадняр. Оная история за хлапето, дете го нападнало с нож, беше пълна измишльотина. Изгонили са го от училището за това, че пребил много зле няколко ученици. Преди това го изритали от морската пехота. Тоя човек обожаваше насието. Но каквото и да е станало в апартамента, здравата го беше разтресло. И думичка не обели.

— А Ърл?

— Ърл се държеше по-иначе, но и той беше превъртял. Клатеше се напред-назад като аутист. Мърмореше си нещо, все повтаряше: „Мръсник такъв“. Шантава история. Извратена. Накрая Холстед му каза да си затваря шибаната уста и оня също му се озъби, излая нещо на испански. Ърл приказваше често на испански. Холстед му се разкрещя и аз си помислих, че ще се разкъсат един друг. Опитах да ги успокоя, все им повтарях за Гюс. При Ърл тоя номер винаги минаваше. Чиста проба психопати, и двамата.

— Спести ми псевдонаучните си напъни и ми кажи как уби Бруно.

Той ме погледна и в очите му блесна нова порция страх.

— Ти май знаеш всичко, а?

— Каквото не знам, ти ще ми го кажеш. — Размахвах пистолета във въздуха. — Бруно.

— Ние... те го направиха на следващата вечер. Холстед не искаше Ърл да идва, но Гюс настоя. Каза, че работата била за двама души. Имам чувството, че ги настройваше един срещу друг. Аз въобще не бях там. Холстед е карал колата и е свършил мръсната работа. Използвал бейзболна бухалка от склада на „Ла Каса“. Бях там, когато той се върна и разказа на Гюс. Заварили търговеца тъкмо докато си ядял вечерята и го пребили направо в кухнята. Ърл доял остатъка от храната.

Две убийства, прикачени на двама мъртъвци. Много гот. Работата намирисваше и аз му го казах.

— Точно така си беше. Не казвам, че съм напълно невинен. Знаех какво отиват да правят, когато ги закарах до апартамента на психотерапевта. Аз им дадох ключа. Но не съм убивал никого.

— Откъде намери ключа?

— Братовчедът Уил ми го даде. Не знам откъде го е взел.

— Добре. Разбрахме кой какво. Сега ми кажи защо беше цялата касапница.

— Предполагах, че знаеш...

— Хич недей да ми предполагаш.

— Добре, добре. Заради Бригадата. Тя е прикритие за педофили. Психотерапевтът и момичето разбрали какво става и решили да изнудват Гюс. Адски тъпо от тяхна страна.

Припомних си снимките, които Майло ми беше показал още първия ден. И двамата бяха платили много висока цена за глупостта си.

Прогоних окървавените тела от спомените си и се върнах отново към Крюгер.

— Всички „джентълмени“ ли са извратеняци?

— Не. Само около една четвърт от тях. Останалите са чисти. Така е по-лесно да прикриеш перверзниците, като ги смесиш със свестни хора.

— И децата така и не проговарят?

— За перверзниците подбираме такива, които да не могат да говорят много. Бавноразвиващи се, такива, които не знаят английски, други тежки случаи. Гюс предпочита сираците, защото те нямат семейни връзки, няма кой да ги потърси.

— И Родни ли беше измежду избраните?

— Ъ-хъ.

— Страхът му от докторите има ли нещо общо с това?

— Да. Единият от извратеняците попрекалил с него. Един хирург. Гюс ги предупреждава да го дават по-кратко. Той не иска децата да *пострадат*. Скапаната стока не носи печалба. Но ония невинаги схващат. Те просто не са наред, нали се сецаш?

— Сецам се. — Гневът и отвращението направо премрежваха погледа ми. Да го ритам по главата, докато ми мине, ми се виждаше за известно време не чак толкова лошо решение. За съжаление това беше удоволствие, което не можех да си позволя.

— Аз не съм един от тях — настояваше той и звучеше така, сякаш почти бе успял да убеди и себе си в това. — Всъщност дори си мисля, че това е отвратително.

Наведох се и го сграбчих за гърлото.

— Ти си бил част от тая гадост, боклук такъв!

Лицето му стана мораво, очите му се разшириха, сякаш всеки момент щяха да изхвърчат от орбитите си. Пуснах главата му. Пуснах я да издрънчи на пода. Приземи се право върху носа си и от него текна кръв. Крюгер се сгърчи от болка.

— Не ми казвай, сам ще се сетя. Изпълнявал си заповеди.

— Ти не разбираш! — изстена той. Сълзите му се примесиха със струйките кръв по горната му устна. При неговия актьорски талант

едва ли му бе толкова трудно да ги изцеди от очите си, когато си поиска. — Гюс ме прибра, когато всички останали — моите тъй наречени приятели, семейството ми, всички — ме изнудваха за оная издънка със Саксън. Можеш да си мислиш каквото искаш, но това не беше убийство. Случайно стана. Саксън не беше невинната жертва. Той искаше да ме убие — това е истината.

— Добре че сега не може да ни представи своята гледна точка.

— Мамка му! Никой не ми повярва. Само Гюс. Той разбираше какво значи да учиш в такова място. Всички ме смятаха за откачен, срам за семейството и тъй нататък. Само той ми даде възможността да се докажа. И аз не го разочаровах. Доказах, че колежанската грамота не е всичко в тоя живот. Всичко в „Ла Каса“ вървеше по мед и масло и...

— Ти си бил роден щурмовак бе, Тим. Но не се опитвай да ме трогнеш. Както вече казах, сега са ми нужни отговори.

— Питай — каза той уморено.

— Откога Бригадата е прикритие за педофили?

— Още от самото начало.

— Като в Мексико?

— Точно така. Там обаче ченгетата са знаели всичко, поне той така казва. За целта просто му се налагало да им буца по нещо от време на време. Те му позволявали да докарва богати бизнесмени от Акапулко — японци, доста араби — за да си поиграят с хлапетата. Мястото се е казвало „Християнският дом на отец Аугустино“ или както там звучи това на испански. Минало доста време, преди да назначат някакъв нов полицейски комисар, някакъв пълен хахо на религиозна тема, който хич не харесал цялата история. Гюс каза, че онзи го изнудил за хиляди долари и накрая го прекарал, като затворил дома. Тогава той взел откачения Ърл със себе си и дошъл тук.

— Ърл е бил негово момче в Мексико?

— Ъ-хъ. Сигурно му е вършел мръсната работа и е ходел по петите на Гюс като уличен помияр. Ърл говореше страхотно испански, без всякакъв акцент, но предимно идиотщини. Беше сериозно повреден. Робот с няколко разхлабени гайки по важните места.

— И въпреки това Маккафри го е убил.

Крюгер направи каквото можа, за да свие рамене, въпреки въжетата.

— Трябва да познаваш Гюс, за да го разбереш. Той е студент. Обича властта. Изпречиш ли му се на пътя, и с теб е свършено. Тия нещастници нямаха никакви шансове.

— А как е успял да се уреди толкова бързо в Лос Анджелис?

— Връзки.

— Братовчедът Уили?

Крюгер се поколеба. Ръчнах го за пореден път с пистолета.

— Да. Съдията Хейдън също. Плюс още някои други. Всеки от тях, изглежда, е повлачил след себе си още някой. Всеки е познавал поне по още един сбърканий. Направо не е за вярване колко такива като тях има. Братовчедът Уили например успя да ме изненада, защото вече го познавах добре. Винаги съм го мислил за света вода ненапита. Моите старци непрекъснато ми го даваха за пример — безупречния преуспял братовчед доктор. — Той се захили. — А нашият човек си падал по дечицата. — Още хилене. — Макар че не съм го засичал да си взема някое хлапе. Аз съставям графиците и никога не съм го уреждал с нещо. Всичко, което знам, е, че той идваше да превърже пострадалите деца всеки път, когато го повикахме. И все пак, няма начин и той да не е толкова извратен, колкото са и останалите, иначе как щеше да се сдуши с Гюс?

Не обърнах внимание на въпроса му и зададох своя.

— Колко време продължи изнудването?

— Няколко месеца. Както вече ти казах, подбирахме внимателно децата, за да няма издънки. Но веднъж все пак се издънихме. Имаше едно момче, сираче, на практика идеално за целта. Всички си мислеха, че е ням. За бога, той така и не ни промълви дори думичка. Назначихме му изследвания за говорна и слухова годност — правителството плаща за подобни неща — и резултатите показаха, че той не може да говори. Бяхме съвсем сигурни, но се оказа, че грешим. Хлапето можело да говори и още как. Разправило всичко на учителката си, тя превъртяла и се обадила на Братовчеда Уил — той беше назначеният педиатър на малкия. Тя не е подозирала, че и той е замесен. Той пък каза на Гюс.

И Гюс се погрижил да отстрани пречката Гари Немет.

— После какво?

— Аз... трябва ли да говорим за това?

— Трябва и още как! Как стана всичко?

— Прегазиха го с камион. Измъкнаха го от леглото около полунощ. По това време наоколо няма жива душа. Пуснали го да върви по пътя както си бил по пижама. Помня пижамата. Жълта на бейзболни топки и бухалки. Мо... можех да се опитам да ги спра, но нямаше никакъв смисъл. Хлапетото разбираше накъде отива работата. Просто ей така. Ако им се бях опънал, после сигурно щяха да пречукат и мен. Беше гадно да се постъпи така с едно дете. Толкова хладнокръвно го убиха. Понечих да кажа нещо, но Гюс ме стисна за ръката. Искях да изкрещя. Хлапетото вървеше по пътя, само, полузаспало, все едно че продължаваше да сънува. Затраях си. Холстед подкара камиона с пълна газ по склона. После включи фаровете. Удари малкия отзад. Той май така и не разбра какво стана, беше толкова сънен.

Крюгер млъкна, затвори очи и задиша тежко.

— Гюс се чудеше дали да не пречука и учителката още тогава, но после реши да изчака, за да разбере дали не е казала на още някого. Нареди на Холстед да я следи. Той преровил нейния апартамент. Тя не била там по това време. Само съквартирантката ѝ. Холстед искал да я отвлече, да я пребие, да разбере какво знае. Но тогава видял учителката да се връща с някакъв тип — Хендлър. Била дошла да си вземе багажа, сякаш се канела да се изнесе и да живее при него. Холстед докладвал за това на Гюс. Сега вече става сложно. Започнали да ги наблюдават и накрая ги видели да се срещат с Бруно. Ние познавахме Бруно — той беше доброволец в „Ла Каса“, изглеждаше страхотен мъж. Всеотдаен. Хлапетата го обожаваха. След като ги засякохме заедно, разбрахме, че ни е шпионирал. И ето че пречките за отстраняване бяха вече три.

— Обажданията започнаха няколко дни по-късно. Беше Бруно. Преправяше си гласа, но ние знаехме, че е той. Каза, че имал касети, на които било записано всичко, казано от Гари Немет. Той дори ни пушна няколко секунди по телефона. Аматорска работа. На Гюс всичко му беше ясно още от самото начало. Нещастници.

„Жалък“ беше най-удачното определение за целия сценарий. Едно красиво, привлекателно момиче — Елена Гутиерес, което си пада малко материалистка, но иначе е с добро сърце, депресирана от работата си, отива на терапия при Мортън Хендлър, доктор по медицина, психотерапевт и психопат. Скоро момичето се озовава в

легло на Хендлър, но не спира да му разказва за проблемите си. Така се стига до голямата, ужасяваща тайна на „Ла Каса“. Хендлър я изслушва с невероятно разбиране. Той е сърдечен и загрижен. Истински боклук, както бе казала Раquel Очоа. Но и невероятен майстор в прилъгването на хора, на които никой друг не иска да обърне внимание. Този негов талант е коствал живота на Елена. Защото нейната човешка трагедия е изглеждала като златна мина в очите на Хендлър. Мръсотийки по върховете на властта — може ли да има по-сладка тема за изнудване?

Естествено, Хендлър няма никакво намерение да споделя с нея истинските си намерения. Всъщност той дори допуска възможността хлапето да си е измислило всичко. А може и Елена да преувеличава — знаете ги какви са жените, а тя е и с мексиканска кръв — затова я посъветва да продължи да разпитва детето, като набляга на това, колко благородно от нейна страна е всичко това.

„А не трябва ли да се обърна към властите?“ — пита го тя. Изчакай, мила, не избързвай, нека първо се убедим, че нещата стоят точно така. Но хлапето вика за помощ — лошите хора продължават да идват за него... Тогава Елена взема нещата в свои ръце и се обажда на доктора на Гари. И така си подписва смъртната присъда.

Когато Елена научава за смъртта на детето, тя се досеща за ужасната истина и това я срива окончателно. Хендлър я тъпче с транквиланти и я успокоява в обятията си. В това време психопатският му мозък щрака неуморно, защото той вече *знае*, че парите са му в кърпа вързани.

На сцената се появява Морис Бруно — сродна психопатска душа, бивш пациент и отскорошен приятел. Абсолютен сладур. Хендлър му предлага дял от плячката, при условие че се съгласи да се включи в Джентълменската бригада и да разбере колкото се може повече. Имена, места, дати. Елена вече иска да се обади на полицията. Хендлър я възпира с още хапчета и с нова порция сладки приказки. Полицията нищо не може да направи, мила. Те и пръста няма да си мръднат. От личен опит го знам. Бавно и внимателно той я запознава с плана за изнудване. Ето *това* е начинът да ги накажем, убеждава я той. Да ги ударим там, където ще ги заболи най-много. Тя го слуша и се чувства толкова обърквана, просто не знае какво да си мисли. Има нещо нередно в това да се правят пари от смъртта на едно безпомощно

малко момче, но пък, от друга страна, вече нищо не може да му върне живота, а Мортън, изглежда, знае какво прави. Той е толкова убедителен, а освен това толкова ѝ се иска да има онзи датсун 280 ZX. Каква невероятна кола! Но тя никога няма да може да си я позволи с парите, които изкарва като учителка. Освен това, кой, по дяволите, е направил нещо за нея през целия ѝ жалък живот?

— Ърл и Холстед тършували за касетите — тъкмо казваше Крюгер, — след като ги били вързали вече. Мъчили ги, за да изплюят камъчето, но нито един от тях не проговорил. Холстед се оплака на Гюс, че най-вероятно щял да изкопчи всичко от тях, ако Ърл не работел твърде бързо с ножа. Хендлър умрял, след като Ърл му прерязал гърлото, а момичето превъртяло напълно и не спирало да крещи, затова трябвало да ѝ запушат устата. Тя се задавила и Ърл я довършил, но първо си поиграл с нея.

— Но затова пък ти успя да се добереш до касетите, нали, Тими?

— Да. Тя ги е държала при майка си. Взех ги от братчето ѝ наркоман. Подкупих го с дрога.

— Продължавай.

— Това е. Те се опитаха да изцедят Гюс и той им плати веднъж или два пъти — сериозни суми, защото рулцата с банкноти бяха доста внушителни — но това беше само за да им създаде илюзията, че те владеят положението. Но те нямаха никакви шансове още от самото начало. Така и не си върнахме парите, но това едва ли има голямо значение. Просто една капка по-малко във ведрото. Освен това парите, изглежда, не вълнуваха особено Гюс. Той живее скромно, храни се скромно. А парите се стичат в дома всеки ден. Големи пари. Парите от правителството. После частните дарения. Да не говорим за стотиците извратеняци, които си плащат за удоволствието. Гюс си ги трупа някъде, но никога досега не съм видял да ги харчи за нещо екстравагантно. Не парите, а властта го привлича.

— Къде са касетите?

— Дадох ги на Гюс.

— Хайде-е.

— Наистина му ги дадох. Той ме прати да му ги донеса и аз го направих.

— Това ти коляно ми харесва повече. Изглежда толкова здраво. Ще бъде жалко да го направим на кайма. — Отдръпнах се леко назад и

опрях дулото плътно в сгъвката на крака му.

— Спри! Добре де, направих копие. Налагаше се. Като застраховка. Ами ако Гюс решише да се отърве и от мен някой ден?

— Къде са?

— В спалнята. Залепени са със скоч за матрака.

— И да не вземеш да хукнеш нанякъде. — Дръпнах пистолета.

Той скръцна със зъби като уловена в мрежа акула.

Открих три ненадписани касети точно там, където ме бе посъветвал да ги потърся.

— Да чуем сега малко имена. На извратеняците от Бригадата.

Той ми ги изрецитира като отличник натегач. Автоматично. Нервно. С облекчение.

— Други?

— Тия не стигат ли?

Тук беше прав. Беше споменал един добре известен филмов режисьор, един помощник-прокурор, едри риби в политиката, няколко корпоративни адвокати. Доктори. Банкери. Търговци на недвижими имоти. Все мъже, чиито имена се появяваха в пресата най-често във връзка с някакво направено дарение или със спечелена награда за проявена хуманност. Мъже, за които хората гласуваха, за да ги направят свои избраници. Нед Бионди щеше да получи материал, с който да предизвика такъв взрив, че сигурно щяха да летят трески години наред.

— Няма да забравиш за всичко това, когато те попитат от полицията, нали, Тим?

— Не! От къде на къде? Може би, като окажа съдействие, ще успея да се откупя.

— Забрави за измъкването, точка. Но поне ти остава утехата, че няма да свършиш като тор за зеленчуците на Маккафри.

Крюгер се замисли. Сигурно му се прииска да ми тегли няколко звучни псувни, но вързаните ръце и крака явно го вразумиха.

— Виж — каза той, — аз ти помогнах. Сега ти ми помогни да се договоря с ченгетата. Ще съдействам, освен това не съм убивал никого.

Властта, която ми приписваше, беше пълна измишльотина. Така или иначе, аз се възползвах от заблудата му.

— Ще направя каквото мога — казах великодушно, — но до голяма степен всичко зависи от теб. Ако Мелъди Куин се измъкне жива и здрава, ще се застъпя за теб. Ако ли не, изтичаш в клекалото.

— Тогава се размърдай, за бога! Измъкни я оттам! Не ѝ давам повече от ден. Уил успяваше досега да удържи Гюс, но това няма да продължи дълго. И на нея ще ѝ се случи случка. Или пък просто няма да открият тялото. Въпрос на време е. Гюс е убеден, че малката знае твърде много.

— Каж ми как най-лесно мога да я измъкна оттам невредима.

Той отвърна поглед от мен.

— Излъгах те за мястото. Не е в най-крайната постройка, а в тази пред нея. Тази със синята метална врата. В джоба на кафявите ми панталони има ключ за нея. Панталоните са в гардероба в моята стая.

Оставих го, отидох до въпросния гардероб и се върнах с ключа.

— Играеш си с огъня, Тим.

— Нали вече ти казах всичко. Просто ми помогни.

— Има ли някой с нея?

— Не. Няма нужда. Уил я натъпка със седативи. Или е адски отнесена, или просто спи. Пращат от време на време по някой да ѝ занесе храна и да я измие. Тя е вързана за леглото. Стените на склада са от бетон, без прозорци. Единственият прозорец е на тавана. Затвориш ли го, човекът вътре ще се задуши най-много за 48 часа.

— Уил Тауъл може ли да влезе в „Ла Каса“, без да предизвика нечие подозрение?

— Естествено. Нали ти казах, че той е на 24-часово дежурство, в случай че някой от „джентълмените“ се поувлече. В повечето случаи са дребни неща — драскотини, разкъсвания. Но понякога децата направо превъртат и тогава Уил им дава валиум или меларил, или пък една бърза доза торазин. Да, той може да се появи по всяко време.

— Добре. Сега ти ще му се обадиш, Тим. Ще му кажеш, че имате спешно нужда от неговите услуги. Искам го в „Ла Каса“ половин час след мръкване — в седем и трийсет. Гледай да не объркаш часа. Освен това той трябва да е сам. Измисли нещо убедително.

— Щях да съм далеч по-убедителен, ако можех да шавам малко повече.

— И така ще успееш. Вярвам в теб. Използвай актьорската си дарба. Бил си доста добър в ролята на Бил Робъртс...

— Откъде зна...

— Не знаех. Сега вече знам. Просто добре насочена догадка. Ако си наистина актьор, тогава би бил много подходящ за тази роля. А ролята ти включваше ли убийството на Хикъл?

— Стара история — каза той. — Да, аз се обадох по телефона. Да го подредим в твоя кабинет, беше идея на Хейдън. Той е извратен. И чувството му за хумор е извратено. Но както вече ти казах, не съм убивал никого. За Хикъл дори не бях намесен. Хейдън и братовчедът Уил се погрижиха за него. Те двамата, заедно с Гюс, решиха да му затворят устата. Все същата стара история, предполагам.

Докато говореше, Крюгер бе извил гръб, за да вдигне главата си по-високо. Сега, изтощен, той се отпусна отново. Просто си лежеше там върху тъмното петно урина.

— Да имаш още нещо да ми кажеш, Тим?

— Не мога да се сетя. Ако те интересува още нещо, питай.

На метър-два от мен на пода имаше телефон. Домъкнах го поблизо и доближих слушалката до устата му, като внимавах да се държа на разстояние от ръцете му. Опрях пистолета в челото му и набрах телефона в кабинета на Тауъл.

— Гледай да не ме разочароваш.

Не ме разочарова. Аз лично щях да се хвана. Надявах се, че и Тауъл се е хванал. Той ми даде знак, че разговорът е приключил, като кимна леко. Затворих и после набрах телефона на „Ла Каса“, за да го накарам да предупреди за посещението на доктора.

— Как беше? — попита той, след като приключи и с този разговор.

— Печелиш „Оскар“.

Колкото и тъпа да беше шегата, тя явно му достави удоволствие.

— Я ми кажи, Тим, как са ти синусите?

Въпросът не го накара да се усъмни ни най-малко.

— Супер — изпръхтя той. — Аз никога не боледувам.

Последното му изречение беше заявено със самодоволството на спортния фанатик, който си мисли, че редовните тренировки и напампаните мускули му гарантират безсмъртие.

— Чудесно. Тогава това едва ли ще бъде проблем за теб. — Напъхах му една кърпа в устата, докато той ломотеше възмутено нещо през парчето плат.

Изтеглих го внимателно в спалнята и разкарах от гардероба всичко, което ми напомняше дори бегло за оръжие, и после наврях Крюгер вътре.

— Ако аз също се измъкна от „Ла Каса“ в приемливо състояние, ще кажа на полицията къде да те намери. Ако ли пък не, ти най-вероятно ще се задушиш. Да имаш да ми кажеш още нещо?

Той поклати глава. Очите му ме гледаха умоляващо. Затворих вратата и подпрях дръжката ѝ с един стол. Затъкнах отново пистолета в панталона си, затворих всички прозорци в апартамента, дръпнах пердетата в спалнята, затворих вратата след себе си и също я блокирах с наведен на два крака стол. Срязвах кабела на телефона му с кухненски нож и дръпнах големите завеси на стъклената стена. Доволен от свършеното, отдих до входната врата, излязох в коридора и я затръшнах силно след себе си.

28.

Севилята се движеше все още, но се поклащаше като пиян моряк. Освен това беше твърде очебийна за моите цели. Зарязах я в Уестууд Вилидж, извървах пеш две преки и наех от един рент-а-кар нещо малко, кафяво и японско. Отне ми известно време, докато се промъкна с него от единия до другия край на селцето. Там намерих удобен паркинг, заключих пистолета в жабката, заключих колата и отидох на пазар.

Купих си нови джинси, плътни чорапи, обувки с удобна подметка, морскосиньо поло и тъмносин анорак. Към всички стоки в магазина бяха прикрепени пластмасови маркери аларми и продавачката доста се поизпоти, докато ги свали от покупките ми, след като вече ми беше прибрала парите.

— Какъв прекрасен свят — промърморих аз.

— Ако мислите, че това е изнервящо, чакайте само да видите скъпите ни дрехи — кожа, бутикови колекции — до една са затворени в каса под ключ. В противен случай доста хора ще започнат да забравят да ги съблекат на излизане, макар че не са ги платили.

Разменихме си изпълнени със съчувствие въздишки, след което аз реших, че и без друго съм прекарал предостатъчно време в тоя магазин, за да си позволя да се преоблека в пробната.

Когато се озовах отново на улицата, вън вече се беше стъмнило. Имах време колкото да оправя един сандвич със стек, плюс ванилов сладолед и промишлени количества шварц кафе, загледан в мрачното небе през прозореца на една прилична закусвалня в Уест Пико. В шест и половина си платих сметката и отидох в мъжката тоалетна, за да се преоблека. Докато се намъквах в новите си одежди, нещо падна на пода и аз се наведох да го взема. Беше навитото на руло копие от материала за злополуката с Лайла Тауъл, което ми бе дала Маргарет Допълмайър. Опитах се да го прочета още веднъж, но така и не открих някой нов, интригуващ детайл. Прибрах листа обратно в джоба на якето си, пооправих се и се приготвих да поема за Малибу.

В закусвалнята имаше телефонен автомат и аз го използвах, за да се обадя в полицейския участък на Западен Лос Анджелис. Бях решил да оставя съобщение за Майло, но после размислих и попитах за Делано Харди. Оставиха ме да почакам някакви си пет минути, след което ме уведомиха, че Харди е излязъл по сигнал. Оставих едно ядно съобщение за него, платих си за телефонния разговор и поех към Малибу.

Придвижвах се бавно, но пък това ми даде възможността да си подреда що-годе мислите. Малко преди седем се добрах до Рамбла Пасифика и десет минути по-късно вече бях при табелата, указваща посоката към „Ла Каса де лос Ниньос“. Небето беше празно и мрачно като водата на бездънен кладенец. От някой от съседните хълмове се разнесе воят на койот. Наоколо току изпърхваше по някоя нощна птица или пък прилеп. Изключих фаровете на колата и преодолях следващата половин миля почти опипом. Задачата не се оказа чак толкова трудна, но малката кола подскачаше при всяка неравност по пътя и вибрациите ѝ се забиваха право в гръбначния ми стълб.

Спрях на около половин миля от отбивката за „Ла Каса“. Беше седем и петнайсет. По пътя не се виждаха никакви коли. Молейки се горещо ситуацията да остане такава в следващите двайсетина минути, паркирах колата напреки на пътя, така че да блокирам и двете платна. После седнах в тъмното купе с пистолет в ръка и зачаках.

В седем и двайсет и три чух шума от приближаващ се двигател. Минута по-късно правоъгълните фарове на линкълна блеснаха на около четвърт миля от мен. Изскочих от колата, скрих се в близките храсти и затаих дъх.

Той забеляза празната кола късно и затова му се наложи да набие спирачки. Слезе от колата, проклинайки, без да гаси двигателя. Бялата му коса проблясваше в сребристо. Беше облечен с катраненочерно сако, бяла риза, разкопчана на врата, черни панталони и черно-бели обувки за голф. Никакъв брилянтин, никакви лъскави дрънкулки по ръцете.

Изтича до малката кола, опря ръка на покрива, изръмжа и се наведе, за да надзърне през отворената врата на шофьорското място.

Точно в този момент аз изскочих от прикритието си и опрях дулото на пистолета в гърба му.

По принцип мразя огнестрелните оръжия, но ми достави огромно удоволствие да притисна дулото в блейзъра на Тауъл.

— Влизай в колата — прошепнах. — Седни зад волана и не шавай, защото ще ти разпилея карантията.

Той ми се подчини. Заобиколих тичешком колата и се настаних до него.

— Вие — каза Тауъл.

— Запали двигателя. — Сръгах го с пистолета в ребрата, признавам, далеч по-силно, отколкото ми се налагаше.

Малкият автомобил се закашля сериозно, но все пак дойде на себе си.

— Изкарай колата встрани от пътя, така че шофьорската врата да е точно срещу онази скала, после изгаси двигателя и хвърли ключовете през прозореца. — Той изпълни точно нарежданията ми. Нито мускулче не трепна по благородния му профил.

Излязох от колата и му заповядах да последва примера ми. Вратата откъм мястото на шофьора беше блокирана от десетметров гранитен масив. Той се измъкна от пътническата врата и застана неподвижно на ръба на пътя.

— Ръцете горе.

Той ме изгледа пренебрежително.

— Това е нечувано.

— Извади ключовете на колата с една ръка и ги хвърли внимателно ето там. — Посочих към едно място на около пет метра от нас. Той ги хвърли, а аз ги вдигнах от земята, като го държах непрекъснато на мушка.

— Отиди до колата си и се качи на шофьорското място. Сложи двете си ръце на волана, така че да мога да ги виждам.

Последвах го до линкълна. Качих се отзад, седнах зад него и опрях дулото на пистолета в трапчинката на врата му.

— Познаваш анатомията си — казах кротко, — един куршум в *медула облонгата*^[1] и казваш последно сбогом на света.

Той не каза нищо.

— Дотук си се справил доста добре с оплескването не само на своя живот, но и на този на куп други хора. Сега изборът е твой. Предлагам ти шанс за частично изкупление. Поне веднъж спаси един живот, вместо да го унищожиш.

— Аз съм спасил не един живот по време на кариерата си като медик.

— О, щях да забравя, че говоря лично с Великия лечител. А къде беше въпросният Велик лечител, когато трябваше да се спаси животът на Гари Немет?

Тауъл издаде сух, къркорец, утробен звук. При все това успя да запази присъствие на духа.

— В такъв случай предполагам, че знаете всичко.

— Кажи-речи. Братовчедът Тим става много общителен, когато му създадеш нужната мотивация. — Дадох му няколко малки примера, за да добие ясна представа доколко съм наясно с цялата игра. Той ме изслуша неподвижно, безстрастно, без да сваля ръце от волана. Истински бездушен манекен от витрината на скъп бутик.

— Ти си ме познавал по име още преди да се срещнем — казах аз, — от случая с Хикъл. Когато ти се обадох, ти ме покани в кабинета си. За да разбереш какво точно ми е казала Мелъди. Тогава ми се стори странно претрупан с работа педиатър да отдели от скъпоценното си време, за да се срещне лице в лице със свой непознат колега и дори да си поприказва с него. В края на краищата всичко, за което си говорихме, можеше да бъде обсъдено и по телефона. Но ти искаше да ме „преслушаш“ лично. После се опита да ме отстраниш.

— Вие имате репутацията на изключително настойчив млад мъж — каза Тауъл. — Ситуацията и без друго беше започнала да става твърде деликатна.

— Деликатна? Искаш да кажеш твърде кървава.

— Няма защо да ставаме мелодраматични. — Говореше като марионетка от Дисниленд — с равен глас, без следа от угризения или съмнение в собствената си правота.

— Не се и опитвам да бъда мелодраматичен. Просто не мога да махна с ръка на всичките тези убийства. Гари Немет. Хендлър. Елена Гутиерес. Мори Бруно. А сега и Бонита Куин и добрия стар Рони Лий.

При споменаването на последното име той трепна едва забележимо.

— Смъртта на Рони Лий ли те притеснява?

— Името не ми е познато. Това е.

— Рони Лий Куин. Бившият съпруг на Бонита. Бащата на Мелъди. Ар Ел^[2]. Русоляв, висок, с налудничав вид и кофти лява

страна на лицето. С южняшкия акцент на Маккафри нищо чудно, че ви се е сторило, че го нарича „Ърл“.

— А — възкликна тихо Тауъл, удовлетворен, че всичко отново си е дошло на мястото. — Ърл. Нелицеприятен тип. Мърляч. Помня, че го мярнах веднъж или два пъти.

— Кофти гени, нали?

— И така може да се каже.

— Той е бил един от бабаитите на Маккафри в Мексико и после „преподобният“ си го довякъл и тук, за да има кой да му върши мръсната работа. Вероятно е искал да види хлапето си и затова Маккафри открил Бонита и Мелъди. После му хрумнало, че майката може да свърши работа. Ама и Бонита беше една умница, а? Сигурно те е помислила за Дядо Коледа, след като си й осигурил работата в сградата на Манасян.

— Беше ми доста признателна — каза Тауъл.

— И как иначе, нали си й направил такава страхотна услуга? Уредил си я там, за да имаш достъп до апартамента на Хендлър. Тя е домоуправител, значи си има по един резервен ключ за всяка врата в сградата. Значи Бонита идва в твоя кабинет за прегледа на Мелъди и най-неочаквано си изгубва чантата. Нищо по-лесно от това. Колко му е човек да прилъже Бонита, а? Тя е толкова отвеяна. Все губи разни неща. Междувременно ти се снабдяваш с нужния ключ и чудовищата на Маккафри могат да се захванат за работа. Освен това Бонита нищо не губи, нали? Никой не я обвинява в нищо. Само дето, когато няма вече с какво да допринесе за „каузата“, цената на живота й рязко пада, за да завърши накрая като тор в зеленчуковата леха на добрия самарянин. Тъпа жена. Кофти гени.

— Нещата не трябваше да се развият така. Планът не беше такъв.

— Е, всички знаели за какво са добрите планове — за да пропадат.

— Доста сте саркастичен за млад човек. Надявам се, че не се отнасяте така и към пациентите си.

— Рони Лий приключва с Бонита. Може да го е направил само защото Маккафри му е казал, а може и да е имал стари сметки за уреждане. Но сега Маккафри трябва да се отърве и от Рони Лий,

защото, какъвто е перко, кой го знае как ще превърти, когато види да убиват собствената му дъщеря.

— Вие сте доста интелигентен, Алекс — каза той. — Но склонността към сарказъм наистина е гадна черта.

— Благодаря за съвета. И за загрижеността. Тя, изглежда, ти е втора природа, нали си лецител.

— Всъщност това е самата истина. И аз се гордея с това. Винаги съм успявал да забравя за разликата между средата, в която съм отраснал, и тази, в която са отраснали децата, а това е първата важна крачка към истинската загриженост. Точно на това се опитвам да науча и студентите си първокурсници в уводния курс по клинична медицина.

— Много съм впечатлен.

— Студентите, посещаващи моите лекции, демонстрират после задълбочени знания. Аз съм добър учител.

Притиснах дулото на пистолета към гърба му. Сребрилата му коса се раздели на път, но той дори не трепна.

— Запали двигателя и изтегли колата встрани от пътя. Точно зад оня голям евкалипт.

Линкълнът се озова на нужното място.

— Изгаси двигателя.

— Не ставайте груб — каза Тауъл. — Няма защо да се опитвате да ме сплашите.

— Изгаси го, Уил.

— *Доктор Тауъл.*

— Доктор Тауъл.

— Нужно ли е това нещо да седи опряно в тила ми?

— Аз ще задавам въпросите.

— Всичко ми изглежда толкова пресилено, толкова безсмислено. Като в евтин екшън.

— Напротив, още по-зле е. Кръвта е истинска и никой от мъртвите не става, за да си тръгне от снимачната площадка, след като димът се разнесе.

— Пак мелодраматизирате.

— Съветвам те да прекратиш игричките си — казах аз гневно.

— Игрички ли? Да не би да си играем на нещо? Мислех, че само децата си играят. На прескочикобила, на дама. — Гласът му изтъня.

— И възрастните си играят — казах аз. — Гадни игрички.

— Игри. Игрите помагат да се запази целостта на егото. Чел съм го някъде... Ериксън? Пиаже?

Или Крюгер не беше единственият актьор в семейството, или просто ставаше нещо, за което аз нямах и най-малка представа...

— Ана Фройд — прошепнах.

— Да. Ана. Каква жена. С удоволствие бих се запознал с нея, но и двамата сме толкова заети... Жалко... А егото трябва да запази целостта си. На всяка цена. — Той замълча за около минута. После: — Тези седалки имат нужда от почистване. Виждам петна по кожата. Напоследък правят чудесни почистващи препарати за кожа. Видях ги в автомивката.

— Мелъди Куин — казах аз, опитвайки се да го върна в правия път. — Трябва да я спасим.

— Мелъди. Красиво момиче. Красивото момиче е като мелодия. Прекрасно малко дете. Звучи ми почти познато...

Продължих да му говоря, но той все се измъкваше. С всяка следваща минута ставаше все по-отнесен, а думите му постепенно се превърнаха в словесна салата с твърде малко смисъл в нея. На всеки две-три минути повтаряше поне по веднъж фразата: „Егото трябва да запази целостта си“.

Беше ми необходим като пропуск за „Ла Каса“, но в това си състояние той беше абсолютно безполезен. Започнах да се паникьосвам. Ръцете му бяха все още на волана, но бяха започнали да треперят.

— Хапчета — каза той.

— Къде?

— В джоба...

— Хайде — казах аз не без сериозна доза съмнение, — бръкни и ги вземи. Хапчетата и нищо друго. И не прекалявай с тях.

— Не... две хапчета... предписаната дозировка... никога повече от две... никога повече...

— Вземи ги.

Продължих да държа пистолета опрян в тила му. Едната му ръка се смъкна от волана и измъкна от джоба на самото шишенце като това с риталина на Мелъди. После внимателно тръсна върху дланта си две хапчета, затвори капачката на шишенцето и го върна обратно в джоба си.

— Вода? — попита той почти по детски.

— Глътни ги така.

— Аз ще... безсмислица.

Тауъл глътна хапчетата.

Крюгер излезе прав. Братовчедът Уили наистина беше добър в дозирането. След около дванайсет минути по моя часовник той вече изглеждаше и говореше далеч по-добре. Замислих се за усилието, което му е коствало всеки божи ден поддържането на образа на добрия доктор в очите на другите. Очевидно споменаването на убийствата бе ускорило значително поредната криза.

— Да си пропусна вечерната доза... Колко глупаво от моя страна.

Въздействието на наркотика беше все още в началния си стадий.

— Правил съм много... лоши неща през живота си — продължи той. — Гюс ме принуждаваше да върша лоши неща. Огромна грешка за човек с моя... статут. За човек с моето потекло.

Пропуснах думите му край ушите си.

След известно време Тауъл придоби доста по-нормално изражение.

— Какво е това, торазин? — попитах аз.

— Негов вариант. От известно време насам се грижа лично за собствената си фармакологична подсигуровка. Опитах най-различни фенотиазини... Торазинът вършеше добра работа, но ме правеше твърде отнесен. В това състояние не можех да преглеждам пациенти. Искаше ми се да полегна и да си дремна като бебче. Не, беше далеч по-лошо. Приискваше ми се да се отнеса до дупка. Това тук е нов агент, далеч по-добър от останалите. Още е в експериментален срок. Производителят ми го изпрати. Те всичките са толкова ентузиазирани, когато могат да ми „услужат“ с нещо... Имам солидни запаси. Но ми се налага да подремвам следобед, иначе всичко ми се обърква. Точно както стана сега, нали?

— Да. Колко време ти е необходимо, за да влезеш отново в крак?

— За мъж с моите размери — двайсет до двайсет и пет минути. Забележително, нали? Дръпваш ръчката, изчакваш и ето че картината се прояснява отново. Животът става толкова по-поносим. Нещата болят толкова по-малко. Дори в този миг го чувствам как действа —

като кална локва, която се превръща в планинско изворче. Докъде бяхме стигнали?

— Говорехме си за гадните игрички, които извратеняците на Маккафри си играят с малките дечица.

— Аз не съм един от тях — каза той бързо.

— Знам. Но си помагал на тия мръсници да се гаврят със стотици деца, давал си време и пари на Маккафри, уредил си смъртта на Хендлър и Гутиерес, на Хикъл. Държал си Мелъди Куин на свръхдоза, за да си сигурен, че ще мълчи. Защо?

— Всичко свърши, нали? — попита Тауъл с облекчение.

— Да.

— Те ще ми отнемат разрешителното за практикуващ лекар.

— Определено. Не мислиш ли, че така ще е най-добре?

— Предполагам — каза той колебливо. — Все още го чувствам дълбоко в мен, желанието да свърша още много добри дела.

— Ще имаш тази възможност — успокоих го аз, съзнавайки, че хапчетата му са далеч от съвършенството. — Ще те изпратят на някое място до края на живота ти. Там няма да имаш почти никакви дразнители. Там няма да има документи за попълване, графици за спазване, пациенти със спешни случаи. Няма да го има и Гюс Маккафри, който да ти казва какво да правиш, как да водиш живота си. Ще бъдеш сам със себе си и ще се чувстваш далеч по-добре, защото ще ти позволят да вземаш хапчетата си и да помагаш на други хора. Хора, които ще се нуждаят от помощ. А ти си лечител, ти ще можеш да им помогнеш.

— Ще мога да им помогна — повтори той.

— Определено.

— Като едно човешко същество на друго човешко същество. Без задни мисли.

— Да.

— Аз умея да се държа добре с болните. Когато съм на себе си. Когато не съм, всичко се обърква, от всичко ме боли, дори от мислите ме боли. Никак не ми е добре, когато стане така. Но когато функционирам добре, съм ненадминат в уменията си да помагам на хората.

— Знам това, докторе. Запознат съм с репутацията ти.

Маккафри вече се бе опитал да ми говори за неподправена любов към ближния. Сега вече знаех чии конци е дърпал с подобни приказки.

— Аз не съм длъжник на Гюс — каза той, — не и заради каквито и да е ненормални сексуални навици. Това е връзката му с другите двама — със Стюарт и Еди. Още откак бяхме момчета, съм наясно с техните... странни увлечения. Ние всички израснахме на едно изолирано място, на едно странно място. Бяхме облагородявани като орхидеи. Частни учители за това или онова... Трябваше да се държим както подобава, да изглеждаме както подобава. Понякога се чудя дали тази префинена атмосфера не ни е променила по-скоро за лошо, отколкото за добро. И ето какво стана с нас — аз с моите пристъпи, Стюарт и Еди с техните странни увлечения.

— В сексуално отношение — продължи той, — винаги съм бил нормален. Ожених се. Имах син. Държах се доста адекватно. Стюарт и Еди продължиха да се държат по онзи извратен начин. Но всеки от нас си затваряше очите за недостатъците на другите. Стюарт беше наистина свястно момче, не особено интелигентен, но иначе добър по душа. Жалко, че трябваше да... Като се изключи *онзи* недостатък, той си беше добро момче. Еди беше... е различен. Има чувство за хумор, но извратено чувство за хумор. Гадостите му доставят удоволствие. По природа си е хаплив и саркастичен. Затова и съм толкова чувствителен на тема сарказъм...

— А твоята връзка с Маккафри? — Опитвах се да не му позволя да се отнася прекалено.

— Може би Еди е такъв заради ръста си. Дребните хора често стават такива. Виж при теб... Сега не ви виждам, но си спомням, че бяхте по-скоро среден на ръст, нали?

— Метър и осемдесет съм — казах аз уморено.

— Ето, това е среден ръст. Аз пък винаги съм бил едър. И татко беше едър. Татко беше невероятен ерудит. Майка ми беше ирландска хубавица. Точно както твърди Мендел... Генетиката е изумителна наука, не мислите ли?

— Докторе... Твоята връзка с Маккафри — натъртих аз.

— Моята връзка? О, нищо сериозно, просто въпрос на живот и смърт.

Тауъл се изсмя. Чувах го за пръв път да се смее и се надявах, че ще е и за последен. Смехът му беше кух, призрачен и дисхармоничен

като фалшив акорд, прозвучал насред симфония със съвършена мелодика.

— Живеех с Лайла и Уили младши на третия етаж на общежитието в „Джедсън“. Стюарт и Еди дяляха стая на първия етаж. Като семеен колежанин ми се полагаше по-голямо жилище. Всъщност ставаше дума за едно малко, но много приятно апартаментче. Две спални, баня, дневна, малка кухня. Но нямаше работен кабинет, нямаше библиотека и затова ми се налагаше да чета на кухненската маса. Лайла й беше придала ведра атмосфера — разни малки дреболийки тук-там по рафтовете, карирани пердета в приятни цветове, покривки, все женски неща. По онова време Уили младши тъкмо беше навършил две години. Беше последната ми година в колежа. Имах известни проблеми с някои от подготвителните курсове за кандидатстване в университета — физика, органична химия. Никога не съм бил свръхинтелигентен. Въпреки това с постоянство и воля успявам да постигна съвсем задоволителни резултати. Отчаяно исках да ме приемат в медицинския факултет, при това заради самия мен. Моят баща беше лекар, неговият баща също. И двамата са били сред най-добрите студенти. В колежа ми се присмиваха зад гърба, че съм наследил не само красотата, но и ума на майка си. Мислеха си, че не ги чувам, но грешаха. Толкова ми се искаше да им докажа, че мога да постигна нещо абсолютно сам, а не защото съм син на Адолф Тауъл.

— През онази нощ Уили младши се чувстваше зле, не можеше да заспи. Пищеше и плачеше. Лайла се беше побъркала от притеснение. Не обръщах внимание на молбите й да й помогна и опитвах да се вгълбя в учебниците, да забравя за всичко останало. Трябваше да повиша оценките си по важните предмети. Път за отстъпление нямаше. И колкото повече се дразнех, толкова по-трудно ми беше да се съсредоточа.

— Лайла винаги е била търпелива с мен, но онази нощ просто побесня. В един момент вдигнах поглед и я видях да се приближава към мен със стиснати юмручета — тя беше толкова нежно същество — сигурно е крещяла нещо, очите й бяха изпълнени с омраза. Заприлича ми на хищна птица, готова да ме разкъса. Отблъснах я встрани с ръка. Тя падна, претърколи се и си удари главата в ръба на бюрото — грозно, огромно чудовище, което ни беше подарила майка й — и остана да лежи там. Просто лежеше, без да помръдва.

— Всичко е все още пред очите ми, сякаш се е случило вчера. Лайла лежи на пода неподвижна. Ставам от стола си, всичко ми е като на сън, всичко се клатушка и се размазва пред очите ми. Една малка фигурка се приближава към мен отдясно, нещо като мишка, като плъх. Махвам с ръка, за да го прогоня. Но това не е плъх, не, не, това е Уили младши. Той се приближава към мен. Плаче за майка си. После идва съвсем близо и започва да ме удря с ръчички, свити в юмручета. Без дори да го погледна, посягам инстинктивно с ръка, за да го отблъсна, и го удрям по главичката. Твърде силно. Той пада, просва се, и остава неподвижен на пода. Върху личицето му се вижда огромна синина... Моята жена, детето ми, мъртви в ръцете ми. Приготвям се да намеря бръснар да си прережа вените, да приключи с всичко.

— Тогава чувам гласа на Гюс зад гърба си. Той е застанал на рамката на вратата, огромен, въздебел, облечен с работен комбинезон. Разсилният, чисти общежитието посред нощ. Надушвам го — амоняк, пот, почистващи препарати. Чул шумотевицата и дошъл да види какво става. Той ме поглежда, гледа ме дълго и изпитателно, после погледът му пада върху телата. Коленичи до тях и опипва ръцете им за пулс. „Те са мъртви“, ми казва с равен глас. За миг ми се струва, че ми се присмива и аз се надигам, готов да извърша трето убийство. Тогава усмивката се превръща в смръщване. Той се е замислил. „Седни“, заповядва ми той. Не съм свикнал да ми заповядва някой от неговата класа, но съм толкова слаб, така ми се гади от мъка, че коленете ми сами се подгъват... Отвръщам поглед от Лайла и Уили младши, сядам, заравям лице в ръцете си. Заплаквам. Объркването ми се засилва с всяка изминала секунда... Задава се едно от моите „странни настроения“. Започва да ме боли от всичко. Нямам си хапчета, нещата още не са такива, каквито станаха след години, когато вече бях лекар. Сега съм просто един безпомощен колежанин, гърчещ се от нетърпима болка.

— Гюс се обажда по телефона. Няколко минути по-късно моите приятели Стюарт и Еди се появяват в стаята, но за мен те са само сенки, които се движат из мъглата... Тримата си говорят известно време, хвърлят ми от време на време по един поглед. Стюарт се приближава пръв към мен. Слага ръка на рамото ми. „Знаем, че е било нещастен случай, Уил, казва той, знаем, че вината не е била твоя.“ Опитвам да му възразя, но думите засядат в гърлото ми... Странното

настроение прави говоренето толкова трудно, толкова болезнено... Поклащам глава. Стюарт ме успокоява, казва ми, че всичко ще се оправи. Те ще се погрижат за всичко. После той се връща при другите двама.

— Те увиват телата в едно одеяло, казват ми да не излизам от стаята. В последния момент решават, че Стюарт трябва да остане с мен. Гюс и Еди излизат с телата. Стюарт ми подава чаша кафе. Аз плача. Плача до пълно изтощение и после заспивам. По някое време Гюс и Еди се връщат и ми разказват историята, която трябва да представя пред полицията. Те дори ме изпитват, карат ме първо да разкажа всичко на тях. Нали са ми такива добри приятели. Аз се справям чудесно. Те ми го казват. Усещам някакво облекчение при мисълта за това. Поне има нещо, в което да съм добър. В играенето на ролички. Първите ми зрители са от полицията. После идва някакъв офицер от бреговата охрана — приятел на семейството. Той открил колата на Лайла.

— Тялото ѝ е размекнато и подуто, не съм и предполагал, че идентифицирането му ще се превърне в такова мъчение. Когато я открили, тя все още стискала в ръцете си парцали от дрешките на Уили младши. Неговото тяло не могли да открият. Заради приливите, обяснява ми полицаят. Но продължавали да търсят... Коленете ми омекват, но после успявам пак да се взема в ръце. Предстоят ми още толкова други представления — за изпълнените със съболезнование роднини, за пресата...

Приливите, помислих си аз, бреговата охрана. Тук май имаше нещо...

— Няколко месеца по-късно ме приемат в медицинския факултет — продължаваше разказа си Тауъл. — Премествам се в Лос Анджелис. Стюарт идва с мен, макар че и двамата знаем, че той така и няма да успее да завърши медицина. Еди се записва в юридическия факултет. Тримата диктатори са отново заедно. Нали така ни наричаха — „тримата диктатори от острова“.

— Животът си върви и нито един от тях дори не споменава за услугата, която са ми направили. Никой не споменава онази нощ. Затова пък и двамата са отишли много по-далеч в своите перверзии, по-далеч от всякога. Оставят гадни снимки на места, на които бих могъл да ги видя, без дори да се притесняват, че мога да ги издам.

Знаят чудесно, че съм безсилен да го сторя. И ето ме зависим от тях, напълно зависим, без дори да им се наложи да повдигат въпроса за това.

— Гюс е изчезнал някъде. Години по-късно, когато вече съм дипломиран лекар със своя практика, той се появява в кабинета ми след края на приемното време. Станал е още по-разплут, но за сметка на това е добре облечен и вече определено не прилича на разсилен. Показва ми грамотата за задочно завършен курс по теология. Дошъл е да поиска някои дребни услуги от мен. *Да осребри някои свои отколешни акции*, както сам се изразява. Платих му още през онази вечер и оттогава не съм спирал да си плащам по един или друг начин.

— Време е да спреш да му плащаш — казах аз. — Няма защо да му поднасяме Мелъди Куин в жертва.

— Детето е обречено — така, както стоят нещата в момента. Настоявах пред Гюс да пощадят малката. Казах му, че няма никакви причини да си мислим, че тя е видяла или чула нещо. Но той няма да я остави още дълго жива. Какво е един живот по-малко за човек като него? — Той замълча. — Тя представлява ли въобще някаква опасност за него?

— Не съвсем. Седяла е до прозореца и е видяла сенките на мъже. — В единия от които е разпознала своя баща. Мелъди не го е била виждала преди, но е имала негова снимка. В деня, в който я хипнотизирах, малко след сеанса тя спонтанно насочи разговора ни към него. Показа ми снимката и играчката, която той ѝ бе подарил. Още след нощния пристъп трябваше да се сетя. Предположих, че хипнозата е пробудила нещо у нея. Оказа се, че наистина е така. Тя бе извикала спомените за баща си, за това, как го е видяла от прозореца си да влиза в апартамента на Хендлър. Тя знаеше, че нещо лошо се е случило там. Усещаше, че баща ѝ е извършил нещо ужасно. И бе потиснала тази неприятна мисъл. Но тя се бе появила отново в съня ѝ.

Просветна ми, след като открих играчката на Мелъди, захвърлена на пода. Нали точно баща ѝ, Рони Лий, ги бе отвлякъл. Смалената главица до този момент беше играла ролята на свещен символ на нейния татко. Това, че я бе захвърлила, означаваше, че му е обърнала гръб. Тя бе разбрала, че татко ѝ е лош човек, че е дошъл не за да я види, а за да ѝ причини болка. Може дори да е видяла как той удря

майка ѝ. Но дори Рони Лий само да се бе държал грубо, това щеше да е повече от достатъчно. Така или иначе, детето бе разбрало.

Сега вече всичко изглеждаше толкова логично. Едва сега.

— Каква ирония — тъкмо казваше Тауъл. — Аз ѝ предписах риталина, за да контролирам поведението, а точно той е причинил безсънието, което я е принудило да остане будна в неподходящо време на неподходящото място.

— Да, каква ирония — съгласих се аз. — А сега трябва да влезем там и да я измъкнем. И ти ще ми помогнеш. Когато всичко свърши, ще се погрижа да се отнесат към теб с нужното внимание.

Той не каза нищо. Просто изпъна гръб, опитвайки се отчаяно да си придаде достолепен вид.

— Искате помощта ми, така ли?

— Да, докторе.

— Тогава я имате.

[1] *Medulla oblongata* — продълговат мозък (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Ар Ел — от англ. R.L. (Ronny Lee). — Б.пр. ↑

29.

Лежах на пода на линкълна, покрит с одеяло.

— Пистолетът ми е насочен към гърба ти — казах на Тауъл. — Не очаквам да ми създадеш някакви неприятности, но двамата не се познаваме достатъчно отдавна, за да си имаме пълно доверие.

— Разбирам — каза той. — Не се чувствам обиден.

Той подкара колата по отбивката за „Ла Каса“ и накрая спря плавно пред бариерата на дома. Пазачът ни пусна, без дори да се поколебае. Последва кратко спиране при будката за размяна на обичайните любезности, подправени обилно с „господин докторе“ и „сър“, и ето че най-после се озовахме безпроблемно в двора.

Поехме към далечния край на паркинга.

— Паркирай встрани от светлината на лампата — прошепнах аз.

Колата спря.

— Чисто е — каза ми той.

Изпълях изпод одеялото, слязох от колата и му махнах да ме последва. Тръгнахме рамо до рамо по пътеката. Надзорниците минаваха край нас, махваха на Тауъл и продължаваха по пътя си. Опитах се да си придам вид на помощник на добрия доктор.

„Ла Каса“ изглеждаше като едно невероятно спокойно място. Откъм гората долитаха детски песни — „Сто бутилки с бира“, „Сузана“. Някой им акомпанираше на раздрънкана китара. От рупора на мегафон проехтяваха командите на възрастните. Въздухът беше изпълнен със сладкия аромат на жасмин и олеандър.

Подминахме басейна, като внимавахме да не се подхлъзнем върху мокрия цимент. Тауъл вървеше като воин, поел към последната си битка — с вирната брадичка, с ръце, прибрани до тялото, почти марширувайки. Аз пък бях затъкнал пистолета така, че да ми е под ръка.

Добрахме се до бункерите, незабелязани от никого.

— Ето този — казах аз. — Този със синята врата.

Тръгнахме по циментовата пътека. После едно рязко завъртане на ключа и вече бяхме вътре.

Постройката беше разделена на две помещения. Едното от тях беше празно, ако не се брояха сгъваемият стол и алуминиевата туристическа масичка в единия ъгъл. Стените бяха голи, небоядисани и миришеха на плесен. Подът и таванът представляваха просто студени бетонни плочи. В центъра на тавана се виждаше неголям квадратен отвор, през който прозираше черното нощно небе. Цялото осветление се състоеше от една-единствена гола крушка.

Мелъди лежеше по гръб върху войнишко легло, покрита с грубо одеяло, вързана с кожени ремъци през гърдичките и за двата глезена. Ръчичките ѝ бяха заровени под одеялото. Тя дишаше бавно, с отворени устенца, явно спеше. Главичката ѝ беше обърната на една страна, а зачервената от сълзи кожа на лицето изглеждаше почти прозрачна на оскъдното осветление. Кичурчетата коса бяха пръснати по челото ѝ. Изглеждаше толкова мъничка, беззащитна, изгубена.

До единия крак на леглото беше оставен пластмасов поднос с недокосната храна — изпържено яйце, пържени картофи, спаружена маруля и отворена бутилка с мляко.

— Развържи я. — Насочих пистолета.

Тауъл се наведе над нея и се зае да развърже ремъците в полумрака.

— С какво сте я подредили така?

— Валиум, голяма доза. Плюс торазин.

Магическият еликсир на доктор Тауъл.

Тауъл се справи с ремъците и отметна одеялото. Мелъди беше облечена с мръсни джинси и червено-бяла фланелка със Снупи отпред. Той вдигна леко края на фланелката и опипа телцето ѝ, провери пулса ѝ, докосна челото ѝ — играеше си на доктор.

— Много е слаба, но иначе е извън опасност — заяви докторът.

— Увий я в одеялото. Ще можеш ли да я носиш?

— Разбира се — каза той, леко учуден, че се съмнявам в силите му.

— Добре тогава, да вървим.

Той я вдигна на ръце и тутакси пое ролята на Великия спасител. Детето въздъхна, потръпна леко и се притисна към него.

— Излезем ли навън, гледай лицето ѝ да е покрито.

Понечих да се извъртя към изхода и тогава един мелодичен, провлачен глас каза зад гърба ми:

— Не мърдайте, доктор Делауер, или ще загубите проклетата си глава.

Замръзнах на мястото си.

— Остави малката на леглото, Уил. Вземи този пистолет.

Тауъл ме погледна. Очите му бяха празни. Свих рамене. Той остави Мелъди на леглото и внимателно я зави. Подадох му пистолета си.

— До стената с вдигнати ръце, докторе. Уил, претърси го.

Тауъл му се подчини.

Маккафри стоеше пред мен, ухилен, запълнил вратата между двете помещения с огромното си туловище. В едната си ръка държеше магнум 357, а в другата фотоапарат „Полароид“. Беше облечен с искрящо зелен парашутистки гащеризон с куп джобове и метални халки по него.

— Ах, Уили, каква измама си намислил за тази вечер?

Главата на Великия лечител увисна и той запристъпва нервно на място.

— Нещо не си във форма тази вечер, а, Уили? Ще говорим за това по-късно. — Воднистите очи се присвиха. — Преди това ще трябва да свършим малко работа.

— Това ли е представата ти за алтруизъм? — попитах аз, кимвайки към телцето на Мелъди.

— Млъквай! — тросна ми се той. После се обърна към Тауъл: — Свали дрехите на детето.

— Гюс... аз... защо?

— Просто направи каквото ти казвам, Уили.

— Стига толкова, Гюс — примоли му се Тауъл. — Достатъчно направихме вече.

— Не ти, идиот такъв. И въобще не сме направили достатъчно. Тоя тарикат тук може определено да ни създаде — на мен и теб — сериозни неприятности. Вече бях задействал плана по отстраняването му, но явно ще трябва да си свърша работа сам.

— План — озъбих му се аз. — Холстед вече си гние в дупката с парче арматурно желязо в гърлото. И той беше пълен дървенияк като всичките ти останали слуги.

Маккафри присви месестите си бърни.

— Предупреждавам те — каза той.

— О, това ти е коронният номер, нали? — продължих аз. Опитвах се да спечеля време. Видях как масивният му силует шава неспокойно, опитвайки се да не ме изпуска от погледа си. Но мракът усложняваше доста задачата му, а и Тауъл бе застанал точно между нас. — Ти имаш истинска дарба да намираш неудачници и несретници, емоционални инвалиди, черни овци. Точно като дарбата на мухите да надушат лайното. Ти пъхаш пръст в раните на жертвите си и после изсмукваш живота от тях.

— Колко грозно казано — отвърна ми той с равен глас, под който обаче явно си личеше, че се опитва отчаяно да запази контрол. Бяхме на закрито, а в подобни случаи импулсивността може да ти изиграе лоша шега.

— Дрехите й, Уил — каза Маккафри. — Свали ги всичките.

— Гюс...

— Направи го, говно нещастно!

Тауъл вдигна ръка пред лицето си като хлапе, което опитва да се предпази от плесница. Плесница не последва и той тръгна към детето.

— Ти си доктор — казах аз. — Ти си уважаван медик. Не го слушай...

Маккафри запълни бързо коридора, който му бе освободил Тауъл, доста по-бързо, отколкото предполагах, че би могъл да го стори, и ме зашлеви през лицето с дулото на пистолета. Строполих се на земята. Притиснах инстинктивно ръце към пулсиращото си от болка лице и усетих как между пръстите ми се стече струйка кръв.

— Сега си остани там, господинчо, и си дръж шибаната уста затворена.

Тауъл свали тениската на Мелъди. Гърдичките й бяха вдлъбнати и болезнено бледи. Ребрата й се очертаваха като сиво-сини сенки по призрачно тънката кожа.

— Сега панталонките. Гащичките. Всичко.

— Защо правиш това, Гюс? — Тауъл искаше да разбере.

Зачудих се дали стресът би могъл да преодолее биохимичната бариера, която успокоителните бяха изградили около увреденото му съзнание.

— Защо ли? — Маккафри се изсмя. — Ти май не си свикнал да присъстваш на подобни сцени лично, а, Уили? Досега ролята ти беше абсолютно стерилна. Ти можеше да се наслаждаваш на лукса да участваш в шоуто от безопасно разстояние. Както и да е, ще ти обясня.

Той се втренчи в Тауъл и повдигна едната си вежда в израз на отвращение, после погледна към мен и пак се изсмя. Смахът му отекна гръмовно и завибрира болезнено в препатилия ми череп. Кръвта продължаваше да се стича от лицето ми. Чувствах главата си напълно разнебитена, готова всеки момент да се търкулне на пода. Виеше ми се свят, а гаденето ставаше все по-силно. Подът започна да се надига срещу мен. Помислих си дали не е ударил твърде силно, достатъчно силно, за да причини сериозна травма на мозъка ми. Страхът ме сграбчи в ледената си хватка. Знаех чудесно какво може да направи един хематом, попаднал сред крехкото сиво желе, което прави живота ни възможен... Борех се като обезумял, за да проясня съзнанието си и да събера остатъка от сили.

— Сега ще поставим една кратка пиеса, Уили — обясни Маккафри с напевен глас. — Аз ще съм едновременно продуцент и режисьор. Ти ще бъдеш мой пръв помощник. Звездите на представлението ще бъдат малката Мелъди и нашият добър приятел доктор Алекс Деллауер. Името на пиесата ще бъде — „Смъртта на един психолог“, с подзаглавие „Спиан на местопрестъплението“. Поучителна пиеса.

— Гюс...

— Действието е следното: Доктор Деллауер, нашият злодей, си е спечелил реноме на състрадателен, чувствителен детски психолог. Но онова, което неговите колеги и пациенти не знаят, че не алтруизмът е казал решаващата дума при избора му на професия. Не, доктор Деллауер е избрал да бъде детски психолог, за да му се намират дечица подръка по всяко време. За да може той на спокойствие да ги опипва с мръсните си ръце на възрастен. С две думи, той е един гнусен, пропаднал, деморализиран, извратен тип. Човек със сериозни психически отклонения, който няма да се спре пред нищо, за да удовлетвори низките си страсти.

Маккафри направи пауза, за да ме погледне. Въпреки лекия хлад по огромния му нос се стичаха капчици пот, а очилата му се бяха плъзнали ниско долу. Дишането му беше тежко и неравномерно.

Челото му също бе лъснало от потта. Погледнах крадешком към 38-калибровия пистолет в ръката на Тауъл и се опитах да преценя трезво разстоянието между нас. Маккафри все пак ме забеляза, поклати глава и изговори негласно едно „не“, излагайки на показ едрите си зъби.

— Именно това е причината доктор Делауер да реши да се кандидатира за членство в Джентълменската бригада. Той посещава „Ла Каса“. Ние го развеждаме из дома. После го подлагаме на стандартното проучване и тестовете показват, че нашият доктор е негоден за членство в нашето благородно братство. Ние отхвърляме кандидатурата му. Бесен от това, че не е успял да се подсигури със свеж приток от детска плът, той буквално превърта.

Той замлъкна отново и преглътна шумно слюнката си. Мелъди се размърда в съня си.

— Той превърта — повтори „преподобният“. — Пържи се в собствен сос. Накрая не издържа и една нощ се промъква с взлом в „Ла Каса“ на лов за невинни жертви. В спалното помещение лежи само едно нещастно, болно от треска сираче. Извратеният доктор е загубил всякакъв контрол над себе си. Той изнасилва детето, буквално го разкъсва — аутопсията доказва неговата нечовешка жестокост. Но това не е всичко. Доктор Делауер решава да заснеме своето сатанинско деяние. Отвратително. Тогава детето се развиква, уплашено за живота си, и ние — аз и ти, Уил — се притичваме на помощ, тъй като по едно щастливо стечение на обстоятелствата сме се оказали наблизо. Спускаме се, за да помогнем на малката, но вече е твърде късно. Детето е мъртво.

— Ние гледаме с ужас и не вярваме на очите си. Тогава разкритият първерзник скача срещу нас с пистолет в ръка. Ние успяваме геройски да го повалим на земята. Следва кратка борба за оръжието, при която убиецът е застрелян по погрешка. Добрите печелят и в „Ла Каса“ отново се възцаряват спокойствието и справедливостта.

— Амин — казах аз.

Маккафри не ми обърна никакво внимание.

— Не е зле, а, Уил?

— Гюс, няма да се получи. — Тауъл отново застана между нас. — Той знае всичко... за учителката, за Гари Немет...

— Млък! Ще се получи и още как. Миналото е най-добрата прогноза за бъдещето. Дотук успяхме във всичко и нещата ще продължат да се движат в същата посока.

— Гюс...

— Млъквай! Не те моля да го направиш, заповядвам ти. Съблечи я!

Надигнах се на лакти и заговорих въпреки болката в подутата си челюст, като се опитвах да придам в движение смисъл на думите си.

— А какво ще кажеш за един по-друг сценарий, със заглавие „Голямата лъжа“? В него се разказва за един човек, който си мисли, че е убил жена си и детето си и това го кара да предостави живота си на един измамник и изнудвач.

— Затваряй си устата. — Маккафри тръгна към мен.

Тауъл застана на пътя му и насочи пистолета право към гърдите на облеченото в зелено тлъсто туловище. Мексикански пат — като по филмите.

— Искам да чуя онова, което се опитва да каже той, Гюс. Всичко е толкова объркано, толкова болезнено за мен. Искам той да ми обясни...

— Помисли — казах аз, говорейки толкова бързо, колкото ми позволяваше болката. — Ти провери ли дали Уили младши не е още жив? Не. Довери се на него. Той ти каза, че детето е мъртво. Каза ти, че ти си го убил. Но откриха ли всъщност тялото? Ти виждал ли си някога тялото?

Лицето на Тауъл се изопна в опита му да се концентрира. Реалността му се изплъзваше с плашеща скорост и той бе впил зъби и нокти в нея.

— Аз... не знам. Уили беше мъртъв. Те ми казаха така. Нямахте начин...

— Може би. Но помисли все пак — за тях това е бил златен шанс. За смъртта на Лайла едва ли щеше да получиш повече от това, което се полага за убийство по невнимание. В онези дни домашното насилие не се е вземало особено сериозно. С адвокатите, които твоето семейство е можело да ти осигури, е можело да ти се размине дори само с условна присъда. Но виж, две убийства, едното от които на дете, това вече е нещо много сериозно. Той е искал ти да повярваш, че Уили младши е мъртъв, за да може да те оплете.

— Уил — каза Маккафри заплашително.

— Не знам... толкова време мина оттогава...

— Мисли! Наистина ли го удари толкова силно, че да го убиеш? Ами ако не си? Напъни си мозъка. Нали те бива в това?

— Да, биваше ме в това — промърмори той.

— И още те бива! Спомни си. Ударил си малкия Уили от едната страна на главата. От коя страна?

— Не знам...

— Уил, всичко това са лъжи. Той се опитва да ти отрови мозъка. — Маккафри очевидно се чудеше как да ми затвори по-бързо устата. Но дулото на пистолета в ръката на Тауъл се изравни с точката, в която обикновено се намира сърцето при нормалните хора.

— От коя страна, докторе? — настоях аз.

— Аз съм десняк — отвърна ми той, сякаш осъзнаваше този факт за пръв път в живота си. — Използвам повече дясната си ръка. Ударил съм го с дясната си ръка... Виждам го... Той идва към мен откъм спалнята. Плаче за мама. Приближава се отдясно, хвърля се към мен. Аз... го удрям... от дясната страна. Дясната страна.

Болката в главата ми превръщаше говоренето в истинско мъчение, но аз продължавах да стискам зъби.

— Да. Точно така. Мисли! Ами ако Маккафри те е излъгал? Ами ако не си го убил? Може да си го наранил, но той да е бил още жив. Какви са уврежданията, какви са симптомите, които могат да бъдат причинени от увреждания на дясната хемисфера при едно подрастващо дете?

— Церебрално увреждане на дясната хемисфера — десният дял на мозъка управлява лявата страна — изрецитира Тауъл. — Увреждането на десния дял би довело до проблеми във функционирането на лявата половина на тялото.

— Съвършено вярно — насърчих го аз. — Силен удар по десния дял би могъл да доведе до хемипареза на лявата страна. *Негодна лява страна.*

— Ърл...

— Да. Тялото така и не е било открито, защото детето въобще не е умирало. Маккафри е доловил пулса му, но е решил да те излъже, за да може после да се възползва от чувството ти за вина. Той е увил двете тела с малко помощ от твоите приятелчета. Те са сложили Лайла

зад волана и са бутнали колата от моста „Евъргрийн“. Маккафри е взел детето. Вероятно му е осигурил някаква медицинска помощ, но явно не най-добрата, защото който и да е уважаващ себе си лекар е щял да докладва всичко в полицията. След погребението Маккафри изчезва. Ти сам ми го каза. Изчезнал е, защото му се е налагало. Детето е било при него. Той го завел в Мексико, един бог знае точно къде, сменил му името и накрая го отгледал, за да го преобрази в чудовището, което сам познаваш. Превърнал го в робот.

— Ърл... Уили младши? — Веждите на Тауъл се събраха в едно.

— Глупости! Разкарай се от пътя ми, Уил! Заповядвам ти!

— Това е истината — успях да кажа аз между два поредни прилива на пулсиращата болка в главата ми. — Тази вечер, преди да си вземеш хапчетата, ти каза, че Мелъди ти се струвала смътно позната. Сега се обърни внимателно, без да го изпускаш от очи, и я огледай внимателно. Каж ми дали е така.

Тауъл отстъпи, като продължаваше да държи Маккафри на мушка, хвърли първо един бегъл поглед на Мелъди, после се загледа по-продължително.

— Тя прилича — каза той нежно — на Лайла.

— На баба си.

— Как можех да знам...

Разбира се, че не е можел. В очите му семейство Куин са изглеждали като поредните бедни и неграмотни отрепки. Кофти гени. Непоклатимото убеждение в генетичното превъзходство на неговата класа не му е позволявало да си представи дори за миг, че нещо би могло да го свързва с тези хора. Сега всичките му фалшиви защити бяха свалени и прозренията разяждаха съвестта му едно по едно като капки киселина — всяко докосване предизвикваше психическа рана. Неговият син — убиец, възпитан като кръвожаден нощен звяр. Мъртъв. Снаха му — интелектуално ограничена, безпомощно, жалко създание. Мъртва. Неговата внучка — детето, което той лично бе довел с успокоителни до състояние на пълна апатия. Жива. Но не за дълго.

— Той иска да я убие. Да я разкъса. Ти сам го чу. Аутопсията щяла да констатира нечувана жестокост.

Тауъл се обърна към мъжа, облечен в зелено.

— Гюс... — простена той.

— Хайде, хайде, Уил — каза Маккафри добродушно. После го отнесе със своя 357. Куршумът се заби в гърдите на Тауъл и излезе през гърба, последван от фино облаче кръв, кожа и кашмир. Докторът залитна назад и се стовари върху ръба на леглото. Пукотът на грамадния пищов отекна гръмотевично в празното бетонно помещение. Детето се събуди и започна да пищи.

Маккафри насочи пистолета си към нея, напълно рефлексивно. Спуснах се към него, сригах го през китката и пистолетът отхвърча в другото помещение. Той простена. Нариха го още веднъж, този път в пиццала. Усещането беше като от удар по говежди труп в кланицата. Маккафри отстъпи в предната стая. Последвах го. Той политна към пистолета. Използвах и двете си ръце, за да го ударя с все сила в долната част на гърба. Юмруците ми потънаха в солиден пласт тлъстини. Той почти не помръдна. Пръстите му бяха на не повече от три-четири сантиметра от магнума. Сригах оръжието встрани и използвах същия крак, за да посрещна „преподобния“ право в ребрата, но без особен ефект. Проклетият мръсник беше прекалено едър и прекалено висок, за да се надявам, че ще мога да му вкарам някое сносно маваши гери^[1] в главата. Затова се хвърлих, сграбчих бедрата му с две ръце и успях да го поваля на земята.

Маккафри се сгромоляса като стогодишен дъб и ме повлече след себе си. После с ръмжене и псувни се претърколи върху мен и вкопчи ръце в гърлото ми. Вонящият му дъх ме връхлиташе на талази. Лицето му поморавя, а рибешките му очички изчезнаха сред дипли плът. Опитах се да се измъкна, но не можах дори да помръдна. Испитах паниката на човек, осъзнал изведнъж, че е парализиран. Той затегна хватката си. Новият вял опит да се освободя от огромната му маса завърши още по-безславно.

Лицето му потъмня. От усилието, помислих си аз. Моравото се превърна в лилаво, а после в червено-черно. Къдравата му коса експлодира. Кръвта, яркочервена и свежа, шурна от носа, ушите и устата му. Очите му се отвориха широко и примигнаха неистово няколко пъти. Изражение на огромна обида се настани върху гротескното му лице. От тлъстата му, надиплена гуша се процеждаха гъргорещи звуци. Върху нас се сипеше дъжд от стъклени иглички и триъгълничета, но вече неподвижното тяло на Маккафри ме предпазваше като покров.

На тавана като отворена рана зейна отвор към отрупаното със звезди небе. Едно лице надзърна през него. Черно, сериозно. Делано Харди. Имаше и още нещо черно — внушителното дуло на карабина.

— Дръжте се, господин консултант — каза Харди с шеговит ентузиазъм. — Идваме ви на помощ.

— Лицето ти изглежда по-грозно и от моето — каза Майло, след като ме освободи от трупа на Огъстъс Маккафри.

— Аха — съгласих се аз, опитвайки се да артикулирам нещо разбираемо с уста, в която сякаш бях смукал ножчета за бръснене, — но за разлика от теб само след няколко дни пак ще съм си същия хубавец.

Той се ухили.

— Хлапето изглежда добре — обади се Харди от задната стая. Той дойде при нас, понесъл Мелъди на ръце. Малката трепереше силно, но иначе наистина имаше що-годе нормален вид. — Изплашена, но невредима, както обичат да пишат по вестниците — допълни Харди.

Майло ми помогна да се изправя на крака. Отидох при нея и я погалих по главицата.

— Всичко ще се оправи, миличко. — Странно как най-изтърканите клишета идват най на място в подобни ситуации.

— Алекс — каза тя. После се усмихна. — Изглеждаш смешно.

Стиснах ръчичката ѝ и тя затвори очи. Сладки сънища, миличко.

В линейката Майло изрита обувките си и седна по турски до носилката, в която ме бяха проснали.

— Моят герой — опитах се да кажа аз, но се получи само нещо от сорта на „мот ирой“.

— Тоя път няма да се измъкнеш толкова лесно, друже. Свободно ползване на кадилака по всяко време, безлихвени и безсрочни заеми, безплатна терапия.

— С други думи — продължих аз да се боря с подутите си челюсти, — нищо ново под слънцето.

Майло се засмя, потупа ме по ръката и ми каза да си затварям устата. Медицинският служител в линейката го подкрепи.

— Може да се наложи да го шием — каза той. — Не бива да говори.

Понечих да изразя несъгласието си.

— Ш-шт — каза служителят.

Половин миля по-късно Майло ме огледа и поклати глава.

— Ама и ти си бил голям късметлия. Прибрах се в града преди час и половина и намерих бележката на Рик да ти се обадя. Обадох се в твоята къща. Теб, естествено, те нямаше, вдигна Робин. Беше се побъркала от притеснение. Имали сте уговорка за вечеря в седем, ама не би. Не било в твоя стил на педант да закъсняваш, затова, ако съм можел, да съм направел нещо. Освен това не пропусна да ме въведе в твоите нови разкрития. Нещо май не си се спирал на едно място, докато ме нямаше? Отбих се в участъка — в ден, в който съм в отпуск, за бога — и там заварих бележка, изписана с нелицеприятния почерк на Делано, нещо си там за Крюгер и още, че тръгвал към „Ла Каса“. Отскочих до апартаментчето на Крюгер, преминах успешно през твоята барикада и го намерих, омотан като теле от родео шоу и с изцъклен от страх поглед. Беше заприличал на абсолютен парцал. Разпя се, без дори да съм го помолил. Не е за вярване какво може да се постигне с малко, добре приложено насилие срещу цивилните, нали? Оттам звъннах на Дел и го спипах наред задръстване по магистралата за Пасифик Коуст.

— Нямах намерение да се правя на герой — успях да изломотя аз, — исках просто да измъкна детето...

— Млъкнете, ако обичате, сър — каза медицинският служител.

— Спокойно — каза ми Майло. — Справи се страхотно. Благодаря ти. Така по-добре ли е? Но не го прави отново.

Линейката спря пред входа на спешното отделение на болницата в Санта Моника. Мястото ми беше добре познато, тъй като точно в тази болница бях водил серия лекции за психологическия аспект на травмите у децата.

— Добре ли си? — попита Майло.

— Ъ-хъ.

— Хубаво. Оставям докторите да си свършат работата. Имам си един тлъст съдия за арестуване.

[1] Удар в карате, при който атакуващият крак се изнася встрани.
— Б.пр. ↑

30.

Робин ме огледа — шевове тук и там, огромни отоци под очите — и се разплака. После ме прегърна, пусна ме, настани се удобно до мен и се зае да ме нахрани с предписаните от болничния диетолог супа и сода. Това продължи цяла вечност. Проблемът беше, че след това нервите ѝ не издържаха и тя си го изля върху мен, задето съм постъпил толкова налудничаво и съм си рискувал живота с лека ръка. Закле се никога повече да не ми проговори, издържа около шест часа и после всичко си дойде на мястото.

Обадих се на Раquel Очоа, след като можех вече да говоря щогоде нормално.

— Здравсти — каза ми тя. — Звучиш странно.

Разказах ѝ цялата история, като се придържах към краткия вариант заради болката.

Тя замълча за миг, после каза:

— Значи наистина са били чудовища.

— Да.

Последвалото мълчание накара и двамата ни да се почувстваме неловко.

— Ти си мъж, който държи на думата си — каза накрая Раquel.

— Благодаря ти.

— Алекс... онази вечер... Аз не съжалявам. Замислих се после. Всичко това ме накара да осъзная, че може би е крайно време все пак да си потърся някого.

— Не забравяй, че заслужаваш само най-доброто.

— Аз... благодаря ти. И да се пазиш. Оздравявай бързо.

— Ще видя какво мога да направя по въпроса. Довиждане.

— Довиждане.

Следващото ми обаждане беше до Нед Бионди, който долетя на мига и ме разпитва цял следобед, докато накрая не го изритаха сестрите. Четох материалите му дни наред. Беше описал абсолютно всичко — „мексиканския период“ на Маккафри, убийството на Хикъл,

Джентълменската бригада, самоубийството на Едуин Хейдън в нощта на неговия арест. Съдията бе налупал дулото на личния си пистолет, докато Майло го чакал да се облече. Всичко това изглеждаше като справедливо възмездие за деянията на „Негова Чест“ и Бионди го бе ударил на философски излияния.

Обадих се и на Оливия Брикермън, за да я помоля да се погрижи за Мелъди. Два дни по-късно тя й намери една възрастна бездетна двойка от Бейкърсфийлд, хора със завидно търпение и прилично състояние. Оказа се, че близо до тях живее една доста добра детска психоложка, която познавах лично от университета. Така вече можех да съм спокоен, че и Мелъди ще получи своя шанс в живота.

Шест седмици след превземането на „Ла Каса де лос Ниньос“ двамата с Робин се срещнахме с Майло и Рик Силвърман, за да похапнем в едно тихо, елегантно рибно ресторантче в Бел Еър.

По някое време пристигна храната. Тримата си похапнаха царски — раци и рибна пържола. Аз трябваше да се задоволя със суфле. След това си поговорихме още и въобще се получи една доста приятна вечер.

След като отсервираха празните ни чинии и ни донесоха по чаша хубаво бренди, пейджърът на Рик изведнъж реши да го подсети за служебните му задължения. Той ни се извини и отиде до телефона.

— С ваше позволение, господа, налага ми се да се отбия до дамската стаичка — каза Робин, стана от масата и се отдалечи с обичайната си изкусителна походка.

Махнах на келнера, той доприпка и ние си поръчахме нови питиета. Когато питиетата пристигнаха, аз казах:

— Майло, има нещо, за което исках да те попитам. Във връзка със случая.

— Казвай.

— Става дума за Хейдън.

Лицето на Майло доби мрачно изражение.

— Ти си психотерапевт. Да разбирам ли, че разговорът е поверителен?

— Нещо повече, аз съм ти приятел.

— Добре — въздъхна той. — Питай каквото там си си намислил.

— Самоубийството. Не ми се връзва по две причини. Първо, имайки предвид що за човек беше той. Арогантен, гадняр, саркастичен

и самовлюбен. Без каквито и да е угризения. Такива като него не се самоубиват. Такива като него търсят начини да прехвърлят вината си на някого друг. И второ, ти си професионалист. Как можа да се отпуснеш дотолкова, че да му позволиш да го направи?

— Версията, която поднесох на „Вътрешни разследвания“ се опираше на това, че той беше преди всичко съдия. Затова се отнесох към него „с нужното уважение“. Позволих му да се облече. Насаме, в кабинета си.

— Още малко подробности, ако обичаш.

Майло се огледа наоколо. Близките маси бяха празни. Рик и Робин все още никакви не се виждаха. Той изгълта набързо остатъка от своя скоч.

— Отидох да го прибера, след като те оставих в болницата. Оказа се, че живее в една от онези големи английски къщи в готически стил, близо до Хенкок Парк. Големи пари. Голяма морава. Бентли, паркирано в двора. Входна врата и звънец, копирани сякаш от някой филм с Борис Карлоф.

— Той ми отвори лично — дребно човече, не повече от метър и шейсет. Имаше странни очи. Плашещи очи. Беше облечен с копринен халат, а в ръката си държеше чаша с бренди, което ухаеше по-добре от най-скъпия парфюм, който някога съм си купувал. Обясних му защо съм дошъл. Окото му не мигна. Държеше се подобаващо, на дистанция, все едно че е част от някакъв друг свят. Последвах го в къщата. Много семейни портрети, тук-там стенописи, всевъзможни свещници — описвам ти всичко това, за да добиеш представа за атмосферата. Дъбова ламперия, мраморна камина с порцеланови фигурки върху полицата. И сред всичко това — господарят на имението.

— Преджобих го, открих един 22-калибров и му го прибрах. „За да се защитавам нощно време, господин полицаи — обясни ми той. — Човек никога не знае кой ще почука на вратата му в подобен час.“ После се засмя, Алекс. Кълна ти се, не можах да повярвам на очите си. Животът му се сгромолясва с гръм и трясък, утре ще го изтипосат на първите страници на всички по-сериозни вестници като заклет педофил, а той се хили.

— Реших да се включа в играта и му прочетох правата. Изслуша ме с отегчена физиономия. Седя си аз пред него и усещам как ми кипва

чайника. Той продължава да ми се хили, защото очевидно точно това иска и освен това го постига. Затова решавам, че трябва да се овладеея и му отвърщам с усмивка. Тогава той започва да ми разказва за нещата, които бил правил с децата. Все едно че сме приятелчета от един и същи кюп.

— И докато си приказва така, изведнъж започва да ми става абсолютно прозрачен от психологическа гледна точка. Все едно че мога да надзърна през гадните му очички право в извращения му мозък. И всичко, което виждам там, е мрачно и изкривено. Няма нищо добро. Пълен хахот. В съзнанието ми се въртят мрачни пророчества. Междувременно той продължава да нарежда как ще му липсват купоните с малки дечица.

Майло млъкна и се прокашля. Аз си взех чашата и я пресуших до дъно.

— И тъй, аз продължавам да го „сканирам“ и да предричам бъдещето му. Вече съм абсолютно убеден какво точно ще се случи. Оглеждам още веднъж огромната стая. Разбирам какви пари стоят зад гърба на тоя мръсник. Той ще се измъкне, убеден съм в това. Известно време ще трябва да се покрива, но после сигурно отново ще се появи. Затова решавам да взема нещата в свои ръце още там, на мига. Минавам зад него, сграбчвам му мършавата главица и я извивам назад. После изваждам патлака и му го завирам в устата. Той се бори, но какво би могъл да ми направи тоя дърт мухльо? Все едно че съм сграбчил някаква огромна хлебарка. Намествам го внимателно — изчел съм доста доклади от аутопсии, за да знам точно как. После му казвам: „Приятни сънища, Ваша Чест“ и дърпам спусъка. Останалото вече знаеш. Е, сега олекна ли ти?

— Олекна ми.

— А какво ще кажеш за по още едно? Гърлото ми е сухо като пустинята Невада.

Издание:

Джонатан Келерман
Жестоки игри

Редактор: Петя Дочева

Художествено оформление: Димитър Стоянов — Димо

ИК „Ера“, София, 1997

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.